

A

A NÉVTELEN SZELLEM KÖZLEMÉNYEI

Eszter Médium útján

II. KÖTET

KIADJA : PÁTKAI PÁL

BUDAPEST, 1931.

B

TARTALOMJEGYZÉK

(**)

A NÉVTELEN SZELLEM IMÁJA.....	1
BEVEZETÉS.....	3
MI AZ ÉLET CÉLJA?.....	3
I. RÉSZ. A SZENTLÉLEK.	
1. A SZENTLÉLEK SZÓZATA.....	13
2. AZ ÖRÖK JÓ FOKOZATOSAN TÉRT HÓDÍT A HIVŐ LELKÉBEN. ..	33
3. A SZENTLÉLEK MUNKÁJA.....	35
4. A SZENTLÉLEK MUNKÁSAI.....	38
5. A SZERETETBŐL VÉGZETT MUNKA ÉRTÉKE.....	41
II. RÉSZ. A KEGYELEM.	
1. A KEGYELEM TÖRVÉNYE.....	44
2. EGYEDÜL ISTEN KEGYELMÉBEN BÍZHATUNK.....	58
3. KRISZTUSBAN ISTEN KEGYELME SZÁLLOTT A FÖLDRE.....	60
4. A SZENVEDÉS A KEGYELEM ESZKÖZE.....	62
5. TÖRVÉNY ÉS KEGYELEM.....	66
6. AKIKNEK EGY ESZMÉNYÜK VAN.....	68
7. AHOL NINCS ISTEN, OTT NINCS ÉLET.....	69
8. RAGADJÁTOK MEG A KEGYELEM AJÁNDÉKÁT!.....	72
III. RÉSZ. A SZERETET.	
1. A SZERETET A LEGFŐBB JÓ.....	75
2. A SZERETET MINT ÖSSZETARTÓ ERŐ.....	77
3. MÁSOKAT SZERETNI: BOLDOGSÁG.....	80
4. AZ IGAZI SZERETET: ÁLDOZAT.....	82
5. AZ ÚR ÁLDOZATA A LEGNAGYOBB SZERETET.....	85
6. A LEGHATALMASABB ERŐ: A SZERETET.....	88
7. ISTEN AKARATÁNAK BETÖLTÉSE AZ, HOGY EGYMÁST SZERESSÜK.....	90
8. A JÓSÁG TERMI A LEGÉRTÉKESEBB EREDMÉNYEKET.....	91
9. AZ IGAZI FELEBARÁTI SZOLGÁLAT.....	94
10. AZ ÖRSZELLEMEK SZERETETE.....	96

C

11. A LEGSZENTEBB KÖTELESSÉG.	98
------------------------------------	----

IV. RÉSZ AZ IGAZSÁG.

1. ISTEN IGAZSÁGA MÁS, MINT AZ EMBEREK IGAZSÁGA.	100
2. KRISZTUS A LEGFŐBB IGAZSÁG.	103
3. AZ ÁLDOZAT ISTENI IGAZSÁG.	105
4. LEGYETEK IGAZAK ÉS SZERESSÉTEK EGYMÁST!	108
5. AZ IGAZ ÉRTÉK NEM VÉSZ EL.	110
6. NE LEGYETEK FELETTE IGAZSÁGOSAK!.....	112
7. AZ ÉLET MINDENBEN IGAZSÁGOT SZOLGÁLTAT.	114
8. AZ ŐSZINTESÉGRŐL.	116
9. LEGYETEK ÓVATOSAK AZ ŐSZINTESÉGGEL!	119
10. NE BIZAKODJATOK A LERÖGZÍTETT EMBERI IGAZSÁGOKBAN!	121
11. NE DÉDELGESSÉTEK HIBÁITOKAT!.....	123
12. A FÖLDÖN MINDEN CSAK UTÁNZAT.	126
13. MINDNYÁJAN TÖRT TŰKÖRDARABOK VAGYUNK.	128

V. RÉSZ. ÉLET ÉS KÜZDELEM.

1. ÚJJÁSZÜLETÉS.	131
2. ISTEN NEVELŐ RENDSZERE AZ ÉLETBEN.	139
3. AZ ÉLET VÁGYAKBÓL ÁLL.	140
4. MINDEN KÜZDÉS MEGTERMI GYÜMÖLCSÉT.	143
5. MARADANDÓ ÉRTÉKEKÉRT KÜZDJÜNK! -	146
6. AZ ÉLET FEJLESZTŐ ISKOLÁJA.	148
7. A VILÁGOSSÁGÉRT KÜZDENI KELL.	151
8. ÉLJETEK MÉRTÉKLETESEN!.....	153
9. ENGEDJÜK MAGUNKAT ISTEN ÁLTAL VEZETTETNI.	154
10. LEGYÜNK ALÁZATOSAK, HA HALADNI AKARUNK.....	158
11. MOZGÁS AZ ÉLET KIFEJEZŐJE.	160
12. MINDENBEN, AMI FELEMELŐ, ISTEN LELKE ÉL.	164
13. A CSÜGGEDŐKHÖZ.....	164
14. NE VÁRJATOK AZONNAL VALÓ EREDMÉNYEKET.....	165
15. A HALÁLÉRŐL.....	167
16. A GAZDAGSÁG TERHE.....	169

D

VI. RÉSZ. A MEGTÉRÉS.

1. A BŰNBOCSÁNATRÓL.....	172
2. A BŰNÖK MÁRÓL HOLNAPRA NEM VÁLNAK ERÉNYEKKÉ.....	175
3. BÉKETŰRÉSSSEL ISTEN FELÉ.....	176
4. AKI KINŐTT A FÖLD PORÁBÓL.....	178
5. A SZELLEMI FEJLŐDÉS FŐ FELTÉTELEI.....	180
6. A TERMÉKETLEN FÜGEFÁRÓL.....	183
7. „MINDENK SZABADOK NÉKEM, DE NEM MINDENK HASZNÁLNAK ...”.....	184
8. FELELŐSSÉG AZ IGAZSÁG SZELLEMEVEL SZEMBEN.....	186
9. MINDEN EMBER A MI ÉNÜNKNEK EGY RÉSZE.....	189

VII. RÉSZ. A JÓ SZOLGÁLATA.

1. A LEGKISEBB JÓÉRT IS KÜZDENI KELL.....	192
2. MINDEN JÓ MEGMARAD ÖRÖKRE.....	195
3. ÉLJETEK HITBEN ÉS LEGYETEK IGAZAK!.....	197
4. „MUNKÁLKODJATOK, MÍG NAPPAL VAGYON.”.....	200
5. GYAKOROLJATOK ELNÉZÉST ÍTÉLKEZÉS HELYETT.....	202
6. AZ EMBERSZÓLÁSRÓL.....	204
7. VIGYÁZZATOK A NYELVETEKRE!.....	207
8. A LANGYMELEGSÉG A KÖZÖNYÖSSÉG TAKARÓJA.....	210
9. A SZORGALMAS MÁRTA-LELKEK.....	212
10. AMIT KEVESEN TUDNAK ELÉRNI.....	214
11. MINDENKI ABBÓL AD, AMIJE VAN.....	215
12. AZ ÉLET CÉLJA A FEJLŐDÉS.....	217
13. „AKIK AZ ISTENT SZERETIK, AZOKNAK MINDEN JAVUKRA SZOLGÁL.”.....	219

VIII. RÉSZ. A VÉGZET.

1. ENGEDJÉTEK MAGATOKAT ISTEN ÁLTAL VEZETTETNI.....	222
2. ISTENI VÉGZET: MINDNYÁJUNK ÜDVÖZÜLÉSE.....	225
3. MINDEN IGAZ JÓ DIADALRA JUT.....	227
4. MINDEN VÉTSÉG MEGHOZZA BÜNTETÉSÉT.....	229
5. A SZABADAKARAT.....	231
6. GYLKOSSÁG ÉS HALÁLBÜNTETÉS.....	234

E

7. A FÖLDI ÉLET CSAK ÁTMENETI ÁLLAPOT	236
---	-----

IX. RÉSZ. A SPIRITIZMUS.

1. A SPIRITIZMUS CÉLJA AZ UTOLSÓ ÓRA MUNKÁSAIT ÖSSZESZEDNI.....	239
2. A SPIRITISTA MUNKA FELADATA.	243
3. NEM KELL VAKON HINNI A SZELLEMEKNEK.	245
4. AMIKOR A VAK VEZETI A VILÁGTALANT.....	246
5. A MÉDIUM, MINT AZ IGAZSÁG TÜKRE.....	248
6. A SPIRITIZMUS NEM VALÓ MINDENKINEK.....	251
7. A SPIRITIZMUS ÉS A TÁRSADALOM.....	254
8. A PROPAGANDA ELLEN.....	258
9. NE BÁLVÁNYOZZATOK SENKIT!	260
10. A HELYES MAGATARTÁS EGYMÁSSAL SZEMBEN.....	261
11. A TÖRVÉNYESEN LEÉLT ÉLET EREDMÉNYE.....	263
12. A SZELLEMHÍVŐK SZOLIDARITÁSA.....	266
13. AZ IGAZI ŐSZINTESÉG.....	268
14. MIÉRT NEM KELL MINDENKINEK MÉDIUMITÁSRA TÖREKEDNIE?	270

X. RÉSZ. VEGYES KÖZLEMÉNYEK.

1. AZ ÉRZÉS NAGYOBB ÉRTÉK, MINT A TUDÁS.....	272
2. A TERMÉSZETELLENESÉG SZOMORÚ KÖVETKEZMÉNYEI.....	275
3. A LÉLEK KÜLÖNBÖZŐ HANGULATAIRÓL.....	277
4. KINEK SEGÍTHETNEK A SZELLEMEK?.....	280
5. A LÉLEK HÉTKÖZNAPI ÉS VASÁRNAPI RUHÁJA.....	281
6. MIÉRT VOLT PÉTER AZ ELSŐ?.....	283
7. AZ ÁLDOTT KÉZ.....	285
8. AZ ÉGŐ ÁLDOZATRÓL.....	286
9. A SZELLEMEK SZERETETÉRŐL.....	287
10. LÁTOMÁSOK.....	288
11. AZ IGAZI TESTVÉRI SZERETETRŐL.....	291
12. A HANGOK HATÁSÁRÓL.....	291
13. A SZERELEMÉRŐL.....	293

A NÉVTELEN SZELLELEM IMÁJA.(**)

Nagy Isten, szeretet Istene, kinek fényessége és dicsősége betölti az eget és a földet, és elárasztja a mindenséget, Hozzád kiáltunk! Óh jóság, tökéletesség és igazság Istene adj nekünk kegyelmet és emeld fel a mi lelkünket a szellemiségnek arra a fokára, hogy Téged megismerhessünk, hogy Téged megérthesünk! Istenünk, jó Atyánk, mi apró, tökéletlen bűnösök, kik porból lettünk és ismét porrá leszünk, álmélkodva kérdezzük önmagunktól: kicsoda az ember, hogy Te, Uram, megemlékezel róla? Tudjuk, Uram, hogy az ég megközelíthetetlen volt a földről és Te elküldötted a szeretet megtestesítőjét, hogy a mennyet lehozza a földre, hogy a mi megfásult szívünkbe életet árásson az Ige által; és Te hatalmat adtál Néki mennyen és földön, hogy megítélje a földön élőket. Elküldötted őt, Uram, hogy a világ lássa meg a te nagy szeretetedet őbenne. Te adtál neki elevenítő életet, hogy aki hisz őbenne, egy is el ne vesszen, hanem örök életet nyerjen, hogy mindnyájan megtartassanak arra a napra, amelyen minden elmúlik, de a te beszéded, amely életet adott, semmiképpen el nem múlik.

Óh add, Uram, hogy ez a Lélek megsokasodjék és megerősödjék azokban, akik keresik az utat, mely Hozzád vezet. Óh Szentlélek, Te nagy és imádásra méltó istenség, ki megvilágítod a mi lelkünket, ki bennünket nevelsz, és az igazsággal táplálsz, aki kiragadsz minket a föld porából és elvezetsz az Esmék világában, kérünk Téged, jöjj és végy lakozást a mi lelkünkben! Egyengesd a mi gondolatainkat és éleszd a mi érzelmeinket azzal a szent tűzzel, amellyel egykor a régiek lelkét bevilágítottad! Az összetört és széthullott egyházakat tereld Uram a Megváltó köré, hogy megismerhessék a tulajdonképpen Pásztort, az Egyet, hogy az ő szavára hallgasson minden nép és minden nemzet. Ébreszd fel, Uram, a te szolgálóidat a földi bűnök rabságából, hogy az istenség magas Esméjét keressék, és hasd át őket hivatásuk magasztos tudatával és kötelességük megértésével, hogy

a nyáját ne az ellentét, a sátán vezesse, hanem a tiszta szent Eszme, hogy megváltottakká legyenek még azok is, akik a nehéz csalódások kerülő útjain járnak.

Óh tekints alá, szeretet Istene, e földi világra és küldd el hozzánk a világosság harcosait, hogy a sötét bűnökben alvó emberiséget felrúzzák, míg nem késő. Küldd el a te Szentlelkedet a képmutatókhoz, az álszenteskedőkhöz, hogy a bűnt felismerjék és elhagyják, és az igazat, a jót kövessék. Ajándékozd meg Uram a szenvedőket hittel és vigasztalással, a küzdőket új erővel és a kimerülteket reménységgel, hogy a hit világossága ki ne aludjék e földön! Add Uram, hogy a te Szentlelked által minden lélek megismerhesse a te akaratodat és követhesse azt. Óh add Uram nekünk is a te Szentlelked ajándékát, hogy el ne merüljünk az anyagba, és meg ne botoljunk az ellentét által lerakott próbákban. Óh Istenünk, emeld fel a mi lelkünket, tisztíts meg és szentelj meg minket, hogy mindnyájan a tieid lehessünk, hogy bennünk is az az egyetemes erőforrás buzogjon, amelyben Te lakozol Szent Atyánk, a szeretetben!

Amen.

BEVEZETÉS. ()**

MI AZ ÉLET CÉLJA?

Mindnyájatokat üdvözlünk az Úr Jézus Krisztus nevében. Kedves testvéreim, jól figyeljétek meg, amit most mondok nektek, mert hasznát vehetitek az úton, úgy a mulandó, mint az örökéletben. Mert ezek nélkül az ismeretek nélkül sokszor ferde utakra tévednétek. Ezek nélkül az ismeretek nélkül elcsal titeket a tévelygés szelleme, mely a ti mulandó testi életetekben, a sötétségben, a tudatlanságban érezteti leginkább a hatalmát. A tudatlanság mindig félrevezeti az embert, mert a dolog valódi megismerésének gondolatát, fogalmát nem helyesen alkotja meg, és így hajótörötté válik, és az életet nyűgnek, tehernek érzi magán, s amikor ránehezedik a súly, azt hiszi, jobb lenne meghalni, mert ha meghal, kibújik a teher alól. Az élet minden örömeivel, fájdalmaival, szenvedésével együtt képezi azt, amit tulajdonképpen ez alatt a szó alatt értünk. Mert nem az az élet, amit ti emberek életnek gondoltok. Mert nemcsak a kívánatos, az örömteljes és boldogságot okozó érzések és állapotok azok, amelyekre szüksége van a léleknek, hanem szükséges a fájdalom, a szenvedés, a megpróbáltatás és minden ezzel járó nyomorúság is, hogy az élet teljességet nyerjen, hogy az élet kifejezhesse magát. Az ember lélek; és a léleknek a végtelen, kiszámíthatatlan mélysége tulajdonképpen az élet. Ez az a titok, amelynek végére az ember az ő gondolataival nem juthat, róla fogalmat nem alkothat, mert az ember nem ismeri a tulajdon életét sem, annál kevésbé ismeri a saját lelkét. S mivel az ő maga lelkét nem ismeri, hogyan ismerhetné a felebarátját? Ezek olyan titkok és mélységek, amelyekbe emberi gondolatokkal lemerülni nem lehet. A lehetőségek, és eshetőségek óriási méreteivel kell számolnunk, amikor csak egy ember lelkének a gondját is magunkra vesszük. Óriási lehetőségek számaival kell megbarátkoznunk; és ezeket a lehetőségeket hatásaikban és kölcsönhatásaikban a mi gondolatainkkal - akik szintén teremtett lények vagyunk - nem tudjuk kimeríteni, nem tudjuk felfogni,

mert oly óriási ezeknek a számtörvénye, hogy ez egy örökéletet is betölt.

Mi mindnyájan az örökkévalóság gyermekei vagyunk; ez az örökkévalóság betölti a mi lényünket, a mi lelkünket hatásával, hogy e hatások nyomán mi kölcsönhatásképpen munkálkodjunk, éljünk, teremtsünk, alkossunk olyan lehetőségeket, olyan pozitívumokat, amelyek a mi és az összesség részére boldogságot eredményeznek. Azonban hogyan lehetséges ezt elérni, hogyan lehetséges ezt megvalósítani, amikor az ember nem tudja még azt sem, mi a jó és mi a rossz? S miután e kettő között nem tud különbséget tenni, tehát egyszer az egyiktől vonzatra, a másiktól taszítva, máskor pedig megfordított hatások alatt halad a fejlődés útján, egyszer rosszat, másszor jót cselekedve. Tehát az ember e két véglet között a vonzás és taszítás törvényének engedve éli le életét, hogy kellő élettapasztalatokat vonjon le tanulsággul, és a kellő tanulságok nyomán folytassa az életet tovább. Milyen szomorúnak és nyomorúságosnak látszik az élet addig, amíg az ember lelke e két vonzás között különbséget tenni nem tud, amíg nem határozta el magát, hogy tulajdonképpen hová is tartozzék! E földi világ azok közé a világok közé tartozik, ahol még nincs kialakulva sem a jó, sem a rossz. Ebben a világban a vándorló lélekcsoportok sok fájdalom lehetőségét tükrözik vissza és hordozzák magukban. Ezek a lehetőségek mindaddig fenyegetik az ember lelkét, amíg az abszolút jóhoz nem tér, magát ahhoz hozzá nem kapcsolta.

Mivel ez a szomorú állapot él, van, tehát az **Úr végtelen kegyelme és szeretete lenyúl az emberhez, és olyan eshetőségeket ad a földön élő és vándorló lélekcsoportok kezébe és elébe, amely eshetőségeket ők szabad akaratból - jegyezzétek meg jól - szabad akaratból felhasználhatnak a maguk javára.** Hogy ebben az ide-oda való vonzás és taszítás világában mindig szilárdabb, mindig biztosabb lelki támpontot találjanak az ő lelki megerősödésükhöz és az életben való elhelyezkedésükhöz. Mert a lélek arra van hivatva, hogy az életben elfoglalja a helyét, s amint mondtam: teremtsen, alkosson, és azokban a

lehetőségekben munkálkodjék, amelyek mindig előtte állanak, amelyekben benne él, mozog, mert Isten gondoskodó szeretete őt oda állította be. És hogy az emberi lélek túl nagyot ne tévedhessen, azért az Úr megszabta az emberi élet napjait, és egy-egy testben való tartózkodás idejét évekhez kötötte. **Ezeket az éveket pedig olyan állapotokhoz rögzítette, amelyek a lélek fejlődési fokozatához mérten mindig a legjobb lehetőségeket biztosítják számára, csak azért, hogy azokból tanulságokat vonhasson le magának.** Ezeknek a tanulságoknak a nyomán aztán olyan fogalmak, törekvések, érzések és vágyak alakulnak ki a lélekben, amelyek már előre vetik fényüket, és vonzzák és kiemelik a lelket az alsóbbrendű fogalmak állapotából. Ti már tapasztalatból tudjátok azt, hogy egy ember mennyit valósíthat meg az életből. Ti már tudjátok, hogy túl nagyot, önmagát felülmúlót senki sem cselekedhet, mert lelkében el vannak rejtve azok a képességek, amelyek szerint cselekedhet. Senki többet nem tehet, senki magasabbat, nemesebbet, igazabbat nem cselekedhet, mint amennyire őt értelme és érzésvilága képesíti. Ezért az élet legnagyobb adománya az, hogy minden lélek kifejezheti magát az ő fokozatához, az ő lelki természetéhez méltóan. És minél inkább kifejezi magát a lélek, annál nagyobbab halad előre az ő fokozata szerint, annál tökéletesebb az ő tudása, az ő lelkének tanulság-levonása. Mindegy, akár jót, akár rosszat cselekedett, mert a jóból jó tanulságot, a rosszból pedig fájdalmas tanulságot von le. *Ehhez szükséges a szabadság.* Szükséges, hogy az ember szabad legyen, különösképpen hogy a lélek szabad legyen, hogy olyan fogalmak, olyan kemény és szűk korlátok ne határolják körül az életét, amelyekben még alig-alig tudja magát kifejezni, melyekben alig tud mozogni, hogy mégis valamiképpen előre juthasson az úton. Hiszen láthatjátok, hogy az emberek tömegei terhes életükben minden tudás nélkül is szinte ösztönszerűen érzik a szabadság kívánatos voltát, és kívánják a szabadságnak édes, langyos levegőjét, amelyet a lélek beszí magába, hogy kifejezhesse benső tartalmát.

Ezt a szabadság után való törekvést minden helyen, minden népnél, minden nemzetnél láthatjátok, sőt láthatjátok ezt már a gyermekeknél is; és mégis annak dacára, hogy ez után sóvárog, ezért kiált és eped a világ, mégis rabigában nyög. Nem abban az igában, amelyet Isten ad rá, vagy amelyet Isten nevével akarnak rárakni, hanem a bűn igájában, melyet a sátán, a sötétség fejedelme rak a testtel, a születéssel az ember nyakába. Alighogy gondolkozni tud, a tudatlanság, az ismeret hiánya folytán máris belejut a bűn rabságába, és itt helyes megismerés hiányában megteremti magának mindazokat a hátrányokat, amelyeket a tudással bíró, a látó és érző lélek elkerül, mivelhogy látja a törvénytelenység hátrányait. Tehát kedves testvéreim, ennek a haladásnak a szolgálatába áll az, aki igyekszik ismereteket szerezni, aki tudását gyarapítani akarja, és ezt a megszerzett ismeretet és tudást a tudatlannak, a gyengének, a hátramaradottnak felsegítésére használja fel.

Tudás! Vajon egyáltalában tudhat-e az ember valamit anélkül, hogy a sátán szolgálatába ne állítaná azt? Vajon nem használja-e ki a megtévesztés fejedelme az ember fejletlenségét, tökéletlenségét? Vajon nem a sátán sugalmazza-e a félműveltet, az ismeretnek fele útján megállót arra, hogy pénzért, hataloméért, kiváltságért odadobja a sátánnak a tudományt, és vegyen rajta magának, az ő testének kényelmet, dicsőséget, elismerést, anyagi javakat, és vele együtt gögöt, hiúságot, testi előnyöket? S amikor mindezzel betelt, vesz magának Istentől való eltávolodást, - a legjobb tudástól való elszakadást. Mert azt hiszi, hogy az ő tudásán kívül nincs más tudás, nincs más világosság, s magát Istennek képzelve, megszédül a testi életnek pillanatában, és mert az Istennel való összeköttetést megszakítja, a Hozzá való ragaszkodást megszünteti, egyszerre csak úgy érzi, hogy inog, sőt eltűnik a talaj a lába alól, és hull lefelé hullócsillag módjára. A tudás, az ismeret, minden a világon a legfőbb jó, amivel az ember rendelkezhetik. A tökéletlenségben élő lélekre nézve azonban ez is mindig megpróbáltatást jelent. Mert nem lehet a

szellem haladásának az a foka, amelyen az ő tudásával és ismeretével megállhat, és azt mondhatná: „Nincs szükségem tovább Isten kegyelmére, nincs szükségem arra, hogy Isten gondoljon rám, hogy imádkozzam Hozzá, és magamat alárendeljem az ő akarátának.” Amikor már ezt gondolja és lelkében érzi, akkor már le is hullott arról a szellemi magaslatról, amelyen képzelte magát. Nagyon sok fejlődött szellem, aki már egy-egy korban elérte a maga fejlődésének legmagasabb pontját, beleesik a testnek bűnigájába, a tévedéseknek ebbe a tévedésébe. Ezeknek bukása, lehullása borzasztó következményekkel jár nemcsak a saját részükre, hanem azok részére is, akik hittek az ő tudásukban, akik hittek az ő ismeretükben, és valamikor igaznak gondolták azokat. Ezek szintén velük együtt hullanak alá. Az általuk teremtetett korszellem régen megsemmisült és feloszlott az örökkévalóságban, de tévedéseik eredménye megmaradt. Azután ezeket az egykor felemelkedett nagy szellemeket eltapossák az utánuk következő kor szellemei, akik náluk kisebbek, gyengébbek voltak és ismeretük is szűkebb körű volt, de megtartották az Isten iránt való engedelmességüket és Tőle való függésüket. Ezek a kicsinyek feljebb emelkednek, ezek a kicsinyek hatalmasabbakká lesznek azoknál, akik már előbb valamely korszellemet teremtettek, de amely korszellemnek feloszlását bukásuk okozta.

Gyermekeim! Egy ilyen feloszló korszellemnek az utolsó óráit élitek itt e földön. Nem úgy mondom, mintha a ti időmérőtökkel mérném annak az utolsó korszellemnek, annak a tudománynak és világnézetnek utolsó óráit, amely tudománynak és ismeretnek a vívmányai előtt ma csodálkozva álltok meg, és állnak meg mindazok, akik a korszellemnek körforgásában testet öltöttek és testet fognak öltetni. Nagy gondolatok, nagy eszmék emelkedtek ki a sötétségből a szellemisségbe, és az embereknek ezrei, százezrei hódoltak nekik. Volt idő, amikor úgyszólván alig maradt más, mint ezeknek a nagy szellemeknek a gondolkozása és érzésvilága. Ahogyan ők gondolkoztak és éreztek, és ahogyan fogalmaikat az igazságról megalkották,

aszerint alakult az az emberek szívében és lelkében is. Tehát a népek és nemzetek is eszerint fejlődtek, tökéletesedtek. Ti is egy ilyen korban éltek, amelyet az idők végére tűzött ki az Úr kegyelme. És mindazok, akik ebben a korszakban dolgoztak, akár jót, akár rosszat cselekedtek, az idők végére tartoznak beszámolni: tartoznak vagy hozzá, vagy ellene szólni az igazságnak, vagy vele, vagy ellene cselekedni, mert cselekvésre, munkálkodásra hívja őket a Törvény. Titeket is így hívott a megszületésre, az életben való helyfoglalásra, hogy éreztétek át azokat a hatásokat, amelyeket valaha a ti tévedésetek folytán magatoknak megteremtettetek. És ugyancsak élveztétek azokat a hatásokat is, melyekben hüek és igazak voltatok, amelyekben munkálkodtatok, hogy a számadás napján egy lélek se legyen, aki ezt mondhatta: „Uram, nem tudtam, nem láttam, nem volt alkalmam jót vagy rosszat cselekedni!” Igen, mindazoknak, akik valaha számottevőt cselekedtek, részt kell venniük a világ erőinek rendezésében. Részt kell venniük, hogy felszedjék és elfogyasszák azokat a gyümölcsöket, amelyeknek magvát valaha gondolataikkal, érzéseikkel, cselekedeteikkel elvetették e mulandó világban. Viszont azoknak a régi jó gondolatoknak, azoknak a régi igaz eszméknek hatásait, amelyek valaha a lelkekben éltek, amelyek valaha őket a jóra intették és meggyökereztek, egy elkövetkezendő létben megsokszorozódva láthatják majd maguk körül lerakódni.

Az élet célja az, hogy a lélek minél nagyobb teljességgel kifejezhesse magát. Hogyan fejezhetné azonban ki magát a lélek másként, mint a saját természetével? Senki sem cselekedhet jobbat, szebbet, igazabbat, vagy gonoszabbat, mint amilyen az ő lelkének fokozata, érzése, mint amilyen az ő vágya, melyet földi életében igaznak és valónak hitt.

Tehát nem az a valóság, amit ti magatokról sokszor elfogulva gondoltok, amit magatokról hisztek, mert hiszen ti magatok felett mindig enyhébben, mások felett mindig szigorúbban ítélték földi éltetekben, hanem az a valóság, amit az élet bennetek ki-

vált, amit bennetek valósággá tesz az érzések és gondolatok világában. **Az érzéseknek és cselekedeteknek harmonikus együttműködéséből származó hatások, melyeket a földi életben elértek: mutatják meg a valóságot.** Minél igazabban éltek, minél őszintébben cselekedtek, minél jobban és tökéletesebben kifejezitek magatokat, annál egyenesebb a ti utatok, annál tisztább a megkülönböztető képességetek a jóban úgy, mint a rosszban. Szerettek, és nem találtok szeretetre? Ne hidegüljön el a ti szívetek. Jól cselekedtek, és rosszat kaptok helyette? Ne szomorkodjatok felette. Minden jó és minden rossz megmarad a számadások napjára. A jóval és igazzal jó eredményt, a rosszal rossz, gonosz eredményt arattok. **Nem az a fontos, hogy mit kaptok a mulandó világból, hanem az a fontos, hogy mit vetettetek el benne.** És mi, akik tudjuk, mi, akik látjuk a magban az eredményeket s az eshetőségekben a fejlődéseket s a fejlődésnek a feltételeit és lehetőségeit, azt mondjuk nektek: jobb, **ha ti sírtok és jajgattok, mintha mások jajgatnak, nélkülöznek és szenvednek timiattatok.** Mert könnyeitekben, fájdalmaitokban, csalódásaitokban máris benne van a boldogságnak, az igaz érzéseknek jutalma, míg ellenben a hamis boldogságban a szenvedésnek és fájdalomnak magva van elültetve, mely bizonyos kikel, és megérleli fájdalmas gyümölcseit. Az élet az a folyamat, amellyel a lélek kifejezi magát. Ti tudjátok azt testvéreim, hogy én közöttetek sohasem veszem fel a bíró szerepét. Én sohasem ítélek. Ti látjátok, hogy én soha korlátokat nem vonok körétek, hogy azt mondjam: ezt cselekedjétek, azt meg ne cselekedjétek. Azt is láthatjátok, hogy a dogmák köveivel sem építelek körül benneteket. Én azt mondom nektek: szabadok vagytok. Mindenkor a ti cselekedeteitek azok, amelyek titeket elítélnék, vagy felmentenek, és a ti érzéseitek azok, amelyek titeket előbbre visznek, vagy elmarasztalnak. A ti lelketek természete az, amely az Isten törvényével összekapcsolódva üdvösségeitekre vagy kárhozatotokra fejlődik. Ti szabadok vagytok, mint ahogy Isten is megadja a szabad akaratot minden teremtetett lé-

leknek. Csak a bűn az, amely leigázza az embert. Aki tehát bűnben van, az a bűn igájában nyög. **Csak a tudatlanságban tévelygők vannak ez alatt az iga alatt, mert őket az olyanok - akik a világot is meg akarnák dönteni csakhogy őket szolgálják - bizonyos gondolatokkal, érzésekkel, félelem keltéssel, vagy a hitnek bizonyos formuláival igézetbe ejtik, miáltal a lelkiismereti szabadságukat elveszik, és rabságba döntik őket.** Azért, ha ezek a lelkek rabságukban bünt követnek el, és e cselekedeteikben még boldogok is, mert tudatlanságuk folytán azt hiszik, hogy jót cselekednek, - mert ha tudnák, hogy mit cselekednek, nem tennék azt, - az Isten törvénye, a szeretet megbocsátja vétkeiket, csak azért, hogy fejlődésüket egyengetse. De ha megbocsátja is a vétkeket, vagyis felfüggeszti az igazságnak sújtó kezét, és elhalványítja a bűn következményeit, azért a bűn árnyéka nyomon kíséri a lelket; a lehetőség még mindig ott áll az elbukásra, a tévedésre! S ha Isten ezerszer megbocsát is a léleknek, mindhiába: míg a lélek a maga tévedésétől önként elszakadni nem akar, vagy fel nem ajánlja magát Istennek, és bele nem olvad Isten igazságába, Isten igéjébe, addig a bűn rabságában marad. Míg ott lappang a lélekben a bűnnek, a tévedésnek csirája, addig még van eshetőség arra is, hogy elbukják, hogy a mélyre zuhanjon, addig még ki van téve annak, hogy a szenvedésnek, megpróbáltatásnak következményeit érezze, amelyek őt kigyógyítják tévelygéseiből a következmények ismerete által.

Tehát amint mondtam, az élet célja az, hogy a lélek önmagát kifejezhesse. Ez a teljes szabadság. Azonban a természet is jóelőre gondoskodik arról, hogy a gonosz lélek eshetőségeit és lehetőségeit ne engedje túl nagy szabadságra, mert hiszen a gonosz lélek még a mennyben is rombolást, rendetlenséget és boldogtalanságot szítana maga körül. Tehát a rombolási, az esési, a bukási lehetőséget a természettörvény korlátozza, de éppen úgy korlátozza az ember haladását is, mert korlátozzák azok a körülmények, amelyek közé őt lelkének fejlettségi foka szerint a kegyelem törvénye helyezte, amikor testbe küldte, hogy

új tapasztalatok gyűjtése végett a földön megjelenjen. **Azért legyen az ember mindig megelégedve, sohase vágyódjék valami nagyra, sohase keressen érvényesülést, és ne törekedjék feljebb, mint amennyire őt képessége felemeli.** Ne keresen senki vágyainak olyan kielégülést, melyet a törvény a lehetőségek határain kívül helyezett. Mindenki használja ki azokat a lehetőségeket, melyeket a Gondviselés nyújt neki, és a tőle telhető legnagyobb pontossággal végezze el azt a feladatot, melyet az Úrtól nyert. Ne akarjon felettébb bölcselkedni, ne akarjon felettébb igazságos lenni, és ne akarjon felettébb hatalmaskodni. Rendezzék be úgy a ti élteteket, hogy az isteni igazság szerint megállhassátok helyeteket. És ha híven betöltöttétek életeket, lett légyen az bármilyen gyarló is a saját ítéletek szerint, az Úr sokat bíz rátok, kiemel benneteket a hétköznapiságból, és nagyobb, felelősséggel teljesebb munkát bíz rátok, melynek elvégzése az első pillanatokban szinte kétségesnek tűnik fel előttetek. Mert olyan nagy lehetőségeket hordoz magában, hogy a kis feladatokhoz szokott ember szinte megszédül a nagy távlatoktól, és szükségesnek találja, hogy teljes erejével és teljes hitével az Úr igazságához támassza magát, s egész életét, lelkét, eshetőségeit, mindent felajánl az Úrnak, hogy csak be tudja azt tölteni.

Az ember tévedésekben él és illúziókban ringatja magát, amikor azt hiszi magáról, hogy ő a nagyot, a felelősségteljesebb feladatot igazabban, jobban tudná betölteni, mint a felebarátja. Nem mondom, van úgy sokszor, hogy a kicsiny lélek, aki megismerte, hogy a rossz rossz és a jó jó, talán hívebben és igazabban betölti azt a feladatot, amit a felette lévő erősebb lelkek hiányosan töltenek be. És mégse zúgolódjék az ember, hanem nyugodjék bele Isten rendelésébe. Isten türelmes, és engedi a rosszat is megtörténni az eshetőségek határain belül. Az ember tehát sohase nézze irigy szemmel a gonosznak dúskálódását a kívánatos földi jókban, mert a gonosznak minden dicsősége és boldogsága elmúlik hirtelen, mint ahogy a köd és pára eloszlik a nap melegétől. A gonosznak dicsősége és öröme nem állandó, mert ha

Isten megtagadta tőle a lehetőséget, megszűnik egy szempillantás alatt. Hiába akkor minden igyekezet, hiába minden fondorkodás. Ti bizonyára láttátok már és látni is fogjátok földi életekben porba hullani a gonosznak hatalmát, dicsőségét, örömét, ideiglenes boldogságát, hogy az a szenvedések kikutathatatlan messzeségében érjen véget. Ennek ellenében Isten felemeli a jót, az igazságra törekvőt, és ad neki nyugalmat és békességet, mert elérkezettnek látja az időt arra, hogy a jó fejlődhessék.

Isten megadja a lehetőséget jónak és rossznak is, mert szükséges, hogy Isten esőt adjon úgy a jónak, mint a gonosznak földre, hogy a konkoly is megnövekedhessék a gabonával együtt. Mert úgy a jónak, mint a rossznak meg kell érnie. Isten tehát megadja a lehetőséget úgy a jónak, mint a rossznak, hogy egyéniségét kimutathassa, hogy minden meghozza a maga virágját és gyümölcsét, mert gyümölcséről ismerni meg a fát és magjáról a gabonát. Hogyha a ti éltetekben nem tudnátok sem jót, sem gonoszt létrehozni, mi módon várhatnátok a jutalmat az igazság törvényétől azon a nagy napon, amikor be kell számolnotok az életeitekről, ha a ti lelketek fejlődése nincs befejezve, ha nem tudjátok, hogy a jóhoz, vagy a rosszhoz tartoztok-e? A fejlődésből nem vonhatja ki magát senki. A rossznak jóvá, a jónak jobbra kell lennie. A fejlődés folyamán minden jónak meg kell tisztulnia és igazulnia, hogy megdicsőülhessen. Ezt Isten törvénye így kívánja. Amíg megmarad az ember tévedéseiben, addig a salak hozzá van tapadva. A bűnnek ezt a salakját még Isten sem veheti le az ember lelkéről, - ez igazságtalanság volna. E tévelygésektől magatoknak kell megszabadulnotok, és ez másképpen nem lehetséges, csak összeütközések által. Ezek az összeütközések hozzák létre a próbákat; amíg nem győzedelmeskedtek bűnre való hajlamaitok felett, újra meg újra fel kell vennetek a harcot, és újra meg kell ütköznötök a hamissággal, hogy az, ami bennetek hamis és törvénytelen, leváljék, ami pedig jó és igaz, az mint a ti megtisztult természetetek, előre haladjon.

I. RÉSZ. A SZENTLÉLEK. (**)

1. A SZENTLÉLEK SZÓZATA.

„Azokban az időkben kitöltök az én lelkemből minden testre és prófétálnak a ti fiaitok és leányaitok; a ti ifjaitok látásokat látnak, és a ti véneitek álmokat álmodnak. - És minden test meglátja az én erőmet, az én hatalmammat, és kiárasztom az én kegyelmemet mindenekre, akik keresik és kutatják az igazságot.”
(Joel 2, 28.)

Tehát az utolsó időkre, az idők legvégére, amikor a föld már az ő befejező turnusához közeledik, mielőtt még teljesen besötétednék, kitölti az Úr az ő lelkét minden testre. Tehát, mielőtt bezárulna a menny, mielőtt a földről a világosság sugarai elvonnattatnának: az Igazság lelke kitöltetik. „Az utolsó időkben kitöltök az én lelkemből”, azt mondja az Úr. Valóban kitöltetett a Szentlélek, hogy megerősítse és megpecsételje mindazt, amit a Megváltó az ő munkájával teremtett, és itt hagyott a földön az emberek részére. Nem a szellemek részére töltetik ki a Szentlélek ajándéka, hanem az emberek részére, akik a kegyelemben vannak, akik az élet sugaraiban sütkéreznek; ezeket hinti be az Atya mennyei ajándékkal, aki nem szűnik meg eltévelyedett gyermekeihez szeretetével lenyúlni, hogy megtisztogassa, felemelje, megigazítsa és megszentelje őket, hogy megdicsőülhessenek. Ki nem szűnik meg vezetni még azokat sem, akik legmélyebbre buktak, de a lelkükben ott él a vágy: felemelkedni, jónak és igaznak lenni, s őhöz közeledni, akitől az életet nyerték. Akiknek lelkéből nem halt ki még a boldogság utáni vágy, akikben még van mennyei sugár, mennyei igazság, amely minden bűnök és tévedések dacára is irányítja őket. És ha egy pillanatig tart is ez az irányítás, ha győzelmet nem is arathat azokban a pillanatokban a szeretet, Isten módot és alkalmat ad nekik, hogy újból és újból próbálkozhassanak, hogy hazajuthassanak, hogy megpihenhessenek.

A pünkösöd jelentősége az, hogy a Lélek kitöltetett minden testre, akikben megvan a hajlandóság az Igazság keresésére és elfogadására, valamint arra, hogy az ő lelküket Isten felé emeljék, és az onnan jövő világosságot elfogadják. Isten az abszolút Egy. Ő az élet, a világosság, a haladás, a boldogság, a beteljesülés. Minden őbenne, őáltala van. Ő ígéretében megmondotta régen, hogy „azokban az időkben kitöltök az én Lelkemből minden testre”. Azok az idők már régen elkövetkeztek, de a kegyelem folytán még mindig tartanak. Ezek az idők zárják be azt a turnust, mely alatt minden léleknek, aki beírva találta az élet könyvébe, meg kell találnia az utat őhozá: a boldogsághoz. Meg kell találnia akár a szenvedés és megpróbáltatás, akár a boldogság árán; mert hol felemel, hol lesújt a körforgás keze. De a javulásra hajlandó emberi léleknek mindig előre mutat az útja a kibontakozás felé, amely kibontakozás pontról-pontra, részről-részre, engesztelődésképpen jön csak létre. Nem máról-holnapra, nem egyik percről a másikra, mint ahogyan azt az emberek gondolják, hanem csak lassan, fokról-fokra. Mert hiszen a lélek minden részének tisztává, tökéletessé kell lennie, hogy helyet foglalhasson Isten családjában, a tökéletesek országában. A bűnös léleknek pedig minden része úgy el van torzulva, úgy el van hajolva az igazságtól, hogy bármilyen nagy is az akarata, bármily nagy is a törekvése arra, hogy magát kiképezze, semmiképpen sem tudja azt véghezvinni. Hacsak Isten kegyelme őt olyan állapotba nem helyezi, mely az ő lelkének mindig a leghiányosabb részét javítja ki, és mindig újra meg újra oda helyezi, ahol a legszükségesebb próbáknak van kitéve a lélek. **A kegyelem minden állomáson ott áll, hogy a lelket figyelmeztesse arra az igazságra, amely őt mindig közelebb és közelebb viszi Istenhez.** Minden lélekhez más és más úton szól a kegyelem Istene. Nincs két lélek, aki egyformán ébredt volna fel, nincs két út, mely teljesen megegyeznék, s így minden léleknek külön-külön kell utat törnie magának a sötétségen és tudatlanságon át. Istennek minden lélekhez külön szava van. Bár ezek a szavak egyöntetűen és egyformán hangzanak, mégis

minden lélek a maga természetének megfelelően kapja meg azokat a meggyőződéseket, azokat az irányításokat, melyek az ő lelki természetének megfelelnek. S bár a lélek első fellobbanásában ott van az igazi láng, ott van a léleknek az a nagy, odaadó hálája, szeretete, áhítata és öröme, mely az ő Teremtőjéhez siet, azonban az élet vándorútján mégis kialszik ez a tűz. És ha ez csak szalmaláng, paráznélküli tűz volt, ismét visszaesik az emberi lélek abba a hamuval és porral lepett állapotba, mely a lelket megbénítja, és az anyaghoz köti. Szükséges tehát, hogy az emberi lélekben a pünkösdi szó, a pünkösdi jelenség, a Szentlélek szava felhangozzék. Szüksége van mindenkinek külön-külön arra, hogy hozzá az Úr az ő saját természete szerint, azaz úgy szóljon, ahogy azt az ő természete leginkább fel tudja fogni, fel tudja dolgozni a maga részére. Azért szüksége van minden léleknek a Szentlélekre, a Szentlélek kitöltésére. Azonban arra is szüksége van az embernek, hogy szívét, lelkét készen tartsa, s felajánlja az ő Urának, Teremtőjének, hogy az ő odaadásán és munkásságán, az ő szeretetén keresztül a Szentlélek szava felhangozhassék, hogy folyton újabb munkára indítsa, hogy reménységgel és szeretettel ragyoghassa be lelkének világát, más-különben az élet harcaiban elgyengül, kimerül és összeesik az út porában. Szüksége van mindenkinek a Szentlélek ajándékaira. Szükséges, hogy az ember lelkében felgyúljanak a pünkösdi tüzek, hogy e tüzek világosságánál visszatekinthessen a régmúltba, amikor az első pünkösdi tűz kigyúlt, hogy ezt a tüzet ápolja, táplálja a saját lelkében, hogy folyton lelkesedő lánggal, folyton lelkesedő szeretettel töltsse be azt a hivatást, amelyre őt az Úr, az ő odaadása szerint elhívta.

Ha valakinek a lelkében kigyulladt a pünkösdi tűz, ha valaki érzi a lelkében az Úrtól való elhivatást a munkára, ha valakinek a lelkében visszhangot keltett a reménység, mely az ígéret által meggyökeresedett, hogy: „*Én veletek vagyok a világ végezetéig,*” (Máté 28, 20.) ha valaki meggyőződést nyert abban, hogy Krisztus csakugyan mindig ugyanaz marad, szüksé-

ges, hogy felemelkedett lélekkel készen tartsa magát a Szentlélek besugárzására. Mert e nélkül az ember az ő kicsinységében, erőtlenségében nem tehet semmit. Akarja bár a legjobbat, a legszebbet, a legigazabbat, hazugsággá válik, helytelen cselekedetté süllyed minden jóakarata, mert az ember alaptermészete rossz és hibás. Szükséges, hogy a Szentlélek besugárzása által az embernek rossz, hibássá lett természete fokról-fokra megszépüljön, fokról-fokra átváltozzék: újjá teremtődjék. Mert a régi ember a régi természetben semmiképpen sem állhat meg az ígéret szerint való találkozásnál Isten előtt. A régi ember, a föld embere a halálé, a kárhozaté; csak az új ember, aki Krisztusban újjászületett, aki átment a tűzkeresztségen, akit átsugárzott a pünkösdi láng: állhat meg az Úr előtt. Mert nem ő az már, aki él, hanem él benne a feltámadott Krisztus, aki benne és általa munkálkodik, és végrehajtja az ő tervét: teremti, alakítja a földet; tisztítja a megromlott természetet, és igazzá teszi a hazuggá vált, megromlott életet. Ez az újjáteremtő Lélek, ez az újjáteremtő Szellem él az ígéretben. Ez az erő élő, mozgó hatalommá válik az ember lelkében, és ebben az élő, mozgó erőfolyamban látja és érzi meg a földi ember az ő elhivatottságát. Ezekkel az erőkkel meggazdagodva érzi az ember, hogy a lelkében él az Úr, hogy benne munkálkodik azáltal a Lélek által, azáltal a Szellem által, mely egyre hatalmasabban és erősebben követeli az életet magának; és érzi a lélek, hogy körülötte mint válik árnyékká és semmivé az anyag hatalma, és mint válik rá nézve a halálnak réme közömbössé. Mert ahogyan a földi test ereje, hatalma, igazsága és követelődző természete felbomlik és összeroskad, ugyanabban a mértékben épül fel az ő mennyei teste: az isteni gyermek, aki a Szentlélek által urává lesz a mulandónak. És ez az örökkévaló természet terjeszkedik széjjelebb és széjjelebb az ő akarásával, és szívja fel mindazokat az erőket, s hozza mind közelebb és közelebb azokat a távlatokat, melyekről azelőtt fogalma sem volt. Éreznie kell az embernek, hogy milyen nagy hatalom a Lélek hatalma, és milyen kicsinnyé válik a test követelődző hatalma, mely pedig azelőtt nagy és hatalmas volt.

De a Lélek hatalmával szemben eltörpül, megsemmisül, mihelyt kiemelkedik a földi ember lelkéből az a hatalmas mennyei Valaki, amint tudatossá válnak azok a megsejtett törvények, azok a megsejtett dolgok, melyekről ezideig a földi testben bizonyosságot nem tudott szerezni az ő földi értelmével és tudományával. Éreznie kell, mint válik a földi törvény, a tudomány semmivé a nagyobb tudomány és a nagyobb törvény előtt, mely éppúgy felemészti az alacsonyabbat, mint ahogyan a fény felbontja és felemészti a sötétséget.

Földi testvéreim! Ti magatok láthatjátok a rajtatok bekövetkezett csodákban az Isten Lelkének nagy hatalmát. Pedig ti a lelketeknek még nem minden részét adtátok át teljességgel az Úrnak, mert ti még a földből sokat megtartottatok magatoknak. A ti lelketeknek még csak egy részecskéjét hatotta át a világosságnak az a sugara, mely át fogja alakítani egész lelki vilótokat. De már ez a kis részecskétek is érzi, hogy milyen más az élet, milyen más az a világosság, mellyel most bírtok; milyen messzire láttok, s milyen sokat tudtok felfogni abból, amit úgy neveztek, hogy láthatatlan és érthetetlen. Ti már látjátok, mint zsugorodik össze a földi világ festett képe, amikor az isteni világosság rávilágít. Ti már látjátok, hogy az igazságban mint látszik meg a tévedés, a hiábavalóság, a tökéletlenség, mert az Isten Lelke átvilágította lelki szemeitek előtt a valóságot. Látjátok azt is, hogy a fizikai törvény hatalma mint foszlik széjjel, és a ti lelketekben mint cáfolja meg a szellemi törvény a fizikait. Mindig jobban és jobban látjátok, hogy nem a ti látszatvilágotok a valóság, hanem az, ami e mögött van: a *láthatatlan világ*, mert abban van a látható világban megtörténő események gyökere, mert onnan indul ki és oda siet vissza minden. Ti már tudjátok azt, hogy a láthatatlan világ függőnye takarja el a földi szemek elől azokat a jelenségeket, melyek - legyenek bár az egyénre nézve kedvezőek vagy kedvezőtlenek - mindenkor az ő haladásának útját munkálják, és a lélek javulását irányítják. **Látjátok, hogy nincs véletlen, és nem ötletszerűen van az élet beren-**

deze, mert minden az eshetőségek és lehetőségek hatalmának engedve végez törvényszerű mozgást, amely törvény áthághatatlan és megmásíthatatlan. De azt is tudjátok, hogy e felett a törvény felett is van még egy törvény: az isteni kegyelem törvénye, mely ezeken a világokon keresztül is közvetlen összeköttetést tart fenn az ember lelkével.

És ez a kegyelmi törvény azt mondja az embernek: higgy és bízzál, mert én veletek vagyok a világ végezetéig, és elküldöm hozzátok a Vigasztalót. Elküldöm hozzátok az én Lelkemet, és kitöltök abból minden testre, és prófétákká válnak az egyszerű emberek, akik sohasem sejtették, akik sohasem gondolták, hogy valaha is az ő lelkükön keresztül az égi csoda megtörténhetik. Isten Lelke cselekszi ezt a csodát, és cselekedni fogja mindaddig, amíg a menny kapui be nem záródnak. Figyeljete rá testvéreim! Nyissátok ki szemeiteket, és keressétek Istennek azt a nagy bizonyosságát, amellyel a ti szemeitek előtt is meg akarja pecsételni azt a nagy igazságot, melyet kijelentett az ígéletben. Azt akarja megpecsételni, hogy ő nem hagyta és nem hagyja el az ő gyermekeit, mert a világ végezetéig velük van és elküldi hozzájuk az ő Szentlelkét, hogy ezen keresztül intenzív összeköttetést tartson fenn velük, hogy minden szó és cselekedet találja meg az utat Őhozzá. Mert Isten mindenről tudomást vesz, és a kegyelem által sok nehéz számtörvényt felbont. Megbocsát a megtérőnek, felemeli az elesettet, és erőivel felfogja a gyengét. Aki eltévesztette az utat, annak azt megmutatja, aki pedig gyenge a hitben, azt megerősíti és elküldi hozzá az ő Szentlelkének bizonyosságát, hogy az igazságot megismerhesse.

Gyermekeim! Ti mindnyájan az utolsó időknek összedett kalászaival vagytok, akik elmaradtak azokból a kévékből, amiket az Úr a menny angyalaival hosszú időkön át összegyűjtetett és elvitetett a menny szérűjébe. Ti elmaradtatok, mert engedetlenek voltatok, s ezért mindaddig nem láhattátok meg a fény országát. Nem hallottátok meg a mennyei szót, amikor az angyal szólt hozzátok. Ti nem kerestétek az igaz utat, mert úgy éreztétek és úgy láttátok, hogy jó az úgy, ahogyan ti cselekedtek.

És elmaradtatok azokból a csoportokból, amely csoportok már beérkeztek. Ti itt maradtatok az utolsó időkre, és az úr munkásai, akik most végzik az utolsó gereblyevonásokat a földön, titeket is összeszednek és kérékbe, csoportokba gyűjtenek, hogy ti is olyan lelkek közé állhassatok be, akik már előbb meghallották az Úr hívó szavát, elhagyták tévelygéseiket, és magukat az Úrra bízták.

A jelenlegi pünkösdi szava, a jelenlegi szélvész, ami megremegteti a világot, titeket is szólít most ebben a szóban: *szellemtan*. Titeket is szólított - és ti felfigyeltetek e szóra, s megértettétek, hogy nektek már nem a tévelygések útján van a helyetek, mert ti már az Istennek hajlékába vagytok hivatalosak, ahová már régen hívott benneteket, - ti azonban nem tudtok odajutni. Most tehát minden erőttel figyeljétek az Úr szavára, mely a Szentlelken keresztül szól hozzátok, összpontosítsátok oda minden figyelmeteket, hogy vajon mit akar ő? Mit kíván ő tőletek? Ne féljétek! Isten nem kíván semmi olyant, ami a ti erőttöket meghaladná. Ő csak azt kívánja, hogy nyissátok meg a ti szíveteket és lelketeket, hogy az ő igazságát, az ő világosságát belesugározhassa, és érezzétek át azt a szeretetet, amellyel benneteket Magához hívogat! Érezzétek meg az ő szeretetét, és ismerjétek meg, hogy ő a szeretet Istene, s nektek csak jót akar. Érezzétek meg és lássátok be, hogy a tévelygések útján nem juthattok be abba a világba, ahol a ti fájdalmaidtól, szenvedéseitektől mentesekké lehettek, ahol terheiteket lerakhatjátok. Adjátok át magatokat teljesen, hogy Isten Szentlelke újjáteremthesse a lelketek érzéseit, és megerősítse szemeiteket a látásra, hogy lássátok meg azt az igazságot, amelyre szükségetek van, hogy az étellel, vagyis a ti tévelygéseitekkel való harcot diadalmasan megharcolhassátok.

Ebben a küzdelemben, testvéreim, **itt az ellentét világában szükségetek van egy tudományra, amely nélkül nem boldogulhattok. Ennek a tudománynak pedig egyetlen kifejező szava: a szeretet. Tanuljátok meg szeretni!** Mert hiszen az ő

*törvénye egyetlen törvény csak, és ez a szeretet törvénye. Ne tanuljatok az ellentétből! Ne keressétek a sokféle hiú igazságot. Maradjatok meg az egyszerű igazságnál: a szeretet igazságánál még akkor is, hogyha egy-egy pillanatra fájdalmat okozna nektek, még ha egy-egy pillanatra lemondást kell is érte gyakorolnotok. Tanuljátok meg, hogy a szeretet mindennél nagyobb és mindennél hatalmasabb; a szeretet az a csodaszer, mely feloldja, és hatásaiban teljesen megsemmisíti a bűnt, a tévelygést, és megvilágosítja az ember lelkét. Ha a szeretet törvénye szerint éltek, a szeretet tökéletes munkát végez rajtatok. A magatok igazságát ne keressétek, hanem keressétek Isten igazságát, mely mindenkor és mindenben a szeretet. Tanuljátok meg azt, hogy a szeretet mellett még az alázatosságban is ki kell a ti lelketeknek fejeznie magát. Mert ha nem tudtok alázatosak és szeretetteljesek lenni, lehetek bár a legtudományosabbak, a legigazabbak, mégis visszamaradtok, és nem is juthattok be oda, ahová az Úr az ő igaz gyermekeit hívja. **A szeretetben és alázatosságban van az a csodatevő erő, mely az ember lelkében a nagy harcot a földdel megharcolja.** Ebben a harcban pedig szükségetek van az Úr Lelkének adományára. Szüskéteket van arra a világgosságra, mellyel ő a ti lépéseiteket megvilágítja, mellyel a ti cselekedeteitek előtt nektek tanácsot ad, titeket megerősít és bátorít. *Mert hiszen tudjátok, hogy az élet, melyet a földön éltek, a valóságos életnek csak árnyképe, csak másolata. Álom ez csupán, amelyből fel kell ébrednetek, bármilyen boldogoknak vagy boldogtalanoknak éreztétek is magatokat. Ha majd az álom végét ér, és a ti lelketek a csalódásba hull vissza, akkor látjátok csak meg, mennyire nem volt érdemes a tévedések világában egy pillanatig is olyan igazsághoz ragaszkodnotok, mely utóbb mégis csak fájdalommal és csalódással fizetett.* Azért keressetek olyan igazságot, amely bár ennek a világnak, ennek a földnek és testnek nem kedvez, azonban kedvez a léleknek, mely örök, és a céljai is mindenkor örök célok maradnak. Igyekeztek ezeket megvalósítani, mert a cél mindenkor az a hatalmas nagy törvény: a szeretet törvénye.*

Az emberi élet különböző álarcokat szab egyik-másik lélekre, és ha a lélek ezt az életet valónak hiszi, hova-tovább beleéli magát abba az álarcba, és azt hiszi, hogy valóban ő az, akit neki a földi világ tükre mutat. A szenvedő, a gyöttrődő lélek azt hiszi, hogy nincs joga semmihez, amit az élet adhatna neki. Hátra marad, tehát és mindenből kifosztva járja végig az élet útjait. De a lelkében - bárha nem is mutatja - ott él a szomorúság, az elégedetlenség Isten iránt, aki szerinte nem igazságosan osztotta be földi életét. A másik lélek pedig, mivel a föld talán gazdagabban öltöztette fel, - mert kedvezőbb álarcot készített számára, - amikor a tükörbe tekint, úgy látja és érzi, hogy az ő. Bár tudja és érzi, hogy benső lelki világa nem egyezik meg a külsővel, mégis jólesik neki, hogy kedvez az álarc, hogy mindent kedvező színben tüntet fel. Amikor azonban mind a kettőnek el kell az álarcot dobnia, amikor mind a kettő a maga valóságos énjének tudatára ébred, egyik sem lesz megelégedve önmagával. Hiábavaló volt úgy a kedvező, mint a kedvezőtlen élet, ha az ember nem értette meg az Úr szavát, ha nem töltötte be az Úr törvényét; hiábavaló volt a jócselekedet, hiábavaló volt a munka után való törtetés, hiábavaló volt még a szenvedés is, nem jutott előbbre a lélek.

Egyetlen legszükségesebb dolog van: *megérteni Krisztust: betölteni Krisztus törvényét! Cselekedni azt, amit ő kíván az embertől: hogy szeretetet adjon, és szeretetet ébresszen maga körül a lélek. Aki megérti Krisztust, annak a szeretetből fakadó igazságot kell szaporítania a földön, hogy minden könny, minden bánat elmosódjék, hogy végül minden lélek megismerje az igazságot és a szeretetet, az Úr nagyságát és az ő szeretetét földi gyermekeihez.*

Testvéreim! Nincs más igazság ezen kívül, mely az ember lelkét előbbre vinné a fejlődésben. Hiába emlegetitek a pogány „*karmát*”, a jóvátételt, a megfizetést: nem használ semmit. Nem tudtok semmit jóvátenni, nem tudtok semmit helyrehozni, hacsak Krisztus *szellemébe* magatokat bele nem élitek, hacsak Krisztus akaratát nem cselekszitek. Csak Krisztus által, csak Krisztussal

tehettek valamit jóvá a földön. *Krisztus lelkének kell a ti életekben visszatükröződnie, hogy a világ lássa meg bennetek Krisztust: akkor cselekedtek valamit.* Mert a ti akaratotokból, a ti igazságaitokból nem tehettek semmit jóvá. Hiszen egyetlen búzaszemet sem teremthettek, melyben az életet ti magatok fejlesztenétek! És így, ha valamit elrontottatok, ha valamit igaztalaná tettetek, miképpen tehetnétek azt igazzá, amikor ti magatok sem vagytok igazak?! *Mindaddig nincs bennetek az igaznak gyökere és élete, amíg nem formáljátok magatokat Krisztus életéhez, Krisztus törvényéhez. Csak akkor tehettek mindent jóvá, ha előbb az ő törvényét teszitek magatokban életté. Őt pedig nem tehetitek magatokban életté, ha csak teljesen át nem adjátok Neki magatokat.* Tehát nemcsak egy részét, vagy a felét lelketeknek, hanem az egész lelketeket. Mert Krisztus a ti egész lelketeket akarja újjá teremteni, átsugározni. Hogyan jelentek meg az örökkévalóság világában, ha nem az egész lelketeket adjátok át Neki? Nyomorékon akartok megjelenni Krisztus országában? Mert amit Krisztus lelke át nem formál, újjá nem teremt, az nem él. Tehát amit nem adtatok át Neki a ti lelketekből, az a részetek halott, az nem nyert életet. Azért, gyermekeim, ha valaki magát teljesen át nem adja Krisztusnak, semmiképp sem nyerheti meg az ő tökéletes mennyei alakját. Valaki még szereti a földet, szereti a földnek előnyeit és javait, s noha ezek az előnyök és javak ellenkeznek Krisztus igazságával és az ő törvényeivel, mégis ragaszkodik hozzájuk, és szeretné megtartani lelkének egyik részével Krisztust, az igazságot, a másik részével pedig a földhöz ragaszkodik, akkor, amely része elfogadta Krisztust, s amely részét áthatotta az ő Lelkének ereje: a léleknek az a része él, a másik része pedig, a melyet nem adott át: halott. Az ilyen lelkileg bénák és nyomorékok semmiképp sem mehetnek be a mennyek országába. Akik elhagyják a földet és annak kívánságait; a testiséget és mindazokat a vágyakat, melyek ennek a földnek és a testnek kedvesek, s a Krisztus Lelkét magukba fogadják és szolgálnak Neki abban az értelemben, amely értelemben a szolgálattétel kívánja: azok élnek. De akik

lelküknek csak egy részét adják át, vagy csak a lelküknek egy-egy fellobogó lángja az, amivel magukat Krisztushoz kötik, azok lelkének csak egy bizonyos része él, és csak azok a kicsiny lángok tesznek tanúságot odaát az ő érzéseikről.

Azért testvéreim, akikre egyszer rásugárzott a pünkösdi láng, akik megérezték lelkükben a pünkösdi tüzet, amely őket felemelte s Krisztushoz vezette, azok ne hagyják kialudni ezt a tüzet a lelkükben, ápolják azt folyton-folyvást, hogy örökké égjen az Isten dicsőségére. Vigyázzatok testvéreim, hogy lelketekben mindig ez az örök tűz lobogjon. *Hogy a földhöz ragaszkodó életeteknek minden fellobogó érzése lassan-lassan feláldoztassék. Mert amint az áldozati oltáron elhamvad a külső én, a földi ember, azon módon, az áldozatból felfelé törekvő füstben ott él, szervezkedik és alakul az örökké élő mennyei alak, a krisztusi gyermek: az újjáteremtett szellemember. Mert csak az a hivatott az örökéletre, akit a Szentlélek teremtett újjá.* De ez nem máriólholnapra, nem egyik óráról a másik órára, hanem az idők folyamán születik újjá az örök életre. **Ezért szükséges a hosszú kegyelmi idő testvéreim, s azért hosszabbította meg az Úr az utolsó napokat, hogy mindazok, akik be vannak írva az életkönyvébe, magukba vehessék az életet adó tüzet, amely el-sorvasztja, és felégeti bennük a mulandót, és újjá szüli az örökkévalót.**

Ti, akiket szólított az Úr, tudjátok meg, hogy az Úrnak céljai vannak veletek! De ne álmodozzatok azokról a nagy célokról, amelyek az emberek előtt talán kiváltságosakká, nagyokká tennének benneteket. Ti ne akarjatok hatásokat kiváltani. Ti ne igyekezzetek azon, hogy embereket tanítsatok a ti igazságaitokra; nem hívott mindenkit az Úr áldozat tételre. Nem hívott mindenkit az Úr arra, hogy magát azon az oltáron feláldozza, melyre a világnak szüksége van, hogy mint az igazságnak előmunkásai feláldoztassanak. Nem! Ti legyetek egyszerűek és szerények. **Értsétek meg azt, hogy nektek még nem másokon kell munkálkodnotok, hanem legelsősorban önmagatokon: a saját lelketek nemesítésén.** És hogy ennek mennyire így

kell lennie, csak akkor fogjátok meglátni, amikor a figyelmeteket a ti saját bensőtökön végigjártatjátok. Csak akkor látjátok meg, hogy mennyi hiábavalóság van még ott, amelyeket fel kell áldoznotok a szeretet oltárán, melyeket míg fel nem áldoztok, semmiképpen sem juthattok közelebb Krisztushoz. Nem, mert azok a hiábavalóságok olyan vastag réteget képeznek a ti lelkeiteken, hogy nem vagytok képesek meghallani az Úr szavát, amikor hív benneteket, amikor közölni akarja veletek a ti egyéni életetekre vonatkozó utasításait s meghagyásait. *De ha figyeltek és igyekeztek lelketeket az úrnak felajánlani, meglátjátok az elkövetkező pünkösdi csodát.* Látni, érezni és tapasztalni fogjátok, hogy a pünkösdi tűz átvilágítja és átmelegíti a ti szíveteket és lelketeket. Sőt nemcsak a lelketeket, hanem a testeteket is, és tökéletesen átváltoztok. **Ha pedig ezen az átváltozáson keresztül juttok: láttok és hallotok. Látni fogjátok a saját egyéni rendeltetéseteket, és felismeritek a ti helyeteket, melyet nektek e világban el kell foglalnotok; felismeritek hivatásotokat, s azt híven, pontosan, az úr akarata szerint be is tudjátok majd tölteni.** Tehát amikor az Úr benneteket munkára szólít, ne a nagyot keressétek, ahol magatokról megfeledezve mindig csak a külsőn, a láthatón dolgozhattok; dolgozzatok ti csak magatokon, és igyekezzetek arra a tökéletességre, amelyet el kell érnetek; *mert amíg magatokon a munkát el nem végzitek, semmiképpen sem válhattok alkalmassá arra, hogy másokon munkálkodjatok.* Szükséges azért, hogy az ember elsősorban önmagán végezze el azt a megfigyelő, azt a tisztító munkát, amely minden hiábavalóságot, bűnt, tévedést felismerni törekszik, és amikor felismerte, Isten segítségével igyekszik attól meg is szabadulni. **A többit bízzátok az Úrra, mert egyedül úgysem tisztulhattok meg, önmagatoktól úgysem hagyhatjátok el a bűnt, mert a ti erőtök, a ti akaratotok, a ti természetetek ahhoz gyenge. Isten Lelke az, aki tibennetek épít, aki titeket megtisztít, aki tibennetek megerősíti a jót és az igazat. Isten Lelke az, aki titeket újjáteremt, újjá alkot. Ti magatoktól, gyermekeim, nem volnátok képesek semmire. És amikor ti**

mindezt megértitek és megérezitek: alázatosakká váltok. Ez az alázatosság aztán képessé tesz titeket arra, hogy munkálkodjatok az ő szőlőjében. Mert akik még haragosak, és a maguk igazát keresik, akik még a saját meggyőződésükből nem képesek engedni, sőt még az ő igazukat, hatásukat másokban, mint okvetlenül megfogamzó igazságot akarják viszontlátni, vagy az ő hatásuknak eredményét türelmetlenül másokra kényszeríteni: azokat még nem Isten Lelke irányítja. **Az Isten Lelke által vezérelt lélek sohasem kiabál, és sohasem harcol olyan fegyverekkel, amilyenekkel az ellentét harcol. Isten Lelkének munkája az egyszerűség, igazság, megértés, szeretet, megbocsátás és elnézés.** Akik ezektől az erényektől már át vannak hatva, azok Isten Lelkének munkásai, mert Isten akarata szerint cselekszenek. De akik még türelmetlenek, hirtelen haragúak, és csak saját személyüket akarják előtérbe tolni, azok nem Isten Lelkétől áthatott lelkek. Nem, mert ezek még a maguk akaratát cselekszik, s mivel a maguk akaratát cselekszik, végeredményben jó munkát sem végezhetnek. Mindazon, amit erőszakkal, hatalommal és kényszerrel végeztek, - legyen bár az a legjobb - rajta van az emberi énnak nagy akarni- és hatni vágyása, tehát nem Isten Lelke irányítja azt.

Testvéreim! **Shokjátok meg, hogy a ti igazságaitoknak ne keressetek erőszakos érvényesülést. Hagyjátok Isten Lelkét munkálkodni.** Legyetek mindig egyszerűek, szelídek, türelmesek, elnézők, szerények és másokhoz szeretetteljesek. Ahol a szívekből a szeretet melege és világossága sugárzik, ott Isten Lelke munkálkodik. Ott nem kell erőszakot alkalmazni; ott nem kell hatásokat kiváltani az emberek lelkéből, mert Isten Lelke elvégzi azt. *És ha valamit Isten Lelke végez el, azt a szívekbe ülteti;* tehát nem kívülről, az emberi akarat által végezteti el. Amit pedig Isten a szívekbe ültetett, azt onnét nem egykönnyen tépheti ki a világ és az ellentét. Azért ha valamit cselekedni akartok, ne magatokért, vagy a világért, hanem az Isten Lelkéért cselekedjétek azt. Legyetek Isten akaratának közvetítőeszközei. **Ne ti akarjatok; hagyjátok Isten Lelkét akarni és cselekedni.**

Bízzatok abban, hogy a lélek elvégzi azt, mert az ember önmagától nem ültethet a lelkekbe semmi jót. *Csak az ültethet más lelkébe jót és igazat, aki maga is jó és igaz.* De akkor már nem ő cselekszik, hanem cselekszik benne az Istennek Lelke. Ha ti egyszerűek és alázatosak igyekeztek lenni, és magatokat Isten Lelkéhez alkalmazzátok, s lelketeket egész teljességében ajánljátok Neki, akkor a ti lelketek - bárha viharokon és megpróbáltatásokon kell is keresztülmennetek - békés és csendes lesz, mint a tó vize, amelyen ha a felszínen fodroznak is a hullámok, de a mélyben csend és béke uralkodik. Az Isten Lelkéhez tapadt lélek, aki önaratáról le tud mondani, nem rendül meg a küzdelmek láttára. Ezek az egészséges lelkek. Ezeket az élet megpróbáltatásai nem törik annyira össze, hogy elesésükből felemelkedni ne tudnának, mert ha Isten Lelke szükségesnek találja a megpróbáltatást, meg is erősíti őket a megpróbáltatás elviselésére. Mindenekfelett azt ajánlom nektek testvéreim, hogy a ti egész lelketekkel ragaszkodjatok Krisztushoz és az ő igazságához. Kérjétek a Szentlelket, hogy árássa ki rátok mindenkor az ő ajándékát, és az Úr mindegyikre külön-külön gyönyörűséges ragyogást áraszt szét, mert a Szentlélek ajándéka - a jó és igaz - minden lélekben más és más formában tükröződik vissza. A Szentlélek mindig mást és mást formál, bár lényegében ugyanaz marad, így ha egymásban meglátjátok az Úr Lelkének ajándékát, ne nézzétek ezt irigységgel, nehezteléssel, vagy talán elégedetlenséggel, hanem örömmel. Mert akik igazán az Isten Lelkéhez tapadt lelkek, azoknak egymásban is, meg az ajándékban is örömüket kell lelniük. És amikor ezt látja az Úr, Neki is öröme telik gyermekei örömeiben, és megáldja és megszenteli azt. Isten sohasem azért hinti el az ő ajándékát, hogy az egyént kiemelje általa, hanem azért, hogy mindnyájan az Egyben és a Lélekben örüljétek; mert mindnyájan egyek vagytok az Úr Jézus Krisztusban. Mindazoknak, akik megtérnek, s akik felveszik az Úr keresztjét, és az ő útján járnak, - legyenek bár kicsinyek és igénytelenek, vagy nagyok és hatalmasok - a szeretetben eggyé kell forniuk, mert csak úgy válnak naggyá mind.

Az Úrnak öröme csak akkor telik be, ha szívvel, lélekkel átérzitek azt, amit Ő hagyott nektek: „*szeressétek egymást.*” Szeressétek egymást testvéreim, akár kisebb, akár nagyobb fokban van meg lelketekben a pünkösdi ajándék. Akiben még csak kisebb fokban van meg az Úr ajándéka, az törekedjék jobban az Úrhoz kapcsolódni, hogy nagyobb fokban nyerje meg azt. Ne emberi kicsinyességekkel törekedjék, hanem azzal a finom vággyal, a léleknek azzal a finom érzésével, mely mindig erősebben és intenzívebben vonja őt az Úrhoz, hogy az ő lelke átváltozzék, s újjá teremtődjék. Akinek pedig már megvan, becsülje meg azt az előre adott nagy mennyei ajándékot, amellyel mintegy lefoglalta, eljegyezte őt magának az Úr, mint ahogyan a vőlegény eljegyzi a menyasszonyt; mintegy megpecsételve azzal, hogy az az övé. Akiket az Úr így eljegyez magának, akikben ez az ajándék észrevehetővé válik, azokra az Úr bizonyos kincseket bíz, amelyekről nekik el kell számolniuk, melyeket nekik közölniük kell azokkal, akik még nem voltak képesek ezt az ajándékot elfogadni s magukhoz vonzani. Úgy vegyétek tehát ezt az ajándékot, mint akik tudják és érzik, hogy el kell számolniuk mindenről. Arra törekedjétek, hogy minél igazabb, minél hívebb és tisztább lelkiismerettel tudjatok elszámolni, hogy ebből az ajándékból ne jusson semmi a földi testnek, mert minden dicsőség, minden nagyság s minden dicséret az Urat illeti meg, akitől kaptátok azt. Az Úrnak mindig voltak és ma is vannak kiválasztott szellemei, akiket nem azért választott ki, mintha többek vagy különbek volnának Előtte, hanem mert az ő lelki természetük legjobban megfelel annak, hogy az ő munkáját velük végeztesse el. De jaj nekik, ha nem az ő munkáját végzik! Jaj nekik, ha azt az ajándékot, amit az Úrtól kaptak, elpazarolják, és vele az ő földi énjüket szolgáltatják, vagy olyan javakat szereznek rajta, amelyek nem az Úrnak, hanem az ő egyéniségüknek válnak dicsőségére!

Azért, ha mindenkinek szüksége van alázatosságra, sokszorosán nagyobb szükségük van azoknak, akiknek az Úr mintegy megpecsételésül azokat a képességeket adta,

amelyeket ti így neveztek: *Szentlélek ajándéka*. Akiket tehát munkálkodásra hívott el az Úr, úgy munkálkodjanak, úgy végezzék a feladatot, mint akik tudják és érzik, hogy az ő képességeikre lelki természetük folytán alkalmasak. Az Úrnak ezek az elhivatottjai legyenek nagyon óvatosak a cselekedeteikben, mert rajtuk sokkal hamarabb látszik meg minden olyan folt, mely az isteni törvénnyel, az igazsággal és szeretettel ellenkezik. Azok pedig, akik még nem érzik magukban az isteni ajándéknak nagyobb fokú kitöltését, akik még csak kicsiny fokban bírják azt, legyenek segítői, megkönnyítői az isteni Lélek kiáradásának. Ne vessenek annak gátat! Ne nehezítsék meg az igazság szétáradását apró, emberies kicsinyességeikkel, mert tudnivaló, hogy akik a Szentlélek ellen vétkeznek, nagyon de nagyon vétkeznek, mert a *Szentlélek ellen való bűn sem itt, sem a más világon meg nem bocsáttatik*. Az ilyen lelkek eleve elzárják maguktól a lehetőséget, hogy rájuk is kiáradhasson a *Szentlélek* ajándéka. Azért mindenki tartsa tiszteletben és szeretetben a Szentlélek ajándékát, s tekintse Isten ajándékának azt a képességet, mellyel azért ajándékozza meg a földön élő embereket, hogy higgyenek, és adjon érte hálát, hogy vannak az Úrnak olyan kiválasztott lelkei, akiken keresztül azokhoz is szólhat, akik még nincsenek olyan állapotban: hogy rajtuk közvetlenül keresztülhatolhasson a mennyei hang. Ezek a lelkek törekedjenek meggyőződést szerezni, és imádkozzanak azokért, akiken keresztül meggyőződéshez juthatnak. De imádkozzanak azok is, akiken keresztül szólhatnak innen, akiken keresztül megnyilatkozik a szó, a hang, akiken keresztül szól az Úr Lelke, mert tudnivaló, hogy *tiszta edényeken keresztül tisztábban hangzik a szó. A bűnökkel és tévelygésekkel megfertőzött piszkos edényeken keresztül is hangzik a szó, csakhogy ezekhez hozzátapad a tévedés; hozzátapad a hazugság, a rosszakarat és az önzés; hozzátapad a nagyravágyás, a gőg, a hiúság, a testiség s az előnyök megszerzésének zándéka, és ez nagyban lefokozza értékét a legnagyobb, a legtisztább igazságnak is.*

Azért testvéreim, a legjobb, amit mindnyájan megtehetnek az, hogy mindenki vizsgálja meg önmagát és igyekezzék igazzá lenni. Ne keresse, ne kutassa a mások tévedéseit, mert azokért ő nem felelős; de igenis felelős a saját lelkéért, a saját lelkének természetéért. Mert akinek a lelkében ott él még a hiúság, a dicsőség s uralkodás vágya, a macacsság, önzés és testiség, annak még sok eltakarítani valója van. De nem lehetnek igaz eszközei az Úrnak azok sem, akik mindenféle tisztátlan dolgokban hisznek, és azoknak előre törését megkönnyítik. Az ilyenek semmiképpen sem lehetnek igaz szóvivői az Úrnak, *mert amennyi jót az igaz vihet a lélekbe, ugyanannyi jogot a gonosz is formálhat hozzá. S ugyanakkor, amikor az igazság felébreszti a lélek természetét, felébred benne az igaztalan is, és összevegyül az igaz a hamissal, s így tisztátalan eszközzé válik, még ha a legjobbat akarja is.*

Azért - amint mondtam - legelsősorban mindenkinek önmagára, az ő saját lelkére kell a legnagyobb figyelemmel lennie. De miután az ember semmire sem képes önmagától, s így az önmaga lelkét meg nem tisztíthatja, azért mindenkinek, aki meg akar tisztulni, aki meg akar javulni, szóval: aki újjá akar születni, fel kell magát ajánlania az Úrnak szívvel, lélekkel, hogy az Úr az ő Szentlelkével áthathassa, megtisztíthassa, s a jóban és igazban megerősíthesse. Ezek után a Szentlélek mindarra megtanítja az emberi lelket, amire csak szüksége van, mert senki sem értheti meg sem az igazságot, sem a jót a Szentlélek segítő ereje nélkül. Szüksége van azért mindenkinek arra, hogy a Szentlélekért imádkozzék. Szüksége van mindenkinek arra, hogy az Úr kibocsássa rá a Szentlelket, mert csak a Szentlélek teheti erőssé a lelket, csak ő ruházhatja fel az ember lelkét képességekkel, ő jobbítja, munkálja, teremti újjá és vezeti, erősíti diadalról diadalra az élet vándorútján.

Aki már a Szentlélekkel áthatva halad, annak részére nincsen sem időben, sem térben távolság, hogy az Úrhoz sietessen, hogy az Úrral összeköttetést hozhasson létre, mert benne már az Úr él és munkálkodik. Nem kell már várnia az

idők végtelenségéig, amikor az Úrral találkozhat, mert hiszen a Szentlélekben ott él az Úr akarata, ott él maga az Úr, aki a cselekedetekben megmutatja magát az emberi léleknek. A Szentlélek vezeti, bátorítja, sugalmazza, és egy élő elvben összekötést tart fenn folyton folyvást a megtért és megtérő lelkekkel. *Azért akik az Isten Lelkétől vezéreltetnek, azok Isten fiai.* Mit vártok akkor még testvéreim? Milyen csodára van szükségetek, hogy földi álmaitokból felébredhessetek? Ébredjete fel, és a ti szíveteket, lelketeket adjátok át öneki, hogy ő cselekedhessék bennetek, hogy ő akarjon és rendelkezék veletek, és ti csak az ő akaratát véghez vivő eszközök legyetek. Hogyha mindezt megérti a lelketek, megértettétek hivatásotokat is, és rögtön megtudjátok, mit kell cselekednetek, hogy helyesen, jól éljete, és békességben legyetek, hogy szeretetet fakasszatok egymásban, és örülni tudjatek egymásnak. Ha lélekben teljesen átadjátok magatokat az Úrnak, akkor már az övéi vagytok; és ha az övéi vagytok, akkor titeket már nem csábít a világ hamis boldogsága, amely csak látszat a jóban, még a legnagyobb jóban is. *Mert mindenek fölött a legnagyobb jó: Krisztus.* Akik azért boldogok akarnak lenni, őt fogadják a szívükbe, hogy vezesse és újjáteremtse őket. *Fogadjátok Krisztust a szívetekbe, hogy bennetek és általatok újjáteremthesse e világot, hogy amikor elkövetkezik az este, amikor a nap már leszáll és a pünkösdi tüzek kialusznak a világon, mindnyájan együtt legyenek azok, akiket az Úr magának megtart, akiket be akar vinni a lakodalmas házba, mielőtt az ajtó bezárulna.*

Tudjátok most már, mi a kötelességetek? Tudjátok mit akar az Úr? Szeretettel átalakítani a világot, hogy megszűnjék a boldogtalanság, megszűnjék a bűn, a szenvedés. Hogy mindazok, akik hisznek őbenne, megváltassanak a szenvedéstől, és itt e földön való élettől, *hogy ne kelljen nekik újra meg újra visszajönniük, s felvenniük a test nehéz törvényét. **Hogy ne kelljen bolyonganiuk, hanem egyenesen Hozzá siethessenek mindazok, akik hivatalosak, akiknek be kell érkezniük, még mielőtt nem késő. Akiknek van fülük a hallásra, hallják és tudják***

meg, mit akar az Úr. Siessetek tehát testvéreim! Készítsétek el a lelketeket minden nap és minden órában, hogy a pünkösdi tűz, a Szentlélek szava, ereje áthassa a lelketeket, hogy megérthesétek az Úr szavát, hogy az irányíthasson benneteket, hogy életeteknek minden idejében készen legyetek arra, amit az úr veletek akar. Így akkor, ha már megértettétek őt, meglátjátok, hogy nincs törvény, nincs hatalom, ami titeket itt a szenvedések világában lekötözhetne, mert az **Úrnál van a szabadítás és erő, és ő a Szentlélek igazságával szabaddá tesz titeket a bűntől s a bűnhődéstől. Nem szükséges jóvátenni, nem szükséges a karma törvényét pontról-pontra betölteni, mert az ő törvénye: a szeretet.** Valaki tehát megérti az ő akaratát, és betölti az ő törvényét, azt az ő törvénye felemeli a nehéz törvény uralma alól, s megszabadítja a bűn öltözékéből, hogy felöltöztesse mennyei ruhába. És akkor az ő Atyja elé viszi, mint ahogyan a tékozló fiú is az ő szerető atyja elé került. Úgy fogjátok ti is érezni és tapasztalni az atyai szeretet melegét, mint ahogyan ő meghagyta nektek abban a példabeszédben. Ne időzzetek tehát a nehéz karma törvényében, hanem inkább siessetek. Ne késedelmeskedjétek a bocsánatadással, hogy ti is bocsánatot nyerhessetek. Legyetek készen az elnézéssel is, hogy ti is elnézést nyerhessetek. Legyetek türelmesek és engedelmesek, egyszerűek és szerények, hogy ezekről az erényekről megismerjen titeket az Úr.

Gyermekeim! Az Úr nevében elbúcsúozom tőletek. Nem úgy, mintha lélekben is eltávoznám, hanem csak úgy, hogy emberi hangon nem minden héten szólok hozzátok^{1*}. Lélekben azonban veletek vagyunk mindnyájan. *Különben is az én beszédemből, az én tanításaimból meríthettek egész éven át annyit, hogy azzal a ti szíveteket, lelketeket megtölthetitek. Minden beszédnek, minden tanításnak az volt a célja, hogy a lelketeket Krisztushoz emeljem mind közelebb és közelebb. Járjatok Krisztus útján, cselekedjétek az ő akaratát, és akkor nem választ el*

¹ * T. i. ez a tanítás az 1930. évi záróülésen hangzott el.

bennünket sem idő sem tér egymástól. Mi veletek vagyunk érzésben, gondolatban azon a szálon keresztül, amit ti a mi érzéseinkből, gondolatainkból magatokéivá tettetek. És ha a ti szívetek megérzi, és lelketekben annak kifejezést adtok, akkor mindenkor magatok körül fogtok érezni bennünket, mert mi bennünk éltek, a mi érzéseinket cselekszitek. Mi pedig Krisztusban élünk, Őbenne pedig mindnyájan egyek vagyunk és találkozunk. Idő és tér nem játszik bele a mi összetartozásunkba. Mi mindenkor veletek vagyunk, amikor csak a ti lelketeknek arra szüksége van. *Igyekeztek a kapott tanítások emlékét a lelketekben megőrizni. Ezen a szálon keresztül mindig magatokhoz vonzhattok minket; előttünk nincs sem első, sem utolsó; nincs kiválasztott, sem elhagyott. Mi mindnyájan szeretünk mindnyájatokat, mert ti velünk együtt mindannyian egyek vagytok az úr előtt és így mielőttünk is.* Mi nem szününk meg titeket gyengeségeitekben támogatni, hogy erősek legyetek, amikor javulni és tisztulni akartok. Nem szününk meg a ti akaratotokat erősíteni, mikor arra szükség van, hogy az összetartozásnak lelkét erőssé és nagyvá tegyétek, *nem szününk meg imádkozni értetek, s mi is kérjük, hogy imádkozzatok értetünk, mert az imádság összeköti a lelkeket. Ha az Úr elé együttesen járulunk imádságainkkal, akkor az Úr Lelke egyé tesz, egyé forraszt benneteket a szeretetben. A szeretet pedig olyan erő, amelynek nem állhat ellen sem idő, sem hatalom.* Most pedig gyermekeim, az Úr áldjon meg titeket az Ő Szentlelkének erejével és világosságával! Kapcsoljon össze benneteket a szeretetnek erős, szétszakíthatatlan szálaival, és munkálkodjék az ő Szentlelkével rajtatok és bennetek. Tegyen titeket nagyvá és erőssé a jóban, hogy mindannyian, akik találkozni fogunk a ti lelketekkel, részesülhessünk abban az örömben, amely az Úrnak öröme, hogy mindannyian örülhessünk bennetek, rajtatok, mert a mi lelkünkön keresztül a szeretet Istene örül, hogy összehozott titeket mivelünk, - és mi is örülünk, *hogy menthettünk az Úrnak olyan lelkeket, akik elmaradtak, és ismét megtaláltattak. Az Úr áldjon meg titeket, és az ő Szentlelkének erejével tartson össze benneteket, hogy soha*

el ne kelljen válnunk, hanem mindnyájan őbenne és őáltala éljünk mindörökké. Ámen.

2. AZ ÖRÖK JÓ FOKOZATOSAN TÉRT HÓDÍT A HIVŐ LELKÉBEN. (**)

Csak az abszolút jó és igaz a fennmaradó érték. A többi mulandó. Korábban vagy később, de okvetlenül bekövetkezik a lélekben a túlszűfoltásnak az az érzése, hogy rengeteg salak gyűlt föl benne, s ez az érzés annyira nyomasztóvá és kellemetlenné válik, hogy a lélek szabadulni kíván tőle. Amikor ennek tudatára ébred a lélek, kivetkezni kíván hibás természetéből. Ekkor következik el mindenre, még a legkisebb jóra is az elismerés pillanata, ha addig megvetve félre is dobta azt a tévelygő lélek. Mi, akik tudjuk, hogy ez így van, azt is tudjuk, hogy a földi ember természete nagyon is gyenge, gyarló, tévedésekre és bűnökre hajlandó, és szívesen belemagyarazza a rosszba a jót, hogy magát igazolja, és viszont a jóban a rosszat igyekszik kimutatni, még akkor is, ha nagyító üveget kell is hozzá használnia. És mi mindezeket látva, mégis hirdetjük, sőt szívesen hirdetjük nektek a jónak és igaznak örök diadalát. Nem fáradunk el a nevelésben, mert tudjuk, hogy ha most nem is értitek meg teljességgel Krisztus tanát, mert az Igazság és Szeretet még nem tud teljesen gyökeret verni a lelkekben, eljő az idő, amikor ráemlékeztek majd ezekre az igazságokra, amelyeket tanítottunk, mert tapasztalni fogjátok ezeknek ellenállhatatlan erejét a saját benső világotokban.

Mindenki, aki valamely igazságról tudott, mert azzal érintkezésbe került, ráemlékszik arra nemcsak földi, hanem szellemi életében is. Annál inkább ráemlékeznek azokra a szellemi igazságokra, amelyekről földi életükben hallottak az emberek. Egy pillanat alatt világosság támad az értelemben, és előáll az emlékezés, hogy örömet vagy bánatot okozzon. Így lesztek ti is mindnyájan. Mert ha én csak azért beszélnék, hogy annak hatását a ti földi életetekben lássam, igazán szegényes kilátásaim lennének, és mindazoknak ugyancsak szomorú lenne a

reménységük, akik valamely jó cselekedetben szorgoskodnak a földön. Igazság szerint a jónak jó következményeinek kellene lennie, de tudjátok, hogy a gabonába a konkoly is belekeveredik, mert a sötétség fejedelme minden jó mag közé elhinti a maga konkolyát. Azután meg a talaj is fertőzött; ezért nem hozhat sokszor a jó mag sem gyümölcsöt a földi életben, és ha hoz is, csak igen keveset és silányat hoz, mert elnyomja azt a gonosz terméke, a gaz. De fordul az idő kereke, és minden kedvezőtlen után kedvezőbb alkalmak és állapotok következnek. Ami ma árnyékával elnyomta a jót és igazat a lélekben, az holnap már a hozzá hasonlóban ellenségre talál, és kikezdi a kártékony féreg a rossznak gyökerét a lélekben, s elhervad, megsemmisül a rossz csak azért, mert nincs létjoga a maradandó létben. A jónak azonban megvan a létjoga, és ha az akadályok megszűntek, akkor a lélek megerősödik és gyarapodik a jóban. Akkor már nem kell tanulnia a jóról, mert a lélek már benne él a jóban. Amikor a lélek a javulásban idáig jutott, akkor jön el az eredmények ideje a mi számunkra. Akkor már megértitek, és aszerint is értékelitek a mi munkánkat veletek szemben, mert tudjátok, hogy mi is a jó tulajdonképpen. **Ha mi szellemek csak erre a földre és csak a földi életre építenénk a mi fáradozásainkat, bizony nevetséges balgaságot cselekednénk, mert minduntalan látnunk kell, mint omlik össze mint kártyavár a mi legszebb építkezésünk is.** Látnunk kell, mint hervadnak el, mint zsugorodnak össze a legnagyobb lelkesedések és törekvések, és mint fulladnak bele a testiség mindennapi harcába azok az eszmék, amelyek hivatva lennének a lelkeket felemelni. Nem! Ha ez így volna, nem találnánk érdemesnek a munkát a földi emberek érdekében. Azonban mi nemcsak a rosszat látjuk, hanem a jót is, mert azt is látjuk, hogy az ember magasabb énje mint ragadja magához azokat az értékeket, melyeket itt a földön nyer, hogy azokkal a maga harcát megharcolhassa a saját világában, abban a titkos énbén, ahonnan az irányítás jön a külső világba. És ha a földi ember hibázik is, ha el is bukik a testi énbén, mégis egy lépcsőfokkal magasabbról néz alá küzdelmeinek színhelyére, a

testre és annak világára. Egy fokkal mégis világosabb értelemmel bírálja már a dolgokat, melyek őt, a szellemet körülveszik, egy hullámrezgéssel mélyebben hatol az érzések titokzatos mozgásába, és egy észrevehetetlen megérzéssel élesebb a megkülönböztető képessége a jó és rossz között az általunk nyújtott ismeretek nyomán.

Amint láthatjátok, hosszú útja van a jónak, míg az ember lelke magáévá teszi, és nagy munka vár rá, mert az anyagban későn érik meg, még ha a lélek el is fogadta azt; mert a hibás természetén keresztül igen nehéz azt megvalósítani. De boldog az, aki hibás természetén már úrrá tudott lenni, és megvalósítja a benne levő jót, mert ahhoz közel van már a jónak áldása, még akkor is, ha nem látja annak eredményét földi életében; megnyugvásában azonban benne van már a sima, küzdelemnélküli lét közelsége, kibeszélhetetlen boldogságának és elért sikereinek bizonyossága, amit már tőle senki és semmi el nem vehet. Aki azonban még nem tart ott, az még sokat botlik. Tehát gyógyuljatok meg gyermekeim gyarlóságaitokból és tekintsetek fel Krisztusra; ő megmutatta nektek, mint kell élnetek. Ő az örök világosság; aki őt követi, (értve az ő eszméjét) az nem jár a sötétben, mert az élet világossága ragyog előtte, azaz az abszolút jó örökkévaló értéke, mely mindent megsemmisít, ami neki ellenáll, azonban őt magát senki és semmi meg nem semmisítheti. Ha ezt az igazságot szem előtt tartjátok, nem tud a sátán oly könnyen hálójába keríteni benneteket.

3. A SZENTLÉLEK MUNKÁJA. (**)

A Szentlélek megkeresi úgy belül-, mint a kívül valókat, és mindent felhasznál az igazság minél teljesebb megvilágítására; az isteni szeretet mélységes és igaz voltának megmutatására.

Minden lélek egy-egy tükre a Szentléleknek; de fájdalom, az emberi érdekek és a különböző okoskodások nagyon elhomályosítják ezt a tükröt. Úgy, hogy az az emberi „én” mellett csak mint tökéletlen árnyék jelenhetik meg, mint az „én”-nek kísé-

rője. Sajnos, ez a legnagyobb eshetőség a földön; a bevett valóságoknál és alakulatoknál sablonossá kell válnia annak az eszmének, melyet semmiféle emberi agy és emberi szív meg nem érthet, fel nem foghat, mert méreteiben és erejének hatalmas sugárzásában emberileg utolérhetetlen. Ennek korlátokat sem állíthat fel az ember semmiképpen, mert minden emberi szempont csak az egyéniség befogadóképességéig terjed; azon túl, azt hiszi az értelem, nincs semmi. Milyen kicsinyes, gyermeki tudatlansága ez a léleknek. Akárcsak a gyermek, amikor elkezd gondolkodni, és tájékozó ösztöne kutatni kezd a térben, s azt hiszi, hogy ahol az ég látható kékje leér a földre, ott vége van a világnak és kezdődik a mennyország. Később azonban, amikor már nagyobb lesz, és a szemével nem látható helyeket is bejárja, akkor látja, hogy bármilyen messze menjen is, sem az úgynevezett világ végét, sem a menny feljáratát nem találja, mert azt tapasztalja, hogy mindenütt egyformán magasan van felette, s belátja, hogy gyermeki hite optikai csalódáson alapult. **Így van az ember is, amikor még éretlen: amint megismeri az igazságnak egy darabkáját, azt hiszi, hogy már birtokában van az egész igazság, és ezzel a hittel megtalálja a mennybe való feljáratot, mert szerinte a menny leért a földre. Tudatában tehát határt szab ennek, és azt mondja: nincs tovább. Ez a dogma.** Amikor pedig a fejlődés útján előbbre jutott, és tisztultabb értelmével kissé mélyebben belehatolt az igazságba, azt tapasztalja, hogy éppen olyan messze van a valóságtól, mint azelőtt. Folytonos fejlődés az élet. És az élet vándorútján sok-sok állomást elhagyunk, mindig azzal a céllal, hogy valamivel ismét közelebb jutottunk a végcélhoz: Istenhez.

Az ember szelleme mélységes, és természetében éppen olyan kikutathatatlan, mint maga az Isten. Mert kiszámíthatatlan fejlődések, eshetőségek, gyönyörűségek, boldogságok és szépségek csírái vannak elrejtve isteni természetében. És ezeknek kiapadhatatlan forrásai nyílnak meg minden egyes lélekben, ha megtérése által Istennel összeköttetésbe jut. Azonban ugyanígy a gonosz eshetőségek is erőre kaphatnak, ha az Istennel való

kapcsolat megszakad. Mert fejlődni lehet a rosszra is. Azonban az emberi ész ezeket az esélyeket még nem tudja nyomon követni. Hisz még az önmaga eshetőségeit sem képes sem a jóra, sem a rosszra tökéletesen meglátni, mert csak a saját látóhatárán belül képes tájékozódni.

Az életben - amint láthatjátok - vannak jobb belátással bíró lelkek és vannak igen szűk látóhatárral rendelkezők. Ezek a maguk kicsiny igazságának tudatában rendesen a legtürelmetlenebbek, a leghangosabbak és a legszigorúbbak. Ezek még nem tudják azt, hogy az ő látóhatárukon túl is van világ, még pedig értékes és szép világ; nem tudják, hogy van élet és fejlődési lehetőség, mivel azt ők még nem látják, oda behatolni nem tudnak. Amikor azonban már ennek az igazságnak ismeretére ők is eljutottak, csendesebbekké, belátóbbakká, elnézőbbekké lesznek szűkebb látókörű testvéreikkel szemben; és akkor ők is elismerik és hangoztatják, hogy bizony sokkal több titok van az ég és föld között, mint azt az ember elgondolni képes. Így van ez az isteni bölcsélet megismerésével úgy a földön, mint a föld felett. A látóhatár folyton tágul, a befogadóképesség nagyobboldik; és mi, akik valaha szintén megesküdtünk volna arra, hogy csak addig van a világ, ameddig ellátunk, és csak az létezik, amit fel tudunk fogni: mindig alázatosabb hittel emeljük fel tekintetünket Atyánkhoz, Istenünkhöz, várva, hogy felemelje a titkok sokrétegű fátylát, mely minden lebbenésével csodálatos szépségekkel ajándékozza meg értelem- és érzelmvilágunkat.

Mert bizony sok van elrejtve, letakarva előttünk, szellemek előtt is abból a csodálatos gazdagságból, mellyel a mi Atyánk Istenünk rendelkezik. Azonban ahogyan haladunk és fejlődünk, úgy vezet bennünket beljebb és beljebb az ő világába, az ő országába; és mi elálló lélegzettel és csodálattal állunk meg minden egyes alkotása előtt, hogy a legnagyobb gyönyörűséggel megtanulhassuk azt, hogyan és miképpen élhessünk vele; mert az már a miénk, nekünk adja az Isten, hogy örüljünk és boldogok legyünk. Így szaporodik a fejlődés során a mi

gazdagságunk, mint mindenkié, aki hisz a mi Atyánkban Istenünkben, és megérti azt, hogy nekünk az ő útjain kell járnunk. **Aki ezt nem hiszi, az nem is engedelmeskedik Istennek, az még a maga alkotta téves úton jár, ahol folyton csak szegényedik és gyengül, míg a nyomorúság és gyötrelem kárhózatába nem zuhan.** Ha elgondoljuk azt, hogy az alázatossággal mindezeket a jókat megnyerheti, és a szenvedést, a rosszat elkerülheti az ember, elszorul a szívünk az engedetlenségben élők sorsa iránt, akiket ezen a szálon keresztül fogva tart a gonosz. És a szívünkben végtelen szájalom kél irántuk, akik csak azért esnek el a boldogságtól, mert nem tudnak alázatosak lenni.

Akik elfogadják Jézus Krisztust Isten fiának, azok elfogadják az alázatosság törvényét is, elfogadják a szeretetben való megváltást, és munkásaivá válnak az ő Igéjének terjesztésében. Akik pedig nem ismerik el Jézust Megváltónak, téves utakon járnak, és hiábavaló okoskodással akarják az üdvösséget elnyerni. Tévelygéseikben pedig az üdvösség helyett a kárhózat útjára jutnak. Ezek a boldogtalanok vagy sohasem, vagy ember által kiszámíthatatlan ideig nem látják meg Isten szép világát, a mi Atyánk országát, ahol pedig őket is várja az irgalom és a szeretet, hogy őket is boldoggá tegye.

4. A SZENTLÉLEK MUNKÁSAI. (**)

Szent dolgok cselekvésében kell élnie az embernek, hogy a halál ne találja készületlenül, és hogy ne legyen a föld rabszolgája. A jó Isten is sokkal többet ad ezen az úton az embernek, lelki értelemben, mintha csak úgy viseli magán a hitet, mint a ruhán a gombot. A lélek elfárad a földi életben, hiszen semmi jóban és igazban nincs része addig, amíg minden jónak nevezett dologgal csak a testnek akar kedvezni. Mind hamis érték ez, mely a testtel együtt nyomtalanul eltűnik, szertefoszlik. **Egyetlen értékül a földön is csak a lélek békéje marad, amelyet csakis úgy lehet megszerezni, ha folyton-folyvást ápoljuk az örökéletbe vetett hittel.** Az örökélet hite új világot, új kilátásokat tár az ember lelki szemei elé, és a lélek csak ezekből meríthet

magának annyi erőt és annyi bátorságot, hogy szembeszállhasson legnagyobb zsarnokával: a testtel és ennek törvényével, mely a mulandóság alá van helyezve, s így a lelket is bizonyos homályos hangulatba hozza, megtéveszti, és a megtévesztés által szolgává minősíti. Ez az emberek nyomorúsága és a sátán hatalma a földön. Ebbe a homályba tévednek bele a gyenge lelkek, akik pedig magukkal hozták a javulás gondolatát és törekvését a földi életbe, mint emberek azonban mégis bünt bűnre halmazva, tévedésből tévedésbe esnek. **Pedig lelkük tud az örökéletről, szellemükben hordozzák az igazság megismerése után való vágyat, de lelki szemek meghomályosodnak a földi életben, a test rabságában, és felcserélik az örök értéket a mulandóval,** a szabadságot a rabsággal, a boldogságot a boldogtalansággal, a békét a kétségbeeséssel. Mert a test zsarnoki hatalma alól nem igyekeztek idejében szabadulni.

Az embernek szüksége van arra, hogy kedélyvilágában a mennyei igazságok, mint világító szövétneknek, mindig égjenek és világítsanak, különben elszunnyad a lélek, és a főzsarnok, a test kedélyhangulata lesz úrrá felette. Ezt a világító eszököt bizony gyakran újból és újból meg kell tölteni. De vajon honnan venne a szegény földi ember ehhez való olajat, ha nem volna egy soha ki nem apadó forrásunk?! Ez a forrás a szentírás örökbecsű lapjain betűk és mondatok alakjában van lefektetve, mint egy tetszhalott, hogy minden lélekben külön-külön, más és más alakban keljen életre, és világítson, melegítsen hosszú időn keresztül a különböző testi életekben, s világítson, vezessen tovább az örökéletben. És valamint a halottból a lélek, úgy hiányzik a világosság a betűkből, a mondatokból, ha azt a Szentlélek át nem világítja, fel nem támasztja. **A Szentlélek pedig minden korban, minden állapotban másképp világítja át a betűk értelmét, mert ahogyan a lélek fejlődik és éled, azonképpen látja belőle az ígét világosabban előragyogni.** Sok testétől megfosztott lélek, belátva tévelygéseit és hibáit, eseng ma már táplálékért, erőért, mert amíg a test rabságában nyögve

élt, sok szenvedésre szolgált rá, míg végül éppen eme szenvedéseiben látta be tévedéseit. A rosszat ismerte következményeiről, de a jóról, az igazról semmi fogalma sem volt. Azért nincs az ilyeneknek világosságuk, erejük, bátorságuk, csak sínylődnek, keseregnek reménység nélkül. Hogyan induljanak el jobbat keresni, mikor hiányzik a jóról való fogalmuk? Mert az a jó, amit ismernek, nincs előttük, nincs módjukban hozzáférni. A testi jó, a testi igazság már köddé, párává vált részükre. Olyan valamire van tehát elsősorban is szükségük, ami a léleknek erőt, bátorságot ad, irányt szab neki és vezeti is őt ebben az irányban.

Ez az irány pedig az írások megértése, az azok szellemében való élet, a cselekedetekben való testöltése a Szentléleknek, és a benne való munkálkodás, az erről való gondolkozás és a benne rejlő érzések irányítása. Ez az, ami ezekre a szegény testvérekre ébresztőleg és irányítólag hat. És azért van ilyen emberekre igen nagy szükség a földön; nemcsak abból a szempontból, hogy a földön élők között is boldogabb legyen az élet, és kevesebb legyen a szenvedés, hanem hogy ezeken keresztül élet szűrődjék azokba a szomorú szférákba is, ahol - amint mondám - ilyen keserves az élet. A föld légkörének túlnyomó részét ezek a szomorú szférák teszik ki, és bizony siralmas ezek lakóinak az állapota. Azért mondom, hogy aki javul a földön, az nemcsak a maga földi életét teszi nyugodttá és békessé a hit által, nemcsak a saját jövőjét munkálja az örökkévalóságban, hanem hasznára van a múltnak is, az elfeledett, az eltemetett múltnak. Mert Isten kegyelme a halottakból ismét eleveneket támaszt; bár a test elporladt, a lélek azonban új helyet kér magának az anyagban, és így új tér nyílik ismét a próbának. Ha tehát ti már életetekben küzdötök a bűn ereje ellen, e küzdelmeitekkel nyomokat, alakulatokat hagytok hátra. Hangotoknak csengésével, kezeteknek munkájával, szíveteknek minden tiszta érzésével, gondolataitok villámlásszerű cikázásával egy-egy erőhullámzást idéztek elő, amelyből táplálkozhat az új egyén, és akarva, nem akarva, a megkezdett irányt választja majd, mert az ő régi iránya elenyészett a porral. Így állhattok ti

emberek szolgálatába az Isten Szentlelke akaratának. Azért örülök én nagyon, ha azok, akik a szellemvilággal érintkeznek, szorgalmasan művelik a lelküket.

5. A SZERETETBŐL VÉGZETT MUNKA ÉRTÉKE. (**)

Az Isten nevében végzett munka a lélek virága, mellyel az Élet szépségeit gazdagítjuk. Azét az életét, melyet sokan óhajtanak, sokan átkoznak, és sokan eldobnak maguktól, mert elhordozhatatlan tehernek érzik magukon. Pedig az élet mindennek nem oka. Ezt csak a bűnben vergődő ember látja így. Az élet szép, jó, igaz és ártatlan, és minden bajtól és fájdalomtól mentes, míg a tévelygésből fakadó bűn meg nem fertőzi az ember lelkét. Minden bajnak és fájdalomnak oka maga az ember lelke. Minden időben, úgy a múltban, mint a jelenben az ember volt az, aki lelki termékeivel behintette a világot, az Életet. S amikor elkövetkezik az ideje annak, hogy mindazzal a gonosszal találkozik, amelyet elhintett - akkor panaszkodik az életre, és óhajtja a halált, a megsemmisülést. Ilyen balga és igazságtalan az ember, míg a bölcsességet meg nem ismeri. Még a saját lelkének javát sem képes megmunkálni, hacsak az isteni kegyelem megmunkálva készen eléje nem teszi. Sőt még akkor sem képes azt elfogadni és a saját érdekében felhasználni. Ilyen körülmények között mit tehetünk mi szellemek, akik az Urat ismerjük, és áldásaiért végtelen hálát érzünk szívünkben, mint hogy igyekszünk ember- és szellemtestvéreink figyelmét az áldások Istene felé terelni, hogy ők is megismerhessék az örök jó és szép forrását. A természet, az élet, mely telve van a bűn és tévelygés következményeivel, testi és lelki fájdalmakkal, szenvedésekkel, megpróbáltatásokkal: csak azt adhatja, amit az ember belevert. Innen nem várhat semmit az ember, ami jobb, tisztább és igazabb örömmel gazdagíthatná az életet. Csak az örökkévaló tiszta és jó forrásától: Istentől jöhet számára az az enyhülés, gyógyulást és boldogulást biztosító erő, melyre az ember lelke vár. Ide irányítjuk tekintetünket, innen várunk mindent mi is, mielőtt bármit is óhajtanánk. Tehát az embereknek is meg kell

ismerniük az életnek azt az örökkévaló, felbecsülhetetlen nagy értékét, hogy életükben a kegyelem mindig velük van, még a legmélyebben bukott bűnös lélekkel is. És mindenkinek mindenkor módjában van az Isten jóságát és szeretetét megismerni, amelyet az Úr Jézus által adott tudtára eltévelyedett gyermekeinek. Átala tudtuk meg, hogy az Isten nem örvend a bűnös gyötrelmeinek, szenvedéseinek, hanem a bűnbocsánat kegyelmével siet a megtérő bűnös elé, hogy az igazban és annak törvényében magát kifejlesztve, megtalálhassa azt a boldogságot, melyet lelke és teste is keres. Ezt az igazságot hirdetni a világnak szóval és tettel, az emberi lélek mennyei virágzását mutatja. Ezzel a törekvésével az ember maradandó emléket épít magának azáltal, hogy az isteni kegyelemben másokat is részesít. Az ember lelkének legszebb virága az a hit, mely cselekedeteket és ennek következtében eredményeket tud felmutatni. Ha az a talaj, ahová lelkünk virágainak magva hull, még szikes és sovány, - ne búsítson el minket. Kikel az, ha későn is, ha csenevész fejleményeket terem is, de - mégis hasonlót terem. Ha a világ és a bűn el is nyomja a fejlődést, és virágot nem is hozhat abban a másik lélekben, egyelőre csak egy szép emlékekkel gazdagítottuk e világot, melyet mégis szebbé tettünk és áldásává lettünk az életnek. Ha csak egy fájó szívre hintettük is a vigasztalás balzsamát, ha csak egy szempárról szárítottuk is fel a könnyeket, ha csak egy szívet indított is gyorsabb dobogásra az az öröm, melyet mi okoztunk neki a mi hitünkéből fakadó szeretetünkkel, ha csak egy kétségeskedőt vezettünk is a bizonyosság útjára: már van életünknek értéke, van létjoga a lelkünknek ott, ahol az örömök és boldogságok igazak és tartósak.

Óh, mert nem olyan könnyű ám az embernek ezt a jogot megszereznie! Nem oly könnyű e bűnnel átitatott világot és ennek embereit meggyőzni arról, hogy nem az az igazság, amit ők éreznek és gondolnak önmagukról és másokról. Nem oly könnyű elhíttetni velük, hogy nincs máshoz joguk, csak amit Isten adott! Nehéz elhíttetni, hogy a rosszért jóval kell fizetni! A gö-

gös természetűek nem tudják, nem akarják elhinni, hogy *az engedelmesség Isten előtt nagyobb az áldozatnál*. Mert nem tudnak beleilleszkedni abba a gondolatba, hogy nagyobb szeretet a megnyugvás Isten akaratában és a hit, a bizalom az ő jóságában és gondviselésében, mint az a tökéletlenségükben elképzelt áldozat, amelyet adni vélnek Neki. Óh, az ember természete, míg meg nem tér, csúnya természet. Lázadozó, türelmetlen, változó, elvakult, felületes, oktalan, önmagáról sokat feltételez, és könnyen befolyásolható ezeken a hibákon keresztül. Hiába tudja értelmével fölfogni a jót, míg érzelmével nem asszimilálja, addig mindig hamis lesz az eredmény.

Nehéz harcot vív az ember saját alsóbb természetével, mert az igaz jónak nehéz érvényesülnie nála, ha az erőteljes gyökeret nem vert benne. Hiába beszél, akár angyalok nyelvén is, a szó elhangzik hatástalanul. Életét, emlékét belepi a feledés pora s a következő nemzedék már gondtalanul játszik sírja felett. Mert mi egy élet? Isteni tulajdonságok nélkül az élet minden dicsőségével, örömeivel, boldogságával, vagy fájdalommal együtt nem emelkedik magasabbra, mint az emberi test ösztönei. És így az élet elvész, szétfoszlik a test emlékeivel együtt. De isteni tulajdonságokkal messze elhagyja a föld rögét, hogy boldogság utáni vágyának honába jusson. Az ilyen tulajdonságokkal bíró lelkek nem állnak útjában senkinek. Nem erőszakosak, nem hivalkodók; maguk körül nem hintenek fájdalmat, elégedetlenséget, vagy elkeseredést. S ha mégis a gonosz kijátssza, megcsalja, vagy bármi módon éreztetni akarja velük hatalmát, nem állnak ellent gonosszal, hanem a rosszat is jóval viszonyozzák, és örömet lelnek a jócselekedetben magáért a jóért, nem pedig a velejáró magasztalásért. Akik ilyen életet élnek, és hitüket az engedelmességgel teszik erőssé és hatalmassá, azoknak élete nem múlik el a mulandóval. Ezek benne élnek az örökkévaló isteni törvényben, s a beszédek és cselekedeteik nem mérülnek alá a feledés homályába, mert élnek, hatnak, dolgoznak és meghozzák a szellem részére az eredményt dús kamatokkal együtt.

II. RÉSZ. A KEGYELEM.

1. A KEGYELEM TÖRVÉNYE. (**)

Dicsőség az Istennek, s békeség a földön az embereknek! Mindazoknak az embereknek, akik a te nevedet félik, akik segítségül hívják, bíznak Benned, Hozzád fordulnak, és Általad várják életüknek, lelküknek megvilágosítását, megtisztítását, megigazulását. Akik Hozzád kapcsolódnak az imádságban, akik egybefornak a reménységben; abban a reménységben, melyet Te adtál az embereknek. Abban a reménységben, melyet Te küldöttél, hogy valakik hisznek Tebenned, el ne vesszenek, hanem örök életet nyerhessenek. Óh, mert a sátán mindenütt ólálkodik. A veszedelemnek, a kárhozatnak szelleme, a romlásnak, a pusztulásnak lelke ott jár a nyomában mindennek, ami fény, igazság, tisztaság, boldogság, tehát élet és maradandó. Ott jár nyomában ezeknek a sötétség, az árny, a félelem, a gyötrelem, a szenvedés, a halál. Az embernek nincs menekülése, nincs reménysége, csak egyedül Tebenned, csak egyedül Teáltalad, ha Te lenyúlsz hozzá, s fölemeled őt. Azért, testvéreim, mindent el kell vetnie az embernek magától, mint amikor a hajó süllyed, minden terhet kidobálnak. Ez legyen az ember lelkének is a feladata. Folyton igyekezzék mindentől szabadulni, ami végzetessé válhatnék számára, vagy végzetessé tehetné az ember lelkének sorsát, csak egyedül a puszta életet, a képességet, a reménységet tartsa meg az ember azáltal az ígélet által, amelyet vettetek, és vettünk mindnyájan az Úr Jézus által. Mert semmit sem mondhat az ember magáénak ezen a földön; semmije sincsen, árva, szegény és gyöngé; mert amikor azt hiszi, hogy erős, hirtelen gyöngévé válik, és gyávaság lepi meg; amikor azt hiszi, hogy áll, akkor bukott el, és amikor azt hiszi, hogy minden fölött rendelkezik, akkor látja meg, hogy még a saját élete és teste fölött sem rendelkezik. Az embernek semmije sincs, amiben eligazodhatnék, reménységét követhetné, azon kívül, ami adatott a mi Atyánktól

az Úr Jézus földre jövelete által. Tehát bármi történjék is veletek, emeljen bár a hír, a dicsőség, a szerencse kereke, vagy sújtson le benneteket a sors az örvénylő mélységbe, az élet hullámai közé: mindenképpen csak egy erőssége van az embernek: a reménység, az Isten ígérete, amely adatott a mi Urunk által. **Hiába nevezi magát az ember kereszténynek vagy spiritisztának, hívőnek, vagy bármiféle egyházhoz tartozónak: amikor az élet viharában megpróbáltatások veszik körül, elveszti a talajt a lába alól, ha lelkében a reménység, az Istenben való bizodalom nem erős, és nem tud fölemelkedni oda, a szféráknak abba a világába, ahol mindent hisz, remél azért, mert Istentől van.** Legyen bár az ember a bölcsességnek legmagasabb fokán, a szeretetnek és jósnak is bizonyos fokára felemelkedhet, föláldozhatja önmagát is: mindhiába, nem tehet semmit önmagától, mert az ember nem ura semminek; egyedüli ura és fenntartója mindennek Isten, a mi Atyánk. Így tehát senkinek sem elbizakodásra, sem kétségbeesésre oka nincs. Legyen bár valaki a legmagasabb csúcson, vagy a legnagyobb mélységben, a sors akár fölemeli, akár lesújtja, mindenütt Isten kezében van. Ő megkegyelmez és elmarasztal. Nincs semmiféle fordulat, semmiféle törvény, mely az ember lelkét a bűn kötelékéből kiszabadíthatná azon kívül, amelyet Isten az emberrel az ő szövetségében, ígében közöl; nincs azon kívül semmi, amihez támaszkodhatnék, és így az időben, a mulandóságban ott áll az ember létében ingadozva, a saját téves bölcsessége és a Mindenható kegyelme között való választás előtt. És ebben az állapotában majd a kétségbeesés, majd a boldogság vonja magához. Majd az örömhöz kapkod, majd a szenvedésekben gyötrődik. Mindez pedig csak azért van, hogy az ember az élet forgatagában megtanuljon hinni és bízni Istenben, az ő Teremtőjében.

Ezért mondom nektek, hogy lássatok. Lássátok meg azt, hogy semmi sem emelhet föl titeket, és semmi sem változtathatja meg a sorsotokat, egyedül csak Isten, Aki mindenek fölött rendelkezik, Akinek mindenek szolgálnak, mert Tőle száll alá

minden, ami jó és igaz. És ez ellen a rendelkezés ellen nincs hatalom, legyen bár a legnagyobb erőnek birtokában. Hatalmasnak tarthatja és fitogtathatja magát bárki, szellem vagy ember, mindegyiknek meg kell hajolnia az Isten akarata előtt, mert nem tehet ellene semmit. Szükséges, hogy az ember ennek tudatában minden nagynak képzelt tudományáról, önhitségéről, bölcsességéről önmagától mondjon le, és térjen át az egyszerűséghez, az alázatossághoz. Ne igyekezzék semmit kimagyarázni a törvénnyel és tudománnyal. Isten akarata az első. Ő ura az időnek, a mulandóságnak, a változásnak. A változás világában alulról fölemel, és fentről lesújt és letaszíthatja azokat, akik ellene cselekednek, akik az igazság ellen vétkeznek. Megrövidítheti azoknak ténykedését, akik nem félik az Istent és csak a saját gondolatuk, és érzésük szerint cselekednek. Szükséges tehát, hogy ti emberek, féljétek ezt a hatalmat, higgyetek benne, és bizalmatokat az ő kegyelmébe és szeretetébe vessétek, mely az Úr által adatott a földön élénk, hogy cselekedjünk Isten akaratát mindenkor, minden alkalommal, minden időben. Az idő a változandóság világában hamar lejár, és akaratlanul, váratlanul ott terem az ember mellett a kérdőre vonó hang: Ember, mit cselekedtél földi életedben? Hogyan engedelmeskedtél a te Uradnak, Istenednek? Miként töltötted be napjaidat? Mint valósítottad meg az ő akaratát? És az ember, amikor hallja ezt a hangot, kétségbeesik, mert hiábalónak bizonyul minden bölcsessége, mely mulandó világi életében nagynak, fénylőnek, dicséretesnek találtatott, és mentségére a múltjában, az életében olyan gondolatokat keres, amelyekkel jót és nagyot akart és ért el; de ezek, mert csak ő, az ember, akarta, semmiképpen sem egyeznek meg Isten akaratával, törvényével. Azért ezek nem mentségére, föl-emelkedésére és enyhülésére szolgálnak a nagy pillanatban, hanem vádlókként lépnek föl ellene. Ezek a pillanatok nagy és komoly idők a lélek életében, és nehéz, nagyon nehéz a léleknek ezeken keresztül esnie. Mert az időt nem ismerő végtelenségben elkísérik az emlékek a lelket és szemben állnak mindig a fényes, tiszta tükörlappal, melyet az Isten törvénye folyton-folyvást a

tudás embere elé állít. És ebben a tiszta lapban az ember hiábavalóságai óriási naggyá nőnek meg, és amikor beletekint az igazság lapjába, látja, hogy életének minden percét hogyan töltötte el, miket cselekedett: jót és rosszat. A lélek ilyenkor szeretné, hogyha visszacsinálhatná az időben, a mulandóságban történeteket, és bármily nagy áldozatok árán is kisimíthatná, és fényessé tehetné a homályossá vált részt, és meg nem történtté tehetné azokat. Most látja, hogy a hiábavalóságnak gondolata és vágya erősebb volt, az idő pedig eltelt, elmúlt a hiábavalóságokkal, és nem tudta a földön bevégezni azt a feladatot, amelyet testöltése előtt vállalt. Nagy és komoly pillanatok ezek a szellem életében, és sokszor nagyon leverő és szomorú hangulattal térnek meg a nagyhangú emberek, akik akarták ugyan a jót, de nem cselekedték meg. Mert ebben a nagy akarásban az ember akarata volt benne; a mulandó ember személyének, a kiválóságának keresése, amely mindig hiábavalóvá teszi a nagy és szép dolgot, s a cselekvés értékét leszállítja. A romlandó és mulandó személy lefokozásával pedig a munkának értéke is elmúlik.

Boldog azonban az a lélek, aki ezen a tükörlapon sok bánatot, fájdalmat és szomorúságot lát előtűnni, melyet egy életen át rejtegetett a lelkében. Mert a szomorúság e leple mögött a bevégzett feladatot látja, melyet ha nem is olyan tökéletesen oldott meg, mégis csak hasznosat végzett azzal a törvénnyel szemben, amelyet ő valónak és igaznak ismert el. Örömmel látja, hogy használt az elszenvedett szomorúság és fájdalom, és bár törekvésén mindenesetre rajta van az ember gyarlósága, kicsisége, erőtlensége, a hullámbzásban való bizonytalansága, de mégis ráütötte pecsétjét a hit, a bizonyosság, s ebben a formában valamennyire megvalósította Isten akaratát az életében. És amikor ezt átértékeli az igazság törvénye, békét, nyugalmat, megelégedést, boldogságot és összhangot teremt a lélek részére abban a világban, ahol Isten kegyelméből lakást enged neki az Igazságnak Lelke. Mert hiszen az ember tökéletlen lény, tökéleteset alkotni képtelen. Bár ott van előtte Isten, mint példa és

Eszme, és mint ilyen, követésre buzdítja az embert, és megvalósításra igyekszik az ember lelkét bírni, de mivel az ember még tökéletlen, így képtelen a legjobbat, a leghelyesebbet, a legigazabbat is a maga értéke szerint kidolgozni. Mert mindig csak az ő saját lelke fokozatához képest tud munkálkodni. Amikor a legjobb célt szolgálja, s a legigazabban cselekszik - bárha magasabb fokozatról nézve, téved is - akkor annak az értéke fölülmúl minden értéket, amit a földön az emberek becsülnek, és nagyra tartanak, mert akkor az ember az ő lényéből való legjobbat adta, és **Isten az ilyen léleknek munkáját nem annak abszolút értéke szerint jutalmazza. Hiszen ebben van a kegyelem, hogy Isten az ember lelkéhez, és jóra törekvéséhez szabja a munka értékét.** Ez adja meg azután az ember lelkének azt a nagy erőhatalmat, amely a jövőben még nagyobb munkára, még igazabb és valódibb fejlődésre, a tökéletesedés útján való nagyobb haladásra teszi képessé.

Ebből tehát az a tanulság, hogy az embernek, bár kicsiny, gyöngé, gyarló alkotás - mert hisz bűnben fogantatott - a kegyelem által, mely Istentől szállt alá - megvilágosíttatik a lelke, és az igazhoz hasonló igazat, a jóhoz hasonló jót és a széphez hasonló szépet törekszik létrehozni, megvalósítani a földön. **És amikor elkövetkezik az idő, hogy a törvény számadásra szólítja föl az ember lelkét, Isten kegyelemből az utánzatot is a valódi szerint fizeti és jutalmazza meg. És így a hamis jóért, csupán a jóakaratéért, az igazra való törekvésért Isten olyan fejedelmien fizet, jutalmaz, hogy a hamis jóért az igaz jónak birtokába juttatja az ember lelkét, mert még a kísérletezéseket is valódi nagy munkának számítja.** A földön tehát minden csak utánzat! Hol van a földi tudomány a valódi tudományhoz és a bölcsesség a valódi bölcsességhez képest?! Hol van a boldogság, a megelégedettség, a harmónia - a valódi boldogsághoz, a valódi megelégedettséghez, a valódi harmóniához képest? A legcsekélyebb szellő kétségessé, semmivé teszik azokat - az emberek okulására. **De magát az érzést, a jóakaratot, amellyel az ember Istenbe vetett hittel végzi feladatát; ezt az**

érzést, ezt a törekvést, amellyel az embernek lelke önmagából a legjobbat, a legigazabbat igyekszik adni - ezt az értéket megjutalmazza Isten. Mondom: legyen bár az eredmény nem egészen kielégítő, legyen bár tökéletlen, mégis tökéletes jutalmat nyer érte az ember. Az egész földi világ változásoknak alávetett állapotok átmeneti sorozata; álmhoz hasonló állapot a valóságos világhoz képest. Azért nem érdemes az embernek törtetni a hazugság világában, s a látszatért tülekedni, azt megvalósítani akarni, és arra erőket, gondolatokat, időt pazarolni, mert hiszen a látszat világa úgyis semmivé válik, s egy rossz eredmény után árnyékot vet a lélekre, amely fantomként végig kíséri, s amikor a valóság világába jut, hogy örüljön, nem tud sem pihenni, sem örülni.

Azért, testvéreim, fontos az, hogy igazak és őszinték legyetek; hogy igaz és őszinte érzésekkel éljétek végig az életet; hogy amit az embereknek mutattok, az valóság legyen. Adjátok a ti lelketekből a legjobbat, a legigazabbat. Ne legyetek tettetők. A tettetés elveszíti erőtöket, egészségéteket, boldogságotokat, örömtöket a testtel együtt, és földi élteteknek csupán azok az emlékei maradnak meg, amelyek a mulandó életben a testhez kötöttek voltak. Magatok is annál szegényebbek, erőtlenebbek lesztek, minél inkább hódoltatok a tettetésnek, s az eredmények is, melyeket földi éltetekben szereztetek, elsorvadnak. Hogyha szeretetről beszéltek, legyen az tettetés nélküli szeretet. Ne mutassatok nagy áradozásokat, csak annyit, amennyi igazi lényegetekben van. Igyekeztek a lelketekből minél több jót felszínre hozni, kitermelni; minél odaadóbb, önzéstől mentes szeretetet hozni föl minden nap, minden órában. **Amikor pedig a megpróbáltatások, mint kísértések, mint árnyak élőtkbe állnak, ne legyetek kicsinyhitűek, hanem igyekeztek a ti megszerzett hiteteket teljes vértezetében odaállítani a küzdőtérre, hogy a megpróbáltatásokban - amennyire erőtok és képességeitek folytán csak lehetséges - diadalmasan álljatok meg.** Győzzétek le a kísértések árnyait; ne engedjétek, hogy

azok győzzenek le titeket. Mert minden küzdelem, akár győzelemmel, akár vereséggel végződött, azt az erőt sokszorozza meg, amelyet ti számításba vettetek, s amellyel küzdöttetek.

Azt ne higgyétek, hogy ha bizonyos megpróbáltatásokon túlestetek, már az soha vissza nem jön részetekre! Igenis visszajöhet, ha legyőzöten hagyjátok el a küzdőteret. Szükséges azonban, hogy tudatában legyetek annak, hogy az az erő, amellyel küzdöttetek, megsokszorozódva rendelkezésekre álljon, vagyis ezt a tudatot magatokban ébren tartsátok. Tehát akár legyőzöttek, akár győzők vagytok, mindenképpen arra az erőre, hatalomra van szükségetek, amellyel küzdöttetek, amelynek segítségével hatalmat vettetek az ellentétén. Amikor őszinteségről szólok, ez alatt nem a tettetett őszinteséget értem, hanem azt az igazi őszinteséget, mely a szeretetnek egyik olyan kisugárzó ága, amellyel előre lehet jutni a szeretet világában; valódi őszinte szeretet, amellyel egymáshoz, az egész világhoz és Istenhez vonzattok. Azért vizsgáljátok meg önmagatokat: nem csak ráerőltetett, félelem szülte, nem csak fölvert ruha-e az a szeretet, amit mutattok, amelybe még bele kell nőnötök? **Az őszinteség nem abból áll, hogy egymás hibáit, gyarlóságait fölfedjétek, megszegyenítve egymást kellemetlenségekbe sodorjátok: hanem az, ami a legteljesebb jót, igazat mutatja ki, és bizalmat igyekszik ébreszteni.** Az őszinteségnek az a célja, hogy bizalmat ébresszen a másikban, s ha ezt nem sikerül elérnie, akkor jobb, ha az őszinteség hallgat, s várakozik addig, ameddig az megépül, kifejlődik olyan érzéssé, mely célját eléri. Az őszinteség világában, a szellemvilágban nem lehet a tettetés álarcával járnunk, mert ott minden, ami tettetés, minden, ami hazugság, feloldódik, meglátszik, - felbontja az igazságnak sugara. Az igazságnak sugara átvilágítja a lelkeken, a szíveken és megmutatja, mi van a legelrejtettebb zugában. S a lélek hiába takargat, hiába igyekszik kendőzni és hazug szólamokkal mentesíteni magát, mind hiábavalóvá válik. Azért jobb, hogyha

őszinték vagytok és igyekeztetek úgy is élni. De arra is törekedjétek, hogy ember- és szellem-társaitok is kimutathassák előttetek szégyenkezés nélkül az ő érzéseiket.

Továbbá szokjátok meg azt, embertestvéreim, hogy ne ütközzetek meg semmin, ne csodálkozzatok semmin, ne nézzétek se magatokat, se másokat olyan szigorú szemmel, mint akik nem értik az igazságot és nem tudják, miről van szó, amikor számadásra hív az Igazság. Igyekeztek magatokban is, másokban is a jót, az igazat és szépet fejleszteni, a földit és törvénytelen elhagyni. És rögtön nézzetek legbensőtökbe, hogy vajon ezek a törvénytelen érzések nincsenek-e meg bennetek is? És ha megvannak: erős akarattal és vállvetett közös erővel igyekeztek tőlük megszabadulni. **Ne akarjátok egymásról a leplet leráncigálni, és ne örüljétek a mások tévedésének, mert minden ilyenmű igyekezet a ti szégyenetekre és megbotránkozásotokra válik,** és mindezért nektek kell elszámolnotok, és rátok lesz az visszahatással, amit másoknak a meggondolatlan-sággal és koránvaló ítélessel szereztetek. Minden fájdalom és gyötrem, melyet másnak okoztok, visszahat rátok, és fölkeresi lelketekben azokat az elrejtett zugokat, amelyekbe törvénytelen érzéseiteket, tudatlanul bár, elraktározátok. Ezek az érzések azután a ti részetekre új megpróbáltatásokat szülnék. Ezért szükséges az elnézés, a nagy és mélységes hallgatás, mielőtt ítéletre nyílnék az ember ajka. Szükséges a sajnálkozás, a részvét, melyből azonban nem szabad a szigorúság pálcáját kinyújtani és - valahogy el ne törjétek azt! Mert amilyen érzéssel és gondolattal ítélektek egymás fölött, ugyanaz az érzés és gondolat fog törvényt ülni fölöttetek, és bizony nem menekülhet meg senki a következmények elől, hacsak egy paránya van is lelkében a törvénytelenységnek. Pedig egész sokasága van ezeknek a földi ember lelkében, miért is a földi ember nincs jogosítva arra, hogy pálcát törjön, ítélezzék, vagy örüljön az önmaga által megállapított, másokban meglátott hibák és gyöngeségek fölött, mert az egyik ebben, a másik amabban gyöngé.

Mindebből az emberek részére az a tanulság, hogy csak együtt, egymást támogatva, segítve, erősítve, igazítva és vigasztalva haladhatnak előre azon az úton ebben a földi életben, amely kevés örömmel, sok jajjal, könnyel van tele. Az ember élete sok megpróbáltatással teljes, mert hiszen sok hibája, gyarlósága, a földiekhez való ragaszkodása, a földi, mulandó életnek kedvez, de nem kedvez a maradandó életnek és azoknak az értékeknek, melyeket a lélek magának megszerezni szeretne. Az embernek a saját lelke erősebbé válik a magasabb világokon való időzése alkalmával, és ő maga keresi azokat a pontokat és ütközéseket, amelyekkel leesnek, leválnak, lerepednek a földi érzések az ember lelkéről, amelyek meggátolták őt az előre haladásban. Mert más a lélek és más a test gondolata. Ti pedig, testvéreim, testileg gondolkoztok. **Azért az ember ne vegye komolyan valóknak azokat a javakat, amelyek testi életének kedveznek. Ne vegye ajándéknak se, hanem tekintse azokat megpróbáltatásnak. Mert amikor ajándéknak és olyan értéknek találja, amely neki látszat szerint kedvez, s ez a gondolat őt a kiváltságosság érzetébe ringatja: akkor nagyot téved, és óriásit zuhan alá az ő törekvéseiben.** Lelki szerencsétlenségek, összeomlások érik, amelyek csak későbben, a síron túli életben látszanak meg és tűnnek föl.

Sokszor úgy találjátok, hogy igazságtalanság történt; méltatlan megbántások és meg nem érdemelt büntetések érnek benneteket. Az írás pedig a hit által úgy tanít titeket, hogy azokat, akik Istenben hisznek és az ő útjain járnak, az Isten mindenben megsegíti, mindent az ő javukra ad. Ez valóban úgy is van. **Vannak szenvedések, amelyeket ti, szellemhívők, sokszor a pogány karma szerint úgy magyaráztok, hogy mint okozati törvény, mint a bűnnek bűnhődése érnek titeket, amelyet valaha elkövettetek, s megnyugodtok ebben.** Az igazságot azonban nem keressétek, nem kutatjátok, nem keressétek a szeretet értelmezését, mert hiszen vélekedésetek szerint, az igazság teljesezett be. Bizony nem testi igazság az, hogy Is-

ten Fia leszállt az ő fényhazájából, hogy az elesetteket és elvesztetteket megtartsa, megtisztítsa és fölemelje. A szeretet igazi értelmezése pedig az, hogy legyen bár valaki a bűnben, a tévedésben elesve: a tudásban gazdagabb, az ismeretben világosabb lélek a szeretettől indítatva az elesettet, a bukottat fölemelni segíti, neki a jó felé haladásban támogatására van. Jóllehet, ebben a munkában a segítségre siető is sokszor elgyöngül, vagy ráfröccsen a sár, beszennyezi a szenny, a bűn, a tévedés. Mert hiszen, ha valaki hozzányúl a sárban fetrengőhöz, hogy azt föl-emelje, ő maga is bepiszkolódik, ő maga is szenved. Mert esetleg újra visszaesik az, akin segíteni akar, s magával rántja a segített is, és amikor ennek következtében hozzáér, a ruhája bepiszkolódik, s megüti magát a törvény kiálló köveibe: akkor nem lehet rásütni az igazságnak azt a bélyegét, hogy őt is az okozati törvény sebezte meg. Az okozati törvény az egész világra, bűnre, tévedésre kihat ugyan, de az okozati törvény fölött uralkodik a szeretet, mely minden áldozatra képes. Ti nem tudhatjátok azt, hogy ki és mikor ütközik bele a törvény betűiből kiálló szegletköbe, és efölött **nem szabad elsiklanotok azzal az ítélkezéssel, azzal a pogány igazsággal, hogy az okozati törvény telt be rajta. Nektek a kegyelem a törvényetek, az igazságotok; mert ha nem hisztek az Úr kegyelmében, és nem tartjátok őt elég erősnek, akkor a ti hitetek semmivel sem feljebbvaló a pogány igazságok karma-törvényénél.** Ha nem gyakoroltok irgalmasságot az elbukottakon, és nem siettek fölemelni azokat, akik gyöngéknak látszanak: vajon számíthatok-e ti kegyelemre, az isteni kegyelemre? Mert nem állhat meg a maga erejéből egyetlen teremtetett lény sem, csak a kegyelem, a szeretet által. Azért, testvéreim, ebből a tévhitetekből gyógyuljatok ki. Nincs más hatalom, nincs más erő, mint az isteni kegyelem, isteni hatalom.

A szeretetnek ereje az, mely ezt a világot kiemeli sarkaiból, az ellentét forgását megakadályozza, és az isteni kegyelem törvénye felé hajtja vissza. Azért azt mondom nektek: a segítségére való áldozat nagy körültekintést kíván; és ha ti nem

vagytok képesek áldozni, vagy mások részére ennek erejét és hatalmát megtagadjátok: akkor ti semmivel sem vagytok még magasabban azoknál, akik a betű szerint várják és keresik az ő megigazulásukat. Ti ne legyetek pogány igazsággal telített lelkek; hozzátok Krisztus lejött, hogy titeket fölemeljen. Hanem legyetek a szeretetben bölcsek, a kegyelem várásában reménykedők, és akkor ezt az igazságot adja nektek a ti Istenetek, és ezen a mai napon is lenyújtja nektek a Szentlélek az ő erejét, amely megvolt és megvan, mióta az Isten törvényét prédikálják, mind a világ elejétől végéig. Ezt adom, mint a valóságnak egyetlen lehetőségét elétek, hogy azon az úton, azokon a nyomokon haladjatok, amelyeket ő megjárta, és adott azokban az ígéretekben, melyek le vannak fektetve az írásban. Ezen kívül nincs törvény, mely a lelket kiemelje a nehéz természettörvényből, amelyet úgy nevezünk, hogy: okozati törvény.

Ti arra törekedjétek, hogy Isten törvényeivel minden tekintetben harmóniában legyetek, mert akik jónak, tökéletesnek hiszik magukat, azok a legkisebb kiálló kövön is elbuknak és elesnek. Hogyan mondhatja az ember magáról, hogy ő jó? Hiszen nincs igaz ember, nincs, aki ne szorulna rá a kegyelemre, a bűnbocsánatra és megtérésre. **Aki tökéletesnek, feddhetetlennek és igaznak érzi magát, az majd ebben a szellemvilágban mélyebbre esik, mint az, aki talán a törvényből kilépve, törvényteleniséget cselekedett, akár gyöngesége, akár tudatlansága folytán.** Mert hiába tudjátok, hogyan kellene jónak lenni, hiába ismeritek a törvényt a legpontosabban és az igazságokat, amelyek szerint el kell járatok, ha az a ti életetekbe nincs beleírva, hogyha az hússá és vérré nem vált bennetek. Addig még bennetek van az ellentét törvénye, amely az Isten törvényével ellenkező irányba kerget titeket, hogy azon az úton haladjatok, amelyet az ellentét sugalmaz és mutat nektek. Ha Isten törvényében hibáztok, és ha azok közül csak egyet is megrontotok, már elvesztettétek a ti érintetlenségeteket. És ki az, aki meg nem rontotta Isten törvényét? Tehát ha mindnyájan meg-

rontottátok, s félreléptetek a keskeny és igaz útról; **ha mindnyájan rászorultatok a kegyelemre: szeressétek és támogassátok egymást.** Egy testnek és egy léleknek tartásátok magatokat, mert csak így nyerhetitek el az üdvösséget, a kegyelemnek lelke által, amely ha nincs veletek, akkor hiábavaló a ti életek, hiábavalók a ti jócselekedeteitek, igazságaitok; hiába a tudomány, a dicsőség: egy lépést sem haladtok előre. Hiába van még a síron túli élet is, az sem nyújt örömet, vigasztalást, fölemelést, megvilágosítást, mert a törvény erős láncsal kötöz meg benneteket azzal a köteléssel, amely a ti természetetekben és a föld természetében van. A szabadság az, ami fölemelhet. *Az igazi szabadság pedig csak Krisztusnál van.* Ez a való, igaz szabadság, amely feloldoz a betű törvényéből, és az igazság törvényébe átemel; és ha ez az igazság már feloldott benneteket, nem tud a sátán újra behajtani a rabszolgaságba. *Tehát a Krisztusnál való szabadságért kell küzdeni.* Olyan szabadság ez, amely nem a külső formák szerint való. Ez nem a külső megjelenésektől függ. Az életben ez a szabadság a látszatba lépten-nyomon, percről-percre beleütközött és beleütközik. A látszat szabadságból ne merítsetek tehát igazságot, bátorítást, reménységet, mert a látszat törvény elfoszlik, semmivé válik, s vele együtt elmúlik a reményetek, igazságotok és bátorságotok is. Isten az, aki mindenekfölött szabad, és szabaddá tehet titeket a formáktól és jelenségektől, amelyek csak a változandó világ apró porszemecskéi, amelyek a lélekre, az ő törvénytelenége folytán, ráakódtak az életben, a haladás útján. Ezek a lerakódások ott súlyosbítják a terheket, ahol még tudatában sincsenek, mert még nem ébresztette föl az Isten az ember lelkében azt a részt, ahova ezek az apró, láthatatlan súlyok lerakódtak. Mit tudtok ti abból, vajon bennetek nem azok a láthatatlan indító erők munkálkodnak-e, amelyek az eltévelyedett embertestvéren talán éppen most ülnek tort, és vezetik bele a csalódásba, hogy a tévedések között megismerje az igazságot! És rátok talán később kerül a sor, hogy ti is belekerüljete abba! Azért az ember legyen nagyon szerény, nagyon alázatos, nagyon körültekintő és óvatos. Az

óvatosság segíti őt kiemelni a bűnhódések nehéz láncolatából; mert minden meggondolatlanság, eldobált szó, hiábavaló cselekedet elmarasztalja az ember lelkét a szigorú törvénnyel szemben. **Azért, testvéreim, sok az áttekinteni,- sok a meggondolni való. Legyetek alázatosak, egyszerűek, őszinték, szeretetteljesek. És bármit mutasson a külső világotok, a ti lelketek legbensejében igaz érzés legyen, ami benneteket munkára serkent, cselekedetre, imádkozásra buzdít. A beszédek pedig legyen tiszta és őszinte, a szívnek legtisztább érzésétől áthatott, mert enélkül bármit cselekedhettek, beszélhettek, reménykedhettek: sohasem hozza meg nektek a várva-várt jutalmat.** Legyen számotokra ez az év, amelybe belekezdettetek, egy új élet kezdete, legyen ez a ti békemegismerő időtök, önmagatokba tekintve szemléljétek magatokat szorgalmasan. Keressétek mindazokat a pontokat, amelyekben hátramaradottságaitok vannak, s amikor szorgalmasan kerestek, meg fogjátok azokat találni. Kérjétek Isten kegyelmét, hogy világosítsa meg a ti lelki szemeiteket. Akkor majd belátjátok, hogy minden, ami emberi, minden, amit az ember értékesnek és nagyinak tart, hiábavalóság; minden, amit a látszat mutat, tökéletlen, kezdetleges, és minden, ami itt kívánatos: por és hamu, értéktelen semmiség a valósághoz képest.

Ezt a valóságot már ti a lelketekben fölismeritek a vágyban, a törekvésben, a tiszta igazsághoz való ragaszkodásban. Ragaszkodjatok tehát az igaz, a megmásíthatatlan valósághoz, amit Istenben találtok meg. Ha ennek a valóságnak a tanácsán indultok el, legyen bár éltetek rövid, eseményekben jelentéktelen: sokkal nagyobbat, dicsőbbet, valódibbat értek el a ti élteteknek idejében, mint azok, akik e látszat-világ szerint nagyot cselekszenek, és az élet változóságaihoz alkalmazkodva a külvilágnak, a látszatnak dolgoznak, míg a belül értékeset elhagyják. Erre a bensőre, erre az értékesre legyen a legnagyobb gondotok. Ezért éljétek, cselekedjétek, dolgozzatok. Magatokra, a saját hitekre, egymás szeretetére támaszkodjatok. A szellemvilágban

ezzel építsetek azt az életet, azokat az eshetőségeket, amelyek a jövőben várnak rátok.

Mondom: hogyha a ti éltetek nem igaz, csak látszat szerint való, hiába cselekedtek bármily nemeset, szépet és jót: szétfoszlik, megsemmisül, s miként a változandó világ, elmúlik, azért cselekedeteitekben az igazat pontosan kidolgozva uralkodjék a szép és igaz érzés. Ez értékessé és naggyá tesz benneteket. És én úgy szeretném, ha mindnyájatokban együttesen és külön-külön ez a valóságos ember, a lelki ember minél tökéletesebben alakulna ki, s minél igazabban munkálkodnék itt a látszat világában. Mert hiszen annál nagyobb a boldogság, az öröm, az összhang közöttetek, minél nagyobb a szeretet bennetek. Ha így együttesen sugározzátok ki a világra ugyanazt a szeretet, az összhangzik a ti lelketekben, s visszatér hozzátok. Nektek, a ti lelketeknek erre a szeretetre van szüksége, s ha ezt eléritek, akkor gazdagok vagytok; akaratlanul is vezetőivé, irányítóivá váltok a valóságnak, a természetnek, és ebben a ti munkátokban, megigazulásotokban mindig tökéletesebb alakulatokat tudtok teremteni, ami úgy a világnak nyereségévé, mint a ti lelketeknek igazi jutalmává válik.

Legyetek jók; szófogadó, jó tanulók, szeretetteljes testvérei egymásnak, segítői és irányítói a tirátok szoruló szellemvilágnak. Ha nem vagytok ilyen kicsinyek, igazak és bátrak, akkor a szellemvilágnak sem lehettek irányítói, munkásai, mert hiszen a lelketek cselekedetei, segítőképességei nem haladják túl a változandó világ határát; szellemetek itt marad, nem igazulhat, ha ferdén fejlődött, mert nem képes felölteni magára a lelki ruhát. Legyetek hűek, igazak, őszinték, szeretetteljesek, egyszóval: Isten akarata szerint való életet éljete, és akkor bármilyen kicsiny cselekedetet, bármily jelentéktelennek látszó munkát végeztek is, az hatásaiban hatalmas méreteket ölt, és irányítóivá váltok önmagatoknak és a titeket körülvevő természetnek. Ez pedig értéket képez a ti részetekre úgy ebben, mint a másik életben. Legyetek tehát hűek és meglátjátok, hogy Istennek kegy-

elme milyen gazdagon sugárzik vissza rátok, és milyen újjá-
remtő munkát végez rajtatok. Magatok úgyis hiába akartok,
mert a ti akaratotok megtörik az ellentét hullámverésein. Enged-
jétek Isten akaratát bennetek és rajtatok szabadon munkálkodni.
Ti csak engedelmességedetek, csak fogadjatok szót, és valósítsá-
tok meg azokat az elveket, azokat az ígéket, amelyeket megis-
mertetek. Így fogtok igazakká lenni és fokozatosan nagyob-
bakká és erősebbekké válni.

Járjatok az Úr útjain!

2. EGYEDÜL ISTEN KEGYELMÉBEN BÍZHATUNK (**)

A tökéletlen lélek ritkán tartja meg azt a boldogságot, melyben időnkint része van, mert a felületesség és elbizakodás felülkerekedik a lélek erőnyeire, és elnyomja a tiltakozást a bűnnel szemben, és engedi magát a tévelygések hullámain eltávolítani a boldogságtól. Minden fájdalomnak és csalódásnak, mely a lelket a földön és mindenütt éri, a bűn és az arra való hajlandóság az oka; ennek talaja pedig a tökéletlenség. Azért a földön élő emberre, ha innét teljesen meg akar szabadulni, kétféle feladat vár: a tökéletesedés és a bűntől való megtisztulás. Ez a kettő valójában annyira egy, hogy nem is lehet egyiket a másiktól elválasztani, de a földi állapot és az ember testies felfogása mégis elválasztja ezeket egymástól.

Általában azt hiszik az emberek, hogy a bűn csak a cselekvésben rejlik. Ezért is választják el e kettőt egymástól. Úgy is van ez, ha a dolgot földi szemmel nézzük. Ez téveszti meg a legtöbb szellemet is, mert még **ők sem a magasabb rendű törvényen keresztül tekintik a földi állapotokat, melyek már a bűn folyományai, hanem az állapotok szemléléséből indulnak ki.** Így aki a nagy bűnöktől némileg mentesnek érzi magát, mert földi életében magát azoktól megtartóztatta, könnyen azt gondolja maga felől, hogy ő már jó és tökéletes. Ebből a tévedéséből aztán a bajoknak egész sorozata származik, önmaga és mások számára oly megpróbáltatások csiráját veti el ezzel a tévedésével, melyek miatt sok megalázás és szenvedés

válik szükségessé, hogy ezek által a felfogása a helyes irányba terelődjék. **Minden bűn csírája a tévedés. A sok között azonban a legsúlyosabb az embernek a saját erejébe és képességébe vetett hite és bizalma. És pedig azért a legsúlyosabb, mert még segíteni sem lehet rajta, míg az illető tévedésének tudatára nem ébred, mert nem fogad el semmit a máséból. Ez a góg.** A gögös lélek a maga erejében bizakodva még az Istentől is elfordul, és megtagadja az ő törvényével szemben az engedelmisséget. Ezeknek a lelkeknek mondja Isten a tízparancsolatban, hogy: „Én vagyok az Úr, a te Istened, én teremtettem az eget és a földet.” Továbbá mintegy figyelmeztetésül azt mondja, ha meg nem térnek: „Eltörlöm e nemzetséget a földnek színéről.” Azaz sorsára hagyja, nem gondol vele. Már pedig akivel, vagy amivel Isten nem gondol, azt a bűn átka megőrli, el-koptatja.

Én a tanításaimban mindenkor a kegyelemre fordítom az emberek tekintetét, amely nem embertől, hanem Istentől jön. Mert nincs az a fájdalom, amit meg nem tudna enyhíteni, s nincs az a nyomorúság, ahonnan fel nem tudna emelni valakit az isteni kegyelem. Azért legyen bár az ember a földi életben a legboldogabb, elveszti azt tökéletlensége folytán, ha nem az Istenbe, az ő gondviselő szeretetébe, hanem a saját erejébe és tehetségébe helyezi bizalmát. Egy pillanat csak, és a szilárdnak tetsző talaj összeomlik az ember lábai alatt. A földi életben sok mindenfélének az összhangban tartására van szükség, hogy egy kis megnyugvás jöhessen létre. De ha a lélek mindig szilárd alapokra, isteni igazságokra épít, akkor jöhetnek a változások, jöhet a halál, a nyomorúság, vagy más csapások: megrendül ugyan a lélek, de el nem esik. S ha el is esik, a helyes fogalmakra támaszkodva ismét felkelhet, és fel is kel, **mert van egy szilárd pont, a melyhez hozzákötheti a lelkét: a kegyelem. Ezt kell a földi embernek erősen fognia, ehhez kell ragaszkodnia. Ez a pont annak a tudata, hogy Isten sohasem hagyja el azokat, akik őbenne bíznak.** Nem mondom, hogy aki így él, többé már

nem téved, mert hiszen a jóra törekvő ember természete is bűnös. És még akkor is, ha önmagát sanyargatásra adja, ha az élet javait, örömeit meg sem ízleli, vele van a bűn, és vele marad mindaddig, míg az Úr attól meg nem szabadítja. De az a szent törekvése a léleknek, az az engedelmség és az Isten akaratában való teljes megnyugvás képessé teszi az embert minden körülmények között az igaz jóra. És amennyiben ezen az úton is eltéved, az Isten kegyelme nem hagyja őt a tévedésében, segítgére siet, és kiemeli őt tévedéséből.

3. KRISZTUSBAN ISTEN KEGYELME SZÁLLOTT A FÖLDRE(**).

A bűn útján járó ember szívének minden részét elfoglalja az álnokság. És amikor hasonlót hasonlóval büntet a törvény, nem lehet szavad ellene. Isten megadja a jó és a gonosz tudását és hozzá az érzést is; és ha valaki mégis a rosszat választja, nincs menekülés a szenvedés elől, míg a tévedésnek utolsó részét is le nem hántotta magáról a bűnös. **A gonoszság nem törvény, csak következménye a tévedésnek.** Azért Isten nem adta ezt - mint sokan gondolják - a jó mellé tanítóul, csak a rossz mellé. **Isten ad értelmet, szeretetet, akaratot; és ad hozzá példát is, mely által a jót mint boldogságot, a rosszat pedig mint szenvedést ismerteti meg az emberrel.** Ha valaki a tisztaságot a tisztatlansággal cseréli föl, ezzel még nem jut le egyszerre a pokollal határos földre, mert újra próbálhat, hiszen szabad akarata van. A szabad akarat tapasztalást hoz, a tapasztalás pedig tudást, a tudás bölcsességet, a bölcsesség hatalmat, és a hatalom ismét teljes szabadságot és boldogságot eredményez. **Mert amíg a lélek nem tökéletes, nincs teljes szabadsága, csak szabad akarat.** Ez fontos. **Az ember nem szabad szellem, sőt még mi sem vagyunk azok.**

Isten Egy a maga teljességében. A teremtmény az övé, tehát neki van hatalma felette. Az Isten szeretet: azért ami tőle származik, az csak a legjobb, a legtökéletesebb lehet. Tehát jó, tiszta szellemek az ő teremtményei. A jóságuk és tisztaságuk

azonban próbára tétetik, amikor magas képességeik tudatára ébrednek. Nagy erejüket, hatalmukat az összhangban kell kifejezésre juttatniuk, hogy a tökéletességet elnyerhessék. Miután pedig Isten Lényéből csak egy parány van bennük, mert lényüknek többi része a természet erőiből származik: tehát rájuk is az a feladat vár, hogy ezt az Istentől származó részt fejlesszék, azaz lelkük erőit átszellemiesítsék. Ehhez megvan a tudás lehetősége és egyben a példaadásé is. A természet által vezettetnek, mely - mint mondtam - lényüket képezi. De miután a szabad akarat is megvan, tehát a bukásra való lehetőség is megvan, mert erőiket a helytelen irányba is felhasználhatják. Így történik a bukás és a bukással a szabadság elvesztése.

A szellemeket is a hatalom érzete hozza tévedésbe - akárcsak az embereket, míg végre annyira lesüllyednek, hogy a sok rosszban még a jónak a fogalma is kivész belőlük. **A rosszat azonban nyomon kíséri a szenvedés, és így a rossznak következménye, a szenvedés indítja a szellemet ismét a jónak keresésére. Szenvedni azonban nem kell szükségképpen, a szenvedés nem kell, ez csak következmény.** Isten Lelke betölti a világmindenséget, ő árasztja szét a világra a jót, a boldogítót, a szépet, az igazat. A viszonylagos istenség, az elbukott, alantasszellem árasztja a rosszat. Isten Egy és az ő teremtménye is egy. **Tehát a szellemet isteni származása viszonylagos teremtmunkára képesíti, de miután eltért a jótól, rosszat teremt.** Az örök Isten, ha úgy akarná, teremtményétől visszavehetné ezt a jogát, de nem teszi, hanem törvénybe zárja a törvénytelen, vagyis a fejleményt, de nem az őbelőle származó szellemet. A szellem szabad, és saját elhatározásától függ, hogy a jót, vagy a rosszat választja. **A rosszat törvény határolja, a szellemet pedig saját akarata köti a rosszhoz. Amikor a szellem megszűnt rosszat akarni, felveheti a jót, de vele együtt a gonosz-ságot is hozzáköti a törvény.** Vagyis azokat az erőket, melyeket a szellem megrontott, hozzáköti átalakítás, feldolgozás véggett. Ennek rendbe hozására van a szellemnek ereje és hatalma, mert lényének ereje az abszolút jó, és létezésének titka ez.

Benne Isten van, és ahogy ez az isteni szikra törvény szerint fejlődik, aszerint árasztja a szellemlényre a boldogságot. **A szenvedés tehát nem törvényes, csak következménye a bűnnek,** és mindaddig Istent szenvedteti az ember önmagában és másokban, míg a bűn útján jár. A gonoszság tehát nem Isten nevelő-eszköze, hanem az egyén tévedése. Ezt a tévedést kell az emberből kiirtani és megszűnik a szenvedés. **A Megváltó szenvedése sem Isten akarata volt, hanem a saját áldozatkész szeretete készítette erre.** Azzal Ő teljesen tisztában volt, hogy ez a föld az ellentét világa, és azért hozott áldozatot, hogy másoknak ne kelljen szenvedniük, és nem azért, mintha az Isten akarata lett volna. Aki ehhez nem ért, jobb, ha nem beszél róla. Krisztus születésével az Általa hozott tökéletes Eszmény öltözött testbe. Halálával nemcsak az Eszmét hagyta itt, hanem itt hagyta azokat a fluidokat (erőket) is, amelyeket ittléte alkalmával megtisztított, vagyis átszellemiesített, mert ezek a fluidok e világ anyagából valók voltak. E földön ez az egyedüli tiszta erő, melyet segítőül és emelés céljából adott e világnak. Az Úr Lelkének ereje az Igazság és a Szeretet. És azon a napon, amikor ő ismét eljövend, erről ismeri meg az övéit. Az Úr Lelkének ereje és világossága vezéreljen benneteket életútjaitokon. Ez tanítson, ez gyógyítson, ez világítson és szenteljen meg benneteket a ti szenvedéseitekben és tűréseitekben.

4. A SZENVEDÉS A KEGYELEM ESZKÖZE. (**)

Ha a lélek a földön haladni akar, mindig az árral szembe kell kerülnie. Aki nem küzd, az nem munkálkodik; azt sodorja a bűn törvénye folyton lejjebb és lejjebb. Gyermekeim, meg lehetünk elégedve, ha ezt a bővizű folyót, ezt az áradatot csak egy pillanatra is feltartóztathatjuk, mert végképpen úgy sem lehet a természetét megmásítani. A rossz a maga elvakultságában csak hadd menjen; különben megy is az a maga útján. A nem egészen rosszat azonban feltartóztathatja rohanásában sokszor az isteni kegyelemnek egy jóelőre elkészített akadály, melynek egyik eszköze a terhes munka, az öregség, a betegség, a halál. **Ti nem**

is hiszitek gyermekeim, hogy Istennek mennyi jó szándéka, mennyi kedves gondoskodása van elrejtve ezekben az úgynevezett csapásokban. El sem tudjátok képzelni, mennyi segítőkész kéz, mennyi meghallgatásra kész fül van a szenvedő emberiség szolgálatára állítva ezeken az állomásokon, hogy akik ezeken a szűrőkön (öregség, betegség, stb.) ezekben szenvedéseket rejtő állapotokban megakadnak, azokat könyörülő segítséggel az isteni szeretet felé irányítsák.

A földön kevesen vannak olyanok, akik a nekik juttatott javakért hálaadással élnek, vagy a szenvedésekben béketűrőssel imádkoznak. A közönséges lélek, sajnos, elfelejtkezik az ő mennyei Atyjáról. A jókért sem hálát nem ad, sem törvényesen nem él velük, és eszébe sem jut, hogy keresné, kutatná, vajon mi volna az ő Istenének akarata övele. Mert felfuvalkodottságában természetes és érdemszerinti ajándéknak tekinti a földi jólétet. Azonban alighogy megakad Isten gondoskodó törvényének állomásán, vagyis mihelyt utoléri a csapások - siet elfelejtett Istenéhez imádkozni, hogy okvetlen adja vissza neki, amit tőle elvett.

Egy megfélemedezett lélektől ez is imádság; de milyen hosszú útja van az ilyennek, míg a megnyugváshoz, a békéhez elérkezik! Hány fordulót, hány testöltést kell neki megtennie, amíg az igazságot belátja! Sok megpróbáltatást végigszenved az ilyen, míg megtanulja azt, hogy Isten szeretete nem akkor ragyog leginkább a földi emberre, amikor mosolyogva süt rá a nap, hanem amikor villám-villámot követ, és a dörgések megreszkettetik egész valóját. Hisz a mosolygó napsütésben les a vadállat is áldozatára, a kártékony rovarok is ilyenkor fűrják, ássák be magukat a nemes növények életerős testébe, hogy onnan az életnedvet kiszívják. A héja is ilyenkor les a galambra, sőt a mérges kígyó is a napsütésben a legveszedelmesebb. De ha beborul az ég, a láthatárt elsötétítik a felhők, és a hideg szél hatalmas orkánná dagadva süvít végig a tájon, hogy előfutárja legyen a dörgéseknek és villámlásoknak, melyek minden élő-

lény előtt ítéletszerűen hangzanak. Aztán megnyílnak az ég csatornái, és zuhogó cseppekben ontják magukból a vihar magvát, akkor minden ártalmas féreg eltakarodik, minden ártó szándék meghunyászkodik. A vérszomjas fenevad, a mérges kígyó, a ragadozó madár és minden ellentétet szolgáló életelv elmenekül a vihar elől védett helyére. Ki az, akinek ilyenkor is künn kell járnia? Ki az, aki nem fél a vihar legerősebb tombolásában sem? Csak az igaz, a törvényes, az Isten szerint való lélek, aki ártatlan arccal szemléli a vihart; s ha borzong is tőle, de nem fél, nem retteg, mert tudja, hogy neki Istentől megszabott kötelességei vannak, és nyugodt lélekkel teljesíti is azt.

Higgyétek el: a viharban, az esőben és a villámokkal megvilágított úton haladó nagyobb biztonságban lehet, mint az, aki a napsugaras úton jár. Mert a viharok utasai: a szenvedők, közelebb vannak Istenhez; mert a viharban nincsen az emberi léleknek másban bizakodása, csak az ő megtartó Istenében. És ebben a bizakodásában nem is csalatkozik, mert Isten erős kézzel vezeti ki az övét abból a rengetegből, melyben több a veszedelemre, mint az enyhülésre vezető út, ahol nagyobb az alkalom az elesésre, mint a megállásra, és több az eshetőség a halálra, mint az életre. **Az isteni szeretet azért adta a fájdalmat, a szenvedést az emberi életbe, mint a vihart a természet rendjébe, hogy általa a lélek erői megtisztuljanak.** Nézzétek meg, ha soká nincs eső, ha soká nincs szél, nem eltikkad-e minden és a kártékony férgek hogyan elszaporodnak, a levegő pedig megtelik porral és piszokkal. Tehát ha valakit nem ér semmiféle szenvedés és megpróbáltatás, annak könnyen elszennyesedik a lelke, mert elszaporodnak apróbb-nagyobb törvénytelen vágyai. Sőt nem egyszer a kárhozatba vivő bűnök is utat találnak a lelkéhez. De amint jön egy betegség, egy csapás, egy fájdalmas csalódás, vagy szegénység - ha még nem salakosodott el a lélek teljesen, - ezeknek a szenvedéseknek a hatása alatt felfrissül, kitakarítja magából a felszaporodott élősdieket, és Istenbe vetett hittel nekiindul a viharok.

Igaz, hogy a sok vihar letördeli az ágakat, lerázza az éretlen gyümölcsöket is, és tönkreteszi a gyenge palántákat, mert ha nincs mélyen a gyökerük a földben, nem állják a vihart. Kimossa a zápor, elveri a jég az ilyen lélek sokat ígéro termését. Ez is előfordul, amikor a tisztító vihar végigvonul a világon. Ez a mostani idő, melyben éltek, szintén ilyen tisztító idő, amikor a vihar a nemes gyümölcsfákat sem kíméli. De csak két szem gyümölcs maradjon is a termésből, akkor is megmutatjuk a világnak, hogy az a fa mégis mennyei gyümölcsöt termelt, csak azért, mert mennyei gallyal volt beoltva. Ezek a mostani idők nem kedveznek az igaznak. Csak az útonálló természetűek örülnek a harácsoltsáknak. A vihar minden alkalommal felkavarja az út porát, szemetjét. Így az időknek vihara is felkavarja a lelkekben úgy az igaz, mint a tisztátalan érzéseket; és ki tehetne róla más, mint az ember, hogy oly sok a szemét, a piszok, a bűn a lelkekben! Az értékes drágakövek és az arany ilyenkor lent marad a porban. Ezeket, mivel súlyosabbak, mint a por és szemét, nem kapja fel a vihar. Ezekre most rátapodnak, vagy besározzák. A viharban vagy menekül mindenki, vagy még zsákmányra les. Ilyenkor nem kelendő a mennyei érték. De az nem baj, gyermekeim. Mi Istenben vetett hittel álljuk a vihart, mely felettünk tombol, mely jóllehet, most nem kedvez a mennyei palántának, azonban eljön ennek az ideje is. Addig, gyermekeim, szorosán tartsatok össze, kéz a kézben, nehogy a vihar elsodorja a gyengébbet. Aki az élet viharából védettebb helyre akar menekülni, nem jól teszi. Hiszen ti is tudjátok, hogy sokszor éppen a legmagasabb épületeket, fákat, sziklákat sújtja a villám; és nem egyszer a futót menekülése közben éri a villámcsapás. Ti ne gondoljatok a menekülésre; ti ne fussatok; hanem amint lehet, lassan haladjatok a cél felé. Bízhatok! Minden állomáson ott vannak a segítőkészek és a segítséget kérő hangoikat meghallgató fülek! Isten szeretete intézi ezt így!

5. TÖRVÉNY ÉS KEGYELEM. (**)

A „szemet szemért” a természettörvény megnyilatkozása. Ez azt jelenti, hogy az igazság világában semmi sem merül feledésbe, semmi sem marad hatás nélkül. Azért az ember természetes állapotában, - mint a zsidók voltak Krisztus előtt - ennek a törvénynek tartozik engedelmeskedni. Ez igazságos, mert a megtévedt ember hogyan engesztelné ki a törvény szigorát? Hogyan törli le a letörölhetetlen bűnt, ha a megtörténtet meg nem törtéنتté tenni nem lehet? Hogyan állt az igazságos törvény elé? Mivel védheti magát? Ki mentheti magát a törvénnyel szemben? Olyan lélek a földön nincs, aki sohasem vétkezett volna, tehát törvény szerint mindnyájan elvesztünk, mert senki igazság szerint meg nem szabadíthat minket. Tehát az isteni kegyelem és szeretet igazságtalansághoz nyúl és - feláldozza önmagát. Áldozatával kiegyenlítődik az igazság és betöltetik a hiány.

Az Isten törvénye, a szeretet mindenre szétömlesztett boldogító sugár, mely teremt és fenntart. Ezt őrzi az igazság törvénye. Az ember ezt a szeretetet rabolja meg a bűnnel, ennek az isteni szeretetnek munkáját gátolja meg minden ellentétes gondolatával és érzésével. Cselekedetével pedig őli, pusztítja az életet, melyet a Szeretet teremtett. Ez a bűn. A bűn következménye pedig a szenvedés és a bűnhődés. A rossz önmagát bünteti. És beállhat-e valaki a rossz segítőtársául büntetlenül? Nem! Mert aki rosszat cselekszik, felelős érte. Vajon, aki a gonosznak gonosszal fizet, jót cselekszik-e? Aki téged arcul üt és te hasonlóképen visszaütöd őt, szeretni fog-e az téged jobban, mint azelőtt? Vagy letörölöd-e azzal a te fájdalomdat, vagy szégyenedet? Vagy megsemmisíted-e a rajtad esett sérelmet? Nem! Mert a gonosz beírta azt a történések lapjára saját ítéleteképpen. Aki a gonoszt gonosszal viszonzza, a maga részére is ugyanolyan ítéletet szerez; tehát mit nyer vele? De ha a Példakép szerint a másik orcádat is odatartod, megszünteted annak haragját ellened, felemelt kezét megbénítod, és ezáltal a gonosz tovább fejlődését megakadályozod. A szeretet pedig, mely addig a tevékenykedéstől el volt zárva, ismét

megindul és törvényes erejével hat; tehát teremtettél ott, ahol a halál megsemmisülése már kiterjeszkedett, így veszed erejét a bűnnek, ha a háborgató ellen nem felelsz háborgatással, hanem békességes maradsz, Istentől várván a te szabadításodat. *Aki a maga igazságát semmiképpen nem hagyja, hanem ahhoz mindenáron ragaszkodik, az nem a békesség, hanem a háborúság lelkétől vezetteti magát.*

Ha tehát valaki el akarja perelni a te értéktelen ruhádat, add át neki az értékeset is, aki kényszerít téged egy mértőföldnyire menni, menj el vele kettőre. **Ne sajnáld a szeretet cselekedetét, akár igazságos, akár igazságtalan formában kéri azt tőled embertársad.** Mert amennyivel te az igazságoson felül cselekszel, azaz többet adsz, többet elnézel, többet túrsz, többet szenvedsz: azzal az igazság szigorú ítéletét enyhítéd önmagad és szeretteid számára. Boldog ember az, aki a földön ily módon szenved méltatlan üldöztetést, mert ezzel oldja és bontja a bűn hatalmas erejét, és szaggatja a vasláncokat, melyekkel a mélység hatalmai tartják fogva a lelkeket. Krisztus útja az alázatosság és engedelmesség útja, a szelídség, az elnézés, a megbocsátás és türelem útja. Az áldozatkész szeretet szelleme: mindent odaadni és semmit el nem venni; önmagát föláldozni: ezek azok a bűvös erők, amelyek előtt a természettörvény szigorú és megvívhatatlannak látszó bástyái leomlanak.

Ezeken a nehéz vasajtókon emeli át az Úr szeretete és kegyelme azokat a lelkeket, akik az ő útjain járnak, akik az ő tanítása szerint élnek. Ezek, ha vétkeztek is valamiben, nem sietnek elmenekülni az igazság törvénye elől, hanem zúgolódás nélkül túrik el a fedvést, a dorgálást, mert tudják, hogy tökéletlenségük nem zárja ki a tévedést, a tévedés a bűnt, a bűn a bűnhődést. Az igazságukat nem keresik, mert tudják, hogy Istennél van a végső igazság, és Isten kegyelmére támaszkodva várják szabadításukat és bűneikből való feloldoztatásukat, amit el is nyernek.

6. AKIKNEK EGY ESZMÉNYÜK VAN. (**)

Az Isten felé törekvés olyan érzése a léleknek, mint a testnek a táplálék, a nyugalom és az erő. Ezek nélkül hasznavehetetlenné válik a test, amazok nélkül meghal a lélek. Mert amely lélekben nincs szeretet, nincs reménység, nincs cél, amely felé törekszik, arra a test halála után olyan hosszú éjszaka vár, melynek végét elég kívárnia. És mégis mily sokan választják ezt a sorsot! Hány lélek alszik az Isten kegyelmének nyitott ajtaja előtt, ahonnan pedig az örökélet, a boldogság, a tökéletesedés széles sugárözönnel ömlik le a földre, s a földi életen keresztül az ellentét világába, ahol kialudt a világosság és az élet, mert nincs Isten, nincs jószág, nincs igazság és szeretet. Az isteni szeretet - amint mondtam - ezekhez is megtalálja az utat, és a földi életen keresztül folyton éleszti és ébreszti az elaludt ellentét szellemeket, hogy felszívja őket, és a körforgás törvényébe kapcsolva velük is munkát végeztesen. Ezek a kemény és elhomályosult értelmű lelkek nem maguktól öltenek testet, és nem is azért, hogy javuljanak, hanem kényszerűségből. Ezek nehezen kóstolják meg az életnek ezt a boldogságot árasztó oldalát, mert még nem ébredtek fel ennek megismerésére. Ezek csak a bűnnek, a testnek akarnak élni; sőt élnek is, ha tehetik. Az igaznak, a jónak, az isteni életnek ezek nem követői; őket csak a nagy és kínos következmények tanítják meg az igazság megismerésére, hogy aztán, ha megismerték, továbbadhassák azoknak, akik még a halál kábulatában vannak.

Azok, akiket a törvény ereje felébresztett, mindig a hozzájuk legközelebb állók által jutnak összeköttetésbe az isteni kegyelemmel. Kezdetben a szeretetnek ezek is még csak a külső formájával és az igazságnak csak a látszatával bírnak, nem pedig a lényegével mindaddig, amíg lélekben meg nem térnek. Amíg nem követik teljes alázattal azt az Ideált, aki megölte földi testében a bűn természetét, és átszellemiesítette az ember lelkét Isten természetévé. Aki egyszer ezt a pontot, ezt a sarokkővet megtalálta, és arra épített, az átlépett a halálból az életbe, az időlegeből az örökkévalóságba. Mindegy, hogy az anyagi világon,

vagy a szellemházában van-e már, de ez a lélek már az életnek oly dús ajándékával rendelkezik, mely nem a maga élete többé, hanem azé, akinek életét felvette. Azok az értékek, melyeket a lélek az Úr útján szerzett, nem múlnak el, sem meg nem romolnak. Ezek az értékek minden áramlatban újraszületnek, mert minden áramlatnak a javát képezik. Ezért nem lesz sem a szeretet, sem az igazság soha elcsépelet, elavult dogmája a léleknek, mert minden korban, minden állapotban újra születik abban az örök Eszmében, mely az embert Isten felé vezérli. Azokat a lelkeket pedig, akik egy ilyen igaz eszmében együtt harcoltak, együtt fáradtak, egy reménységben éltek és egy célért lelkesedtek, mindennél erősebb kötelék tartja össze. A vér köteléke feloldódik a sírnál. Az *ember* lelkének hiábavaló, időleges szeretete, mely csak ösztöni, szintén elfakul, szürkévé válik még a sír előtt, vagy utána nemsokára. Azonban azok, akik szellemi egysülésben találkoztak a földön, akiknek egy eszményük volt, azoknak köteléke nemhogy lazulna, hanem idővel mindig szorosabbá válik. Mert ahogyan közeledünk a célunkhoz, úgy enged a titok szoros foglatatja is körülöttünk, és mi mindig jobban megismerjük egymásban a saját lelkünk hiányzó részét, a nagy egésznek örökbecsű darabkáját, akiben úgy ragyog Isten arculata, ahogyan az nekünk legkedvesebb. **Mit gondoltok, mi az ember hivatása? Az, hogy ismerje meg magában Isten szavát és akaratát, továbbá, hogy ismerje meg mindenkinek az értékét is, mert az ember nagy érték.** Mindenkiiben óriási értékek szunnyadnak a bűn vastag takarója alatt. Ezt a takarót lefejtani és az értékeket felszabadítani volna egyelőre a spiritizmus feladata is, velünk együtt dolgozva Isten Országának építésén, a gonosz eltörlésén s a bűn és halál megsemmisítésén.

7. AHOL NINCS ISTEN, OTT NINCS ÉLET. (**)

Nemcsak a szeretet szálaí azok, melyek hozzátok fűznek, hanem az én fontos ügyeim egyikének sikeréhez is szükségesek vagytok nekem. A fontos ügyeim közül egyik legfontosabb az, hogy a fizikai világban, vagyis a földön is tarthassak fenn olyan

állomásokat, amelyektől azt várhatom, hogy a lelkeket az igazság útjára irányítják, és ugyancsak ezeken keresztül ismét másokat, hogy végre az a homály, amelyet a különböző vallások az igazság helyes ismeretének hiányában teremtettek meg, szétfoszoljon, és helyébe a világosság és az igazi, megértő szeretet léphessen. Mert a homályban még az is tapogatva halad, aki már a lelki szemével is lát, tehát amint mondani szokták - jó ember. A világosságban azonban az alapjában rossz hajlamú ember is könnyen tájékozódhat, s ha nem is képes azonnal a legjobb belátásra jutni, de legalább mégis megéri a dolgok mibenlétét. A mi célunk a tanítással az, hogy közös javulást érzünk el egyszerre mind a két létformában: a földön és a szellemvilágban. Hogy az emberi gyengeségekből kiemelkedő földi ember célja is az legyen, amit minden lélek ezer meg ezer fogadalommal megerősítve maga elé tűz születése alkalmával, de amelyet a legtöbbször nem bír véghezvinni. Egyrészt azért, mert az alsó szellemvilág fel-felcsapó hullámozása az ember lelkének elpihent hajlamait folyton élesztgeti, másrészt pedig azért, mert az anyagi létben összezsugorított különböző szellemi rétegek a saját alacsony ösztöneikkel kivihetlenné teszik azokat a jókat, melyeket a lélek fogadalmi közé felvett.

Az emberi lélek küzdés és szenvedés nélkül egy lépést sem tehet előbbre. Mert úgy a saját, mint a mások bűnei bilincseknél erősebb kötélekkel tartják vissza, és a jónak kivitelét minden létező eshetőségekkel meggátolják. Ebben a bűnhalmazban van a sátán ereje, és az emberi kicsinyességben, tökéletlenségben vannak elrejtve a sátán fegyverei, melyeket akkor vesz igénybe, amikor akar. **Az ember tudatlansága és hitelensége volt mindenkor a sátán aranybányája, mert mérhetetlen kiaknázható lehetőségek birodalma számára az emberi lélek mélysége.** Amilyen nagy lehetőségek nyílnak fel a lélek titokzatos mélyéről, amilyen csodálatos teremtőereje van az Eszmének a boldogság és gyönyörűség világai felé: olyan hatalmas és kifogyhatatlan lefelé, a süllyedés felé is. Az erkölcsi folt, melyet a lélek - pusztán könnyelműségből - észre sem vesz,

és így nem is tisztogat, folyton nagyobbodik, később pedig fertőző sebhez hasonlóan mélyül, rothad és gennyesedik. A törvénytelen életem, a bűn felemészti a lélek legnemesebb hajlamait is, és idővel mint veszedelmes fertőző bűnös lesz elkülönítve a minden jóval való érintkezés lehetőségeitől, és kiszolgáltatva a bűn keserű következményeinek. Az ilyen bűnösök csak igen nagy időközönként jöhetnek a földre testöltés céljából. Ezek különben a földön sem juthatnak semmi jóhoz, mert a lehetőségek híjával születnek. Mindazáltal ez már az Isten kegyelme részükre, mert egy ilyen testöltéssel ismét bekapcsolja őket a természettörvény a maga fejlesztő körzetébe.

Vannak azonban ennél is rosszabb helyzetek: ahol már a javulás lehetősége is megszűnt. Ezek, miután a szellemi turnusuk már lejárt, a salakhoz csatolva várják a végső ítéletet: az eltávolíttatást. A megtéretlen lelkeknek ez a végső állapota borzalmas és rettenetes, mert számukra sem enyhülés, sem pihenés nem jöhet létre. Ezeknek a szenvedése állandó, mert ezeknek a világából a jó számúzve van. Itt csak a különböző bűnök és azok eredményei élnek az ellentét-eszme életlehetőségeiben. Ez az élet azonban már oly szűk és oly vilamos, hogy időről-időre a halál merevsége látszik már rajta. Élet azonban a halál fagyos mozdulatlansága alatt is van: egy dermedtté vált élet; melynek borzalmassága elképzelhetetlen. **Itt van a bűn végső szellemi állomása. Itt nincs Isten.** S amíg ez a salak a hozzácsatolt szellemekkel az örökkévalóságnak egy másik lehetőségű állomásához nem ér, és valamely hasonló erővel nem találkozik, hogy új világalakulás kezdődhessék, addig nincs lehetősége a mozgásra. **Ez pedig oly hosszadalmas, és oly sok időbe telik, hogy azt lehet mondani: ezekre már az örökké tartó halál álma borult.** Itt már nem lehet beszélni életről; itt már az emlékezés is rég megszűnt. Ahol nincs Isten, ott emlékezés sincs, mert az emlékezés Isten ajándéka, és mint ilyen a tökéletességhez szükséges kelléke a léleknek. Az emlékezés kinyitható és bezárható állapota olyan ajándék, amit csak szellemek értenek meg igazán. A földön nagy eshetősége van a

léleknek, hogy felfelé vagy lefelé vegye az útját, hogy a tiszta jó, igaz életet mint ajándékot fogadja-e el Teremtőjétől, vagy pedig kövesse a maga választotta rosszat, a szenvedéssel teljesebbet: a halált. Nem is gondolja az ember, hogy a lelki bajokhoz, szenvedésekhez milyen olcsón juthat hozzá. Egy kis hazudott jó, egy kis képzelt öröm kell csak, s máris megszerezte magának. A gonosz eszme az emberi testből veszi erejét és táplálékát. Lehet azonban a testi élet egy mennyei életnek a magva és gyökere is; és mi ezt szeretnők adni az emberiségnek azok által, akik már némileg hallgatnak a mennyei szóra. Ti nagyban elősegíthetitek úgy a szellemek javulását, mint az emberek megtérését, ha elsősorban a magatok megtérésével lehetővé teszitek a rajtatok keresztül való munkálkodást, ha elsősorban ti fogjátok fel lelkeitekkel az igazságot és hoztok áldozatot annak az Eszmének, amely megváltotta a világot. Ez az Eszme pedig, amint ti is tudjátok, *a szeretet eszméje*.

8. RAGADJÁTOK MEG A KEGYELEM AJÁNDÉKÁT!

(**)

A hideg, a meleg, a világosság, a sötétség, a nappal, az éjszaka: mind az ember természetének megfelelő ellentétek, melyeket mintegy rávetít a világra az összemberi megjelenés. Még itt, e mérsékelt éghajlat alatt is mennyire érezhető a különbség! Pedig a ti testi erőitek ennek a váltakozó természetnek a legmagasabb produktumai, mert bennetek kapcsolódik egybe a két véglet, s mégis milyen terhesnek érzitek a tél hidegét és a nyár melegét. Pedig erre szükség van, mert ti még nem bírnátok el egyfolytában sem a tavasz, sem az őszenyheségét, mert nem választódnék ki bennetek a szükséges idegnyújtó hatás, ami a lélekre és a lélek magasabb rendű természetére felélénkítőleg hat.

Ha majd a föld már egy bizonyos fejlődési fokon túlmeleg, akkor már ezekre a hatásokra nem lesz szükség. Akkor a föld már olyan gyümölcsöt, olyan állatvilágot termel ki, amelylyel mindez pótolható lesz. Akkor már kevesebb fájdalom, kevesebb fáradság és több öröm jut (az elkövetkezendő földön) az

embernek osztályrészü, és idegéletének már nem kellene a nagy változatok, a nagy ütközések, és mégis nagyobb lesz az élet eredménye, mint a mai embernek. Akkor már a sátánnak kevesebb hatalma lesz az ember felett, mert a testi erők is jobbak, finomabbak, átlátszóbbak lesznek. A jónak nagyobb lesz az ereje; úgyszólván a jó lesz az uralkodó a földön. Nem mondom, hogy rossz már nem lesz, de létjogosultsága már csak kevéssé válik érezhetővé. Azért akinek Isten megadja most a világgosságot, a hitnek lelkét, az ragadja meg az alkalmat, mert most, ennek a korszaknak a végén sokat tehet a saját jövője érdekében. Aki most elmulasztja a javulást, az helyrehozhatatlan hibát követ el. Mert amikor újból a testöltés hullámszámba kerülhet, akkor már csak megfertőzött életerők állnak majd rendelkezésére.

Az ember sohasem haladhatja túl a korát sem érzésben, sem értelemben, csak lelki megsejtésével tekinthet előre és hátra a múltba. Ez pedig már természetesen felüli ajándék, amit nem a test és vér ad, hanem az isteni Lélek vetít az ember lelkére, mint médiumi jelenséget. De amint láthatjátok, nem minden médiumi képesség egyenlő értékű; nem azért, mintha az isteni Lélek személyválogató lenne, hanem mert nem minden lélek képességei vannak egyformán kicsiszolva, azért nem is tud mindent felfogni, és hűen rögzíteni. Még az egyenlő fokozatú médiumok között is vannak árnyalati eltérések. Az azonban még nem volna baj, hogy hiányosan rögzítik, csak valamiképpen elmásítva ne adják le az általuk befogadható igazságot. Hogy a világ igazán megtudhassa azt, hogy az anyagi élet a szellemi életnek csak gyarló másolata, a léleknek próbája és a szellemnek haladási eszköze. **És hogy az emberiség értse meg, hogy a nagy eredmény, a végső állomás, ahol a jutalom és pihenés vár a szellemre, nem itt a földön, a térbe és időbe szorított állapotban, hanem az örökkévalóban, a végtelenben van. Hogy végül megértse, hogy az élet egyetlen nagy törvénye a szeretet.** Ahol szeretet van, ott van igazság is, s ahol igazság van, ott felbomlik a titokzatos és félelmetes homály, és

megszűnik a megtorlás eszméje. Ahol szeretet van, ott rend és bölcsesség uralkodik, és a hit meg a reménység viszi előre a lélek törekvéseit az Isten országa felé. Mert ez a cél, amit a földi vándornak el kell érnie.

Ezt hirdetjük mi a médiumok útján, ezért munkálkodunk, ezért fáradunk, hogy *az ajtók bezárása előtt* mindazokat odajuttassuk, akik lelkükben hordják ugyan Isten ígését, de gyengék az útra rálépni, s ha már rá is léptek, nehezen tudnak rajta haladni. Ezekért imádkozunk, hogy Isten Lelkének erejével egybegyűjtve őket magunkkal vihessük a pihenés helyére. Boldog az, akit Isten Lelke megérint, és elfogadja a hitnek szavát, mely hívja, nógatja a megtérésre, a javulásra. Isten országába bűnnel terhelt lélek be nem juthat, hiábavaló minden vágyakozása. Ide csak azok juthatnak be, akiket az Úr szólít, akiknek lelkében az isteni Lélek szava visszhangot keltett. Azért ti, akiket szólított az Úr, ne sajnáljátok mulandó éltetek napjait, melyeket az Úr nevében való munkában töltöttetek el, mert a munkálkodó idő lejár, és akik igazak voltak, és hívek az Úr dolgában, az igazak jutalmát veszik. Az ilyenek nehéz élete áldássá válik, a szenvedések és megpróbáltatások az örömök virágait hullatják a lelkek útjára. Akkor látjátok majd meg, milyen bölcs az Isten, hogy a z ő ajándékait ilyen keserű és kemény burokkal takarta el a tévelygés szellemei előtt. Hordozzátok szívesen a terheket, mert ez nem hiába van így rendelve. Higgycetek a jó győzelmében és cselekedjétek azt mindvégig. Istennek gondja van rátok.

III. RÉSZ. A SZERETET.

1. A SZERETET A LEGFŐBB JÓ(**)

Az igaz érték nem vész el. Legyen bár a leghetetlenebb körülmények közé is szorítva, Isten utat és módot nyit a jónak a magasba emelkedéshez. Ebből semmi sem vész el; az igaz-jónak még a legcsekélyebb része is megmarad, hogy értékét úgy az emberek, mint a szellemek megismerhessék. Hiszen ha a jó éppen olyan csekély értékű volna, mint amennyire a földi emberek becsülik, csakugyan nem volna érdemes egy mozdulattal sem törekedni a jóra. És ha csak az adná meg az értékét annak, amit mi másoktól a jóért viszonzásul kapunk, bizony siralmas volna a jónak a sorsa az életben. De nem így van. A jó abszolút érték, akár hasonló visszhangot ad, akár nem. Mert nem az a fontos, mit és mennyit értünk el vele, hanem az, hogy mibennünk magunkban milyen és mennyi volt az a jó érzés, amelyet ténykedni engedtünk. Mert az érzések világában a hasonló vonzza a hasonlókat, hogy erősödő rezgésekkel tovább érvényesíthesse hatalmát. Ez az érzés végül kimélyítve, megtisztítva ismét részekre oszlik, hogy megnagyobbodva vegye körül az őt létrehozó szellemet, és ezáltal sok újabb eshetőséget teremtsen.

Így gazdagodik a lélek a jónak áldásaival. Aki lélekben szegény, az az érzéseknek híján szegény, s legyenek bár neki földi kincsei, mégis nyomorultabb az elvetettnél, mert nem tudja élvezni azt, amije van. Aki azonban a jót, mint igazi értéket meg tudja becsülni, annak a kevés is boldogságot nyújt. Azért egyik része az alázatosságnak a megelégedés is, mert a sokra vágyódásban benne van már a léleknek az erőszakos érzése, mely azt is megköveteli, amire semmi érdeme nincs. Ez pedig már lázongásba viszi az embert. Nem mondom, hogy sokszor nem indokolt valakinek a lázadozása, mert aki valamiben hiányt nem szenved, az nem érzi a vágyat, mely őt a hiány pótlására készíti. **Azonban a vágyakat minél kevesebbre s az**

igényeket minél kisebbekre szabni bölcsek tudománya. Sokszor mondtam már, hogy az alázatossággal mindent el lehet érni, ami csak elérhető. **Tehát hiábavaló erőpazarlás a földi javakért való esengés; ennél sokkal hasznosabb a lemondás, mert amiről önként lemondunk, az már nem kínoz, és nem uralkodik a lelkünkön, mert azon már mi uralkodunk, és így a miénk az.** Az emberek nagy része azonban nem is arra vágyódik, amit ő kigondol, hogy jó lenne, hanem arra, amit másnál lát, ami mást boldogít. Tehát nem mindig magát az értéket kívánja, hanem a más embertársa boldogságát. Itt van tehát a dolog lényege: olyan kincseket keresni az élet nagy kincseskamrájában, amik egyedül a mieink, amiket el nem vehet sem az ember, sem az idő, sem a halál, vagy a mulandóság. Ez legyen az ember törekvése. Ezt pedig a jónak szeretete és követése által érheti csak el. Bárhogyan változzék az életben a helyzet, a jó mindig eljut a célhoz, mert a jó örökkévaló érték. A szeretetet nem emészti meg az élet, sem el nem ég. S ha a szeretetre nem is jön viszonzás, az nem tesz semmit. Nem lesz szegegyebb az, aki adta, mert megkapja ott és úgy, ahogyan nem is várta, nem is remélte.

Azonban jaj annak, aki mellett elsuhan a szeretet, és a kezét nem nyújtotta ki érte, hogy megragadja ezt az érzést! Mert jegyezzétek meg jól: mindig az érzés a fontos, tehát nem az, amit az érzés nyújt. Az a fontos, hogy megszületett-e már a lélekben az az érzés, amellyel a szeretetet, a jót magához vonzhatja. Mert amint már mondtam: minden elfogy, minden elkopik, színehagyottá válik, de a szeretet érzése el nem múlhat, mert minden szóban, minden fellebbbanásban önmagát újjászülve csodásabbnál csodásabb jelenségeket hoz létre, hogy boldogítson.

A szeretet vonzóerő. A szeretet hatalom. Akire a szeretet nem hat, az még csak kezdő az élet iskolájában. Azonban mindenkinek meg kell ezt tanulnia, ha boldog akar lenni. Jelszó legyen: nem elvenni, hanem adni; mert az az enyém, amit adtam. Amit kapok, az csak másodlagos. Nagy öröm az is, de csak akkor, ha

azt többel viszonzozhatom. Addig ez az érzés csak külső burok, és akkor veszi vissza az őt kibocsátó lélek, amikor akarja. Azonban ami az enyém, azt nem veheti el tőlem senki; odakapcsolom, ahová akarom. Ez pedig hatásaiban kiszámíthatatlan nyereséget jelent, mert megtermékenyíthetem vele mások lelkét, és határtalan mennyiséget arathatok ott, ahol csak akarok és ahol termékeny a talaj. Mert ez is fontos. Tehát aki nem tud szeretni, az nem tud szeretetet ébreszteni sem. És legyen bár dúsan el látva földi javakkal: szegény az. Ellenben gazdag az, akiben szeretet van, még ha az anyagi világban szegénységet juttatott is számára a sors, - mégis övé az élet értéke, mely meghozza a kamatokat, melyeket a jövő előre kifizet neki a tőke után.

2. A SZERETET MINT ÖSSZETARTÓ ERŐ. (**)

Mindnyájan részei vagyunk a nagy egésznek. Bár külön-külön is egy egészet képezünk, de egyik a másik nélkül mégis hiányos. Aki lelkünknek természet szerint rokona, tehát hasonló vágyaktól fűtött, az legyen bármilyen állapotban, mégis a mi szívünknek ritmusát érezzük az ő lelki rezgéseiben is, és így önmagunkat fedezzük fel benne. Ez a tudat a mi lelkünknek boldogságot és kiegyenlítődést nyújt, és a hiányok nagy részben pótolva vannak. Mindent elkövet tehát a szeretet, hogy az esetleg meglazult szálát megerősítse, vagy ha elszakadt, összekösse, csakhogy a lelkünknek ezt a hiányzó részét el ne veszítsük. Mert akit valaha szerettünk, az lényünknek kiegészítő része lett természet szerint, és annak helyét senki és semmi be nem töltheti, és nem pótolhatja, mert minden lélek az ő sajátos természetével oly kapcsolatot, oly rezgést vált ki, mely a maga sajátosságaival új alakulásoknak adja meg a képződési lehetőséget. Aki csak kevesekkel tud szeretetben összekapcsolódni, annak kisebb lehetőségek nyílnak meg, tehát színekben, formákban szegényebb marad. Az ilyen lélek nem terjeszkedhet ki lélekben oly távlatok felé, melyek bár előtte állnak, de mert a szeretetben szegény, tehát áthatni nem bírja azokat.

A szeretet uralja mindazokat az érzés- és gondolatvilágokat, melyeket a szellem már át bír világítani, és fel tud ismerni. Itt mindenhol elhelyezhet a maga gondolataiból, érzéseiből annyit, amennyit valóra is válthat a saját természetének erejével és képességeivel. Azért nem pótolhatja senki a másikat, mert a lelkek külön-külön más hatást, más rezgést váltanak ki egymásból. Gyakori eset, hogy akik egykor egymást ismerték, több testöltés után akár mint emberek, akár mint szellemek öszszetalálkoznak. Az emlékek ugyan, melyek az alakkal egybetartozó életkörülményeket őrizték, már elmosódtak, mert olyan régen volt és olyan nagy távolság állt kettőjük közé időben és térben. Hogyha a szellem ezt kikutatni akarná, elfáradna a keresgélésben. És mégis, amikor találkoznak, a csodálatosan finom rezgésre, mely a lélekből előtör, felfigyel a lélek, és az egykor régen abbamaradt érzés, az egykor régen elszakadt kötelék felújul, és folytatódik tovább ott, ahol abbamaradt. A szeretetre szeretet, a gyűlöletre először csak ellenszenv, megvetés, később pedig, a képződő eseményekkel kapcsolódva, kialakul a gyűlölet. Az embernek a földi életben sok alkalom nyílik jó érzéshullámzásokat teremteni, amelyekkel kellemes érzést örökít meg magának. **Miután ezekből a gondolat- és érzésrezgésekből alakul ki az ember jövője, érdemes jó magot vetni, és a rosszat gyomlálni.** Mert a rossz érzés rezgéseit nem csak az érintkező lelkek, hanem még az ezek erőhullámzásának körzetébe esők is megérik, és boldogok, vagy szenvednek alatta.

Az erők, amint említettem, összehozzák a feleket ügyeik rendezésére. Ezekben az esetekben a kiegyenlítődni kényszerülő felek között nagy szerepet játszik a vérségi, a hatalmi és az anyagi kötelék, amelybe helyzetnek. **Tehát nem a vonzódás szerint állítja össze a feleket a törvény, hanem a kiegyenlítődés szükségé szerint.** Ha nem volnának az embereknek bűneik, hibáik és tévedéseik, akkor a vonzódás törvénye lenne a nemzetek, a családok és csoportok testöltése körül az egyedüli törvény. Így azonban a törvény elsősorban a kiegyenlítődést akarja létrehozni, s csak azután, amikor az ember a tévedésektől már

szabad, lép át az érzelmi fejlődés terére. Amíg azonban az ember érzelmi világát a külső befolyástól megtisztíthatja, és a szeretetét mély lelki érzéssé fejlesztheti, sok csalódás éri, mert a szeretetnek - amint ti is tudjátok - sok fokozata van. A szeretet legmagasabb megnyilatkozása az áldozatkészségben nyilvánul meg. Ez a szeretet az, amelyről Krisztus beszél, mint legnagyobb szeretetről a földön, mondván: „Nincsen senkiben nagyobb szeretet, mint aki életét adja barátaiért.”

Ez a boldogságot adó és váró szeretet az, amire az emberek vágynak. Ezt a vágyukat azonban sok csalódás és szenvedés keresztezi mindaddig, amíg csak meg nem tanulja az ember, hogy adjon, de érte ne várjon vissza semmit. Aki már ilyen érzéssel tud adni, azt nem éri sem fájdalom, sem csalódás, ha nem is kap vissza semmit. Vannak azonban, akik még nem adhatnak sem anyagi javaikból, sem a szeretetükből, mert még nem ébredt fel a lelkükben a vágy arra, hogy adjanak. Ezek inkább várnak, sőt többet várnak, mint ami őket megilletné, mert azt gondolják, hogy ez nekik jár. Ezek a szeretetet még csak tanulják; ezek még csak kószolgatják az életet fakasztó mennyei italt. Ezeket inkább szánjátok, mint bántsátok, mert ezeknek, amíg a szeretetnek erre a tisztultabb fokára eljutnak, sokat kell szenvedniük a saját természetük miatt. A szeretetre mindenki vár, mindenki vágyik. De nem a formára, hanem a valódi lélekszerinti érzésre. Akiben már van, aki már tud vele bánni, aki már tud örömet, boldogságot nyújtani, azt mi nem fogjuk mellőzni, azt mi nem fogjuk elhagyni. Mit gondolsz gyermekem: olyan könnyelműek vagyunk mi, hogy ekkora értékeket csak úgy felteszünk a kártyára? Nem! Mi dolgozunk, küzdünk, hogy ami a mienk volt, az a mienk is maradjon. Még a látszólagos szeretetnél sem erény, ha elhagyja azt, akivel szeretetben egyesült, annál kevésbé az a valódinál. Aki egyszer a szeretetével a szívünkbe utat nyitott, legyen az bár hibás, vagy bűnös, az a mi lelkünknek része lett. Ami annak fáj, nekünk is fáj. Ami annak

öröm, nekünk is öröm, mert benső természetünk vágya össze-forrasztott, eggyé tett vele. Így tehát ti is eggyé lettetek velem a szeretetben.

3. MÁSOKAT SZERETNI: BOLDOGSÁG. (**)

Ahhoz, hogy valami kifejlődhessék, idő és alkalom kell. Ha nincs szenvedés, nincs emelkedés sem. Csak a nagy böjtök, a nagy szárazságok alkalmasak arra, hogy a bűnök és tévelygések eredményeit elpusztítsák. A lélek ezek nélkül a böjtök nélkül sohasem tudná meg, mi a jó, mi a rossz valójában, mert mindig a testnek kedvező állapotokat tartaná jónak. Ebbe a csalódásába az viszi bele, hogy a bűnhődést nem érzi nyomban bűnének elkövetése után, csak akkor, mikor már az eredmények mutatkoznak. Ezek az eredmények hozzák aztán létre a szenvedő állapotokat. Meg van írva: „Ha valaki bűnt követ el, a bűn szolgásgába esik”: **Mert azok a kényszerhelyzetek, melyekben a lélek a későbbi időkben vergődik - amit emberi ésszel sem fel nem foghat, sem meg nem változtathat - mind maga teremtette eredményei a léleknek.** A tévedés csak abban van, hogy azok, akiknek látszólag egy időre sikerült elkerülniük ezeket az eredményeket - bár a bűneik és hajlandóságaik szerint rászolgáltak azokra - azt hiszik, hogy ez mindvégig sikerülni fog nekik. A következő fordulónál pedig ott vár a csalódás rájuk; mert az igazság az, hogy „mindenkit megpróbál az Úr, mielőtt fiává fogadja”. Még ha megtért és megjavult is, akkor is végig kell vonulnia azokon az eshetőségeken, amelyeket magának egykor megteremtett. Ez az út, gyermekem, nehéz: a folytonos küzdés epedő vágyat fakaszt a szívben a jobb és igazabb élet után. S amikor már érezné, amikor már megértené a jót, a nemeset, az igazat, amikor már vágyódnék utána, eltűnik előle mint a pára, és megcsalódva érzi magát az ember mindenben és mindenki-ben.

Az ember a boldogság utáni vágyakozásában elfelejti, hogy mindenki boldog akar lenni; és csak hosszas küzdés és szenvedés után érti meg az ember azt az igazságot,

hogy a legnagyobb boldogság a mások boldogítása, még ha az részünkre fájdalmat terem is, még ha le kell is érte mondanunk valamiről. De hozzájárulni a más boldogságához mégis csak a legtartósabb és a legértékesebb öröm és boldogság számunkra. Aki ezt megérti, és úgy él, az már rálépett a helyes útra, az igazira, amelyen egyéni boldogulását is elérheti. Mert ily módon egész lelkével beleélheti magát a más lelkébe, és többé nem érzi hiányát annak a boldogságnak, amit keresett, mert az osztatlanul az övé lett.

Az ember tévedésében mindig osztatlan boldogságra vágyik, mely egyedül csak az övé és senki másé. Ezért kell csalódnia; ezért kell végig járnia a szenvedések iskoláját, hogy ezt elfelejtse, és belássa, hogy ez nem valósulhat meg soha a boldogtalanság árnyéka nélkül. Mert nincs dicsőség gyalázat nélkül, nincs győzelem legyőzött nélkül, nincs gazdagság szegénység nélkül, nincs magasság mélység nélkül, és így nem lehet boldogság sem boldogtalanság nélkül, amíg azt a máséból veszi el az ember. **Amikor valaki szeretetből mindenről lemond, amikor mindent odaad másnak abból, ami látszólag az övé, akkor az örökkévaló értékül az övé lett. Ezt senki el nem veheti tőle soha többé.** De amíg az ember az örömeiket okozó dolgokat követeli, amelyek tán egy időre boldoggá tennék, akár megnyeri azokat, akár nem: a csalódás árnyéka követni fogja. Minden kincsnél értékesebb a mások érdek nélkül való szeretése. Ilyen szeretetet ébreszteni, ilyent megtartani, ilyenért dolgozni, fáradni, elnézni, túrni és megbocsátani: nagyobb értéket jelent az ember számára, mintsem azt az első pillanatban megérthetné, vagy felfoghatná. A szeretetnek ilyen módon való gyakorlása az isteni tulajdonságokat hozza felszínre az ember életében és a természetben is, amelyre az ember minden cselekedetével hatást gyakorol. A szeretetnek ilyen módon való gyakorlása el nem múló boldogság és gyönyörűség forrásává válik nemcsak a saját részére, hanem a mások részére is.

4. AZ IGAZI SZERETET: ÁLDOZAT. (**)

A javulás bizony nehéz. Sokszor a durva bűnökből egész könnyen meggyógyul a lélek, míg a kicsiny, jelentéktelennek látszó bűnök súlyos következményeket eredményeznek. Különösen veszélyes, ha az ilyen tévedés az igazságnak valamely alakjában bontakozik ki, mert a jogosnak vélt érzés és cselekedet nagy szélsőségekbe tévedhet bele. Ha az életben az eseményeket szemlélitek, azt tapasztaljátok, hogy nagyon sok dolog van a földön, amit nem lehet igazsággal megoldani, hanem csak a szeretet önmegtagadó áldozatával. Azt azonban nem lehet és nem szabad senkinek sem megkövetelnie, hogy őérette hozzanak áldozatot, mert ha az áldozatot követeléssel erőszakolták ki, akkor az súlyos vádként fog arra a lélekre nehezedni, aki kikövetelte azt. Az áldozatot még akkor is csak a legnagyobb hálával szabad elfogadni, ha azt szívesen, szeretetből hozták. Bár minden áldozattétel bele van véve az engesztelés törvényébe - mert csakis az áldozatok által juthat előbbre a fejlődés - de csak a szeretetből hozott áldozat hat oldólag és bontólag a világ bűneinek megkötöttségére.

Aki az áldozatot megköveteli, súlyos lelki terhet szed vele magára. A szeretet áldozata tiszta és úgy mondhatni: szent, mert önmagát égeti el a szeretet oltárán, csakhogy a nagy égi érzés csorbát ne szenvedjen. Az áldozathozatal nagy és szent titkok mélységét tárja fel a szellem előtt, mert emberileg megmagyarázhatatlan igazságokhoz viszi közelebb. **Azért a szeretet sokkal nagyobb az igazságnál, bár lényegében egy vele.** Azonban az igazság annyira gyarló és változó a földi életben, hogy a szegény bűnös lélek nem tudja megérteni, mert a saját emberi szempontjából nézve semmi kívánatosat nem várhat tőle a maga részére. **A szeretet alakjában azonban ezer meg ezer változatában is kívánatos előtte, mert a szeretet még a legalacsonyabb formáiban is enyhítőleg, és reményt keltően hat az emberi lélekre.** Még az önző szeretetnek is megvan a maga létjoga a lélek fejlődésének alsóbb fokain, habár ez a szeretet még nem boldogító, mert ebben a törekvések csak az öncélok

felé fordítják a lélek figyelmét. Mert amikor azt szeretem, aki engem szeret, akiből az én énemnek valami haszna van, aki az én céljaimba beleilleszthető, akkor csak magamat szeretem. Ilyen esetben, ha az illető ellene áll az én vágyaimnak, az én akaratomnak, és kikapcsolja magát az én érdekeim köréből, akkor könnyen bekövetkezhetik, hogy már nem is szeretem, sőt esetleg meg is gyűlölöm, **mert az önző szeretet könnyen változik át gyűlöletté.** Az ilyen szeretet hullámszerű. Hol szenvedélyes, túlzó, és lobogó lánggal ég, hol hirtelen kilobban, vagy lassan kialvó közönybe fullad, ha ugyan a harag és az indulat gyűlöletté nem süllyeszti alá. Az Isten Lelkétől áthatott lélek szeretete nem lobog magas, perzselő lánggal, nem túloz, nem keresi a maga lelkének kielégülését még a szeretetben sem, hanem egyenletes melegséggel veszi körül szeretete tárgyát, és körültekintő gondossággal törekszik annak érzéseit, vágyait kielégíteni. Mert **az igazi szeretet akkor boldog, ha boldogíthat.** Amikor eljutott a lélek erre a fokozatra, akkor az élet áldozatot követel tőle. És ez nem is lehetséges másképpen. Csak az adhat valamit, akinek van. Tehát, hogy az áldozati oltár be ne gyepesedjék, az egyszerűbb képességű szellemek, akik Isten felé törekszenek, kisebb-nagyobb áldozatot hoznak a szeretet oltárára, és küldetést vállalnak a földön az igazról és jóról igen homályos tudású szellemek csoportjában. Itt az ellentétes természetűek között érthető, ha az áldozatot hozók lelkéből kisugárzó jóakarát és igaz törekvés nem kelt hasonló visszhangot. Hiszen az emberek nagy részénél még a törekvés is hiányzik a jóra; és hol van még a törekvés a megvalósítástól! Tehát gyanakodóvá és félnkké válik az ember még a jóval szemben is, és óvatossága túlmegy a határon. Ez zárja el aztán egyik ember lelkét a másiktól. Ezek azok az áthatolhatatlan falak, a melyeket sokszor a sátán fegyvertárából vett eszközökkel védelmeznek még azok is, akik lelkük mélyéről tán igaz, tiszta érzéssel felelnének a jóra, ha - a bizalmatlanságtól nem volnának megfertőzve.

Mennyi hiábavaló búsulásnak, fájdalomnak vehetnék elejét az emberek, ha lelkükben igazabbak volnának egymáshoz! Mennyi rossz következménynek vágnák el az útját, ha embertársaikkal annyi jót cselekednének, amennyit ők a maguk számára igényelnek! Magától értetődik, hogy önmegtágadás és lemondás nélkül nem juthat senki előre, egy lépést sem. Miután lépten-nyomon összeütközések vannak, ennél fogva mindig áldozatot kell hozni a gyengébbért, a homályosabb értelműért, a szeretetben elmaradottért, az önzőért. Lépten-nyomon megaláztatásnak, gyanúsításnak, rosszakaratnak és csalódásnak van kitéve a jóra törekvő lélek a földön. És mégis ez a munkálkodó élet termi a legboldogítóbb emlékeket a szellem részére. A tiszta áldozat, ha nem is járt azzal az eredménnyel a föld részére, amit óhajtottunk, nagy és értékes kincsévé válik a szívünknek, mert általa egy nem ismert világ nyílik meg a számunkra. Ezt nem érti meg, aki még a világ igazsága szerint keresi és találja meg az élet célját. Ezt csak az érti, aki a szeretetnek arra a fokára eljutott, ahol már magunkról megfeledkezve, a bennünk rejlő jó a végtelen jó forrásával kapcsolódva az örök boldogság kifogyhatatlan tárházát látja megnyílni maga előtt.

Mert Isten a legtökéletesebb szeretet, őt csak a szeretetben ismerhetjük meg. Aki még nem tud önmagából valamit adni, azaz nem tud áldozatot hozni, az nem ismeri az Istent; és az nem is lehet boldog. **Az igazi áldozat az, melyet úgy adunk, hogy nem számítunk eredményre, vagyis a saját énkünk részére nem várunk semmit, ami kedvező volna, hanem magáért a jóért tesszük a jót, hogy használjunk vele ott és annak, akinek arra a mi megítélésünk szerint szüksége van, Istentől várva a jónak előmenetelét.** Ez az Istennek tetsző áldozat. A jó áldásosztó ereje megtermi a mi lelkünk részére is a maga gyümölcsét ott, ahol nem is vártuk, mert sok homály eloszlik, sok tévedés kiigazítottatik, sok bűn kiengesztelődik, és sok gonosz következmény elmarad, mert megoldotta, felbontotta a szeretet törvénye. Ebből is láthatjátok, hogy áldozat nélkül nem jut semmi előre. Minden jó és minden igaz, amit velünk közölt

az Isten, áldozat eredménye. Azért tehát aki ezt megérti, az áldozzék jó szívvvel a szeretet oltárára; hisz amit odaadtok, az úgysis mulandó, tehát értéktelen, az isteni szeretet pedig örök értékű kincseket nyújt nektek helyébe.

5. AZ ÚR ÁLDOZATA A LEGNAGYOBB SZERETET. (**)

Az Úr mindenekfelett jó! Annyira jó, hogy az ő jóságát a mi értelmünkkel föl nem foghatjuk. Még ha pontról pontra megtartjuk is az ő törvényét, ha mindent tudunk is, amit tudhatunk, ha bölcsességünk szintiszta ragyogása egyéniségünket körülsugározza is, mégsem tudjuk megérteni, mégsem tudjuk fölfogni, mi az a nagy jóság, ami öbelőle kiárad, amíg meg nem éreztük azt a boldogságot, amelyet az érez, akihez ő szól, akinek sorsát ő a kezébe veszi, akinek lelkét magához vonzza. Akkor, csakis akkor kezd a szívünkben derengeni valami sejtelem arról a szeretetről, mely a bukott bűnös lelkek között mindennél mélyebbre rejtett titok marad. Bár tudjuk, hogy ez a szeretet van, beszélünk róla, vágyunk utána, mert érezzük, hogy van a lelkünkben egy fenntartott hely, melyet semmi be nem tölthet, és fájdalmas hiányt érzünk emiatt: mégsem tudjuk, hogy az a szeretet lényegében micsoda. Tudjuk, hogy valami hatalmas erő, teremtő, fenntartó, öröktől fogva, örökkévaló, megsemmisíthetetlen valóság; olyan alap, melyen világok és örökkévalóságok nyugodnak. Törvények, igazságok keletkeznek és olvadnak ismét bele az őslénybe: a szeretetbe. De a valójában, lényegében mégsem tudjuk, mert nem ismerjük; és addig nem is tudhatjuk, mi a szeretet, mi a jóság, mi a boldogság és mi a mi létezésünk célja, amíg az Úr ezt velünk meg nem ismerteti, amíg ő hozzánk le nem hajol, ránk nem néz, és hangjának egy rezdülésével hozzánk nem szól. Akkor egyszerre minden mélységes titok megnyilatkozik előttünk, és a lelkünkbe világosság ömlik be azon az érzésen keresztül, mely egy pillanat alatt keletkezik, és előlti egész valónkat, hogy magával ragadja lényünk értékesebb részét, és felemelje oda, abba az ismeretlen világba, ahova vágy-

tunk, de ahová a magunk erejével semmiképpen el nem juthatunk. Ez az ismeretlen világ sem itt, sem ott, sem a térben, sem a téren kívül nem található, hanem csak egyedül magunkban, lelkünknek abban a befalazott és mélyen elrejtett részében, amelyben mint egy kincses kamrában a legnagyobb értékű drágakő, úgy van elhelyezve minden lélek mennyei öröksége: a szeretet lényege, az igaz, a tiszta, a romlatlan természetű szeretet. A szeretet ugyan a romlott természetből sem hal ki, de mint önszeretet, az önző ember részére csak szenvedés teljes eredményeket teremt. Mert az önző ember szeretete is egy neme ugyan a szeretetnek, ez azonban megmételyezi az életet, és csak károkozást teremt boldogság helyett.

Sok ember azért nem tudja, mi a szeretet áldása, azért nem ismerheti meg az Úr szeretetét, mert még nem ismeri, mert még nem tudja mi az: áldozatosan szeretni, mi az: mások örömeért, boldogságáért a magunkét feláldozni, hogy a másokéban ismét megtalálhassuk azt. Amikor az ember az Úr szeretetében ezt a nagy és igaz érzést megismerte, amikor a lelkét ennek megolvasztó ereje átjárta, értelméről eloszlik a köd, szívének titkot rejtegető ajtajáról letisztul a rozsda, és megnyílik az Úr előtt. És akkor elfoszlik a káprázat, melyet a mulandó élet kínál a testi embernek. Eltörlődött előtte a világ minden hiú örömeivel, önző és tettetett szeretetével, és egyetlen érték marad a lélek számára úgy a földi életben, mint az örökkévalóságban: az igaz szeretet. Mert megérzi, hogy minden más szeretet csak időleges és hiábavaló. Jaj annak, aki ez ellen vét; aki nem ezt a törvényt követi, aki nem ennek szerez érvényesülést! Jaj annak, aki meggátolja ennek az igaz szeretetnek a fejlődését; aki nem engedi ezt szóhoz jutni! Az nem juthat be Isten országába! Annak nincs semmi jussa abban az örökségben, melyet Isten minden lélek számára elrendelt a teremtés pillanatában. Mert elásta mélyen a szívének, lelkének ezt az értékes mennyei örökségét a tévedések és bűnök halmaza alá, amelyek megvastagodva, sűrű, kemény és hideg kérget alkottak lelkének mennyei érzései köré. És amíg ez fel nem olvad, át nem puhul, amíg csak ez a kéreg meg nem

lazul, addig a szenvedések őrlő vasfogai tépik, szaggatják a lelket, hogy az igaz szeretet behatolhasson a lélek mélyére, és életre keltse az ott szunnyadó mennyei magot.

Az Úr mindenkit hív a megtérésre, ő azokra is vár, akik ma még nem érzik az ő szeretetének melegét, akik ma még nem hisznek a szeretet nagy, mindeneket felülmúló értékében, akik ma még kinevetik, kigúnyolják azt az igazságot, melyet az önzetlen szeretet parancsol. Tehát akik vétének ez ellen a nagy törvény ellen; ő ezeket is mind várja az ő kifogyhatatlan türelmével. Annál inkább vár titeket, akiknek lelkében visszhangzik már ez az érzés, akik megismertétek őt. S noha megismertétek, mégsem tudjátok ki ő. Noha tanuljátok az Igét, tanuljátok a szeretetnek megnyilatkozását az életen keresztül, és vezető erejét, bölcsességét, használhatóságát emberileg tárgyaljátok, mégis elválasztjátok őt az Igétől. Az Igét szónak, Őt pedig személynak gondoljátok. Nem! Ő a Szeretet maga! Ő a szeretetnek a Lelke a maga lényegében. Ezért azt mondhatom: kiben mennyi a szeretet, annyira van benne kiábrázolódva a Krisztus. Kiben mennyire érvényesül a szeretet, annyit épít magának Isten országában. Mert Isten országa „tibennetek” van. Isten országa a szeretet cselekedeteiben terjeszkedik, nagyobbodik, hatalmasodik nemcsak e földön, hanem a láthatatlan világban is. A szeretet pedig nemcsak az alamizsnálkodásban nyilatkozik meg. Megnyilatkozik az irgalmasságban, az elnézésben, a türelemben, a megbocsátásban, a szelídségben és az alázatosságban is. Azért annak a léleknek, aki érzi magában azt az igazi szeretetet, hogy mást boldogítson, annak meg kell önmagát tagadnia. Ez az első pillanatra nehéznek látszik, mert előfordul, hogy olyanokat kell istápolnunk szeretetünkkel, akik azt még csak meg sem értik. De az Úr velünk van. Megfogja a kezünket, ha látja, hogy ingadozunk, hogy megerősödve folytathassuk utunkat felfelé, a cél felé.

6. A LEGHATALMASABB ERŐ: A SZERETET. (**)

Az érzés a lélek természetének folyománya, és mint ilyen, viszonylagos étellel bír. Sem a szeretetnek nagy és bő forrását, sem a gyűlöletnek erőszakos lángját egyszerre elnyomni, megsemmisíteni nem lehet. Azért az isteni gondviselés már előre gondoskodott olyan medencékről, ahová úgy az egyikből, mint a másiból a felesleget levezetik, és a közömbösségnek gyógyítására használják. Ez titok; de nem azért, mintha nem volna szabad elmondani, hanem csak azért, mert ezt az isteni gondoskodó takarékoságot nem sokan ismerik.

A szeretet számai kölcsönösen kiegyenlítődni kívánnak; ezért marad a lélekben a csalódás érzése, ha elfogadásra nem talál. A szeretet nagy érték, a mi lényünkben kiváló legdrágább lényeg, melyet a lélek, mint minden jónak és értékesnek a habját, a felszínre hozza, hogy rajtunk csillogjon, és a mi egyéniségünk fokozatát hirdesse. Akinek a szeretetből sok van, az gazdag, mert vele másokat is boldogíthat és magának is sok-sok örömet és boldogságot vásárolhat rajta. A léleknek természetében van az, hogy boldogítson, de viszont ő is boldog akar lenni a viszonzott szeretetben. Ez pedig sokszor csak azért nem sikerül, mert az egyes lelkekben a beléjük hintett szeretet-magocskák csak hosszú idő után csíráznak ki, hogy megnövekedve, viszonzhassák azt a folyamatot, mely őket létrehozta. Már pedig - amint mondtam - mindenkire fájdalmasan hat, ha a szeretete elfogadásra nem talál, és nem vált ki viszonzást. Ez mint a vérző seb soká fáj, és nehezen gyógyul, míg lassan-lassan megszűkül a fájdalom miatt a szeretet csatornája, és mindig kevesebb ömlik ki a drága habzó lelki erőkből, végül teljesen elapad, mert vagy a feledés, vagy a közöny elzárja az útját. Azonban szinte váratlanul ismét felnyílik lelkünk csatornája, ha ugyanazzal, akit szeretünk összehoz a sorsunk, és újra ismétlődik az előbbi állapot. Azért, ha valakit igazán szeretünk, sohasem tudunk iránta teljesen közönyösek lenni; a szeretet bármiféle formában, de még az idők végtelenében is megnyilatkozik. Sokszor hosszú idők

múlnak el, míg az általunk elhullatott szeretetre viszonzást találunk, de a lelkünkben akkor is örömet és boldogságot okoz, mert a mi érzéseinket kapjuk vissza, amikor egy régi tartozást egyenlít ki a természettörvény.

A szeretet felett nem lehet oly könnyen napirendre térni, mint amilyen könnyen azt kimondják az emberek. A szeretet hatalmas erő, mely mindennel dacol: étellel, halállal, idővel és fájdalommal. Elkopik a vas, szétporlik a kő, elmúlhat ez az egész világ: de a szeretet nem múlik el soha. Vonz és dolgozik tovább, átalakul, megváltozik külsőben, de lényegében mindig ugyanaz marad. A szeretet ellensége: a gyűlölet szintén hatalmas erő, de nem örökéletű; és korántsem oly erős, hogy a szeretet finom, de átható erőit le bírná győzni. S ha egy jelentéktelennek látszó szeretethullám, (mely az Egyetemesből kivált sugár csupán) életképes talajt keresve téved valakire, olyan hatalmas, - mennyivel erősebb az a szeretet, mely folytonos cserélődésben edződött, szaporodott, és eredményekben meggazdagodott! Ezt lehetetlen megsemmisíteni. Nincs az a messzeség sem időben, sem térben, mely ezt az érzést megsemmisíthetné, vagy vele megbirkózhatnék. A szeretet is, a gyűlölet is bilincset rak a lélekre. A szeretet bilincse azonban nagyobb és erősebb, mint amit a gonosz rak a lélekre tökéletlen gyűlölettől fűtve. De amíg a gyűlölet bilincse fájdalmas teher a léleknek, addig a szeretet alkotta rabságot nem érezzük tehernek és elviselhetetlennek, mert valójában ez a rabság a mi mennyei természetünknek megfelelő szabadság. És éppen, mert a szeretetnek ez a rabsága nekünk boldogságot és örömet jelent, ennél fogva folyton növekedik bennünk a szeretet, mely mindig erősebb és újabb vágyakat ébreszt a lelkünkben, és a határt egyre szélesíteli körülöttünk, mi aztán ezeket a megnövekedett, kitágított határokat beépítjük lényünk szép és igaz fogalmaival. És itt időzünk soká, igen soká, feledve mindent, ami a múltra emlékeztetne bennünket. Ebben a szeretet-közösségben egymásban mindig újabb és újabb szépségekre találunk, és mindig jobban összeforr a lelkünk, úgy

hogy az elválás gondolata óriási szenvedéssel járna már részünkre. Tehát, hogy ez be ne következzen, elkövetünk mindent, hogy ez a rém bennünket ne fenyegetsen. Összekapcsoljuk szorosan érzés- és gondolatvilágunkat és dacolunk bűnnel, bűnhődéssel, tévedéssel. Dolgozunk és lemondunk sok, egyéniségünknek kedvező előnyről egymásért - ha másképpen nem lehet - de a szeretetünk tárgyát nem hagyjuk a bajban, tévedésben. Mert ami neki fáj, az nekünk még jobban fáj. Mert hiszen a lényünk legfinomabb, legérzékenyebb fényburkának, a szeretetnek fáj annak a fájdalom, akit abba beburkoltunk.

7. ISTEN AKARATÁNAK BETÖLTÉSE AZ, HOGY EGYMÁST SZERESSÜK. (**)

Nehezebb az embernek feladnia az elveit, mint a várát. Ha ez olyan könnyű dolog volna, akkor már az egész emberiség megtért volna. Akiknek még a tőle távol eső dolgok fontosak, csak vitatkoznak felette; az értelmet ez is éleszti, de fontosabb az ember lelkére nézve, míg a testben van, hogy a helyes irányban fejlődjen. Hiába tudja az ember a legtökéletesebb igazságokat, ha nem igyekszik azokat megvalósítani. **A szerény és alázatos lélek először mindig a kisebb feladatokat oldja meg, és csak azután veszi elő a nagyobbakat, mert amihez valaki még nincsen edzve, azt nem is képes elhordozni. Így van ez mindenben a földön.** És ha a keveset nem érti meg az ember, a nagyra még inkább képtelen. Jobb az embernek, ha mindene-előtt tud az élet folytatásáról és jót, rosszat megismerve, értéke szerint sorolja azokat, és csak azután bölcselkedik, vitatkozik oly dolgok felett, amelyek az ő haladására nézve nem fontosak. Azért én nektek nem mondok soha olyant, ami az értelmeteket meghaladja. Vannak olyan dolgok is, amelyeket még én sem tudok pozitíve, melyeknek mélyére még nem tudok hatolni, csak sejtem, hogy vannak; azért az ilyen problémák nélkül igen jól lehet haladni, hiszen minden megadatik a fejlődés során. Mire való lenne akkor a messze fekvőt keresni, amikor még a közeli-vel sem birkóztunk meg?

Jó és hasznos a szeretet gyakorlása, az igazság ismerete és a szellemi értelemben való világosság. Ez megmutatja nekünk, hogy mi a fontos, mi nem. Az együvé valók keressék egymás társaságát, mert az ember akkor tud tökéletesen vizsgázni, ha többekkel együtt van. A magány jó ugyan az elmélkedésre, a felemelkedésre, a magába szállásra, **de vizsgázni csak embertársai között tud az ember. Itt adódik alkalom a türelem, az alázatosság és szeretet gyakorlására.** Az emberek szeretete különböző, de az isteni szeretet más, mint az emberi szeretet. Isten ismeri az ő teremtett gyermekeit, és mindenkinél közelebb van hozzánk, mert egy soha meg nem szűnő kapocs, az élet kapcsa tartja össze a lelkünket övele. Ez az a titok, amelyet az ember teljesen meg nem ért, és semmivel sem pótolhat. Csak az Isten szeretete tökéletes, Aki mindenkit egyformán szeret. És amikor egy érzésben, egy gondolatban és egy célban többen egyesültök, bennetek az ő szeretete nyilvánul meg, *mert Isten akarátának és terveinek véghezvitele az, hogy egymást szeressük.* Ebben sokan munkálkodunk; munkálkodjatok ti is, hogy az ebből fakadó öröm és boldogság minél többekre kiáradjon.

8. A JÓSÁG TERMI A LEGÉRTÉKESEBB EREDMÉNYEKET(**).

Az ember azt gondolja, hogy ha megismerte a dolgok lényegét, képes minden esetben helytállni; de ez tévedés. Az ember, ha még olyan világos is az útja, megtorpan a legelső kis borulat árnyékának hatása alatt. Az ember kishitű. Sokszor még a nagy és erős viharokat kiállt lelkek is meghátrálnának, ha minden előkészítés nélkül állna eléjük a nagy próba, amelyen át kell esniük. Azonban ha lassan, lépésről-lépésre megedződnek a dolgok véghezvitelére, mire itt az idő, már nem is tudnának mást választani, mint amit a sors nekik kiszabott. Mindenkinek a maga erejéhez mért munkát oszt a végzet. Ad vele azonban bizonyos boldogságot is, mely új erőt, új bátorságot, új lelkesedést, örömet és elhatározást fejleszt ki a lélekben, hogy az ember előtt álló nagy feladatok elvégzéséhez segítse.

Minél jobban távolodik a lélek az anyagi világ nyújtotta örömeiktől, annál szebb, jobb és élvezetesebb munka vár rá. Minél inkább az érzések és gondolatok világában időzik az ember lelke azzal a szándékkal, hogy ott oldja meg azokat a problémákat, melyeket az élet sokszor összekuszál, annál nagyobb eredményekre számíthat. Annál is inkább, mert ezeket a földön megoldani úgysem lehet. Ezek a sebek itt gyógyíthatatlanok maradnak. A földön sok mindenre csak a halál nyújt kiegyenlítő megoldást abban az egy igazságban, hogy úgyis minden megszűnik. Es ezzel a fájó, s gonosz megoldással megelégednek azok, kik az anyagi világban jól érzik magukat. **De amint az anyagi világ hazug boldogsága megszűnik, egyszerre szorgalmasabb lesz a lélek az igazság keresésében.** Az érzések hol durvulnak, hol finomulnak, aszerint, amilyen igazságrészt választ követésre méltónak az ember, míg végre ezekben a csalódásokban is kifárad és elerőtlenedik a lélek úgyannyira, hogy nem képes már a maga erejére támaszkodni. Ebben a tehetetlen állapotában a kegyelem törvénye az, amely összeszedi, hogy neki új célokat mutasson, a lélekben pedig új vágyakat ébreszsen, és új igazságok elé állítsa azt, aki önmagát már elveszettnek hitte. Ez mind a gondolatok és érzések világában megy végbe. Itt azokra, akik az élet külső, hazug csillogását már megutálták, és a valódi szépségek és a valódi értékek után vágynak, nagy és szép munka vár. Mert mindenki részére készen áll a feladat, amit el kell végeznie. Amíg valaki ezt el nem végezte a legjobb tudása és tehetsége szerint, addig nincs a részére semmiféle öröm vagy boldogság sem a földön, sem a szellemvilágban. Sokszor úgy tűnik, hogy a földön a gonosz lelkű embernek kedvező a sorsa. Ez azonban csak látszat. Ez csak egy múló fényvillanás csupán ahhoz a sok-sok szenvedéshez képest, amelyben már része volt és még része lesz, míg a valóságos élet törvényébe bele nem dolgozza magát.

Az embert az teszi felsőbb rendűvé, ha az igazságért szenved, ha a méltatlanul ért bántódásokat eltűri békésen, a visszatérési gondolata nélkül, Istenre bízva az igazságtevést.

Aki így jár el, az az érzések világában hatalmas erőket mozgat meg, és békességes tűrésével az igazságoknak összekuszált szálait feldolgozza, és az életben érvényre juttatja, békességre való törekvésével az erőket nem büntetésre, hanem áldásra alakítja át. Így hathat mindenki a földi világ erőire javítólag és tisztítólag. És ilyen módon önmagát is megszabadítja a természettörvény rideg számadásától. Ez az élet az igazi Krisztusban való élet; tartozzék bármilyen felekezethez, kövessen bármilyen igazságot: aki a rosszat jóval viszonyozza, annak nem közönséges földi örömek teremnek. Az ilyen élet már a földi léten túlterjedő, maradandó boldogságot, békét, megnyugvást és kiegyenlítést hoz létre. Mert az érzések világában csak az marad meg örömmek, boldogságnak, ami az igaz jóból származott, ami már nem szorul megbánásra, helyrehozásra. Az igaz, tiszta érzés, még ha helytelenül van is alkalmazva, ha méltatlanra pazarolja is a lélek, akkor is meghozza a maga jó eredményét, arra, aki azt az érzést létrehozta, és munkálkodni engedte. Mert minden kétféle eredményt mutat: az egyik az, amit vele másokban kiváltunk, a másik pedig a saját lelkünk érzelmi állapota. Amit másoknál mint hatást észlelünk, az nem mindig igaz; az még nem mind valóság a részünkre. De amit magunkban, a saját lelkünkben mint hatást észlelünk, az igaz valóság. Az már teljes értékű a mi részünkre. Mert az igazság törvénye úgy adja azt nekünk vissza, ahogyan mi adtuk.

Ha valakitől a mi jócselekedetünkre hasonló jót kapunk vissza, vagy esetleg jobbat és igazabbat a mi érzéseinknél, tekintsük azt mindig ajándéknak, és hálával emlékezzünk meg róla. Így nem esik a lélek abba a hibába, hogy követelővé válik az étellel vagy embertársaival szemben. Ha pedig kevés, vagy éppen semmi jót sem nyújt életünk során a végzet feleletül a mi jóságunkra, akkor sincs elveszve az a jó, amit mi a világnak adtunk. Mert azoknak, akikre eddig a szeretetünket és bizalmunkat pazaroltuk, megszűkül ez a forrás, nekünk pedig kibővül másfelé, mert kinyitja az élet az eddig nem ismert lelkek szívét, és

felénk árad a szeretet, a bizalom száz és százféle alakban megtisztulva, megerősödve és megszinesedve.

Mindent Istenre kell bízni, Ő adja meg a jutalmat mindenkinek abban az időben és amaz alkalomkor, amikor és amiben Ő jónak látja. Azért, aki hisz és bízik benne, hogy nála semmi el nem vész, az úgy ossza be mulandó földi életét, mint aki minden fillérjét olyan helyre gyűjti, ahol felhasználják ugyan, de sokszoros kamatokkal együtt vissza is kapja azt. Azért én azt mondom gyermekeim: érdemes munkálkodni, érdemes túrni és szenvedni. Mert az élet elmúlik, hiszen a földön semmi sem állandó, de a jócselekedet olyan érték, mely sem meg nem avul, sem el nem fogy. Ez biztosan meghozza gyümölcsét.

9. AZ IGAZI FELEBARÁTI SZOLGÁLAT. (**)

Minden lélekhez a maga nyelvén kell szólni. Ez annyit jelent, hogy sohase a mi egyéni természetünk, sohase a mi egyéni ízlésünk legyen a diktáló, ha használni és szolgálni akarunk, hanem azé, akinek az érdekében a mi szolgálatunkat végezzük.

Gyermekeim! Aki diktálni akar és szeret, az még rászorul arra, hogy őt szolgálják; és ez - a mi szemünkkel nézve - alárendelt állapot. **Bármilyen kívánatos legyen is a földi ember előtt az uralkodás, a mások felett való hatalmaskodás vagy hatni vágyás, szellemi szempontból nézve ez igen alacsony állapota a léleknek.** Nem úgy értjük mi ezt, mintha a meghunyászkodást, a védelem reménysége nélkül való életunalom letargiájába süllyedést tartanánk értékesnek, - nem, ez a másik véglet. Az igazi szolgálat a jóban, a jóért, az igazért és a szépért való munka. És itt elsősorban a lelkeken való munkálkodást kell megemlíteni, mely olyan munka, mint a kertészkedés; ahol a sikert elénk festi a reménység gyönyörűsége álma, mely képessé tesz bennünket a lelken rágódó kártékony élősdiek elpusztítására anélkül, hogy a nemes részeket megsértenénk a mi beavatkozásunkkal. De ha oktalan kertész módjára meggondolatlanul nyúlunk a kártékony rovar után, és mérgekkel akarjuk elpusztí-

tani őket, a növény, vagyis a lélek nemesebb hajtása is belepusztulhat. Ezen a téren nagy elővigyázatosságra van szükség. Viszont ha az őszinteséget egészen kizárjuk, és semmiféle irtószert nem használunk, akkor meg a rovar pusztítja el a nemes hajtásokat.

Minden növénynek, léleknek a maga természetéhez való törvénye van. A kemény, erős növény kibírja a kemény törvényt, a gyenge azonban csak a gyengét bírja ki. Nektek pedig már tudnotok kell, hogy az olyan munkás, aki a gazzal együtt a nemes növényt is kigyomlálja, nem számíthat jutalomra. Az őszinteség is ilyen gyomlálás. Ezt azonban nem a rosszban, hanem a jóban kell először gyakorolni. **Mindenkinek meg kell adni a magáét. A jót és szépet, a nemes és igaz törekvést mindenkor megilleti az elismerés, a bűnt a tévedést pedig mindenkor megilleti a feddés, a szelíd intelem. De a gyenge, bár törekvő lelket megilleti a jóakarató támogatás, a felemelkedésre és megtérésre való serkentés is.** Tehát nem ítéletben, ráolvasásban, megrovásban kell őt részesíteni, mert tudnivaló, hogy minél gyengébb és betegebb a lélek, annál érzékenyebb, és annál nagyobb fájdalmat okoz neki minden hozzányúlás, még az avatott kéztől is. Ezeket tudva és ezekhez alkalmazkodva bizonyos fokú gyengédséggel és figyelemmel kell bánni a beteg lelkekkel, ha megmentési szándékaink vannak. A szeretet és figyelmesség a legjobb tanácsadó. Aki ilyennel nem rendelkezik, nem vállalhat magasabb rendű munkát az Úr kertjében. És én újból mondom nektek: minekünk, kik az élet könyvébe beíratunk, akik magunkon az Úr pecsétjét hordozzuk, nem szabad alacsony eszközökkel dolgoznunk. Vétkeztek, valahányszor egymás felett könnyelműen, meggyőződés nélkül ítéltetek. Nem mondom, - nem lehettek a vágóhídra vitt juhokhoz hasonló tudatlanságban; a védekezésre meg van engedve az igazság keresése, de **mindig jobb, ha ti szenvedtek ártatlanul, mint ha tőletek szenved más:** ez fontos rátok nézve. Az Úr nem hagyja el az ártatlanul szenvedőket; amikor itt az idő, a részletigazságot is kinyilatkoztatja a maga teljességében, és az

ártatlanul szenvedő lényét nemes dicsősséggel vonja be. Aki így nyeri el a maga igazolását, az megnyerte az ügyét fenn és lenn. Ezt tanácsolnám nektek, hogy így járjatok el, mivel tudom, hogy mindnyájan a romolhatatlan dicsőségért pályáztok. És ha erre pályáztok, meg kell dorgálnom benneteket, mert a romlandóról még mindig nem mondtatok le egészen. Alig egy kis meg nem érdemelt teher áll utatokba, siettek kikerülni azt, és hogy magatokat védjétek, a legélesebb karddal vagdalkoztok behunyttal szemmel, hogy valamiképpen csak egyetlen méltatlan feltevés se érjen a közeletekbe. Elismerem, hogy még gyengék vagytok nagy dolgok véghezvitelére. De gyengeségetek tudatában legyetek legalább szerények, alázatosak és engedelmesek, és tanuljatok szívesen.

10. AZ ÖRSZELLEMEK SZERETETE. (**)

Ha a hívek lélek szerint egybe vannak forrva, nincs az az akadály, melyet át nem hidalna a szeretet. Az ellentétnek azonban éppen az a legfőbb célja, hogy ezt a lélekben való egyesülést tegye lehetetlenné, mert ez az az erő, amellyel minden szándékát, minden eddigi építkezését, hatalmát lerombolhatjuk, és helyébe felépíthetjük lelkünkben Isten templomát, hogy ott lakozzék Ő a Szentlélekkel. Ez tagadhatatlanul nehéz munka, mert az emberi lélek hibákkal és bűnökkel teljes, noha a jóra való igyekezetnek sincs hiányában. A kevés jóra való igyekezet mellett ugyanis, mint a vadonban elhullatott virágmag mellett, úgy tenyészik az ember lelkében a bűn, a dudva, a tövis és a csalán is. Úgy be van árnyékolva az emberi lélek a gonosznak kívánságával, mint az őserdők mélye az árnyékkal. Ilyen az arány benne a jó és a rossz között. A megtért léleknek ezekből az elhanyagolt rengetegekből kell Isten kertjét kiművelnie. Azért minden lélek megtérése és a bűnből való meggyógyulása rengeteg munkának az eredménye; azért nekünk végtelen örömet szerez, ha egy-egy ilyen lelket hozzácsatolhatunk Isten országához. **Amíg az ember a földön él, el sem képzelheti, mennyi munkát ad azoknak a szellemtestvéreinek, akik a szeretet érzésétől áthatva**

megmentésére vállalkoznak. Mert az emberi fül általában oly kevésbé fogékony az ő sugalmazásaikkal, akárcsak a másnyelvű népek beszédjével szemben; nem is tudja miről van szó, csak a jelekből következtet, de azt is csak homályosan. Csak akkor ámul el, amikor földi testét levetve ide megtér, s már némileg javult, csak akkor érti meg azt a nagy fáradozást és igyekezetet, amelynek mint ember is ő volt a központja; és ekkor nem tud érte eleget hálálkodni. Azért mi mindnyájan minden igyekeztünkkel azon vagyunk, hogy azok közül, akik nem egészen süketek az igazság meghallására, mindig többeket felébbresszünk és megmentsünk, és ezáltal a további fejlődéshez vezető utat mind jobban és mindig többek számára kiszélesítsük.

Mert mi hasznunk van belőle, ha csak itt-ott egy-egy ébred a hitre, s azután meghal? A földön elfelejtik őt és vele együtt az ő hitét, az ő útját is. De ha nemcsak egyesek, hanem tömegek tömörülnek a hit zászlaja alá, nagyobb utat képesek kivágni a rengetegből, és így a gyengébbeknek is megkönnyítik a haladás útját. Minél nagyobb utat törnek azután a rengetegben, annál több lélek juthat az igazság megismeréséhez, és ismerheti fel a következő fordulónál a számára kitűzött helyes útirányt. Nem kell többé tapogatódznia, csalódnia, kísérleteznie, mert az út nyitva maradt utána, csak haladnia kell azon tovább. És ez már végtelenül nagy kegyelem, mert még ha munkáját elvégezve nem is jön többé vissza a földre, innen a szellemvilágból irányíthatja visszamaradt szeretteit, akiket sajnál, s akiknek boldogságával növekedik az ő boldogsága is. Sohasem tudhatjátok, nincsenek-e a szellemvilágban ebből az éleletekből ugyan ismeretlen, de egy másik életből jól ismert és nagyon szeretett hozzátartozóitok, akikért újra meg újra képesek lennétek felvenni a harcot a földi élettel. Azért soha nem tudhatjátok azt sem, kinek, vagy kiknek fog jót tenni földi haladástok.

Ha az Úr igéinek és példaadásának szellemében éltek, cselekedtek és éreztek, minden ajtó nyitva áll előttetek a szellemvilágban, sőt még a földön is; mert Krisztus törvénye a leg-

magasabb törvény kulcsa, és ti szabadok vagytok általa. Viszont, ha ezt a törvényt, a szeretet törvényét megértitek, s aszerint nem cselekedtek, nem nyílnak meg az enyhülés és boldogság világi számotokra, mert hét lakattal vannak azok elzárva a fertőzött lelkű szeretetlen szellemek elől. Azonban megnyílnak az alázatosoknak, a szeretettel teljeseknek, kik hisznek és bíznak az Úr ígéréteiben, békességben várnak, túrnek és keresik az igazságot.

11. A LEGSZENTEBB KÖTELESSÉG. (**)

Ha bánatos lélek jön hozzátok vigasztalásért, az ő megvigasztalása mindennél előbbre való munkátok legyen. Segítsetek egymáson amennyire módotokban áll az élet vándorútján, de segítsetek különösen a bánatos szívűeken, akik vigasztalás után vágyódnak, mert ennél nincs nagyobb és szentebb kötelességetek. Az ember lelke a bánatban nagyon hamar hajlik a jóra, és a bánat a legalkalmasabb ideje annak, hogy az ég felé terelje a könnyekkel telt szemek tekintetét. Akinek igaz, lélekszerinti bánata van, azt szeretettel meg is vigasztalhatjátok; **csak akiket a testi jólétben vagy az anyagi javakban ért utol valami baj, azokat nem lehet megvigasztalni.** Ha tehát ilyenekre találtok, - mert okvetlenül találtok, - minél kevesebbet adjatok nekik az igéből, mert ezek csak félremagyarázzák jóakaratotokat, sőt kigúnyolnak benneteket.

Az életben mindenkinek kell különféle megpróbáltatásainak lennie; ez alól senki sem lehet kivétel. Míg a föld meg nem tisztul, addig így kell annak lennie. A te lelked gátat nem vethet olyan folyónak, mely árad, és maga alá temeti az értékeset az értéktelennel együtt. Várd meg tehát azt az időt, amikor a folyó visszatér medrébe, mert végezetül minden hamisság megszűnik, elpusztul, és csak az igazság marad meg örökké.

Csak az a valódi igazság, amelyet a szeretet jóváhagy, és az a valódi szeretet, melyet az igazság támogat. Azért ha a földön el akarod érni azt, hogy embertársaid szeressenek, akkor feltárhatod ugyan előttük az igazságot, de csak akkor, ha erre kérnek, s akkor is mindig csak a köteles tisztelet, udvariasság és

jó nevelés által megkövetelt formában. Előbb tehát meg kell várnod, míg a lélek tökéletlenségére ráeszmél, és a bűnismertre önmagában megéri. Óh, mert a saját bűneire nagyon nehezen eszmél, míg a mások bűnei iránt nagyon fogékony az ember; minél tökéletlenebb, annál fogékonyabb. Ebből származik a földön a legtöbb veszedelem. **Sohasem tudhatjátok, mi a legfájdalmasabb pontja embertársatok lelkének. Azért mindig kímélni kell azt, aki még az igazságra éretlen.** Ehhez nagy, igen nagy türelemre és körültekintésre van szükségetek, mert a bűnben lévő emberi lelkekhez a bejárás nagyon komplikált. És mivel az ilyen lelkekhez a boldogság sem találhat utat, magától értetődik, hogy sokat kell szenvedniük. Azért tanítunk mi titeket, hogy legyetek egyszerűek, őszinték, tiszták, telve szeretettel és jóakarattal egymás iránt, mert nem az a cél, hogy örökké a tettetés világában szenvedjete bűneitek, tévelygéseitek miatt, hanem, hogy megismerve azokat, szabaduljatok meg a földi élet nehéz rabláncaitól.

A bűn teszi szükségessé a tettetést, a tévelygések pedig elhítetik az emberrel, hogy ő jó és tökéletes; ezért a jónak folyton kerülő utakat kell kitalálnia, hogy a tévelygő lélekhez hozzáférközhessék, mely elől a rossz eltorlaszolta az egyenes utat, az igazságot. Amíg a jó ezt a kerülő utat járja, addig az igazságnak is szunyadnia kell, vagy legalább is alig látható színekkel szabad csak dolgoznia, hogy valamiképp a rossz még inkább fel ne ébredjen a lélekben, amikor a bűnös lélek önmagát megismeri, s emiatt feljajdul. Azért annak a szeretetnek, mely itt a földön munkálkodni akar, és édes testvérét, az igazságot győzelemhez juttatni akarja, olyan nagynak, olyan hatalmasnak kell lennie, hogy áldozatokra, még pedig nagy áldozatokra is képes legyen. Még akkor is talán csak egy kevés sikert fog elérni, de azzal is meg kell elégednie, mert nagy dolog a hamisság országában az igazságot meggyökeresíteni!

IV. RÉSZ AZ IGAZSÁG. (**)

1. ISTEN IGAZSÁGA MÁS, MINT AZ EMBEREK IGAZSÁGA.

Az életben mindenkit belep az anyagi világ pora, füstje. Mert ahol olyan kormos és piszkos a légkör, mint a földön, ott nem szállhat aranypor. Így aztán, bármilyen fehéren essék is le a hó, mire elérkezik az olvadás ideje, beszennyeződik és elveszti ragyogó fehérségét. Azonban azt a feladatot, amely rendeltetése volt, elvégezte, mert betakarta a fagy ellen a zsenge hajtásokat; s az új tavasz számára felolvadt nedveivel megáztatta a földet. Így van ez az emberrel is; míg a földön van, legyen bár a magasabb szférák igazságaival telítve, hófehér eszméit és érzéseit mégis belepi a földi élet apróbb-nagyobb tévedéseinek pora. Mindenkit megkísért a földi élet igazságtalansága, gonoszsága, tévedése. És sokszor elfelejti a lélek azt, hogy tulajdonképpen nem szórakozni, hanem munkálkodni jött a földre. A munka pedig nem abban áll - mint ahogy azt sokan gondolják - hogy Pilátusként mossuk kezeinket, és mindentől, ami piszkos, ami dicstelen következményekkel járhat, tartózkodjunk. Hanem sokszor bizonyos munkában azt sem kerülhetjük el, hogy megfeledkezve mindenről, amit az óvatosság és elővigyázatosság diktál, mi magunk is eltévedünk a nagy útvesztőben. Ilyenkor aztán megtépi ruhánkat a tövis, megvérezi lábunkat az éles kő, és elfáradva, kimerülve várjuk a reggelt, az ébredést, amikor segítségünkre siet a vigasztalás angyala, és kivezeti lelkünket a tévedések világából, hogy ismét megtalálhassuk önmagunkat és lelki irányunkat, amelyen elindultunk.

Ez a munka, igaz, szenvedéssel jár; de egy tapasztalattal ismét gazdagabbak lettünk, egy észrevétellel ismét gyarapodott megismerésünk. Ez pedig már a mienk marad; ezt nem veheti el tőlünk senki. Az ember, miután sok mindennel nincs tisztában, okoskodik, ítélkezik, és az igazsággal nagy hangon dobálódzik.

Az első próbájánál azonban, amikor nem úgy találja a dolgokat, ahogyan ő szeretné, - megtorpan, fennakad, és nem tud egy lépést sem előre menni, mert szerinte óriási akadály állja útját a haladásban. **Ezt az akadályt persze mindig másban látja, sohasem önmagában, mert az ember elfelejti azt, hogy mindenkinben önmagát látja, és önmagát találja úgy fent, mint lent. A vétkezőben, a hibázóban nem akarja megismerni az elhagyott, vagy még el sem hagyott régi énjét, akinek jólesett az igazság ellen való cselekvés, a bűn.** A nemesen érzőben, a fennköltén gondolkodóban pedig nem akarja észrevenni azt a példát, amelyet neki és mindenkinek követnie kellene, ha a jobbat, az igazabbat akarná az életében megvalósítani. Nem látja meg az áldozatot, amelyet az ilyen lelkek hoznak, mert nem akarja meglátni. Ösztönszerűleg érzi ugyanis, hogy akkor neki is meg kellene hoznia azt, ezért egyszerűen elsiklik felette, és a maga alkotta igazságba burkolózik. Ez az a bizonyos gyarlóság, amit oly sokszor emlegetnek az emberek, mely az ember lelkét elszakíthatatlan szálakkal köti a föld porához. Ettől a gyarlóságtól pedig még a legjobbaknak látszó emberek sem mentesek.

A látszat világában, a földön, mindenkit fogva tart a látszat igazsága, a felszínes jó megtévesztő fogalma. **Azért nehéz az igaz jónak megtalálnia az utat a szívekhez, mert nem képes az emberek lelkében a felszínes jóságba vetett hitet egykönnyen lerombolni.** Pedig mennyi gonoszság húzódik meg e mögött a jóság mögött! Mennyi fájdalmat, mennyi csalódást, mennyi szenvedést kell végig kóstolnia a léleknek, míg ezektől a helytelen fogalmaktól - melyek tulajdonképpen az anyagból származnak – megtisztul, és az igaz jót ismerni el haladásának alapfeltételül! Mennyi bánat és szenvedés éri azokat, akik az élet simább oldalát élvezve (vagyis kisebb bajokkal, kisebb fájdalmakkal küzdve) másokra szinte elviselhetetlen terheket raknak rendelkezéseikkel, megcsontosodott nézeteikkel, helytelen igazságaikkal! És ezeket az emberek nem is tartják bűnnek, vagy tévedésnek. Pedig mennyi fájdalmas emléket keltenek vele mások lelkében! A szomorú az egészben az, hogy amíg az

ilyen gyarlóságokból meg nem gyógyult a lélek, mindaddig rabja tévedéseinek, s így mindig szaporítja kellemetlen, fájdalmat okozó adósságait a földi világ légkörében. S mire elfáradva és végig szenvedve megismeri a nagy, a végső igazságot, összeroskad a végeláthatatlan következmények súlya alatt. Bizony nem lenne egy lélek sem, aki a földről diadalmasan, önérejére támaszkodva - tisztán távozhata; mert a lélek elfárad, és a fáradtságtól összeroskad. Az út pora befedi, a ruhája megszőrkül, és tépett lesz a bűnnel való küzdelemben. Azonban ott van az Úr biztatása: az Úr ígérete, a bűnbocsánat igazsága, a szeretet, az áldozat csodája, amellyel betakarja a hívő és aláztos lelket, amelybe felöltözteti azokat, akik nem a maguk igazságában, hanem az ő igazságában bizakodva keresik a kiegyenlítődést Istennel. **Mi is lenne az emberből, ha Isten igazságos akarna lenni vele szemben? Bizony a kárhozatból nem szabadulhatna meg senki, valaki csak e föld színén megjelent. Mert nincs egy igaz ember sem. Nincs olyan, aki nem téved, nincs, aki bűnt nem cselekszik. Sokszor még akkor is, amikor a legjobbat akarja.** A bűn pedig éppen úgy, mint a megáradt folyó, előnti a tájat, beborít mindent, értékeset a szeméthez sodorja, s együtt hőmpölygeti az élet, míg a halál törvénye fel nem tartóztatja, vagy el nem választja egyiket a másiktól.

Igen: a halál törvénye az, mely a maga rideg igazságosságával megállítja az életet, s levetkőzteti az embereket a látszat köntöséből, hogy a valóság ruháját adja mindegyikre, így lesz aztán sok megtépett és porral belepert szellemruha fehérré és sok ragyogó tisztának látszó, kínosan rendes, (azaz külsőséges erényekben gazdag) lelki ruha hervadt, száraz virághoz hasonló, élettelen, fakult színűvé! Az élet gyermekem sokféle színt játszik: hol sötét, borongó, hol villámokat szóró, hol pedig napsütéses, vidám, örömteljes. Hol a békés összhang egybeolvadó gyönyörűsége, hol pedig a dübörgő mennydörgés borzalma ragadja magával a lelket. Az életnek ez a sokféle változata mind kivált valamit belőlünk, s valami újat hoz felszínre a lelkünk mélyéből: olyant, ami még nem volt, amit még nem ismertünk

magunkban. Amiről talán nem is tudjuk, hogy van. És ezekből az új csodákból, ezekből az ismeretlen szépségekből vagy szörnyűségekből rakódik össze új énünk, melyben az új érzések, az új gondolatok és új vágyak új boldogságot, vagy új szenvedéseket hoznak a részünkre. Kívánatos tehát, hogy az élet mozgalmas és tevékeny legyen minden oldalon, hogy a régi tévedések helyébe új bizonyosabb igazság jöhessen, mely közelebb visz bennünket Isten igazságához: a szeretethez, a mindent megértő és mindent megbocsátó szeretethez.

2. KRISZTUS A LEGFŐBB IGAZSÁG. (**)

A túlzott szerénység is egyik formája a gőgnek és a feltűnni vágyásnak. A szerénység is csak az igazság határain belül erény, azon túl már vagy tudatos számítás, tehát bűn, vagy tudatlan tévedés, meghunyászkodás. Mindennek megvan az oka és célja. Az igaz jó sohasem a tudatlan ártatlanságnak az eredménye. Minden léleknek el kell érnie azt az érettségi fokot az érzésekben, a cselekedetekben és vágyakban, hogy tisztában legyen vele: miért, mi célból tesz valamit az ember? A szerénységnek is megvan a magyarázata az alázatosságra való törekvésben. Igazán szerények csak akkor leszünk, ha már tudjuk és érezzük, hogy önmagunktól semmi jó felett nem rendelkezünk, amikor belátjuk, hogy mindent a mi Atyánk jóságából nyerünk. Az embernek a földön sok mindent meg kell tanulnia. Így legelső sorban meg kell tanulnia a méltatlan meggyaláztatást, a gúnyt, az alaptalan meggyanúsítást és a rágalmakat méltóság-teljesen (de nem gőgösen) elviselni, és meg kell tanulnia az elismerést, a magasztalást, az ünnepeletetést is egyszerű és alázatos lélekkel hordozni. Az Istenben élő lélek mindezt könnyen meg tudja tanulni, mert hitével és bizalmával hozzátapad az ő Istenéhez, és megnyugodva várja, míg a könnyen hevülő lelkek indulata lecsendesedik, és képesek lesznek meglátni az igazságot. **Az igaz és tiszta törekvésekkel teljes lélek minden szégyenen könnyen felülemelkedik, mert az elfogult és legtöbbször gyarló lelkeknek a véleménye semmit sem jelenthet az**

igazság talapzatán állónak. Az igazságot hazugsággá senki nem változtathatja át büntetlenül. Eljön az idő, amikor az ember kénytelen lesz belátni tévedését, és akkor minden vád és minden szégyen, amit másra szórt, rá hull vissza. **Az igazán Istenben bízó lélek akkor sem érzi magát embertársai felett állónak, ha azok önként emelik őt maguk fölé, s ha ők maguk kínálják fel szolgálataikat az elragadtatás pillanatában,** mert az ilyen lélek már tudja azt, hogy az emberi lelkek hangulata nem állandó, s nem mindig hevül szent elragadtatásban, és a bálványai előtt nem mindig hajt térdet, fejet, különösen nem, ha azok élő emberek.

Mindenkinek jó tudnia azt, hogy aki fent van, az le is eshet. Tehát aki embertársai fölé került, az maradjon testvére azoknak, akik maguk fölé emelték, legyen hasznára embertársainak. Ne várja és ne engedje, hogy azok használjanak neki. Bármilyen különösen hangozzék is, de az az igazság, hogy aki szeretetből másnak szolgál, másnak hasznára van, az uralja amannak érzéseit a szereteten keresztül, s amazt mintegy adósává teszi. Mind ezt az igazság és szeretet törvényén keresztülszűrve az életben alkalmazni tudni, úgy hogy az ember maga se vallja kárát, és mást se bántson meg, nagy lelkierőt és finom áttekintő képességet igényel. Azért ezt csak az Isten szent Lelkével való állandó kapcsolódás útján lehet megszerezni. Akit sorsa emberek közé állított, és a hangulatok hullámlásának ki van téve, jól teszi, ha csak fél füllel hallgat úgy a dicsőítésükre, mint a gyalázkodásaikra, hogy se az egyik, se a másik ne juthasson közel a lelkéhez. Mert édes méreg az egyik, s félelmetes fenevad a másik, amely csontokat megörlő vasfogával kitépi a hitet és a reményt a lélekből, megemészti a szeretetet, és helyébe a bosszú magvát hullatja. Az igazban mindenben keresztül megállni, hinni, bízni és várni tudni az isteni segítségben: ez az igazi hűség és ragaszkodás, melyet Isten vár az ő gyermekeitől. Ne feledjétek el, hogy a mi Urunk is végigment ezen a változatos életúton. A közvélemény hullámlása felemelte a királyi trónig, és utána

gyalázatos kereszthalálra juttatta. **De ő nem egyszer hangoztatta: „Emberektől nem veszek dicsőséget.” Amikor lelkesedtek érte, egykedvű szánakozással nézte a rajongó tömeget; és amikor ellene fordultak, imádkozott azokért, akik „nem tudták, mit cselekszenek.”**

Lelkének belsejében tudta, hogy mit, miért tesz. Ma már ti is világosan látjátok, hogy ő nem külső, anyagi eredményekért dolgozott, hanem örök időkre szóló áldozatot adott, örök, nagy értékeket szórt széjjel az őt meg nem értő világnak. Voltak, akik később megértették ezt az áldozatot. Ezek aztán önként mentek a halálba szent rajongással, mert örültek, hogy az Úr az ő életüket is elfogadta áldozatul. *Aki megérti Krisztust, az követi őt.*

3. AZ ÁLDOZAT ISTENI IGAZSÁG. (**)

Küzdjetekek és dolgozzatok, mert a küzdésre a léleknek szüksége van, Nem jó, ha elhagyja magát a lélek, mert akkor az események tehetetlen labdájává válik. Minden erőpróba hasznára van a léleknek, akár sikerrel járt a küzdelem, akár nem. Elcsüggedni nem szabad, mert noha az erőfeszítést mindig a siker reményében végzi az ember, a győzelmet mégsem mindig, sőt csak igen ritkán érheti el. Mikor pedig a lélek elérte célját, ez már többé nem jelent számára erőfeszítést, de ez a győzelem a legközelebbi cél elérését is könnyebbé tette. Minden győzelemmel egy állomáshoz érkezik a lélek, amelynél megpihenhet, és erőt gyűjthet a következő nehéznek tetsző küzdelemhez, mely a fejlődés útján előtte áll. Az ilyen kis pihenő állomásokat a lélek megjegyzi magának, mert átmenetileg boldognak és megelégedettnek érzi magát. Ez a boldogsága azonban nem állandó, mert a pihenéssel a lélek erői megduzzadnak, és igényei ehhez mértelen megnövekednek. Így aztán hamarosan azon veszi észre magát, hogy elért boldogságát is szegényesnek és fogyatékosnak találja, ösztönszerűleg munkához fog tehát, vagy pedig a képességeit igyekszik gyarapítani, hogy egy még nagyobb szabású munkát vállalhasson. Persze már nem az elhagyott és megunt munkaterületen, hanem más utakon és más módokon, de mindig

az egyéniségének megfelelő természetben. Itt aztán ismét új tanulnivalók, új küzdelmek és új célok állnak elő, s velük együtt új, eddig nem ismert örömök és boldogságok sorakoznak fel előtte. Tehát nincs megállás és nincs unatkozásra való idő az örökkévalóságban. Azonban ilyen terhes és elviselhetetlennek látszó küzdelem csak ott vár az igazság követőire, ahol a bűn ennyire el van hatalmasodva, mint a földön. Magával a rosszal való reménytelennek látszó küzdelem a legerősebb szellemeket is kifárasztja, és bizony sokszor elcsüggeszti.

A bűn világa annyira kemény és idomíthatatlan, hogy abban csak *a legnagyobb alázatossággal* lehet valami jót megfogyanatosítani. És még akkor sem terem az a maggal azonos gyümölcsöt, csak *hasonlót*. Azonban már ez is eredmény, mert a helyzet legalább az alapvonalaiiban valami változást mutat, és hosszú idő múltán valamit mégis csak javul az élet a földön. Sajnos, a jónak gyümölcse csak igen későn mutatkozik. És ez a hosszú fejlődéstörvény mindenre vonatkozik. De nemcsak a jónak lassú a fejlődési lehetősége, hanem a rossz terjedésének is megvan a maga akadályja, bár ennek a mozgási szabadsága a földön sokkal nagyobb, mert a vágyak világában több a törvényellenes, mint a szabályozott érzés. A szabályokba a jónak is bele kell ütköznie, amíg ki nem nőtt azokból és maga is szabállyá nem lett. A szabályok azonban csak alkotott formák, melyeket legtöbbször a maguk idejében nem fogadnak el az emberek, mert az emberiség felfogása csak később éri utol korának kiválóságait. Azok, akik az átlagból kiemelkedtek, függetlenítik magukat a szabályoktól.

Minden kornak vannak ilyen kivételes emberei, kik nincsenek a tömeggel egy nézeten. Ezek maguknak alkotnak nézeteket: újítanak jóra, vagy rosszra. S mivel az egyszerű áttekinthető emberek nem tudják oly gyorsan megítélni, melyik a jó és melyik a rossz, tehát idegenkednek minden újítástól. Nincs azonban olyan rossz a földön, amelynek valamely rétegben jó hatásai, eredményei ne mutatkoznának. És ugyancsak nincsen olyan jó sem, amelynek egyesek számára rossz eredményei ne

mutatkoznak. **Bizony elferdült és kitaposott igazságnak útján járók a legjobb, a legigazabb elvek felé is sanda szemmel tekintenek, ha az az elv az ő megszokott igazságaiktól eltér, vagy annak létjogosultságát veszélyezteti.**

*Minden igazság csak addig szép és tiszta, míg a tömegszellem figyelme rá nem terelődik. Amikor már valamely igazság a tömegé lesz, veszít a tisztaságából és ragyogásából, mert a tömeg feldolgozza azt a saját ízlése szerint, hogy vele magát azonosíthassa. Azért nem tűri meg később a kivételeket sem, és üldözi mindazokat, akik a meglévő igazság helyett mást akarnak a világnak adni. Tehát aki valamely eszméhez kapcsolódott - legyen az fent vagy lent - szemben találja magát e világ általánossá lett törvényével, így aztán, ha eredményt akar elérni, küzdelmek elé kell állnia; ez pedig mindenkor áldozatot követel. Az áldozatadás tehát fontos tényezőjévé vált e világnak. **Az áldozat sohasem az igazságnak kell, hiszen az anélkül is ragyog, hanem kell a bűn, a tévelygés megsemmisítése érdekében.** Áldozat nélkül nem tudna az igazság győzelemhez jutni. Az áldozat mindig fájdalmas lemondással jár; de a lemondás árán megszereztük azt, ami mindennél nagyobb: az azok felett való uralmat, amikről lemondunk. Amiről a földön lemondunk, azt nem veheti el senki tőlünk, mert ha magunk mondunk valamiről, az már a miénk. A világ ugyan sokszor kínálja még azután is azokat a javakat, amikről lemondunk, de mi azokat már többé nem valljuk a magunkéinknak, mert a mi kincsünk nagyobb, értékesebb. Azért aki áldozni tud, nagyobb a hatalmasoknál; mert a mulandóról való lemondásával megszerzi az örökkévalót. Nem szabad csüggedni soha. Az igazság útján járva bár ideig-óráig szenvedni kell, de a végzet már a mienk s nem a sorsé. Mert mi magunknak alkottunk végzetet azzal a jóval, amelynek szolgálatába szegődtünk.*

4. LEGYETEK IGAZAK ÉS SZERESSÉTEK EGYMÁST!

(**)

Valahányszor új emberek, új szokások, új rendszerek jönnek divatba, mindig zavar van a földön. Legyen az ember természetes, hű tükörképe lelki énjének és akkor kevesebb csalódás éri őt úgy a földi, mint a szellemi életben. De ez a tükörkép legyen aztán könnyen elviselhető még a jobb, igazabb régiók lakói számára is. Arra kell törekedni, hogy az őszinteség - mely lelki mézítelenségnek mondható - ne a fájdalmas nyomorékságot, hanem a lelki épséget mutassa. Tehát nem arravaló az, hogy egymás hibáiból, gyöngeségeiből szégyenletes látványosságot csináljon az ember, hanem hogy abból a lélek szépsége csilloghasson ki.

Ezért nem vagyok én barátja semmiféle rendszernek, előírt formáságnak, fegyelemnek; mert az bár letompítja a durva szögleteket, kinövéseket, de útját állja a szebb és nemesebb érzések megnyilvánulásának is. Azért ennyi tanulás után már mindenkinek önmagában kell annyi finom megérzésének lennie, hogy gonosz dolgot ne cselekedjék, vagy durvább kihágásokkal meg ne fertőzze az egységes fluid állományát. Szabadságtok tudatában ne legyetek szolgái az ellentétnek - mely konkolyt igyekszik hinteni a közösségbe - hanem legyetek erős, legyőzhetetlen harcosai a szeretetnek, mely hódító útjára indul bennetek. Mert ti egyáltalán semmit nem nevezhettek magatokénak, csak azt, amit a szeretettel vettetek meg a világtól. Semmi fölött sem rendelkeztek, csupán annyi fölött, amennyit a ti Krisztustól nyert világosságtokkal átvilágítva bensőtökben feldolgoztok és asszimiláltok a ti tudatotokban. Ez örökérvényesen a tiétek. Mert ha nem tudjátok átvilágítani a sötét, titokzatos ködöt, melyben éltek, mozogtok, egyetlen lépésetek sem biztos; mindenütt ellenálló erővel kell harcolnotok és a győzelem bizonytalan.

Tehát mi a fontos? Az, hogy felismerjétek magatokban, hogy milyen érzések és gondolatok azok bennetek, amelyek Is-

ten akaratának ellenállnak. Ezek pedig: a gőg, a hiúság, az érzékenykedés, a szerepelni vagy hatni vágyás, az uralkodási ösztön, a macacsság, az önhippség, a fölöttébb való igazságosság, a harag, önzés, fősვნყség, gyűlölet, bosszú, irigység. Ezek bár kezdetben csak apró hibáknak látszanak is, és ha mégoly enyhe formában jelentkezőnek is, óriási nagyokká nőhetnek, ha elkényezteteti őket az ember. Már pedig, ha ezeket magatokban élni engeditek, nem boldogítására, hanem megpróbáltatására lesztek egymásnak.

Alázatosság, önbeismerés: ezek legyenek életetek fő paragrafusai. Törekednetek kell egymás szeretetét, rokonszenvét kiérdekelni; az „illik” és „nem illik” jelszavát nem kell erőszakolni, hanem a boldogítani vágyásnak benső érzésével hatni egymásra; ezeket iparkodjatok magatokévá tenni, s ha ezt sikerül valamiképp elérnetek, akkor már a magatok boldogságát is nagy részben elértétek. Ne legyen a ti törekvésetek soha önző, se a ti személyeteknek kedvező cél, hanem legyen az a köznek kedvező: akkor fegyelmezni is tudjátok majd magatokat. Ez annyit jelent, hogy fölmerülő esetekben alkalmazkodni tudtok egymáshoz.

Ne beszéljétek egymásról és egymás ellen, az illetőnek sem távol,- sem jelenlétében, kellemetlenül ható dolgokat. Ne tételezzétek föl egymásról bántó, vagy sértő dolgot. Ne adjatok kifejezést megbotránkozásotoknak - még akkor se, ha testvéretek csakugyan tévedett is valamiben - úgy, hogy az annak fájdalmat okozzon. Türelemmel és szeretettel hallgassátok meg egymást. Ne gyakoroljatok egymással szemben félelmet keltő és kíméletlen bírálatot. Várjátok ki egymás beszédjét a végéig. Olyan kifejezést ne használjatok, ami a másik értékét kisebbitené, mert egyformának kell magatokat tekinteteket ebben a szóban: „testvér”. Akiben szeretet és alázatosság van, annak mindaz a kelléke megvan, ami az előrejutáshoz szükséges. De mivel kevés bennetek a szeretet s még kevesebb az alázatosság, azért írom nektek ezeket elő. De ha ti ezeket csak papíron hagy-

játok, még ha színarany betűkkel írnám is, nem használna nektek. Írjátok be ezeket szívetekbe, és akkor nem lesz szükség semmiféle dorgálásra, sem paragrafusra, sem utasításra; ezek akkor mind fölöslegessé válnak. Békesség, összhang, imádkozásra kész hangulat uralkodjék köztetek. A többit biztatók ránc. Ne legyetek idegenkedők se egymáshoz, se hozzánk. Legyetek szellemek, akik egy rövid időre levetik a földi élet nyűgét és az Isten felé vezető úton egymásra találva, örülnek egymásnak.

5. AZ IGAZ ÉRTÉK NEM VÉSZ EL. (**)

A jó és igaz érték nem vész el soha, legyen bár az egy ideig homályban, észrevétlenül, ismeretlenül, mert eljön az idő, s a haladás törvénye lesöpri róla a por és hamu leplét. S amint az első pillanatban rásugárzik a fény, felcsillan az örökké egyforma értékű drágakő. Ezekhez az értékekhez ki így, ki úgy jut hozzá. Az egyik ellopja, a másik becsületesen megveszi. Egyik dicsekszik vele, a másik eldugja, de mindegyik azért cselekszik vele így, mert értéknek tartja.

Az emberi lélek úgy van alkotva, hogy amit másnál lát, amit más szeret, aminek valaki értéket tulajdonít, arra vágyat érez, azt magának óhajtja mindaddig, míg nem elég fejlett ahhoz, hogy önmagából a saját képességeihez mérten valami egyéni szépet, jót, valami eredetit hozzon elő a lelke mélyéről. Ez a valódi művészet, amikor valaki az eredetit, a természetest tudja adni, akár írásban, akár zenében, vagy képekben stb. Mert az emberi mesterkélttség mindig rajta hagyja mindenben a maga tökéletlenségének bélyegét.

Minden kornak megvan és megvolt a maga sajátos irodalma, művészete, de mindegyiken rajta van a kor bélyege is. Aki ettől a bélyegtől mentes valamit tud adni az embereknek, az az eredetit adja. Mert ez az isteni természet megnyilvánulása bennünk, amely a lélek mélyéről fakad. Sajnos, a lélek mélységének eme megnyilatkozását sokszor hosszú időre belepí a feladás pora, hamuja, a mellőzés, a homály, ez a nagy semmi,

mely az igazi értékkel, az isteni valósággal dacolva a maga vásári lármájával teletömi a füleket és elkápráztatja a szemet a színek vad orgiájával. S a testen keresztül elveszti a lélek tájékozó képességét, meghazudtolja önmagát és beleszédül a mámor karjaiba, mely végül rideg és sivár kijózanodással végződik. Ez a lelki feleszmélés, ez az ébredés kíméletlen, vad szenvedéssel jár, mert a törvény teljes szigorával kezdi meg a javítás munkáját. Ebben a fárasztó robotban, ebben a kimerítő állapotban vágyódva gondol a lélek a maga igazi hazájára, ahol minden jó valóság már, és minden szép elérhető. És felelevenedik az emberi tudat alatt a jónak, a tökéletesnek képe, és a valóságot a lelkében elrejtett isteni szikra hol szegényes, hol káprázatos színekkel látja, mert eléje festi azt az örök nagy művész, a természetörvény. És megtanulja, hogyan kell a szertesztét dobált szépet és igazat összerakni úgy, hogy egészet képezzen. Megtanulja szavakba öltöztetni gondolatait, melódiákba érzéseit és lelke hangulatának ritmikus hullámzást adni, hogy ezzel a mások lelkében levő hasonló érzéseket és gondolatokat életre ébressze. Mert ami szép bennünket bukottakat elragadott, és ismeretlen hazánkba visszavitt, melyet régen elfeledtünk, melynek emlékét belepte a bűn salakja, melynek még a létezését is megtagadtuk - ez a szép nem szűnt meg létezni. Csak a bukás által elhomályosult a gondolatok szépsége, az érzések titokzatos mélysége, mely telve van át nem élt örömmel, el nem ért boldogsággal. Az ezek után való vágyakkal emlékezünk arra a bűnbeesés előtti állapotra, amikor még a magunk alkotta boldogságot nem tartottuk értéknek, és nem cseréltük el érte a kapottat, az Istentől adottat. Ez jut eszünkbe, amikor valami igazán szépet, igazán jót, eredetit, természeteset látunk vagy hallunk, amikor egy csomóba szedve az eredetiben, a természetesben a mi lelkünk bánatát, boldogtalanságát látjuk megnyilatkozni. Amikor a lelkünk el nem sírt könnyeit a más szemében látjuk életűen ragyogni, amikor a mi vágyaink a más lelkén hullámszerűen végig, és a mi szépről való fogalmaink a más lelkében csillognak, bár mi magunk még sem színt, sem hangot nem tudtunk

neki adni. Ez a mennyei szellő ébreszti fel a lélek rejtett erőit, mozgatja meg érzéseit, és szelíd simítással törvényes redőkbe igazgatja azokat, a lélek ruhájáról pedig letisztítja a föld hazug porát, az enyészet hamuját és emeli feljebb és feljebb a haladás lépcsőjén. Ez a törekvés: az igaz jót érvényre juttatni a hazugság vad világában, nem maradhat mindörökre eredménytelenül. El kell jönnie az időnek, amikor minden lélek felfigyel arra a szóra, arra a hangra, mely eredeti, természetes, tehát igaz. Felfigyel, mert mindenki úgy érzi, hogy az ő bensőjéből, az ő lelke mélyéről tört utat az a hang, az a szó, mellyel az ő lelke adja tudtul a világnak, hogy elég volt a rabszolgaságból és szabadságra vágyik benne az isteni szikra, az eltemetett szellemi egyéniség.

Tehát aki az úr szellemében él és munkálkodik, az ne búsuljon, ha nem kíséri is nagy siker, gyors eredmény fáradozását. Az igazság győz és hatalmas erejével diadalra viszi azoknak fáradozását, reménykedését, akik szolgálatába szegődtek.

6. NE LEGYETEK FELETTE IGAZSÁGOSAK! (**)

Áldott az a lélek, aki az ösvényeken Krisztust választja vezetőül! Az a lélek nem szűkölködik lelki világosságban, nem szomjazza, nem éhezi az igazságot, és nem nélkülözi a szeretetet, mert az Úr megelégtíti és meggyógyítja, bármely sebből vérezzék is. Én a mi Urunknak egy igen tövises úton haladt szolgája vagyok, ki már régen elszakadtam a földtől. Az Úr feladatot bízott rám, melyet általad^{2*} akarnék elvégezni. Nem földies névvel, sem emberek előtt tetszetős szavakkal, sem pedig természetfeletti hatalommal, hanem egyszerűséggel és szeretettel. Azzal a szeretettel, mely az Úrtól maradt rám és azzal a mindent összetartó, de mindent felforgató igazsággal, amivel csakis azok mernek bánni, akik minden hiúságtól és minden bosszúvágytól mentesen kerülnek a munka központjába.

² * T. i. a médium által.

Én szeretettel és imádsággal tanítok szigorú, kemény törvényeket. Mindent elnéző, de semmit sem felejtő szemmel szemlélem a bűnöst, aki ugyan szellemileg már hajlik, de lelki-
leg még kemény ahhoz, hogy egy bizonyos modell után engedje magát mintázni. Gyermekeim, a földre tökéletes egyéniség csak nagy ritkán kerül, mert a föld természete nem bírja elhordozni a nálánál jobbat. Ez a ti földi életetek olyan, mintha csiszoló mű-
helyben lennétek. A lelkeknek egymással való súrlódása hozza létre a simulékonyságot. S miután mindnyájatoknak van elhagy-
nivaló rossz tulajdonsága, tehát egymás felett ne ítélkezzetek. **Az ember a felebarátja feletti ítélkezésben legyen elnéző, ne pedig felette igazságos, mert aki felette igazságos, annak a hibái, kisebb-nagyobb tévedései is nagyító üveggel kerülnek elbírálás alá.** Aki túl szigorúan ítél, az szeretetlenségben része-
sül. Isten azonban nem úgy ítél, mint az emberek. Isten a kicsinytől kicsit, a nagytól nagyot vár. De ti emberek sokszor a jelentéktelent, a kicsinyt nagynak és a nagyot kicsinynek látjátok. Ameddig ember az ember, nincs lezárva az eredménylista. S mindamellet, hogy valaki sokkal jön a világra, a halál után, az elszámolásnál szegénynek bizonyulhat. Mert a kicsiny tévedések sokszor nagyobb bajt okoznak, mint a beismert nagy bűn, melyet a bűnös elhagyni készül. Ilyen kicsinynek látszó hiba a mások megszólása. Veszélyesebbek az apró túsúrások, ha azok méregbe vannak mártva, mint a nagy kardvágás, ha mégakkora sebet üt is. **Az igazság jó, szép és üdvös, sőt tisztító is, ahol teremt, azaz olyan helyen, ahol megmunkált a talaj. De mindenkor szenvedést okozó ott, ahol a konkolyt szagगतók a konkollyal együtt a gabonát is kitépik.** Én akikkel érintkezem, azoknak látom a hibáit; de minek mondjam meg?! Minek ijesz-
szem meg őket, ha az igazság késével belevágok? Kérdés, eltalálom-e a baj gyökerét? Inkább megvárom tehát, míg a lélek fel-
ébred, és ő maga kér fel az orvosi műtétre. Akkor már tudom, hogy a szabadulás vágya adta őt a kezembe.

A ti földeteken nincs tiszta jó, sem tisztán rossz; ezért sok rosszat el kell nézni kevés jóért, és sok jót kell tenni egy-

egy kevés jó eredmény érdekében. Ti mint emberek még nem vagytok jók, de vágyódtok, hogy azokká lehessetek. Isten pedig megmutatta nektek az ehhez vezető utat, tehát haladjatok rajta. Csakhogy gyakran ti is belekeveredtek a földies észjárásba, és akkor a lelketekben levő értékek háttérbe szorulnak.

7. AZ ÉLET MINDENBEN IGAZSÁGOT SZOLGÁLTAT.

(**)

Aki tiszta törekvésben él, az a szépséggel is, vagyonnal is, hatalommal is a jót szolgálja. Én mindenben a szívet és lelket nézem. Mindenféle földi dolog csak eszköz a lelki cél elérésére. Ha mindenki csak az egyszerűséget, a közönségeset, az általánost kedvelné, nem fejlődhetnék a föld. Azért az ember mindent élvezhet, ami szép és jó, de csak a törvény keretein belül. Nem bűn, ha az ifjú élvezzi az ifjúság édes bolondságait. Legyen kedvelője zenének, dálnak, amikor annak ideje van. Szeresse a tudományt és minden nemes foglalatosságot. De legfőképpen szeresse Istent, s az örök szép isteni Esmét; lelkesedjék az igazért, legyen alázatos, s ha bír valamivel az Úr áldásaiból, használja fel azt a maga és mások javára. Mindenben szeresse a szépet és jót; tisztelje és becsülje meg a bölcsét, az igazat. S ha valakit szeret, szeresse azt igaz és tiszta szerelemmel és legyen hozzá hű a sírig. De abban, akit szeret, ne a testet keresse, hanem a lelket, mert a test csak csalódást okozhat.

Mindennel lehet törvényesen élni a földön. A gazdag felhasználhatja vagyonát, nem kell koplalnia, nélkülöznie, ha üdvözülni akar, viszont a szegénynek sem kell szégyellnie a szegénységét. A gazdag adja meg mindenkinek, ami annak jár és legyen bőkezű, a szegény pedig ne irigykedjék, és ha kap, fogadja el, és áldja érte Istent, Az alázatosság gazdagnál is szegénynél is szép erény, míg a gőg utálatot ébreszt. Azért akinek van valamije, tegyen úgy, mintha nem volna, s akinek nincs, tegyen úgy, mintha mindene volna. Mindennek a jót kell szolgálnia. Aki nem úgy jár el, ahogy azt az Úr törvénye előírja, keserves lesz annak a leszámolósa. Akinek a természetes javakból

van sok, adjon azoknak, akiknek ezekből kevés jutott, akinek a szellemiekből van sok, adjon annak, akinek ebből van kevés. Így kiegyenlítődnek az ellentétek. Akinek Isten sokat adott, adjon belőle vissza, mert amit az ember a szűkölködők között oszt szét, azt Istennek adja. Amint meg van írva: „Aki az én kicsinyeim közül eggyel is jót tesz, - Velem teszi azt, valaki pedig ezek közül egyet is megvet - Engem vet meg.” Cselekedjete tehát jót, amennyit csak tudtok; „ingyen kaptátok, ingyen adjátok.” Hiszen tudjátok, hogy minden, ami a földön jó, Tőle van. Ami pedig rossz, az az ördögtől van. Ne osztogassátok tehát embertársaitoknak az ördög ajándékait, akkor elkerülitek az ő szenvedését, amelyben része van: a kárhozatot.

Arra a kérdésre, hogy kinek mit és hogyan fizessen viszsza az ember, csak azt mondhatom, hogy mindent elintéz a természettörvény. Azt azonban kijelentem, hogy mindenki vissza fogja fizetni, kinek mivel tartozik. Az írás azt mondja: „Adjátok meg mindenkinek, amivel tartoztok: akinek engedelmességgel, annak engedjete, akinek félelemmel, azt féljétek, akinek hálával, annak hálát adjátok, akinek szeretettel, annak szeretetet. Akinek jó cselekedettel tartoztok, annak cselekedjete jót, akinek fáradsággal, annak fáradsággal fizessetek. Mert mindenkinek a maga értékét kell megkapnia. Ha valakinek a keserves fáradsággal keresett pénzét igaztalanul elveszi valaki - jóllehet talán nem egészen rosszindulatból - azt annak nem pénzzel fizetheti vissza, hanem ugyanolyan fáradságos munkával. Aki embertársától jót vett, az ugyanolyan jócselekedetekkel, melyeket nem hálált meg, vagy rosszal viszonzott, adósa embertársának. Azért nagy balgaság a mulandóság világában rosszat vetni, amikor az ember jót is vethet. Jó, ha az ember nemcsak magáért él, hanem másokért is. Mert ha semmit nem tesz másokért, csak rosszat, akkor csak a rossz visszahatását kapja. **Tehát aki az Istentől kapott földi javakkal jól gazdálkodik, az nagy hasznára válik lelki érdekeinek. Azért aki azt állítja, hogy a gazdagság kárára van a léleknek, téved. Éppen úgy téved az is,**

aki ellene van a tudásnak, mert minden jó, ami jó célt szolgál. Csak ne felejtsetek el mindenhez alázatos szívet kérni, mert ez a fő. A szegény kevélysége éppen olyan bűn, mint a gazdagé, és a szegény ember bölcsessége sem kisebb érték, mint a gazdagé. Gyermekeim! A föld egy nagy iskola. Itt aki nem végzi el a feladatát, akár szolgál, akár úr, egyformán lakol az anyag szellemétől, az úgynevezett sorstól. Fogadjátok azért a szíveitekbe Krisztust, hogy ő vezethessen benneteket, hogy felmenthessen a további küzdéstől a kegyelem által. Fogadjátok el az ő Igéjét, mint Istentől jövőt, hogy ez az Ige táplálhassa a ti lelkeiteket, mert ez az ő teste és vére, ez ad nektek erőt a további küzdéshez és haladáshoz.

8. AZ ŐSZINTESÉGRŐL. (**)

Ha az Isten nagyon igazságos lenne a szegény, bűnös lélekhez, nem lenne semmi öröme az embernek. De Isten jó, felettébb jó, úgy hogy azt az ember el sem képzelheti. Az ember nem képes semmit megérteni abból, ami ismeretkörén kívül esik. A dolgoknak helyes megértése az ember benső lelki világából veszi kezdetét. Senki a jót meg nem értheti, hacsak önmagában nincsen meg a jónak bizonyos fokozata. A szépet sem veszi észre, ha lelkének fejlettsége folytán önmagában a széppel nem rendelkezik. **Aki bizonyos dolgok meglátásánál önmagából indul ki, közel van az igazsághoz. Nem a teljes igazsághoz, hanem az általa elérhető legközelebbi igazsághoz.** Aki kegyetlen, bosszúálló természetű, az az igazságot kegyetlennek, megtorlásnak látja. Aki elnéző és irgalmas, az enyhíti az igazság szavát. Mindenkire nézve a saját törvénye a mértékadó. Akinek életében a szeretet volt a fő igazság, az szeretettel fog találkozni, ha bűnei és tévelygései nyomán az igazság kérdőre vonja is. Hol található tehát az igazság? Talán a szenvedésben, a bosszúban, vagy az üldöztetésben? Nem! Az igazság szava hallgat (míg az emberi szó vádlóként szerepel.) Az igazság szép; tiszta gyönyörűség. Olyan az, mint a kristályvízű patak, melynek átlátszó ví-

zében minden meglátszik, legyen az értékes és szép, vagy értéktelen dolog. Minél több egy lélekben az érték, annál nagyobb szüksége van az átlátszó tisztaságra. És viszont: minél több az értéktelen, a hiábavaló, annál kevésbé kívánatos számára az átlátszó igazság. Hát még akkor, ha kirívó bűnök, elrettentő, félelmetes gonoszságok rejtőznek a lélek mélyén! **Mennyire hátrányos volna arra a lélekre az igazság átlátszó tükre! Ezért és csakis ezért van megengedve a javuló lelkek között a földön a takaró viselete.** E nélkül a takaró nélkül utálattal fordulnának el a jobb érzésű emberek a gonoszabbaktól. Ezért, akinek van mit takargatnia, az nem is mulasztja el a leplezést. Akinek pedig nincs mit titkolnia, takarnia, az nyíltan és őszintén beszél és cselekszik. A megismeréssel bírók, az együvé tartozók között azonban nincs helye a takarónak, közöttetek egymás iránt mindig őszinteségnek kell uralkodnia. Ha a bensőtök világa a külsőtökkel egyszerűvé válik, nem lesz szükségetek a tettetésre, az álszenteskedésre.

Mindig a benső természetes érzés legyen a fő, a domináló. De amikor az őszinteséget akarjátok követni, vigyázzatok, hogy a felettébb való igazságoskodásba és ítélkezésbe ne essetek, mert akkor ti is kétszínűekké váltok. Mert ugyanannak az igazságnak a tükrébe, melyet más elé fordítotok, magatok nem néztek bele, és más mértékkel mértek másnak, mint magatoknak. Vannak dolgok, melyekről az írás is beszél, de amelyek függönnyel vannak eltakarva a kíváncsiskodó emberek és szellemek előtt. Ezeket ti titkoknak nevezitek. Azonban minden titok kiviláglik egykor, és minden homály eloszlik - mondja az írás - de előbb mindenre meg kell érni, mindenhez meg kell előbb szerezni nemcsak az ismeretnek bizonyos fokát, de azt a lelki tisztaságot is, amely képessé teszi az embert arra, hogy erőben és bölcsességben gyarapodva képes legyen elviselni a titkok nyilvánkoztatását. Ez nem azért van így, mintha Isten titkolózni kívánna. Nem! Csupán azért, mert - amint mondám - az emberi léleknek minden ismerethez fejlődnie kell, mert az időelőtti ismeretek ártanak az embereknek s a szerető Atya ezt nem

akarja. Ezért mi sem fedünk fel bizonyos titkokat, akik átlátunk a nálunk alacsonyabb fokozatúak világán, gondolkodásán és érzésein, csak akkor, amikor már látjuk, hogy az emberek értelmi és érzelmi világa erre megérett. De még azután is lesznek bizonyos dolgok, amelyeknek titokban kell maradniuk az egyén lelki fejlődése szempontjából.

Aki csalódásnak nem akarja magát kitenni, ne adjon a látszatra, akár jó, akár rossz legyen is az. Ezért nem jó a látszat után való gyors ítélkezés. Bár sokszor elárulja a külső a belsőt, sokszor árulója a léleknek egy-egy szemrebbenés, egy tekintet, egy elsápadás, de még az is lehet csupán látszat. De nem egyszer az erény meg a bűn is csak takarója a lélek igazi természetének, **mert nem mindig az elkövetett bűnök a lélek fokmérői, hanem a mélyén lappangó vágyak, amelyek csak alkalmat várnak a kibontakozásra.** Nem mindig az az erény sem, ami annak látszik, ha meg is valósul a jó. Sokszor az erény látszata alatt undok bűnök húzódnak meg a lélek redőiben. Azért aki már egy kevés tapasztalat felett rendelkezik, nem hivalkodik sem a hitével sem az erényeivel, senki felett nem ítélkezik, sem az igazságát felettébb nem hajtogatja, mert jól tudja, hogy amely mértékkel ő másoknak mér, ugyanazzal mér neki is a törvény. **Az őszinteség nem abban rejlik, hogy az igazság átlátzó tükrét az emberek egymás elé tartsák, és abban a büntől eltorzult képmásra hívják fel a figyelmet. Az egymás iránti őszinteségnek mindig szeretetből, elnézésből, megbocsátásból és belátásból kell fakadnia,** hogy a jóakaratnak gyógyításra képes, bizalomkeltő melegét és felemelő erejét érezze a lélek, hogy ezáltal önmaga vethesse le lelki hibáiról, tévedéseiről a leplet. Csak az ilyen önleplezés, helyesebben lelki megnyilatkozás válik üdvére és haladására a léleknek, mert felemelő és megtisztító hatást hoz létre.

Az éretlen lélekről, még ha erőszakkal kaparják is, nem hámlik le a bűn. Sőt minden hozzányúlásra éleesebben jajdul föl, és erősebben védi magát, mert még egy a bűnével, hiszen a bűn

gyökere a lélek természetében van. Valakit erőszakkal kibontogatni takarójából olyan dolog, mint az élve boncolás. Az ilyen eljárást én soha nem néztem jó szemmel. És soha sem adtam olyan példát, hogy valakit megszegyenítettem volna más előtt, pedig lett volna rá elég alkalom. Azért én soha nem szűnöm meg hangoztatni azt az igazságot, hogy a teljes igazság Istennél van. Mi lenne, ha Isten ezt az igazságot kegyelemmé nem változtatná részünkre, akik bukottak vagyunk? Higgyétek el, nagyobb és dicsőbb a lélek az elnéző szeretetben, még ha csalódik is, mint a maga makulátlan igazságában, mely minden csalódást kizár. Mert a legnagyobb csalódás azé, aki nem akar csalódni. Az igazság itt még szomorú valóságokat mutat, melyek elzárják a valóságtól a lelket. Az elnéző szeretet reménységet fakaszt a jövőre nézve, a jelenre pedig enyhületet nyújt, és így tűrhetővé teszi az életet, sőt örömmel sugározza be azt.

9. LEGYETEK ÓVATOSAK AZ ŐSZINTESÉGGEL! (**)

Gyenge jellemű emberektől nem sok eredményt lehet várni a javulás terén. Az emberekkel való érintkezésünkben látjuk, hogy vannak, akik makacsok, gögösek, érzékiek, haragosok; hisz megmutatja mindegyik, mi az ő egyéniségének a jellegzetes hibája, mert mindegyik olyan irányt követ, amilyen a hibája; csak a gyenge jellemű nem követ határozott irányt. A gyenge jelleműeknél nem kristályosodik ki sem az erény, sem a bűn. Az ilyen ember átmeneti állapotot él, néha több életen keresztül, míg csak a szenvedések és megpróbáltatások egy határozott irányba nem lökik, amelyben megtörik a lélek lanyhasága és igyekszik helyzetéből szabadulni. Nem lehet az események elé vágni. Isten kertjében nem szabad az éretlen gyümölcsöket leszedni. Jól tudjátok, hogy a szeretetteljes figyelmeztetésen túl senkivel szemben nem mehetek, sőt mi sem mehetünk, mert azt a hatást ritkán érné el az ember a másik lelkében, amit óhajtana, sokkal hamarabb az ellenkezőjét. Jegyezzétek meg: minél fejletlenebb valamely lélek, annál kevésbé képes az igazságot elhordozni. A fejletlen lelkekkel való bánáshoz sok türelem kell;

és még így is el kell készülnie a legrosszabbra, mert a hála és beismerés ritka virág ezen a téren, annál több a tövis és a csalán, mely sokszor megsebez vagy legalább is megcsíp. Az Úr nevében munkálkodónak mindenre el kell készülnie. Hiszen az Urat is gyűlölték, tehát a jónak és igaznak harcosát is gyűlölni fogják. Mert aki a sötétben, vagy homályban szeret élni, az ellene van a világosságnak, mely az ő tévedéseit nyilvánvalókká teszi. Nem lehet az eseményeknek eléje vágni azért, mert amíg a lélek a saját tévedéseinek gyümölcsét nem szemléli s azokról tudomást nem szerzett, nem hiszi el a jóakarójának, hogy melyik palánta milyen gyümölcsöt terem; az elbizakodott lélek pedig a maga okoskodásában mindig kedvezőbben ítéli meg bűneit, tévelygéseit, mint ahogyan azok a jóakaró figyelmeztető szemében visszatükröződnek.

A saját bűneivel szemben minden ember elfogult; és csak egy kis gőg legyen a lélekben, máris igazságtalanságot, kíméletlenséget és rosszakaratot vél felfedezni a szeretetteljes figyelmeztetés alatt. És azonnal kész a meg nem értésből származó szeretetlenség, a sértő visszavágás, a bizalmatlanság, az elhidegülés. Tehát az ördögnek ezt az előre elkészített vermet, melyet a gyenge és fejletlen lelkek mélyén ázott, ti kerüljétek el. Legjobb mindenkinek a saját belátására bízni a jövőjének megmunkálását. Azért azt ajánlom: ahol sok a fejletlen és hibás jellemű lélek, és valakinek tudtára akartok adni valamit, ott legjobb, ha általánosságban beszéltek. Mindig az emberi lélek bűnössége és megátalkodottsága teszi szükségessé a kerülő utat; az igazságnak, sajnos, kerülgetnie kell; a hazugság előtt azonban, mely a lélek gyengéinek hízeleg, hogy a pokol és kárhozat mérgét becsempészhesse a lélekbe, egyenes út áll, azt hamar és minden vizsgálgatás nélkül elfogadják, csak azért, mert az ember önmagát is bizonyos csillogó káprázatban szemléli. Az ember mindent, amit ő szépít, vagy az átlagból kiemelni lát-szik, nagy tetszéssel fogad. Ebben rejlik igen sok lélek boldogtalansága. Ez pokol a lélek számára, de édes pokol, amitől meg-

szabadulni igen nehéz, mert a bűnöket, tévedéseket, hazug, csillogó lepel borítja, és ez alatt a hazug, csillogó káprázat alatt mint bűzös hulla, húzódnak meg a bűnök és velük a szenvedések.

Ezt mi tudjuk és látjuk; és mégsem ránthatjuk le az önszépítés csillogó takaróját ezekről az enyészetet szolgáló lelki sebekről, míg a lélekben föl nem ébred a vágy a szabadulásra. Azért mi csak várunk, várunk, hogy mikor érik meg az a bűn a bűnhődésben arra, hogy már nem kell neki a hazugság csillogó takarója, és mi a léleknek segítségére lehetünk. A lelkeknek ez a lassú érése sokszor elkedvetleníti a jobb és tisztább szellemeket és elhagyják a spiritista gyülekezeteiket. Ilyenkor aztán élelmes csalók befolyása alá kerülnek a nem javuló spiritisták. Minél jobban szeretik a hízelgést, a nagy szeretet hangoztatását, minél nagyobbaknak, okosabbaknak tartják magukat, annál jobban lépre mennek, és a legfurcsább helyzetekbe kerülnek. Ezt tartsa mindenki szeme előtt, hogy el ne bukják! Istenhez nem lehet másként, mint alázatossággal közeledni, és ennek legelőször és legfőképpen a bűnbeismerésben és az attól való tisztulásban kell a lélekben az öntudathoz férköznie. Aki így kezd el javulni és imádkozni, az már bátran vállalhat munkát a szeretetben. De akkor is csak igen sok türelem, várni tudás és elnézés árán remélhet valami kis gyümölcsöt.

10. NE BIZAKODJATOK A LERÖGZÍTETT EMBERI IGAZSÁGOKBAN! (**)

Nincs olyan ember az életben, akinek emlékeiben csupa szép, nemes és dicsekedésre okot adó dolgok volnának elraktározva minden salaktól mentesen. Az ember nem tökéletes lény, és így nála minden szép és igaz érzés és gondolat az alacsonyból, a megvetettből válik ki a megismerés folytán. Vannak emberek, akiknek több a nemes, tiszta érzése és gondolata, mint másoknak. Ez a lélek már régebbi életeiben is dolgozott a jó és rossz szétválasztásán. Ez a lélek a fájdalmas tapasztalatok árán már előbb megérezte, hogy mi az értékes az életben, hogy mi a megtartani- és mi az elvetnivaló.

Szomorú, hogy a legtöbb emberen annyira elhatalmasodott a bűn, hogy ezeken a fájdalmas tapasztalatokon többször is át kell esnie, míg a lélek a tudatban meg tudja rögzíteni az eredményeket, amíg teljes figyelmével azt a hibát veszi munkába, amely miatt annyi fájdalmas emlék halmozódott fel benne. Minél inkább bele tud szövődni a tévelygés a jónak elismert elvek árnyalataiba, minél inkább az ő egyéni igazságainál állapodik meg valamely lélek a jót illetőleg - annál kevésbé tud megszabadulni hibás természetétől. Mert az a jó, amellyel össze van forrva a lélekben a rossz, a téves, az árnyalatokban mindig igazolni látszik a téves igazságot. **Ezért nehéz a bűneiktől megtisztulniuk azoknak, akik az úgynevezett javulás néhány fázisán már túl vannak, akik a valódi, megnevezett és megnevezhető bűnöket már legyűrték magukban, sőt a jónak valamely formáját gyakorolják is. Éppen ezekre a „jókra”, ezekre a nehezen alakítható „igazakra” várnak a legnehezebb életek és életkörülmények, egyszerűen azért, mert az igaz jót nehéz kiolvasztani a salakos jóból.** Mert ezek a hibás lelkek ragaszkodnak ugyan a jóhoz, de még nem rendelkeznek azokkal a finom lelki erényekkel, amelyek a jót minden feltűnés nélkül érvényre tudják juttatni, és a rosszat meg tudják fékezni, s hatóerejét korlátok közé szorítani. Ehhez nagy lelkierő szükséges. Ez az a nemes harc, melyben csak az juthat diadalra, aki feltétlen hinni tud a jónak értékében, aki minden körülmények között állhatatos, és kitartóan ragaszkodik az örök jó elveihez, aki tud bízni és várni azok megvalósulásában.

Ezt a hitet azonban a hibás lélek önmagától megszerezni nem tudja, csak akkor, ha Istennel folytonos közösségbe kapcsolja magát, hogy benne Isten Lelke munkálkodhassak.

Azért jobb, ha az ember nem akar nagyot, erejét felülmúló véghezvinni; jobb, ha kisebb a vágya még az úgynevezett jóra is, mint hogy túllőjön a célon. Nem jó, ha a földi ember sokat tud. Sokkal jobb, ha pontosan betölti hivatását, melyet számára a Gondviselés kijelölt. Mert a felületes életek és a fe-

lülletes tudások között ott lappanganak azok a hézagok, amelyekbe belerakódik a tökéletlenség eredménye, ami aztán elviselhetetlenné teszi azt a tudást és azt a jót, amit felületes vázként magára vett a lélek, s amit később önmagában meghasonulva kell eldobnia magától. Gyermekeim, meg kell barátkozni azzal a gondolattal, hogy az ember tökéletlen lény. Ez a tudat alázatossá teszi a lelket, megnyirbálja az önbizalmat és az embert önmagával szemben körütekintőbbé, óvatosabbá teszi. **Ez a tudat nem engedi, hogy egy-két gyenge erényétől elkapatva már a teljes tökéletesség birtokában levőnek képzelje magát az ember. Mert sokszor valójában ezek a nagyra tartott erények nem mások, mint kényszerzubbonyok a lelken, melyek csak gátolják azt mozgásában.** Ezért jók azok a szégyellni való visszaemlékezések, melyek időnkint a jóval együtt a hibákat is feltárják a lélek előtt.

Nem végleges itt semmi, csak a léleknek az a belátása, amely mindig újra meg újra megállapítja magáról, hogy neki ismeretre, szeretetre és mindig több és több alázatosságra van szüksége, és arra, hogy igaz ragaszkodással kapcsolja magát az igaz jónak forrásához: az örökkévalóság Istenéhez, hogy célját minél hamarább megközelíthesse. A léleknek ez az egyetlen igaz, maradandó és értékes erénye fejlődik ki a különböző csalódások, esések, felfelé emelkedések és ismét visszahullások nyomán. Mert belátja, hogy egyedül csak isteni segítséggel tudja a feladatát kielégítő módon elvégezni.

11. NE DÉDELGESSÉTEK HIBÁITOKAT! (**)

Az élet kanyargós útján mindenféle lélek, legyen az fejlett vagy fejletlen, egyformán haladhat. Nem mondom, hogy egyforma gyorsasággal, vagy egyforma erővel és kitartással, hanem mindenki számára egyformán megvannak a lehetőségek az ő fejlettségéhez mérten a haladáshoz. Nem futhatja meg senki a sáros, vagy poros utat anélkül, hogy el ne porosodjék, vagy sárosodjék, amíg átgázol rajta. Azonban mihelyt elhagyja a poros vagy sáros utat, igyekezzék magát megtisztítani, s amint tovább halad

az úton, azt fogja tapasztalni, hogy nem mindenütt egyforma az út. A földön a jó a rosszal váltakozik; a kellemes a kellemetlenel, a szeretet a gyűlölettel, az öröm a bánattal, az édes a keserűvel. Nem állandó sem a szenvedés, sem az öröm, mert az egyik is, a másik is megpróbáltatásul adatik. Senki sem zárkozhat el egyik elől sem, mert mindenkinek van a sorsában egyikből is, másiból is. Csak az egyiket előbb utoléri a szenvedés, mint a másikat.

És mégis, amikor az ember akár az öröm, akár a szenvedés hatása alá kerül, a látszat könnyen tévedésbe ejti, mert a tökéletlenség mindig magával hozza a tévedés lehetőségét. S ahol tévedés van - ott bűn is van. Hiszen minden tévedés következménye bűn; ez a lehetőség azonban nem zárja ki azt, hogy az ember abból meg ne tisztulhasson. Ha az ember nem tévedne, és a tévedését nem dédelgetné, nem volna bűn, és vele együtt nem volna boldogtalanság sem a világon. De mivel szenvedés és boldogtalanság van, tehát az út a tévedés gyökeréhez vezet. Ne higgyétek, hogy az életben mindig az a hibás, aki a pocsolóba lép és piszkos lesz tőle. Mindig a pocsoló előidézőjének szándékos vagy tévedésen alapuló rosszasága az oka azoknak a következményeknek, melyek ebből származnak. Mindig az elvek, az elgondolások azok, melyek a gyakorlatban vagy jól és áldásosan beválnak, vagy pedig átkosan megmételtyezik a szíveket és lelkeket, és következményeikben elviselhetetlen tehernek bizonyulnak. Mert minden, ami nem helyes, ami nem igazságos és jó, az ember lelkének bilincsevé válik, s e teherből mindaddig nem is szabadulhat meg, míg csak az általa elfogadott téves igazságot egy jobbal ki nem cseréli.

Az életben rengeteg elmélet és elgondolás van, melyeket az emberiség elfogadott anélkül, hogy azoknak következményével számolt volna. **És mindez csak azért van, mert az embert önző természete megakadályozza abban, hogy a mások lelkével is törődjék:** hogy a mások érzését is számításba vegye. Így aztán, legyen bár az ember a legjobb törekvésű, mégis tévedhet, és ebből kifolyólag tehet rosszat is. Mert amit önmagára

nézve jónak tart, nem bizonyos, hogy az a másik embertársa részére is azzá válik. Tehát még a szeretetben is hibázhat, amíg az a szeretet önző. Azonban ezek a hibák mind kitisztulnak, elhalványulnak, amikor már a lélek a magasabb fokú szeretetben kifejlődött. Ilyenkor már önmaga ítéli el korábbi tévedéseit, melyek még az önző szeretetnek a hatásai alatt jöttek létre, és igyekszik a lélek önmagában és önmaga körül mindent rendbe hozni, hogy a tévedésének nyomait eltüntesse, mert ezek a tévedések éppen olyan fájdalmas hatással vannak a lélekre, akár csak a más tévedések.

Ahogy a lélek tisztultabb fogalmakkal bír, érzékenyebbé válik mindenre, ami a saját tévedéseinek következményeként merül fel előtte. Ilyenkor aztán sokszor előfordulnak kiváló esetek, amikor a belátás és megértés jegyében nagy dolgok, nagy zavarok elrendeződnek. Vannak azonban esetek, amikor még a kicsiny félreértésekből származó bajokat sem lehet elrendezni, csak azért, mert a megértésre és megbocsátásra való készség hiányzik hozzá. Azért legjobb, ha ti minél kevesebbet hangoztatjátok és csillogtatjátok a ti töredék igazságotokat, mely látszólag a részleteken van bizonyos alkalmak idején, mert nem mindig teljes igazság az, ami annak látszik, mert ha egy kicsit is megkarcoljuk a nagyobb és keményebb igazsággal, azonnal kitűnik a tévedés, melyet csak egy vékony réteg igazság tart. Tehát hamis alapon szálltok síkra azért a kis látszatért, mely a ti részletekre talán előnyt jelenthet.

Lássátok, az isteni kegyelem sohasem keresgél, sohasem áskál azok után a részletek után, amelyeket az ember olyan nagy igyekezettel rögzít a felszínen, hanem inkább betakarja a bűnbocsánat és elnézés életet és fejlődést biztosító áldásával, kiegyenlítést, engesztelődést, tisztulást és gyógyulást hozó erejével azokat a lelkeket, akik erre a kegyelemre támaszkodva akarják útjukat tovább folytatni. Az isteni terv nem az, hogy az ember töredék igazságát jutalmazza, vagy büntesse, hanem az, hogy az egész lelkét a tökéletesedés felé terelje. És pedig nem

csak az egyet, hanem az összesét. Ti még elképzelni sem tudjátok, mennyire össze van forrva egy lélek az összessel: azért az Isten nem tépi ki a konkolyt a búza közül, hanem növekedést ad úgy az egyiknek, mint a másiknak, amíg mindegyik megéri az aratásra.

12. A FÖLDÖN MINDEN CSAK UTÁNZAT. (**)

A földi világ nem az igazság hona, itt minden szépnek és jónak csak az utánzata, elmúlásra ítélt része van megtestesülve. És éppen, mert minden csak átmeneti, mulandó, azért nem nagy értéket képvisel a valóságban. Olyan itt minden, mint a gyermekjáték, mely kívánatos és vonzó addig, amíg gyermekkorát éli itt az ember, de amint felnő, eldobja a gyermekjátékokat, mert az élet fontosabb értékeket kínál neki. A fejlődés folyamán a lélek is meggyőződik arról, hogy amit ez a mulandó világ nyújt, nem igazi érték; mert itt minden csak utánzata az igazinak. Vajon ha igazi volna itt minden, lehetne-e szó bűnbocsánatról? A megbánással helyrehozhatná-e valaha az ember a hibáját? Ha elveszi egyik ember a másiktól az életét, vajon jóvátehetné-e saját életének feláldozásával? Vagy ha száz élete volna, és mind a százat odaadhatná cserébe, vajon megelevenednék-e a megölt ember teste? Vagy egyetlen bánat könnycseppért, mely a keserűség pillanatában feltör a lélek mélyéről, elégtételt adhatna-e annak okozója, ha egész folyót ontana is könnyeiből? Nem! Soha!

És azok, akik nyomorúságra és szenvedésre születtek, nem méltán zúgolódnának-e azért, mert velük igazságtalan volt a Gondviselés? A megtörténtet meg nem történtté nem teheti senki. Még Isten sem törölheti el, mert ez nem lenne igazság. Vajon ha minden igazságos és jogos volna, ami itt a földön történik, javulhatna és haladhatna-e előre a föld és az egész emberiség? Nem és nem!

Minden jó és minden rossz csak átmeneti állapot a földön. Olyan mint az álom, melyből felébred a lélek a valóságra: a valódi öröme, vagy a valódi bánatra. Isten a földön nem he-

lyezett el az ő gyermekei számára sem igazi jót, sem igazi rosszat; azért a végérvényes igazságot az ember nem találhatja meg senkiben és semmiben. **Azért mondja az írás: „Ne legyen az ember sem felettebb igazságos, sem felettebb bölcselkedő,”** Hanem „Boldogok a békességre igyekezők,” **Hisz az ember az ő tökéletlenségében és fejletlen lelkiállapotában el sem bírná a mindenk felett való igazságot, mert ez a maga valójában megölné a fejlődést.** Mert ami megöli a kártékony férget, megölheti a hasznos állatot, sőt magát az embert is, ha meggondolatlanul bánunk vele. Így az igazság is sokszor megölhetné az alig kisarjadt szeretetet; erre pedig vigyázni kell. **Krisztus a hamis sáfár példájában megdicséri az eszesen cselekedőt, mert a hamis értékekből igaz értékeket biztosított magának a jövőre nézve, és ott mondja:** „Vajon ki bízna rá a földi emberre az igazi értékeket, ha a hamis értékeket sem tudja okosan kezelni, úgy, hogy abból lelki, azaz maradandó haszna legyen.” Már sokszor említettem, hogy az igazságnak is kanyargós utakon kell járnia, ha használni akar. Sokszor álarc alá kell rejtőzködni, csak hogy az ellenségeskedő gonoszság idő előtt meg ne támadhassa, és csírájában meg ne fojthassa.

Lássátok testvéreim, ez az a nagy munka, amelyhez sok-sok türelem, elnézés és kitartás szükséges, mert sok apró dologból tevődik össze a nagy egész, amire majd azt mondhatjuk, hogy ez jó, vagy rossz. De a jóra még nem mondhatjuk azt, hogy az már abszolút jó, mert még a rossznak is van köze hozzá; s viszont a rosszra sem mondhatjuk, hogy az abszolút rossz, mert még a jónak sok tévedése és hamis megismerése fűződik hozzá. Mindig a lényeg a fő. Az életben sokszor szembekerül a jó a jobbal; aki a jót követi, helyesen teszi, de elveszti a jobbat; ez pedig veszteség rá nézve. Legyetek mindig szerények és alázasak, és ami a fő, szeressétek egymást. Akkor anélkül, hogy akarnátok, a legjobbnak birtokába juttok.

13. MINDNYÁJAN TÖRT TŰKÖRDARABOK VAGYUNK.

(**)

Az emberek mindig mindent a saját lelki színeiken, az általuk elfogadott formákon keresztül szemlélnék, és így mindig olyan-
nak látják embertársukat, amilyen színű szemüvegen keresztül
nézik. Ha valakit a gyanú szemüvegén keresztül nézünk, nehe-
zen tudunk attól a hatástól szabadulni, amit az első pillanatban
nyerünk. Később azonban, ha a gyanú köde tisztul, egy kevés
jóakarattal sok mindent másnak látunk, mint az első behatások
alatt. Így lehet valakiben kellemesen, és lehet kellemetlenül is
csalódnai, akit a saját érzéseink visszatükröződésén keresztül
szemléltünk. Az ember gyarló, telve van mindenféle hibákkal,
és így a feltevéseiben másokat is szívesen felruház ezekkel a
tulajdonságokkal. Mindenki úgy vélekedik, hogy ő, ha nem is
jobb másoknál, ha nem is tökéletesebb, de legalább is van olyan
jó. Ez olyan általános felfogás, hogy ezen nem is kell megüt-
közni. Amikor már az önző természetű ember maga felett vala-
kit el tud képzelni, az illetőt olyan rendkívüli erővel és tulaj-
donságokkal tudja csak elképzelni, amelyek a természetét jóval
felülmúlják.

A baj ott van, hogy az ember érzés és érzés között nem
tud átmenetet elképzelni; képzeletben nem tudja azokat az apró,
átmeneti árnyalatokat követni, amelyeken a végletek ereje meg-
törik. És éppen ezek a felületes szemlélőnek láthatatlan árnya-
latok képezik a léleknek legnagyobb próbáit, s ennél fogva az
előrejutás akadályait. Azt, hogy kiben mennyi és milyen érzések
vannak, mi nem tudjuk megmondani. Éppen úgy nem tudjuk a
lélekben elrejtett erőket sem hatásaikban kiszámítani. Csak Aki
előhívta a lelkünket a semmiségből és felruházta isteni erővel,
s adott hozzá bizonyos mennyiséget a mindenség titokzatos ter-
mészeti erőiből, az tudja, ki milyen gondolatot őriz lényegében,
Ő tudja csak, hogy milyen cél elé állította, és milyen munkával
bízta meg a teremtés pillanatában. Mi csak keressük folyton a
hozzánk hasonlókat, akikkel gondolat- és érzésvilágunk egye-
zik, mert ez is természetünkhöz tartozik. Azt ti is tudhatjátok,

hogy az isteni harmóniából való kilépésünk az összetartozó egységnek megtörése volt, tehát *bármilyen szépen ragyogjon is a lelkünk, mégis csak apró tükörszilánkjai vagyunk Isten gondolatvilágának. A teljes egézség csak akkor és ott fogjuk alkotni, amikor már mind együtt leszünk a mi Atyánknál; akkor egybeforr az eltört nagy tükör és bennünk Isten arca és lénye tükrözik. Nem külön-külön, hanem mindnyájunkban együtt, egyszerre. Ez a végső cél. E cél felé futunk. Ezt a beteljesülést szomjazza minden lélek, amit teljes boldogság neve alatt ismer vagy sejt. Ez a természetünk isteni része, s mivel ez a hasonlóság törvényét keresi, tehát a hasonlók némileg boldogok is, ha együvé kerülhetnek. Ez teremtette meg a szférákat, a bolygókat és a különböző napokat. És ugyanez hozza létre az emberek között a barátságot és a szeretetet is.*

A gonosz célja ellenben a gyűlölet szítása, ez az ő erőforrása. Ez úton az egységbe tartozókat szétszórja, és a kicsit még kisebbre tördeli, csak hogy az isteni egység gondolatát megsemmisíthesse. Ami tehát nem olyan, mint ő, ami nem erre törekszik, azt felmorzsolja, s addig rombol, míg végül ő maga is mint eszme a romok alá jut. A tökéletlen felszín alatt a figyelmes szemlélő még tökéletlenebb alapot talál. S a bűn, melyet láttok, romboló hatásaiban a gonosz eszmének egy még tökéletlenebb magvában, az ellentétes érzések hordozójának, a sátánnak lelkében van elrejtőzve. A sátán - amint ti is tudjátok - szintén szellem, tehát isteni szikra, akárcsak azok, akik tiszták maradtak. De a lelke, ez a titokzatos csoda, az életnek ez a hullámzó ereje, elváltozott, mert nem felfelé, az egyesülés felé törekszik, nem az összeolvadásban, a hasonlók vonzásában keresi az ő részleges boldogságát, hanem amint mondtam, az apróból még apróbbat, a tökéletlenből még tökéletlenebbet akar alkotni. Nem mintha ő ezt így akarná, dehogy; ő is nagyot, hatalmasat akar létrehozni, de mert alaptermészetét nem tudja megváltoztatni, ennél fogva nem is tud tökéletességre szert tenni. Ezért aztán erőszakos, hamis, kegyetlen, ravasz és hazug, csakhogy az igazat utánozza.

A világot egyetlen alapgondolat tartja fenn: ez a változhatatlan igazság. A sátánnak is ezt kellene utánoznia. De mivel tökéletlen, tehát mihelyt az igazsághoz közel ér, romba dől az építkezése. Itt a földön az anyag az ő építkezésének a fő eleme. Ezen az anyagon keresztül tart ő fogva mindenkit; egyiket gyengébben, a másikat erősebben. Mivel azonban még az Urat is megköörnyékezte az anyag hatalmánál fogva, így tehát ezen keresztül minden lélekhez van bejárata. Isten kezében azonban az anyag is olyan eszköz, mint minden más, ami lelkünknek része. Az élethez olyan szükséges járulék az anyag, mint a felhevített kemencéhez a parázs. Szükséges tehát, hogy a kemence meleg maradjon, hogy a lélekből kivájjék úgy az arany, mint a salak. Jaj azonban azoknak, kik az Isten kezében levő eszközt, tehát az anyagot célnak tekintik az életben! Ezeknek bizony csak salakot fog a lelkükből a kemence kiváltani és bemutatni, amikor már kihűlt. Alig tekint körül az ember, a földi élet máris elmúlik, mint a kemence füstje, s ha az ember csak az anyagnak élt, szegény marad, és a lélek sok salakja úzi, hajtja azt a kis igaz érzést és gondolatot, melyet az anyagon át nem engedett szóhoz jutni a gonosz természet. Ilyenkor a szellem azon veszi észre magát, hogy sok a vádló és sok a követelő; sok az adósság és sok a szorongató nyomorúság. S amikor a szellem ezt látja, a legkényszeredettebb testöltést is örömmel vállalja, csakhogy törleszthessen.

A bűnös lélek előtt a legkétségbeejtőbb jövő állana, ha az Isten le nem hajolna hozzá, és az igazságot fel nem bontaná, át nem változtatná kegyelemmé, és a kegyelemmel fel nem emelné, és meg nem tisztítaná a bűnöst. Azután az ember lelke minden fordulónál, minden testöltésnél másként látja az anyag hatalmát maga mögött eltűnni; és amint kopik az anyag hatalma, annak arányában veszít a sátán is az erejéből. Akinél az anyag nem cél, hanem csak eszköz célja eléréséhez, aki nem látja oly kívánatosnak, olyan csábítónak, arra nézve akkor sem veszélyes, ha sok, akkor sem, ha kevés van belőle, mert munkája végén leteszi az eszközt, és tiszta ruhába öltözik. De amíg valaki

itt van a földön, amíg át nem öltözött, mindenki olyannak nézi őt, mint amilyen szándékkal és érzéssel ő hasonul az anyag világához.

V. RÉSZ. ÉLET ÉS KÜZDELEM. (**) 1. ÚJJÁSZÜLETÉS.

Élünk! A tudatnak az a foka, a léleknek az bölcsessége, amely ebben a szóban van kifejezve, az egy-istenségnek a titka. Olyan óriási magaslat, melyről széttekintve látjuk csak, mi az: *nem* élni, nem lenni, nem érezni az élet mozgását bennünk. Innen tekintve a megsemmisülés, a halál, a nem létezés már szörnyűséges lehetetlenségnek tűnik föl előttünk. Az életnek ez a nagy lenni-akarása isteni törvény bennünk, mert amikor nem akarunk lenni, amikor nincs célunk, nincs vágyunk, már magát a halált hordozzuk lelkünkben. A halál is titok, éppen úgy, mint az élet. Ez a kettő kiegyenlíti egymást. A halálnak, a nemlétezésnek valami borzasztó rossznak kell lennie, miután az élet véget nem érő, boldogságot rejtegető titok, amelyet kikutatni kötelességünk. Ezt a kedves kötelességet az Isten természeti törvényeink közé helyezte, s mi élünk, kutatunk, dolgozunk magában az életben az életért, és az életben elrejtett boldogságokért. Minden egyes felfedezés mérhetetlen öröm kifogyhatatlan tárházává válik lelkünknek, s végül a lelkünk összeszedi az összes életkinccseket: az életet, és akkor mi is mérhetetlen nagyokká, hatalmasokká, végtelenné, örökkévalókká váltunk, és beleolvadtunk az istenségbe: a nagy titokba, mert mi is azokká lettünk. A párányi isteni szikrák, melyek az élet titkából kipattogva izzón hullanak szét a teremtő istenség körül, majd csillagokká, majd hatalmas napokká, végül a napok fénymasszájává válnak, és eltűnnek a fényben, az örök fény birodalmában.

Ez az útja a mi lelkünknek, a semmiségből előhívott szellemparányoknak, akikre, még mielőtt lettünk volna, az élet titka rásugárzott; és a következő pillanat már visszatükrözte a

sugarat, megfogamzott az élet a halálban, a valami a semmiben. Az élet ilyen terjedése a folytonosan munkálkodó, pihenést nem ismerő teremtés. A teremtménynek, a kicsiny titoknak a nagy titokhoz: a Teremtőhöz való kapcsolódása örökké fennálló, s e kapcsolat adja meg a haladáshoz, a nagyvá levéshez az erőt, ez táplálja és növeszti a fejlődésben a szellemet. A fejlődő isteni csíra, a parány is felfoghatatlan nagy titok ura, és e titoknak nyilvánosságra hozásával, felfedezésével arányos a fényben és nagyságban való gyarapodása. Az élet és halál vegyülete: a világoosság és sötétség különféle vonzást gyakorol a lélekre. A világoosság az isteni, a sötétség a semmiségi titkok felé vonja. Az isteni fényszikra: a szellem természetszerűleg Isten felé vágyik, míg lelki, a másodlagos fény, a sötétség felé vonzza őt. Az emberré lett lények már zuhanó isteni szikrák, kik elvesztették iránytűjüket, és a sötétség vonzásába teljesen beleestek; azonban az éltető erő, az élet örökkévaló titka velük van, és nem hagyja el őket soha többé, csak törvényekre osztva önmagát, kíséri őket a legmélyebb zuhanásukban is. Ez az, amit természetnek mondotok, ami önmagában szintén titok, amely ugyancsak kifürkészhetetlen, mert mikorra belőle valami részt megismeritek, már elöttetek áll egy új, egy még csodásabb valami. Az ember is ilyen titka a természetnek önmaga előtt és a vele egy állapotban élő emberek előtt. De nem titok az ebből az állapotból kinőtt szellemek előtt, akik már elhagyták ezt a fokozatot.

A lét a földi ember előtt a bölcsőtől a koporsóig terjed, amikor eléje áll a nagy titok: a halál. Végig érzi az ember is a lét örömét abban a fokban, amely az ő állapota szerint érezhető, és éppen úgy megborzong a halál gondolatára, mint a magasabb létállapotban levő a megszűnés lehetősége előtt. De mivel az emberi lét a nemlétezésétől még nem esett messze, azért beletörődik, de bele nem nyugszik az elmúlás gondolatába. Az emberi állapot a szellemi állapothoz hasonlítva olyan, mint egy félálom, amit reggel álmodik végig a földi ember: ébren is van, nem is, alszik is, nem is. Ezért van a földi ember szellemi kedélyében még helye az öngyilkosság és gyilkosság gondolatának.

Csak akkor rezzen össze, ha a halál közvetlen előtte áll, és olyankor, amikor nem várja, mikor még céljai vannak az életben. Ezek a célok mindig különfélék a szellemi ébrenlét állapotai szerint. És e célok, az élet rejtélyének kutatásai, a különböző titkok felé vezető utak már, s ha ezen az úton találja a halál gondolata, összeborzad, és borzadályos ellenszenvvel viseltetik iránta. Az isteni kegyelem a zuhanásában kísérő titok ebben a borzongásban, mely ébreszti és ösztönszerűleg hajtja a szellemet az élet nagy titkának a keresése felé, ahol a boldogság forrásai nyílnak meg számára. Minden fájdalom, minden borzalom, minden rémület, ami az élet elvesztésének gondolatával jár, ebből az élettörvényből lép elő; és nagy szüksége van erre az embernek, hogy a sötétségből a világosságra, a halál bizonyos állapotából az élet ragyogó útjára lépjen. Minden, ami Istentől jó, csak jó lehet; és mégis itt e mélyre esett világban tengernyi szenvedés és fájdalom árán tanulja csak meg az ember, hogy nem jó az út, amelyen halad. Isten hagyja, hogy az ember meggyőződjék a saját tökéletlenségéről, gyengeségéről, sőt gonoszágáról, mert az ember ellentétes természete csakis ez után a meggyőződés után képes elfogadni az isteni jót és igazat, amelyen haladva elkezdí saját boldogsága épületét építeni. Ha a szellem gyenge, épülete is gyenge lesz, s nem ad maradandó lakást, boldogító nyugalmat a léleknek. Így folyton-folyvást új építkezésre, új munkára, új erőpazarlásra van szükség. A természettörvény vezető és tanító ereje az, amely a kutató szellemet egyre mélyebben és mélyebben vonzza bele a célok és vágyak végtelen rengetegébe, s amely végre a testi én létlehetőségének határain túlemeli.

Itt van a hit világának kezdete, az örökélet első kis gyengefényű mécse, mely a végtelen titkok titka felé vezető utat mutatja. Amikor ide ért az emberi szellem, innen öntudatosan haladhat felfelé, vagy lefelé, az élet, vagy a halál felé, a létezés vagy nemlétezés felé. Ez a szabad választás már az öntudatos szellemé, akar-e tovább zuhanni, vagy visszatérni Istenhez. Ez egy-egy élettornust, egy-egy korszakot jelent, amely idő alatt

rotálva elválik a salak a tisztától, és a tiszta felemeltetik, a salak elsöpörtetik. A szellemek korszakának ez a turnusa a kárhözatra, vagy az örökéletre visz. Krisztus egy ilyen korszaknak a végén öltött testet, hogy a korszak befejezésére megmentse azokat, akik fejlődésüket befejezve a tisztulást nem érték el. Amit az Úr mondott, mind ezekre vonatkozott. És amit akkor mondott, ma még erősebben mondja, mert a lelkek fejlettebbek, az értelem teljesebb, de a jóakarát kevés, hogy azt megértsék az emberek: *„Szükség nektek újonnan születnetek, mert ha újonnan nem születtek, semmiképpen nem mehetnek be a mennyek országába”*. A földi test immár nem öntudatlan ruházata a szellemnek, mert értelme fejlett, érzelmei kifinomultak. De nem az igaz és tiszta felé fejlesztve, hanem éppen a bukás felé. A lélek nem a szabadság felé, hanem a rabság felé hajlik; tehát öntudatosan, minden külső természeti segítség nélkül kell az immár eléggé fejlett szellemnek megkülönböztetnie a jót a rossztól, és ha az isteni jót szellemi értelmével felfogta, követnie kell azt a fizikai világban, még ha természetes testi énje ellene van is annak. A felismert jót és igazat a lélek ferdén fejlődött állapota felett úrrá, vezetővé kell tennie a szellemnek.

A fejlődésre szánt idő elmúlt. Az emberiség, ha megmarad ebben az állapotában, vagyis, ha ebben az irányban halad tovább, elposványosodik, alászáll szellemi magaslatáról. Hogy ez meg ne történhessék, jött Krisztus, és elhozta az Isten evangéliumát. Isten szellemének szava ez az ember szelleméhez; a nagy Élet, az örökkévalóság, a Tőle eltávolodott kicsiny szikráit magához vonzó Élettitok beszél ebben a kicsiny életparányhoz, aki már megérti Őt. Az újraszületés, mint Istentől adott szóbeli törvény, az ember lényén természetes átalakulást, újjáteremtést végez, amely ugyan látszólag, testi szemmel nézve semmi újat vagy csodaszerűt nem mutat, de a lelki testen óriási átváltozást visz végbe. A szellem saját lelkében is küzdelmes csatateret talál, ha érzelmi világába tekint. Mert a szellemi énbén elismert jó és igaz meghódítja a lélek fejlettebb érzelmi világát, és egy felsőbb öntudatban csoportosítja össze, amely önmagában egy

egészet képez, és ez éles szemmel vizsgálja az alsóbb (testi öntudat) énjében végbement, elkövetett törvénytelenégeket. Minél nagyobb tért hódít meg Isten igéje az érzelmi világban, annál messzebbre világosodik meg értelmi világa. Vagyis, akinek az érzelmi világa nem fejlett, annak értelmi világa a szellemi igazságok iránt nem fogékony, bár lehet az anyagi életben tudós, vagy más nagyra tartott tehetség. Az értelmi világ világossága az érzelemben melegséggé és vonzássá, boldogító és boldogságot elfogadó szeretetté válik, mely teremtő munkájával életet, delejességet sugároz ki magából. S amint ez a delejesség a lélek erőiben elhelyezkedik, s cselekedeteinek, gondolatainak emlékeiben az eddig elfogadott jónak és igaznak ellenkezőjét ismeri fel, fájdalmas érzésben összpontosulva teremt meg a bűnbánat könnyeit. **A bűnbánat minden más bánattól különbözik, mert a lélek keserősége vigasztalhatatlan. Erre nincs orvosság, nincs vigasz; ezt a mulandó világ körülményei nem tudják elfeledtetni, mert ez a bánat örökkévaló lényünknek az örökkévalótól történt elszakadás feletti keserősége. Ez a keserűség elhordozhatatlan, kibírhatatlan volna, ha onnan felülről jövő hang biztatást, bátorítást nem sugározna alá.** Ez maga a halál volna, ha az ember bensőjében nem visszhangzanék az isteni törvény vonzó ereje. A bűn átka a halál; a bűn felismerése a halál közelségét, a megsemmisülés borzalmát ébreszti a lélekben. Kicsoda állhatna meg ez előtt a természettörvény előtt önmagában bizakodva, mikor felette, alatta és bensőjében is e rettenetes törvény teljes szigorával találja szemben magát?

Isten, ki e törvényeket alkotta, bölcsen elrendezett mindent; megmutatja a fejlett léleknek az igazságot, hogy megmutathassa, s érthetővé tegye az irgalmasságot, amelyet vele cselekedni akar. Mert kicsoda látott olyan tökéletlen orvost, aki fel nem világosítja a beteget baja veszélyes voltáról, mielőtt a műtétet végrehajtja? S ha a földi emberek eszesek, mennyivel bölcsőbb a mennyei Atya! A bűn felismerése egyenlő a halállal. A

bűnbánat egyenlő a halál borzalmával, amely lelki dermedtségben végződne, ha itt az isteni kegyelem nem várna a lélekre. Az igaz bűnbánattal eltelt szellem nem meri remélni bűnének bocsánatát, míg lelke a halál bizonyos fázisain át nem esett, míg át nem szenvedte a mardosó fájdalmat, amely felemésztí utolsó magamentési gondolatait is. **A tompa vergődés sötétjéből a legmélyebb alázatosság érzésében megtörve kiált a lélek az Úrhoz: Uram segíts, mert elveszek! Innen a mélységből feltörő lelki hang az újjászületés első kiáltása**, amikor már a lélek levetette régi énjének, melyhez a bűnök tapadtak, önáltatásra szánt egész gondolat- és érzésvilágát, s egyedül a bánat maradt körülötte, meg a szenvedésben felégetett gondolat- és érzésvilág hamuja, amelyben ülve várja a szabadítást. Akkor, és csakis akkor jön el a bocsánat, az újjászületés, amikor az Úr szava, mint a tiszta vizeknek cseppjei megmossák a lelket óriási büntudatától, s a reménység életet adó cseppjeit csepegteti be a szenvedéstől elgyötört szívbe. Mint a szomjas föld a langyos esőt, úgy issza be a lélek az Úrtól jövő igazságokat és vigasztalásokat. Úgy ragaszkodik az Úrhoz s az ő törvényéhez, mint a folyondár a tölgyhöz, mint a megmentett az életmentőhöz, mert hiszen meghalt, és a lelke mégis él a bűnbocsánat reménysége által. Az újjászületésben benne van az új élet célja, vágya, reménysége. Nem a régi ember élete ez többé, mert az meghalt bűneinek, tévedéseinek felismerése által, s a halál elvitte régi vágyait, céljait, mivel azok a vágyak a halálból, a megsemmisülés vonzásából eredtek, és a mulandóhoz, az időlegeshez fűzték. De a szellem, az örök isteni felébredve megismerte tévedését, és erős akarattal az örökkévaló törvények felé nyújtotta ki kezét. „Az első elmúltak, íme, Én mindent megújítok,” mondja az Úr. „Adok nekik új testet és új lelket, amellyel az én beszédemre hallgatnak, és az én útaimon járnak.”

Az újjászületett szellemi öntudat új vágyakkal, új célokkal új utakon halad, ahol az Úr törvénye különféle testi és lelki erőkkel ruházza fel az újonnan születettet. Új szívvel, új lélekkel jár az ismeretek mezején, amelyen minden táplálót, minden

erősítőt a saját lelke erősítésére, fejlesztésére fordíthat. A lélek növekedik, erősödik; az isteni jó és igaz, mint friss vérkeringés járja át a lelkét, és mindaz, amit szellemi öntudatában jónak és igaznak ismer el, lelki természetében mint isteni törvény megvalósulva jelenik meg. A forma, mely után a lelki egyéniség alakul, mindig valamely eszményi nagyság, aki a földi ember képzeletvilágában mint a tisztaság és szentség megszemélyesítője élt. Az egész szellemi élet Ahhoz alakul, és végül teljes hasonlóság áll be. Ez a szellemi átalakulás hosszabb időt vesz igénybe a lélek fejlettségi foka szerint. Nem máról-holnapra, mint azt az emberek hiszik; néha egy teljes élettartam, néha több élet szükséges ahhoz, hogy a mulandó világ emberének lelke a halál után teljes és kielégítő boldogságot találjon az örök életben. Mert a megismert igazságok újabb, fokozottabb fényt sugároznak a lelkére, és ennek a világosságánál sok apró tökéletlenségre talál a kutató szellemi „én”. Ezeknek a kitisztázása képezi legfőbb feladatát a szellemnek. Ez azonban már egy más, az előbbi célokkal és vágyakkal össze nem hasonlítható munka. A halál, mely a test törvényeinek természetes folyománya, itt, ebben az esetben csak átváltozást jelent a léleknek: az anyagi burokból való kivetkőzését, a romlandóból a romolhatatlanba, a mulandóból az örökkévalóba történt átköltözését, mellyel teljes szabadságát nyeri vissza. Mert minden szűk korlátok közé szorított természettörvény a szellem rabságát jelenti, amely képességeit lefojkozza. Az isteni jó és igaz a földi ember kedélyvilágában mint írott betű, vagy kemény természettörvény tud csak az öntudat mélyére hatni. A föld természettörvényétől megszabadult szellem azonban legbensőbb énjének kedélyvilágával fogja fel az isteni jót és igazat, amely bensőjéből sugárzik külső burkolatára. Bensőjében bírja az élet nagy titkát, amely összeköti őt az élettel, mely életet ő már feldolgozza, és saját jó és igaz megismerése szerint építi fel, és ezáltal teremti meg az ő hazáját, ahol lelke pihenést és boldogságot talál. Azért az írott betű korlátokat von az ember elé, míg a szabadon áradó isteni eszme, melyet az Isten felé törekvő szellemi egyéniség legbensőbb kedélyével

fog fel, teljes szabadságot biztosít az ember lelkének, csak ereje legyen haladni a beláthatatlan örök titok felé. Az élet fel van fedezve; s ez az élet a végtelen, az örökkévaló boldogságot rejtető titok, melyet kikutatni kötelességünk; amelyben élve mi magunk is az élet kifogyhatatlan tartályai lettünk, mert eszméink, érzéseink, cselekedeteink életet sugároznak, anyagot bonantanak; és így átmentünk a halálból az életbe.

Az újjászületés fájdalma bőven kárpótolva van, mert akárhogy tomboljon a sötétség hatalmas bűnös testünkben, lelkünk fájdalmában elég, megsemmisül a mulandóhoz való vágyaink, céljaink épülete, és abban a fokban épül fel az új, az örökkévaló épület, amely fokban összeroskad a régi. Krisztus, aki az újjászületés szükségességét hangoztatta, a megkeresztelkedést is célul tűzte ki az embereknek, mint a mennyei életnek első mozzanatát az emberi képzeletben, amellyel az ember lelki kedélyére hatni akar, hogy nyitva álljon az isteni jónak és igaznak befogadására. **A megkeresztelkedés, ha ezt a lelki megnyilatkozást nem eredményezi, semmis a lelki világban. Az emberi lélek zárva marad, még ha a külső vallásosság követelményeinek példásan felel is meg, ameddig a belső lelki világ át nem veszi, és meg nem érti az Úr szavát.** Amely pedig szól a természettörvényben, szól a halál által, az élet által, szól az írott betűben, szól álomlátás által. Szól szigorúan, szól szelíden, szól a mennydörgésben és a szelíden suttogó szellőben, szól a szeretetben, az igazságban, a csapásokban, a fájdalmakban, az örömben és a bánatban. Szól Mózes által, szól Krisztus által, szól az élők és holtak által. **Minden hang harsogja, nyögi, sóhajtja, parancsolja, hívja, kéri az embert, e letűnő korszak utolsó tévelygő juhait: „Térjetek meg, mert elközelgetett a mennyek országa, és immár az ajtó előtt van.” De azt is mondja: „Aki újjá nem születik, semmiképpen nem mehet be a mennyek országába.”**

Aki újjá nem születik, az élvén meghalt, mert élete az élet nagy titkának utolsó fokozata, amelyen túl kiégett parázs hamuja sötétlik. Élete ugyan el nem vész, mint ahogy nem vész

el az olaj, ha a mécses kialszik; de ha kialszik, sötétség és feledés borít be mindent. A melegség kihűl, az olaj megdermed. Megsemmisül az élet. Elvész minden öröm, minden jó a halálban. A lélek sötétben, boldogtalanul várja a feltámadást, *amely soká, nagyon soká fog késni*, mert visszautasította a makacs szellem Istennek, az Atyának életet adó hívását. „Kicsoda mond a porban dicséretet Neked Uram? Kicsoda áldja a te nevedet? Azért éljünk; harsogva kiáltunk keletnek és nyugatnak, délnek és északnak, hogy mi élünk, mert él bennünk az Úr, aki feltámadott, s nekünk az örök életet kivívta életével és halálával!!

2. ISTEN NEVELŐ RENDSZERE AZ ÉLETBEN. (**)

Minden lélek számára kell egy időnek jönnie az életében, hogy a legbensőbb természete kifejezésre juthasson. Nem értem én ez alatt a szellemi „ént”, hanem az ember lelkének azt a részét, melyre valamikor nagyobb gondot fordított. Sokszor egész életek lejárnak abból az egyetlen célból, hogy egy igen mélyre került érzés, mely a lélek fejlődéséhez szükséges, felszínre juthasson. Láthattok a nagy gazdagságban és fényben élők között is elégedetlen lelkű embereket, akiknek teher a világi előkelőség, és mindenképpen szabadulni szeretnének tőle, s vágyva tekintenek az egyszerűségben, tán szegénységben élők világába, mert lelkük mélyén ott szunnyad egy emlék abból az időből, amikor ők ilyen egyszerűen éltek, de a lelkük természete kielégült, mert egy bizonyos érzésük a felszínre jutott és kifejezhette magát.

Az ember lelke nem olyan egyszerű és könnyen áttekinthető, mint azt ti gondoljátok, s nem olyan könnyű az embernek a lélek vágyvilága felett úrrá lennie. Meg kell előbb ismernie, ki kell előbb tapasztalnia a vágyott állapotot, hogy az tartós vonzást ne gyakorolhasson a lélekre, amennyiben káros hatású.

Azért engedi meg időnként az Úr, hogy az ember a maga törekvései szerint élhessen a földön, hogy önmaga győződhesék meg cselekedeteinek a hatásaiból azok jó vagy rossz voltáról. Ezért van, hogy a harácsoló természetűnek látszat szerint

sokszor kedvez a szerencse; a könnyelmű, léha embert mintha az őrző-angyala vezetné - nem történik baja; a vakmerőnek minden jól sikerül. **Ez azonban mind csak látszat, mert amikor a mérték betelt, amikor a lélek eléggé kimerítette ezt a természetét, - az okozatai törvény szerint a másik végletbe kerül. Ez a másik véglet aztán bővelkedni fog mindazokban az esélyekben, melyek eddig fel voltak függesztve, és az okozati törvény a lélek elferdült természetének eredményeit, mint gyógyító orvosságot használja fel a vágyak ellen. Azok a lelkek, akik természetük szerint uralkodni szeretnek mások felett, szintén több ilyen próbaéletet élnek végig, míg a középutat megismerik, azaz magukban kialakítják. Az uralkodás után pedig, hogy a lélek ebből a hibájából gyógyulhasson, okvetlen a kénytelen engedelmeskedés következik. Ez vele jár az elsővel; ez a kettő vonzza egymást. Boldog az, aki a középutat úgy az egyik, mint a másik végletben megtalálja. Mert a két véglet között haladva ismeri csak meg a lélek azt az igazságot, amely őt tévelygéseitől megszabadítja.**

Vannak azonban a léleknek szebb, magasabb rendű vágyai is, melyek egy-egy vezeklő élet alatt nem juthatnak kifejezésre, mert a körülmények nem nyújtanak lehetőséget rá. Ezek ugyan jók, törvényesek és igazak is, mégsem mehetnek teljességbe, és csak a sóvárgás marad meg utánuk a lélekben. Ha pedig a lélek mégis eljut az ilyen kis szigethez, boldogan nyújtja ki a kezét és adja át magát azoknak az érzéseknek, hogy belőlük erőt vonjon magához. Sokszor hosszú ideig ebből táplálkozik, és újból meg újból visszatér ezekhez az emlékekhez, még életének későbbi ideje alatt is, hogy elgyönyörködjék és megpihenjen azokban.

3. AZ ÉLET VÁGYAKBÓL ÁLL. (**)

Mindenkit megviselnek az élet zivatarai. Nézd meg a virágokat, milyenek egy-egy orkán után, ha eső nem javította ki a rombolást, olyan tépett, hervadt az emberi lélek is az élet megpróbál-

tatásainak viharai után. Ami a lélekben szép, üde és élettől duzzadó, az úgy a külsőben, mint a kedélyben megnyilvánul. Azonban az ilyen viharok után a kedély már nem az a derűs hullámokat továbbító erő, mint rendes állapotában, mert a finom rezgésekre berendezett érzékszerveket borús hányódások és villámok tépik, melyek kimerítik és lehangolják a lelket. Ez az embernek nem igazi énje. Ilyen állapotában a beszédje és cselekedete a lélekben felgyülemlett fáradtság salakját hozza napfényre. Mert amint a testben elégnék bizonyos erők, és marad csak azok hamuja, éppen úgy a lélekben is minden fájdalom és csalódás után marad vissza ilyen salak. Előfordul, hogy sokszor annyira felszaporodnak ezek a salakok, hogy a lélek érzőképessége is megbénul azon a helyen, ahol izgatva volt. Ez minden vezeklő úton haladónál előfordul. Ezért láthatók olyan nyomott kedélyű emberek a földön. Ezek mind nagy viharokon, szenvedéseken átment lelkek, akik ugyan már elfeledték régi fájdalmaikat, de azok nyomát viselik az új testben is. Ilyen fáradt és vénlelkű gyermek és ifjú igen sok van a földön, aki vagy nélkülözi a vitalizálást és reménységet, vagy nem is képes azt befogadni.

Isten megadja a lehetőséget mindenkinek az előre jutáshoz, de kivételt nem tesz senkivel. Mindenkinek a maga igyekezetével kell előre sietnie. Így vagytok ti is mindnyájan, mindegyikőtöknek megvan a maga terhe, amit hordoznia kell; csak az egyik hamarabb megbarátkozik vele, mint a másik. Az élet csupa vágyakból áll. Ha nincs vágy, nincs ösztönző erő. Azonban vágy és vágy között nagy a különbség. Az egyszerű, tiszta örömök után való vágyat nem szabad megvetnie az embernek, mert ha megveti, a bűn jut előtérbe.

Általános vágy a boldogság utáni vágy. Mindenki boldog szeretne lenni, de érte senki sem szívesen küzd. Előfordul azonban, hogy aki küzdött érte, (látszat szerint) rosszabbul jár annál, aki nem is tudja, hogy milyen értéket bír a szeretetben, az egyesülésben, vagy az egészségben. Ezek azok a szegények, akik nem is tudják, hogy ők milyen szegények, csak azért, mert nincs érzékük azt észrevenni és értékelni, amivel bírnak. Mert annak

dacára, hogy rendelkeznek ezekkel az értékekkel, élvezni nem képesek azokat. Mert mindenkinek csak annyi adatik ezekből az értékekből, amennyit lelki énje magáévá tud tenni. Tapasztalhatjátok, hogy a jót csak az tudja értékelni, akiben magában is van bizonyos jó, az igazat is csak az tudja megbecsülni, akiben van igazságérzet. A széppel nemkülönbén áll a dolog: a szépérezéknek is ki kell az emberben előbb alakulnia, hogy a szépet észrevehesse valamiben. Hiába teszitek a vak elé a legszebbet is, nem tudja értékelni, a süket is hiába hallgatja a legszebb zenét, mert mindenhez elfogadó, megértő és észrevevő képesség kell. Ezt a hasonlóság törvénye hozza magával. Innen van az is, hogy csak a hasonlók értik meg egymást. Minél nagyobb a hasonlóság, annál nagyobb a megértés, a harmónia. Azonban fordul egyet a kerék, s ami ma még érthetetlen, az holnapra érthetővé válik, mert amit ma a jó és igaz nem tudott az emberrel megértetni, azt a holnapi rossz és gonosz érthetővé teszi a szenvedés által. Azért nem kell elcsüggedni, ha időleges életében a jónak tűrnie és szenvednie kell is a meg nem értéstől; a fejlődés sorrendjében egész bizonyosan beigazolást nyer az ő igazsága. Mert amit ma eldob a dőre ember, mert értéktelennek találja, holnap már keresni fogja azt. És éppen mert keresi, nem találja, amíg csak keményen meg nem dolgozik érte.

Óh milyen sajnálatraméltók azok a gazdagok, azok a hatalmasok, akik visszaélnék azokkal az előnyökkel, amelyeket ma élveznek! De bizony az elkövetkező holnapi megjelenésükben (újabb testöltés) már mindent odaadnának, csakhogy jóvátehesék azt, amit esztelenségükben elkövettek. Általában az az elv van elterjedve, hogy a jósággal visszaélnék az emberek. Ez igaz; ez a szokás az ember fejletlen lelki természetében rejlik. Fejlett lélek nem él vissza a jósággal, csak a javulni vágyó. Aki még csak vágyik a jóra, a javulásra, annak a jó még nem sajátja. És sokan ezek közül alighogy a javulás útjára léptek, már tanítani és javítani akarnak, pedig tanítani, javítani csak az tudhat, aki már maga is jó, vagy legalább is viszonyítva okvetlen jobb, mint a tanuló. A jósággal azonban olyan értéket adtunk, mellyel

az, aki kapja, nincs teljesen tisztában és így siet a jó előnyeit kihasználni. Azért jó, ha az, aki tanítani akar, már olyan lelki fokozaton van, hogy a nálánál gyengébb embertársától nem vár a jóért jót, mert azonnal nem nyerhet jutalmazást a tanítványában. Eljön azonban mindennek az ideje, és a hála nem marad el, ha késik is.

4. MINDEN KÜZDÉS MEGTERMI GYÜMÖLCSÉT. (**)

A „*Névtelen*” *szellem Eszterhez*: - Miért vagy elcsüggedve gyermekem?

Eszter: Mert úgy látom, hiábavaló az én egész munkám.

Nem, ezt csak a látszat mutatja így. Azért, mert most még nem láthatók az eredmények, melyek azonban a láthatatlanban megfogamzottak, nem szabad azt hinni, hogy azok nincsenek is. Mindennap közelebb jutsz a gyümölcséréshez és egyben a célhoz. Nemcsak a halálhoz, hanem az élet eredményeihez is. Úgy van ez is, mint a fa: rügyeket hoz, pattan a burok, feslik a bimbó, nyílik a virág, virít, illatoz, vakító pompába, komoly ünnepélyes mezbe öltözteti a tájat a virágzó fák sokasága. Azután észrevétlenül elkezdi hullatni szirmát a virág. Hullik, hullik, csendben, lassan, míg végre egyetlen virág sem marad a fán. És elkezdődik az eddig láthatatlan gyümölcs növekedése, azután érése, míg végül teljesen megérve céljához ért a rügyező fa. Vajon a gyümölcs csak úgy sorjában véletlenül került-e a fára? Ugye nem! Benne volt az már a rügyben, amikor még barnás héja alatt szunnyadt az a csodaszép fehér, vagy rózsaszínű köntös. Benne volt ez már akkor is, amikor nem láttuk, amikor még színtelenül csak a fa nedveiben pihent. Benne volt a gyümölcs íze, színe, illata, magva, héja. És mindezt megérleli az idő, a meleg, az erő, a napsugár. S ha az Isten ilyen növekedést ad annak a jelentőség tekintetében oly alárendelt kis élethullámnak, mennyivel inkább kiterjeszti a növekedés lehetőségét azokra az érzésekre, amelyek arra vannak hivatva, hogy a természet erőit átdolgozzák, benne hatást keltve az életben visszhangot keltsenek! Mert min-

den visszhangot kelt: úgy a jó, mint a rossz; legyen az tökéletesen, vagy tökéletlenül véghezvitt cselekedet vagy szándék, vágy, óhaj, törekvés: minden meghozza gyümölcsét.

De előbb meg kell a talajt munkálni, és csak ha a talaj el van készítve, lehet beleültetni a csemetét. Hogy a fogamzás megvalósulhasson, az életnedvnek össze kell kapcsolódnia a talaj nedvével. Ezt a nedv-átdolgozást nevezhetjük fogamzásnak. Ez a fogamzás tehát beáll már akkor, amikor az ember még csak a gondolatában foglalkozik akár a jóval, akár a rosszal; ez már a talajban megfogamzott. S ha az ember lelkében fölébredt a vágy a jó és igaz után, jön az idő, a körülmények kényszerítő ereje, melyek azt megérlelik. Az ember ellanyhulhat, meginoghat, sőt el is eshetik, elcsábíthatja a világ, vagy beleeshet a saját tökéletlenségének vermébe: a következő alakulattal a gondolat ereje visszaviszi az igaznak és jónak elismert gondolatokhoz és érzésekhez, míg csak teljesen át nem járja a vágy a jónak követésére.

Sok szellem azért próbálkozik hol szegénységgel, hol gazdagsággal, hogy milyen talajban mennyi virágot, mennyi gyümölcsöt tud teremni. Mert ha kedvező a talaj és az időjárás, akkor a nemes és jóra való törekvések, ígéretek, vágyak, álmok, felbuzdulások a jóra sok virágot termő, nagy reménységeket keltő tavaszt mutatnak. Jönnek azonban a megpróbáltatások viharai, melyek a szirmok alatt pihenő parányi kis gyümölcsöket életképtelenné teszik, s abban a pillanatban, amikor a szirmok lehullanak, velük együtt lehullik a megvalósulás lehetősége is.

Vannak itt-ott erős elhatározások, melyek túlélnek a virághullás korát, melyek úgy látszik megerősödnek, és fejlődésnek indulnak. De jönnek később a sátán követői, a csábítások, az erőszak, a félremagyarázások, az életben tapasztalható csalódások, és előtör az ember saját tökéletlensége is. Ezek azok a kártékony férgek, melyek ha elszaporodnak a fán, nemcsak a kicsiny, fejlődésnek induló gyümölcsöt pusztítják el, hanem még a fa lombjait is megfosztják az életétől. Még ha a Gondviselés keze el is pusztítja a férgek sokaságát, a gyümölcsöknek

akkor is igen nagy hányada áldozatául esik, s mire itt az érés ideje, örül a kertész, ha csak egy tizedrészt talál is abból, amit a tavasz reménysége mutatott. Így van ez gyermekem! Te is örülhetsz és fogsz is örülni, ha majd életed folyamán találkozol az azal az eredménnyel, melyből a te elvetett érzéseidre, gondolataidra ismersz, örülni fogsz, ha egy-egy lélekből csak ötvened-részre is akadsz abból, amit vetettél. Mondom, örülni fogsz, mert mire az idő eljön, eléd hozza a sors azokat, akikkel fáradtál, akiken munkálkodtál, és tapasztalni fogod akár itt, akár a szellemvilágban, hogy nemcsak az én érzéseimnek és gondolataimnak formái és színei, de a te egyéniségednek nyomai is ottmaradtak a lelkekben, és gyümölcsöt teremnek. Egyik többet, másik kevesebbet, de terem mind, mert a jónak hatása alól nem vonhatja ki magát senki tartósan, hogy annak visszahatását fájón ne tapasztalná.

Az élet *csak látszik* néha gyümölcstelennek; mert sokszor zord idők jönnek a virágzó tavasz után. De ez nem tesz semmit. A jó nem vész el. Az, amit a lélek elvetett, kikel, amikor az első alkalom jön. Ma még nem kedvező az időjárás, de el fog jönni az idő, amikor legkevésbé várod, és öledbe hull az eredmény. Azért a jóban való szent meggyőződés hitét ne vedd el magadtól, mert a jó olyan érték, mint az arany: megőrzi értékét akkor is, ha sok van belőle, akkor is, ha kevés. A földi élet csak hamis csillogása szépségekben bővelkedik, és ez köd és pára ahhoz a fényhez képest, mely a valóságnak egy sugarából tör elő. Egy pillanatra tán csábítólag hat, de ha utánanyúl az ember, elveszti értékét. Azért inkább a szenvedés hegyes kövein vándoroljon az ember, és puha pihenőhely várja a célnál, mint megijedve a szenvedésektől, a puha, kényelmes utat válassza, és lelkét a szegekkel kivert fekhely várja. Mert a vándor, ha célját elérte, elfelejti útját és meggyógyul a seb; de ha útja végeztével csalódás éri, keserűen fogja tapasztalni, hogy jobb lett volna az a kevés rossz a földi életben, mint a tartós és sok rossz a szellemvilágban.

5. MARADANDÓ ÉRTÉKEKÉRT KÜZDJÜNK! (**)

Nagyon nehéz az emberekkel megértetni rendeltetésüket. Ha elmerülnek az áhítatos érzésekbe, akkor tisztán szellemi életet szeretnének élni, s az anyagot megvetik, mint hozzájuk nem méltó rossz köntöst, ha pedig erősebben belemerülnek a földi életbe, akkor meg félnék a haláltól, mint egy rettenetes veszedelemtől, mely őket minden örömtől megfosztja. Bizony van, akinek indokolt a félelme, de nektek, akik szellemi életet is éltek, semmi okotok sincs félni tőle. Csak azt ne gondoljátok, hogy a földi embernek olyan érdemei vannak, hogy a szellemi élet kezdetével egyszerre megszabadulhat az anyag korlátai közül! Mert az anyagra még ott is szükség van, ahol az áhítat oly mély, oly szent, mint egy elrejtett oltár. Az anyag, bár finomabb kivitelben, de létezik mindenhol.

Itt a mi világunkon éppen úgy van idő az imádkozásra, mint a munkára és a szórakozásra; de legfőképpen mindenkor és mindenben van helye és ideje a szeretet gyakorlásának, mert ez az éltető eleme itt mindennek. A szellemi élet és a földi élet között csak az a különbség, hogy itt a hasonló a hasonló között élnek; ez azután vagy élvezet, vagy gyötrelme. Itt a hasonló vonzásának ereje oly erős korlátokat emel az egyes csoportok közé, hogy egyik a másikhoz nem férhet. A célokat a földön helyesen megválasztani annyi, mintha a szerencsekerékből nyerő számot húztok. Azok a szerencsések és boldogok, akik földi életük idején - vándorlásuk alatt - olyan értékeket kerestek és találtak, melyekért a földi életben is vágyva vágyott dolgokat vásárolhatnak. A boldogság, a szerencse, a gazdagság, béke és összhang az ember előtt is kívánatos, azonban a földön ezeket becsületesen igaz úton ritkán lehet elérni; mert ezek a földön csak a sátán csalétkei, amikbe ha belekóstol a lelki ember, elfanyalódó ábrázattal hagyja ott, mert megérzi, hogy nem az az igazi.

Az igazság ismeretével bíró lélek érzi már, hogy nincs itt maradandó lakása, és hogy itt minden csak átmeneti. És

szinte lehetetlennek tartaná, hogy az Úr ide, ebbe a rövid és tökéletlen létbe helyezte volna el az ő igaz gyermekeinek a jutalmát. Megkönnyebbülten sóhajtunk azonban fel a halál után és hálát adunk Istennek, hogy nem a földre helyezte a mi örömmünket és boldogságunkat, ahol örök rettegésben kellene lennünk, mert minden percben elvonnék azt tőlünk az erőszakosak, a gonoszok. Az igazaknak a földön bőven kijut a fájdalomtól és szenvedésből. Ennek azonban így kell lennie, hogy a gonoszok vádja Isten ellen megtörjön. Mert amikor az igazak nehéz terhét és szenvedéseik nyomát szemlélik, megnémulnak és megszűnik a feleselésük Istennel. Isten akkor sem igazságtalan azonban az övéihez, ha ezek méltatlanul szenvednek is. Nem azért, mintha Isten örömét találná abban, hogy ezek szenvednek. Istennek öröme telik az ő igaz gyermekeinek a hűségében, abban a hűségben, mely nemes büszkeséggel megveti a gonoszt, és szenvedve bár, de kitart a jó mellett. Ezek már nem a jutalomért jók és igazak, hanem azért, mert a jó és igaz isteni vonzását érzik magukban.

Minél nagyobb erővel tör elő a lélekből a jó a földön, annál több szenvedés rá a felelet. Ezt vigasztalásul mondom azoknak, akik a jóért és igazért szenvednek. Ez a jó, mely a földön csak szűk határok között mozoghat, a szellemházában kiterjeszkedik, és új világot épít. Itt már semmi sem áll útjában a fejlődésének. Mert a jónak az a jutalma, hogy fejlődhet, hogy szaporodhat, alkothat, és boldogító lehetőségeket hozhat ki a lélek titokzatos mélyéről. Az ilyen lelkeket segíti az Úr, és áldásaival gazdagítja, emeli és tisztítja. Így tehát fokról-fokra teljesedik a lélek erővel, hatalommal, dicsőséggel, gazdagsággal, fényvel és pompával. Mert királyi örökségünk örök mélységű forrása nyílik meg számunkra, ha az isteni igazságot és jóságot megismertük és magunkévá tettük, ha harcoltunk érte és diadalt arattunk a földi életben. Mert harcolnunk kell erősen, hogy hitünk koronáját el ne vehesse tőlünk a sátán. A földi élet a küzdelem ideje. Küzdjetekek tehát becsületesen a megismert igazért és jóért, melynek nem e föld a hazája, azonban szenvedni itt kell

érte. Isten megadja, amit nektek szánt, azonban nektek sem szabad ölbe tett kézzel várnotok, kísértvén Őt. Nektek éppen úgy, sőt talán kétszer olyan figyelemmel kell számolnotok a lehetőségeket, mint másnak, mert tőletek elkapja a sátán, és az övéinek adja. Ti még nem élhettek szellemek módjára; rátok nézve még létezik az anyag, mert testből és lélekből vagytok, azért a szemetekkel és kezetekkel az anyagi életben, de *a szívetekkel a szellemi életben való értékeket keressétek*. Mert ha a szívetekkel is a földhöz vagytok kötve, elvesztitek az irányt, és az örökkévalókról a hiábavalókra tértek át. A tisztán szellemi élet, az imádkozás áhítata, mely egy kis időre felüdíti a lelket, nem lehet programja a földi embernek, mert emberi kötelességei is vannak. Ha azonban az emberi kötelességek is a szellemi jót és igazat szolgálják, akkor eléri a földi ember az élet magasabb rendeltetését: a szellemiekért való küzdést és vele a diadalt az anyagon. A mindennapi kenyérért való küzdés éppen olyan fontos, mint a szellemi világosságért való küzdés. Mert amíg a lélek nem jutott el az önfeláldozó szeretetig, addig minden, ami a test sanyargatására történik, bűn. Mert a test a lélek nevelő és fejlesztő melegágya. **A test szenvedtetése bűn a természet-törvény ellen.**

6. AZ ÉLET FEJLESZTŐ ISKOLÁJA. (**)

Mindenkinek a lelkében vannak drágakövek, aki az igazság útján járt és jár, mert ezek az igazság útjain vannak elszórva. S valahányszor a földi salak, a földi bűn és tévedés felhasítja a lábunkat és lehajolunk, hogy letöröljük vérező sebünket, mindannyiszor egy-egy csillogó gyémántot talál a lelkünk: egy ragyogó igazságot, melyet ha felvesszünk és megtartunk, sok kincset gyűjthetünk a földi lét szenvedő útján. Sokan azonban egy sajnálatos tévedésnek esnek áldozatul. És sokan vannak itt a szellemvilágban olyanok, akik bizonyos stagnáló állapotban rengeteg időt töltenek anélkül, hogy valami érdemesebb tudományra, vagy tapasztalatra tennének szert. Ezek a szellemek ugyan a földi bűnöktől már megtisztították magukat, de ezen

felül semmi érdemet sem szereztek maguknak arra, hogy egy magasabb, szellemibb állapotba kerüljenek, ahol az élet lüktető előretörésében a lelkükben újabb és újabb vágyak ébredhetnek. Ehelyett a vallás szent misztériumába, mint egy ködbe beletapadnak, és ezáltal az életnek nem minden oldaláról, hanem csak egy bizonyos részéről vesznek tudomást. És ezt nevezik ők örök életnek. Ezek a szellemek magukban hordják a halál illatát; és amikor ismét a földre kerülnek, bizonyos elmúlási emlékezéssel fognak megjelenni. Ezek a földön is csakúgy, mint a szférákban, behunyt szemmel járnak, és sokszor nagyot botlanak, amikor aztán a másik oldalról ébred fel a lelkük. Ezek, ha az életben megütköznek, vagy csalódnak, igen gyakran önkezüikkel vetnek véget életüknek. Ezek azok, akik sohasem akarnak okulni; akik a szenvedések országútján nem akarják az igazság gyémántszilánkjait felszedni, mert minden fájdaljukra külön mennyei gyógyírt várnak ahelyett, hogy az úton körültekinté- nek.

Pedig az élet küzdelem. S amíg a léleknek ilyen durva anyagi világon kell a maga útját járnia, addig szenvedve ismeri fel azt is, amit el kell hagynia, meg azt is, amit fel kell szednie. Szenvedve ismeri fel bűnei és tévedései eredményét, szenvedve látja meg, hogy mit mulasztott el, és mit kellett volna megtennie, hogy a jó eredményt élvezhesse. Minden kornak vannak hibái és tévedései, úgy az ifjúkornak, mint az érettebbnek; de vannak erényei is. Sokszor már a földi létben felismeri az öntudatra ébredt szellem azt, amit jól, és azt, amit rosszul cselekedett. És ez a körülmény rá nézve jó és kedvező, mert itt még lehet javítania; de ha a szellemvilágban jön ennek ismeretére, akkor már késő, mert itt csak meddő búsulás jut a részére, ami mindaddig tart, míg az újjászületéssel új eshetőségek nem nyílnak számára. Jó az embernek az élet minden oldaláról kiképzést nyerni, jó megismernie a rosszat is, hogy a fájdalmas felismeréssel egy-egy igazsággal gazdagodjék. Jó azonban idejében megismernie a jót és az igazat is, hogy amikor a lélek az eredményt összeszámolja, az igaz és jó eredménye egyensúlyba hozza a mérleget a

tévedések eredményeivel. Mert ha sokkal több a tévedés, mint a jó és igaz, akkor bizony nehéz sors vár a lélekre, akár a földön, akár a szférákban.

A földön nagy hátrányára van a lélek minden oldalról való kiképzésének a zárdai élet. Azokra a fiatal lelkekre, akik oda elzárkóznak, nehéz megpróbáltatások várnak a következő életben. Lehet a földön is szűzies tisztaságban élni és az isteni kegyelem tanulmányozásába merülni anélkül, hogy ezért zárdába kellene menni. Lehet lemondani, lehet az igazságért szenvedni anélkül, hogy ő maga az igazság ellen a legkevesebbet is vétené. Mert nem abban van a keresztényi hit csodás ereje, hogy magunkat növeljük nagyra a tudományban és a szeretetben, hanem hogy ezt mindenkire átruházhassuk, és az életnek minden mozdulatát tökéletesebbé, jobbá és szebbé tegyük. Ne csak egy kicsiny zug legyen a lélekben az Isten imádásának szentelve, hanem az egész lélek az isteni igazság fényében tündököljék. Ne legyenek a lélekben eldugott, szégyellnivaló érzések és gondolatok, hanem ha vannak ilyenek, ki kell azt a részt takarítani. Az emberi léleknek minden indulata és törekvése egy főcélt szolgáljon: az isteni jó és igaz érvényesülését úgy az egyeseknél, mint a csoportoknál, s akkor könnyebb lesz a javulás, és nem kell a kísértések özönével küzdeni.

Azok a szellemek, akik nem látják meg a szellemi gyémántszilánkokat a porban, és csak a tövisszúrások fájdalmát érzik, s azért a fájdalomért külön jutalmat várnak, megakasztják a haladást. Azok meg, akik nem várnak jutalmat, sőt ezt a jutalmat kinevetik, mert nem is hisznek benne, és az igazság útján járnak sem akarnak: ezek azok, akik a lelkük mérges tuskéivel a haladás útját telehintik. Eljön azonban mindenkire az idő, amikor akárhogyan kerüli is az igazság útját, mégis rá kell arra lépnie, hogy az elhullatott tövisek az ő lábába is beleszúrjanak. Ezeknek fájdalma és vergődése mindaddig el nem múlik, míg a lelkükben levő túskegelyeket: a bűn és tévedés anyját az igazság

és szeretet lángja fel nem égeti. Ez az égetés pedig nagy fájdalommal jár. Az ilyenek mellé adja az isteni kegyelem a reménység érzetét, melyet a szenvedés mellé ad. Azok azonban, akik az igaz úton haladva megsebesülnek, mind megtalálják azt a mennyei igazságot, hogy *akik az Urat követik, minden javukra válik*. Mert minden fájdalomukból egy-egy mennyei igazság sarjad, és minél többet szenvednek, annál gazdagabban térnek meg az örökkévalóságba. Ezeknek lelkén nem tapad a halál illatából semmi, nem tapad még a titokzatos vallási reménységből sem, mert ők az élet gazdagjai, kik a fájdalom árán megtanulták azt, hogy mit kell megszerezni, és mit kell elhagyni. Az életben ezt kell az embereknek megtanulniuk.

7. A VILÁGOSSÁGÉRT KÜZDENI KELL. (**)

Mi szellemek nem könnyen ingatható alapokra építünk, mint ti emberek, hanem az isteni törvényre, melyet a mi lelkünkben helyezett el az Úr. Ennek a törvénynek éltető ereje a szeretet, mely olyan, mint egy kifogyhatatlan forrás a lelkünkben. Olyan ez az érzésünk, mint egy megmozdíthatatlan szikla, melyre jöhet a földrengés, jöhet az özönvíz, egy időre beboríthatja a köd, de el nem apaszthatja, meg nem semmisítheti semmi. Én mindnyájatoknak javát akarom. Ha én szólok, mindig csak a köznek szólok; mindaddig, amíg külön fel nem kér valaki, hogy személyesen adjak felvilágosítást az ő ügyében. Ha valaki a gyülekezeti életbe beleilleszkedik, és az irányítás szerint él, az javul és tisztul anélkül, hogy külön foglalkoznom kellene vele. Ez a természetes haladás és fejlődés menete. A külön adott utasítás már fennakadást jelent. Mert ha keresztül is segítjük az embert egyes helyénvaló tanáccsal, az még nem az ő érdeme. A léleknek magának kell megtalálnia a kellő alkalmakra való tanácsot; és ha helyesen cselekedett, akkor az már az ő érdeme, amit nem vehet el tőle senki.

Ezért nem adok szívesen személyes ügyben tanácsokat, és bizonyos dolgokat is azért nem világítok meg, mert minden léleknek önmagát kell átdolgoznia a tudatlanság sűrű ködén. A

léleknek meg kell éreznie, hogy mikor cselekszik jól és mikor rosszul. Persze ez a fejlődés menetén sok tévedéssel jár, mert sokszor a rossz jónak látszik és a jó rossznak. De hiszen éppen az a feladata az embernek, hogy a látszat világában, vagyis a földön tanulja megismerni a valódit, az igaz jót, és össze ne tévessze az utánzattal, a látszat szerinti jóval. Amikor már az ember természete a megismert jó után alakul, könnyű a haladás, de amíg az embernek a saját természete ellen kell küzdenie, addig sok erő elpazarlódik a belső én helyes irányba terelésével. Azért jó, ha az ember lelke elégedetlenkedik, mert akkor keresi, kutatja a lét helyesebb megoldását. A bölcselő így jön rá sok olyan igazságra, melyet a következtetések által nyer. A léleknek ez az elégedetlensége vezeti rá az embert a szentírásban is sok olyan titkos dologra, melyeket csak lelkileg tud megvilágítani, így aztán átterelődik az ember figyelme a látszat világából a valóság világába, azaz a lelki világba, és főbb ténykedéseit abban végzi el. Ezáltal életről életre fontosabb lesz a lelki, vagyis a belső, igaz világa, mint a külső, és fokozatosan megerősödik belső lényege, úgy hogy szellemileg is fokozottabb mozgást végezhet. Ezáltal viszont az élet körzete is nagyobbodik, melyet maga körül leír, azaz amire a lelkének hatásait rányomja. Ugyancsak ebben leli magyarázatát, hogy az anyagi ember miért van sötétben a halála után: mert lelki erőivel a lassú forgású anyagnak csak igen kevés részét tudta hatásokkal ellátni, s miután lelki életet nem élt, az anyagból vagyis a testből a le nem küzdött nyers ösztönök durva behatásaira fogékony idegszférája keletkezik, mely végül tompaságot és lelkileg érzéketlenséget hoz létre.

Ezek a lelkek haláluk után csak később ébrednek öntudatra. Elmúlt életük eseményeit ugyancsak később forogják le, és később öltenek testet is. A szellemileg érett emberek ezektől eltérőleg többet szenvednek, de gyorsabban és többet élnek; és ugyancsak sokkal könnyebben is javulnak, mint akik csak test szerint éltek.

8. ÉLJETEK MÉRTÉKLETESEN! (**)

Az egészség két, sőt háromféle erő rendes forgásából jön létre. És pedig a szellem törvényes fejlődésének és a test állati fejlődésének kell egy pontban találkoznia az emberi alakban. Az emberben e két erő egyesüléséből származó harmadik, az emberi „én” jelenik meg. Ez az „én” mindig a fő elv ; a másik kettő csak mint segítő eszköz táplálja, erősíti ezt. A szellem, amint tudjátok, nem élhet csupán szellemi életet, már csak azért sem, mert az ő bukása által szellemi hazájának emléke is mindjobban elmosódik. Ha ez nem így volna, elviselhetetlenné válnék részére a test, az anyag élete. Viszont az állati test, a harmadlagos életerő sem elégítheti ki minden vágyát, noha azok a lélek tükrében nagyon is megszédítően csillognak elő. Ha a test vágyai a lélekben elfogadásra találnak, akkor a lélek ezeket a vágyakat kiszínezi, feldíszíti, hogy a szellem által elfogadhatóvá tegye és ezáltal ő, a lélek is élvezzen. Szóval a vágy kielégülésében véli a lélek a maga örömét megtalálni. **Azonban valahányszor a lélek a test kívánságait teljesíti, a szellem elgyengül a testtel szemben, és a testi erők veszik át az uralmat az emberi „én” felett.** Ha pld. a gyomor üres, ösztönszerűleg felébred a vágy a testben az evésre. A lélek átveszi a vágyat és gondolkodik, hogy miképpen fokozhatná az élvezetet, tehát jobb ételekre gondol. S ha a léleknek ez a vágya teljesül, akkor a következő alkalommal már nem jó neki egy egyszerű, de tápláló eledel, amire a testnek szüksége van. **Így keletkezett a lakomák és a raffinált ételek kultusza. Erre pedig a testnek nincsen szüksége.**

Egy másik eset: A test pihenni kíván, mert fáradt. A lélek itt is módosítja a testi vágyat; ő már nem elégszik meg az egyszerű, tiszta fekhellyel, mely a széltől, esőtől, hidegtől védve van, - neki puha, pelyhes ágy és selyem ágynemű szükséges, mert a lélek már ezt az érzést is feldíszítette. S mert neki a puha, kényelmes fekhely élvezetet nyújt, tehát hovatovább már fáradtság nélkül is pihenteti a testet, mert az jó és kellemes érzés. Így jön létre a restség, a petyhüdség. Ilyen módon van a testnek sok más vágya is, melyeket a lélek kívánatossá téve állít a szellem

elé. **A legtöbb ember élete csupa ilyen felesleges, de a léleknek kedves haszontalanságok megszerzéséből áll. Mi is volna ez a sok testnek szolgáló felesleges munka és fáradság más, mint haszontalanság, hiszen ez mind mulandó!** És mégis annyira szokásává vált ez az embereknek, hogy azt hiszik, nincs is előttük más cél és más öröm az életben, mint csak az, amit ezen az úton elérhetnek.

Magától értetődik, hogy a testnek szüksége van a táplálkozásra, de csak olyanra, ami a létfenntartáshoz szükséges. Szükséges a pihenés és az alvás is, mert az erők az alvás és pihenés tartama alatt térnek vissza, amikor a szellem a szellemi térre siet, a testi, vagyis állati életerőnek pedig a szervek javítását és fejlesztését kell végeznie, hogy e munkája révén majd egy magasabb rendű létformába jusson. Amint mondtam, az ember ezalatt alszik; s amint az erők munkájukat elvégezték, frissen, kipihelve ébred fel, hogy további munkáját ő is végezhesse. Az alvás ideje alatt a lélek az ő ténykedésével a szellem szabadságát nem korlátozhatja, sem le nem kötheti. A lélek tapogató eszközei a testen keresztül az idegek. Ha az idegek érzékenysége erősen kihasználódik, vagy túlzottan felfokozódik, működése abnormális lesz. Tehát minél kevesebbet a felesleges munkából és minél több összhangot az életben! Ez legyen a feladat. Csakis így tudja a lélek a szellemi igazságokat visszatükrözni.

9. ENGEDJÜK MAGUNKAT ISTEN ÁLTAL VEZETETNI(**).

Üdvözöllek gyermekem az Úr Jézus nevében, Akit imádunk és dicsőítünk mindörökké, mert Ő az Isten Fia, kit elküldött az Atya érettünk, bukott gyermekeiért, hogy megkeresse és megtartsa azokat, akik eleitől fogva beíráttak az élet könyvébe. Gyermekeim, amiről tinektek csak a test útján van tudomásotok, arról nekem már megvan a bizonyosságom; én a fa nedvében már látom a kifeshő virágot, és az érett gyümölcsöt is látom, amikor az már a fát elhagyni készül. Látom, amint csendesen

érik, amint felduzzad egy-egy eső után; az ízt, zamatot, az egyéniségének megfelelő legjobbat a napsugár adja majd belé. A színt, az illatot a belső lényeg kisugárzása fejezi ki. Ez a belső lényeg az, ami a magot életképessé, csirázóvá érleli, amikor kifejlődve, nagygyá növekedve, új életkörülmények közé ültetve új lényeket mutat, új hivatást tölt be, és gyümölcsöt terem majd az új lényeg, az új fa, csodásabbat az elsónél, mert az Úr keze ültette, az Úr keze ápolja, oltja és nyesegeti. Az ember magától és magából nem hozhat semmit elő, amit valaha nem az helyezett volna beléje.

Isten nem úgy gondolkodik, mint az ő bukott gyermekei, s az ő akarata és akaratának véghezvitele sem olyan, mint az embereké. Azért az ő útjai ember által kikutathatatlanok, felfoghatatlanok és végére nem járhatók. Hiába minden okoskodás, minden tudomány. Minden hatalomnak látszó erő olyan csak, mint a halványan pislogó mécs világossága a teljes fényben ragyogó nap világosságához képest, melynek fényességét emberi szem el nem bírja. Azért, amikor az ember valamit kétes dolognak lát, vagy valamiről nem tud helyes fogalmat alkotni, legjobban, ha magát Istenre bízva, és imádkozva várja az Isten hangját a szívében felcsendülni. Sokszor mondtam már, hogy nem az az igazi élet, ami itt a földön annak látszik. Nem az a feladata az embernek, amit mint ember maga elé tűz, hanem az, amivel Isten bízta meg. És mégis meg kell oldania azokat a titkos megbízásokat, melyek próbaképpen útját állják a haladni akaró léleknek. Sőt ha ezeket az Istentől kapott titkos megbízásokat nem jól oldja meg, minden törekvése hiábavalónak bizonyul az előrejutásban.

Mindenki magában hordja azokat a segédeszközöket, melyeket ha helyesen használ, könnyen megérti és könnyen megoldja a kérdést, melyet az életben a sorsa eléje ad azokban az eseményekben, amelyek mögött az ember, bár nem sejti, mégis óriási eshetőségek vannak jóra is, rosszra is. Csak egy árnyalat, és már el is hibázta. Sokszor a legjobbat akarja, és

mégis hibásan cselekedik. Tehát ilyen alkalommal nem támaszkodhat az ember sem okoskodására, sem önerejére, sem a megismert igazságra, hanem csak egyedül az Isten vezetésére. Mert bárhogyan cselekszik önmagától, - mindenhogyan rosszul cselekszik. Ha azonban az Isten megnyitja és felfedi az általa elrejtett utakat és eshetőségeket, egyszerre megérti az ember, hogy Istennek miféle szándékai vannak vele és azokkal az eseményekkel, amelyek sokszor egész váratlanul, és akaratán kívül következnek be. Sokszor tekint az ember félelemmel és rettegéssel oly dolgok elé, melyek a későbbi idők folyamán nagy örömök és emberileg kiszámíthatatlan boldogságok forrásává válnak. Mindenért adjatok hálát, amit az Úr nektek adott. Mert minden értékes, amit az ember felülről kaphat. Ezt kelletlenül visszadobni a legnagyobb hálátlanság. Ha most nem is látjátok a véget, a dolgok kimenetelét, ha nem is áll előttetek tisztán és érthetően az Úr akarata, ne dobjatok el magatoktól az érthetlent, a megoldatlant, a céltalannak látszót, csak azért, mert ez még előttetek rejtélyes. Várjatok békén, türelemmel. Az időben szunnyadnak azok az események, melyek számon kérik tőletek azokat a javakat, melyeket ti a magatokénak hittetek, és azt véltétek, szabadon tehettek vele, amit akartok.

Nem! Egy ember sem él magának. Elsősorban mindnyájan Istennek élünk, mert Ő hozott ki bennünket a nemlétezés homályából, Ő mutatta meg az életet azokban az érzésekben, melyek reflexiókként bennünk keletkeztek, Ő mutatta meg a vágyakban is azt a boldogságot, melyet keresnünk kell utolsó erőnkkel és utolsó gondolatunkkal is, mert ez természettörvény. Kellenek a célok, kellenek a vágyak, hogy bennünket tevékenységre sarkaljanak. Kellenek a szorongatások is, hogy a lélek el ne tedjen, vagy letargiába ne essék, mert sem a tespedés, sem a letargia nem egészséges állapota a léleknek.

Az örökkévaló értékek keresése és megszerzése éppen úgy fáradsággal és küzdelemmel jár, mint a földi értékek megszerzése. Csakhogy az örökkévaló értékekért való küzdés a lé-

leknek nem az elavuló érzések unottságot eredményező állapota, mint a testieknek életnélküli birtoklása, mert ezek a küzdelmek már életterjeszkedések, azaz a teremtésnek bizonyos lehetősége, mely egy örökké élő, mozgó világot tár elénk. Ezt a világot mi kormányozzuk, mert ez a miénk, mert a mi érzéseinkkel teremtettük meg. Ez az érzésünk pedig hasonlít az anyának a gyermeke iránt érzett szeretetéhez. S mert bár minden anya szereti gyermekét, mégis elfacsarodik a szíve, ha az övénél szebb, jobb, okosabb gyermeket lát. Jól vigyázzunk arra, hogy ha már annyit fáradunk és szenvedünk, és rajtunk áll, hogy a legjobbat és legszebbet alkossuk meg a mi lényegünkből, mely egykor majd a jövőnket képezi. Úgy cselekedjünk és viselkedjünk, hogy az alkotásunk csakugyan a lehető legjobban sikerüljön. Hogy ez a vágyunk megvalósulhasson, legelsősorban engedelmeskednünk kell Istennek, azután meg kell vizsgálnunk, hogy milyen lehetőségeket ad mint eszközöket a kezeinkhez, hogy azokkal dolgozhassunk. Mindent meg kell becsülni, amit Isten ad. Eldobni nem szabad semmit, mert esetleg olyankor veszi Isten vissza az ő ajándékát, amikor már látjátok annak célját és kívánatos voltát. Ez pedig már az engedetlenségnek méltó büntetése. Isten akaratával senki sem ellenkezhet büntetés nélkül, mert a tévelygés mindig önmagát bosszulja meg. Ha valamit nem értetek, inkább más oldalról szemléljétek a dolgokat, hogysen mindent rögtön leromboljatok.

Mindenre megjön a felelet felülről, ha előbb nem, később. Senki sem viselheti sem a jót, sem a rosszat mint sajátját tartósan; le kell vetnie jót is, rosszat is egy napon. Az idő mindent előhoz és megérlel, azért nem érdemes az embernek messze a jövőbe előretekintenie, és ott keresnie azt, ami talán előtte van a holnap pirkadásában. Istenben, Istennél minden megvilágosodik. Az ő gondviselésében bízva nincsen homály, nincsen akadály, nincsen idő, nincs emberi számítás, nincs emberi akarat, és nincs sem mélység sem magasság, melyet fel ne tudna bontani, át ne tudna hatni azzal a nagy és titkos erővel, mellyel úgy a nagy

mindenséget, mint a kicsiny emberi lelkek sorsát kormányozza az ő emberileg kikutathatatlan céljai szerint.

10. LEGYÜNK ALÁZATOSAK, HA HALADNI AKARUNK(**).

A sok hiábavalósággal csak késleltetitek úgy a magatok, mint a mások lelkének a kibontakozását. Ha ti, akik Isten Lelkétől szólítva vagytok, és az Úr munkásainak valljátok magatokat, a hiábavalóságok útvesztőjében bolyongtok, hogyan tudjon az igazság megismeréséhez jutni a hitetlen ember- és szellemvilág? Ti emberek különböző természetetek szerint mindnyájan bizonyos célt vagytok hivatva elérni a földön; és az Úr azért adja a világgosságot, hogy lássatok, és ne tévelyegjete. Mindenkinek a maga helyén, a maga állapotában példát kell szolgáltatnia. Meg kell mutatnotok, hogy az elmúlandók felett hogyan győzedelmeskedtek; és ezzel nemcsak a magatok részét hódítjátok meg, hanem ha győzedelmeskedtek, világosító lámpásai lesztek a világnak. Azért tehát kicsiny és nagy vállvetve, együtt érezve, együtt dolgozva végzi el a nagyot, amit az egyes ember, az egyes szellem sohasem tudna elvégezni.

Az állapotok folyton változnak; ma az egyik, holnap a másik van fenn, ma az egyiknek, holnap a másiknak ragyog az igazság napja; a kicsiny, jelentéktelennek látszó egyén holnapra már világot megrendítő eszmék születésének eszközévé válhat. Azonban egy a fontos és szükséges, hogy minden lélek az Isten akaratának engedelmes eszköze legyen. Tehát az alázatosság és engedelmesség a földolog, mert anélkül nem juthat előbbre Isten ügye a földön. **Ha tudnátok, hogy mennyi bajtól megszabadulhatnátok az egyszerű és semmitmondónak látszó alázatosság gyakorlásával, ha tudnátok, mennyit építhetnétek e kevés képességgel egy élet alatt is: megtelnék a lelketek szelíd békével, és hálát adnátok még a szenvedésekért is.** Higgyétek el, hogy jobb egy nap az életből alázatossággal, mint egy öröklét az ellenszegülés birodalmában. Mert az alázatossággal

egy nap, egy szempillantás alatt is megszerezhetitek az engesztelés kulcsát, és boldogan építhettek az örökéletre, de az ellentétes érzésekkel feltartóztathatjátok Isten akaratát, és csak rombolást idéztek elő. Nincs az életben kívánatosabb, mint az alázatosság, a tűrés és a szelídség. Az Isten akaratában való aláztatos megnyugvás sokszor a terhek viselésével bíz meg benneteket, és ezek a terhek a hit által elolvadnak, megsemmisülnek, hogy a bizalom új reménységek képét fesse a lelketek látóhatárára, amit el is érhetek, mert a kiengesztelt törvény elvonul az utatokból, és segítőtökké válik. Sorsotok meghódol nektek, mert az Úr tibennetek lakozó Lelke által feljebbvalók lettetek a törvéynél, és így hatalma nincs többé felettetek.

A krisztusi lélek számára csak egy út van: a keskeny és szenvedésekkel megrakott, mely felfelé vezet. A szenvedélyekkel fűtött, könnyűvérű, vágyakkal terhelt lelkek ezt az utat elkerülik; ők a könnyebb, szélesebb utat keresik; ez pedig a mélyre vezet. Ti az ár ellen eveztek, ők az árral lefelé. Így tehát a győzelem is a tiétek lesz. Utatokat azonban még sok szemét, szenny, bűn és hiábavalóság torlaszolja el. Ezekről tisztítsátok meg magatokat. És amint haladtok, folyton vigyázzatok és imádkozzatok, hogy kísértésbe ne essetek, mert lélekben ugyan a jót keressetek és akarjátok, de a ti testi állapototokban mégis sokszor a rosszat cselekszitek. Vigyázzatok nagyon, hogy a sátán, a tévelygések atyja el ne szédítsen benneteket; mert ha megszedültök, hiába tudjátok a jót, mégsem azt a jót fogjátok cselekedni, ami a szabadulást hozza meg számotokra, hanem azt, ami a testnek kedvez, ami a rabságra visz. **Minél többször imádkozzatok tehát Istennek ajánlva lelketeket és kitérve szíveketek, hogy az Úr szent Lelke állandóan belesugározhassa a világosságot és erőt, mely lépésről lépésre a helyes utat mutatja,** a helyes érzést keltse föl; azt az érzést, amely Krisztusé. Aki magában és az érzéseiben nem a Krisztust hordozza, azt a sátán a tévelygések szálán elvonja az igaz útról, és akkor hiábavaló lesz a ti áldozatotok, a ti szenvedésetek, tudástok, bölcseségeitek, mert csak a sátán aratását gyarapítjátok vele.

Azért gyermekeim, legyetek alázatosak, mint a mi Megváltónk alázatos volt miérettünk. Legyetek elnézők, megbocsátók, amint Ő elnézi és megbocsátja a mi hibáinkat, vétkeinket. S ha ő Úr lévén, szolgálta a mi lelkünk szabadulásának ügyét, ti is szolgáljatok egymásnak lelki jókkal. Legyetek erősek a hitben, és bizzatok, mert ő tud rólatok. Egy pillanatig sem hagyott el benneteket. Éppen azért remélnétek, hogy amint ő a dicsőséggel megkoronáztatott, ti is elveszitek az Élet koronáját, ha mindvégig hűek és kitartók lesztek. Az egész földi élet csak egy rövid próba: egy álom, mely rövidesen véget ér. S ha az igaz jó követői voltatok, akkor számotokra az isteni jó következik az örökévalóságban. Isten az Élet, az Igazság, a Boldogság, a Szeretet. Éljetek őbenne, akit Krisztus által megismertetek és akkor Benne éltek a mennyben már itt, mulandó életetekben is.

11. MOZGÁS AZ ÉLET KIFEJEZŐJE. (**)

A húsvéti ünnepek előtt mindig több a munka a földi szférákban. Ilyenkor fokozott erővel hozzá kell járulnunk az ünnepi hangulat keltéséhez, hogy minél több lélek szabadságot nyerhessen. Ugyanis ilyen alkalommal sokan nyernek bűnbocsánatot és megtisztulást, régi vétkeiből való feloldozást, ha kellőképpen átdolgozták magukat a próbákon. Húsvét ünnepe mindig különös fényel ragyog úgy a földön, mint a szférákban élő lelkek világában. Ilyenkor kezd megindulni az élet; ilyenkor ébred az alvó természet. Az élet utáni vágy is erősebb ilyenkor, mert minden átöltözni kíván; új testben, új ruhában kíván minden megjelenni, hogy az alvó képességek felébredhessenek, és tevékenykedhessenek. Mozgás az élet kifejezője; ezt oly nehezen értik meg az emberek, noha a természet is ezt beszéli, ezt mutatja: születni, nőni, virágozni, gyümölcsözni és végül elszórni a magot, hogy az kikeljen egy új létezés állapotában. Amíg azonban ez bekövetkezik, álmodik minden a múlttól és az elkövetkező jövőről, mert a lehullott őszi falevéllal az élet is pihenni tér. A halál minden és mindenki részére törvény itt a változások világában. Itt mindennek alá kell merülnie, hogy egy

következő fordulóval felszínre juthasson. Mert sem a „fent”, sem a „lent” állapota még nem végleges a földön. Itt minden kegyelemből van, és a haladást szolgálja. Az erők egymáshoz kapcsolódva vonzzák-taszítják egymást folyton előre, hogy minden kis parány, ami az életet szolgálja, a nagy Élethez közeledhessék. Minden a nagyobbhoz, a tökéletesebbhez vonzódik; minden az Isten közelébe igyekszik, hogy mint tökéletes teremtmény ébredjen új életre, új boldogságra.

Ez a hatalmas vágy kergeti alakulásokba azokat az erőket is, melyekből a természet merít, hogy teleszórja a világot és a szférákat szépséggel és örömmel, hogy ideiglenes boldogságot teremtsen azok részére, akik megálmodták lelkükben a jobbat, a tökéletesebbet azokban a pillanatokban, amikor Isten lelke az ő lelkükbe belesugárzott. Akik hittek ebben a megálmodott, megsejtett igazságban, s eldobták maguktól a rosszat, a hamis jót, hogy a valódi, az igaz jó érvényesülhessen az életükben; akik hittek az örök jó értékében, és lelkük mulandó részét feláldozták annak megvalósulásáért, amit Isten lelke mutatott meg nekik. S mivel a mulandó értéken vásárolták meg az örökkévalót, ezzel a cselekedetükkel rögzítették a jót, és uralkodó törvénné emelték a földön. Minden egyes lélek a cselekedetével vagy a jót, vagy a rosszat rögzíti. S ki mit rögzített, annak eredményeit adja neki vissza az örökkévalóság törvénye. Ki mint cselekszik, ki mint él földi életében, azt találja meg az örökkévalóság világában. Hogy átmenetileg hol tartózkodott a lélek, a testben-e vagy a szellemek birodalmában, az mindegy, mert átváltódik úgy az egyik, mint a másik állapotból; és itt is ott is ugyanegy törvény az uralkodó hatalom. Azoknak a szellemeknek szomorú állapota, akik a hamis jóért küzdöttek, ezen az igazság-törvényen nyugszik; és a tisztább a szellemek boldog állapotát is ez tartja megingathatatlan biztonságban. Ne vakítson el tehát senkit e látszatvilágban a délibáb csalóka képe, ne hagyja magát senki a kedvező alkalom által megtévesztetni, mely könnyű, fáradságnélküli, örömteljes életet kínál az igazságot elnyomó léleknek. Mert ezek mind a gonoszságnak magvai,

melyek bármilyen elővigyázatosság mellett is kikelnek, megerősödnek, és minden jó lehetőségnek a fejlődését lehetetlenné teszik az ember életében.

Vajon miért kell oly sokat szenvedni a földön? Miért kell minden kis jó eredményért olyan kemény harcot vívni? Azért, mert az ember lelke nem tud hinni a jó és igaz megmásíthatatlan értékében. Az ember lelke telve van a bűn sebeivel: a hibákkal, gyengeségekkel és rosszra való hajlamokkal, amelyek mind a tévelygés eredményei. A lélek pedig mindaddig tévelyeg, amíg feltétlenül nem hisz Istenben, mint egyetlen teremő és fenntartó hatalomban, aki a tökéletes jóság és igazság, akinek törvényei a porszemtől kezdve a csillagvilágok milliárdjain át mindenütt érvényesek. Amíg a lélek ezt el nem hiszi, nem tud engedelmessékedni Neki, kivonja magát a jó hatóerejéből, és a saját kicsinyes és felületes fogalmaival olyan ellen igazságot alakít ki, mely szerint azt hiszi tévelygésében, hogy Isten nélkül is boldogul. Ilyen fogalmaival pedig csak a saját sorsát rontja. Mert minden, ami nem Istené, ami nem Tőle van, visszatartja az embert az igazi boldogság elnyerésétől, s az igazi örömök anélkül, hogy megérinthezné őket, elfutnak előle, a szenvedések és fájdalmak azonban megsokasodnak a tévedéssel együtt, így megterhelve roskadozik a lélek a sok rossznak következményeitől, s hovatovább alig tud már jót, vagy akár rosszat is cselekedni. S miután ereje nincs, mindig nehezebben juthat előbbre, mindig kisebb lehetőségeket tud teremteni ténykedéseinek teréül. Végül az értelem eltompul, az érzelem megfásul, és beáll a szellemi halál.

Ha látnátok, mennyi holt energia fekszik a föld anyagában, mely az őt mozgató szellemi magot takarja, ha látnátok, mennyi megfásult érzés és eltompult gondolat kél útra a természet felszívó hatalmának engedve, hogy elvégezze körútját az őt irányító törvénytől űzve, és ha ti látnátok, mennyi homályba merült emlékezés ébred fel az életet parancsoló isteni akarat hatására: leborulnátok Isten végtelen nagysága előtt. Az életet parancsoló isteni akaratra felébredt emlékezések magukkal hozzák a homályt, a sötétséget is, és

amikor ténykedni kezdenek, a sötétség is terjed. De a világosság, mely Istentől sugárzik alá, felbontja a sötétséget. A világosság fiai harcolnak a sötétség fiaival, a tudás a tudatlansággal, az igazság a hamissággal, a bizonyosság a bizonytalansággal, a jó a rosszal, és ez a harc mindaddig tart, míg az isteni jó és igaz tökéletesen át nem hatja e világot, amíg minden homály el nem múlik, és minden fájdalom meg nem szűnik. Addig mi sem tehetjük le a fegyvert, amíg minden atomot át nem világít Isten világossága, amíg minden lelket teljesen át nem hat a boldogság érzete. Mert minden léleknek meg kell éreznie azt, hogy Isten a legfőbb jószág és a legnagyobb boldogság, mert ő a szeretet, ő az élet és ő mibennünk él, és minékünk őbenne kell élnünk. Ezt mindenkinek meg kell értenie, hogy a jövőben ne a tévelygő természetének engedjen, mely a szenvedésbe sodorja, hanem Istennek, aki a jót és igazat akarja velünk és általunk megvalósítani az életben, hogy ez vegyen körül. Azután már mindegy, bárhol legyünk is, a végtelenségnek bármely pontján: magunkkal vihetjük a mi menyeyi világunkat. Mert sohasem a hely a rossz, hanem mindig az állapotok a rosszak.

Ezért küzdünk, ezért fáradunk, hogy megvehessük e világot a tévelygés szellemeitől. És azért kell az időleges életben oly sokat szenvedniük is azoknak, akik igazán akarnak élni, mert a bűn ereje sodorja a tömeget a maga erőszakos rabságába, és aki ennek ellenáll, annak szenvedést okoz. Jézus, akinek örök időkre szóló szeretet-cselekedetét hirdetik ezek az ünnepek, meggyőzte ezt a hatalmat. Diadalt aratott bűnön és halálon. Krisztus megállítja a bűn diadalszekerét, és kiszabadítja azokat, akik Hozzá kiáltanak szabadulásért. Megoldja a bűn kötelékét, és kiemeli a szolgaság járma alól a lelket, megbocsátja tévelygéseit, és eltörli a bűn következményeit, hogy a megtérő bűnös a mennyeyi igazságnak követője lehessen.

12. MINDENBEN, AMI FELEMELŐ, ISTEN LELKE ÉL.

(**)

Aki szent életet él és jót cselekszik, abban az Úr szent Lelke él; abban Ő dolgozik, Ő építi az Úr templomát. Az új Jeruzsálemet, az újjáalakult föld fővárosát is a Szentlélek építi. Ő alapozza meg az Úr királyi székét és birodalmát, Ő közvetít hozzánk és hozzátok, Ő él fában-virágban. A természet pompáját és a légkörök különböző állapotait Ő árasztja el élettel. „Óh, Isten!” - ez az Ő szava tihozzátok, mikor az orkán fákat tép ki; mikor mennydörgés morajlik a vidék felett, és villámok cikáznak az égen. Akkor is, midőn az ég mosolyog, és az édes, virágillattal terhes szellő lelkedig áthatva szelíden simogat, vagy amikor az est gyöngyharmatja új életet ad a növényzetnek. Ő szól, mikor a zene lágy akkordjaiban érzések születnek, melyek nem e világra valók, és az ének felemelő hangulatot ébreszt. Minden, ami a szívet, lelket tisztább élet felé emeli, és onnan egy-egy érzést plántál az emberi szívbe, minden, ami szép és nemes, a Szentlélek munkája.

13. A CSÜGGEDŐKHÖZ. (**)

Isten gondoskodott arról, hogy gyermekei se ki ne fáradjanak, se el ne ernyedjenek. Gondoljatok arra, hogy az Úr éjjel-nappal meghallgatja a benne bízók imáját, és lebocsátja hozzájuk szolgálatkész szellemeit, akik a kimerülni akarót új erővel, a fáradtat pihenéssel, a csüggedőt reménységgel gyógyítván, alkalmassá teszik a további küzdelemre. A gonosznak engedelmeskedő ember lelke rabszolga; azonban vannak olyan utak és módok, melyeken keresztül a rabszolgalelekhez is odaférhet a jó. Természetesen, míg a gonosznak bő és kényelmes út áll rendelkezésére, melyen akadálytalanul célt ér, addig a jónak csak igen szűk ösvénye van, és azon is ezerféle akadállyal kell megküzdnie, amíg egy-egy gondolat, vagy érzés-hullám rezgését a bűn rabszolgájához tudja juttatni. Ha földiesen okoskodtok: földi eszetekkel áthúzzátok szellemi barátaitok legszebb számítását.

Ne siránkozatok kétségbeesetten keményebb próbáitok miatt, különben méltatlanok lesztek arra, hogy hitet vessetek el mások szívében. A lelkek csak olyan hitnek hisznek, amely szilárd alapokon nyugszik; már pedig a ti kétséges gondolataitok és érzéseitek nagyon is ingatják a hit oszlopát. Mindenki a saját hite szerint kér, és úgy is adatik neki. Annak, aki jobb, mint ti, más-képpen intézik sorsát, mint a tiéteket. Az emberek nem az ő tulajdon kívánságaik, hanem lelkük céljai szerint vezetettek. Isten, bár megpróbálja a lelkeket, de elesni nem hagy senkit, aki őhozzá kiált.

14. NE VÁRJATOK AZONNAL VALÓ EREDMÉNYEKET.

(**)

Az égi életet nem a föld porában éljük le, de gyökerének onnan kell kiindulnia. A földi élet legyen bár kellemes és boldogító, azért az éginek mégis pusztán halvány kópiája csak; így tehát a földi test a léleknek csak próbául, tanulásra adatott. Az életet a lélek éli, akár itt, akár a földön; az érett szellemek tudják ezt, és a föld javait azoknak adják oda, akik még szellemileg rövidlátók, és csak a durva anyagban tudnak jól munkálkodni. Nem a földi javak hiánya az igazi szegénység, hanem az érzések fejletlensége. Valamint a fény kialudtával pihenni tér a munkában elfáradt ember, és bátran alszik el a sötétben is: azonképpen a fejlett léleknek is bizva és hittel kell a saját nehéz éjszakáját végig pihennie. Mert ha ki is alszik a fény, nem szabad feledni, hogy az éj dacára is megvan még a nap, mely melegít, éltet, és hogy ismét reggel lesz. Azért, ha az érzéseknek nem is kedvez a föld zord természettörvénye, nem szabad azt mondanotok: jobb azoknak, akik meghaltak. Az éjszakában is van élet, mely a másnap reggelére vár; de a halálban nincs. Kinek nincs ízlése, szaglása, hallása és látása, csupán csak tapintása, az nem élvezheti a világosságot, a zenét és dalt, az illatot, az édességet, hanem mindenből csak a sarkot, érdességet vagy simaságot; az hiányosan élvezi az életet, mert mindenhez szervek kellene. Az

élet különböző jó és rossz oldalait csak összes szervei birtokában ismerheti meg az ember. **Így, akiben nincsenek kifejlődve a lelki érzések, az olyan, mint a szervek híján való nyomorék. És mit gondolsz, hogyan fejlődnek ki a lelki érzések? A szenvedések és izgalmak által.** Mihelyt a lélek az ösztöni világból gépiesen kinő, azon a helyen izgattatik, amely érzéknek fejlődnie kell; szelleme figyelmét ide összpontosítja a természet, és megkezdődik a képződés. Ez a képződés mindaddig tart, míg egyenlő nem lesz lelkileg a föld fokozatával; ez jelenti a próbát; a próba után pedig a finomítás következik. **A finomítás már olyan dolog, hogy fáj, de nem testileg, hanem lelkileg. Például a te sorsod is finomítás és átszellemesítő folyamat; azért ne zúgolódjál.** Ha hiányzik is a kívánt alkalom ahhoz, hogy szeretetét bő folyamatban sugározhassa ki a lélek, azért tud ő dolgozni; ha kifelé nem is, hát akkor befelé, és talán nagyobb, szebbet művel, ha befelé dolgozik. Tudhatod-e te azt, hogy az a folyamat, mely benned reszketteti meg az egész természetet, elhal vagy megakad-e benned, vagy nem megy-e túl és szépen folyik az éltető természetben tovább? Mit tudod te, hogy nem változik-e át, és ölt testet, nem hozza-e mozgásba az étert, és a testeket nem köti-e egymáshoz, hogy áldássá vagy átokká tömörülve jutalmazzon, vagy büntessen?

Oh, kicsinyhitű földi emberek! Hát nem tudjátok, hogy a látható világokat a láthatatlan elvek alakítják és mozgatják, hogy semmi sem vész el, semmi sem szűnik meg, mielőtt elvégezte munkáját? A vasat az akarat tette szilárdná, a hegyeket a gondolatok tömörítették. Mikor - kérditek. Tán tegnap vagy ma? Tíz vagy százmillió évvel ezelőtt? Mindegy, - nincs idő, - csak élet van és haladás egy bizonyos cél felé, s ez a tökéletesség. De ti mindjárt azt akarjátok látni, hogy lelketek ereje szemlélhető alakítást végezzen. Türelmetlenségetek viszbenneteket kísértetbe. Az Úr meghalt az emberekért és a bűnökért, és az emberek tovább vétkeznek; az Úr látja ezt, és mégsem pusztítja el őket, hanem hagyja, hogy a saját természetük

eméssze fel őket, hogy aztán megtérvén, ők emésszék törvénytelen természetüket. Azok, akik erősen kérnek valamit, elnyerhetik, és nyereségük az Úr szerint van; de akik kérés nélkül kapják, elvesztik azt, mert az ördög szerint vették el.

Ne aggódjatok semmi felett; az Úr megőrzi az övéit. Nem szabad az embernek magát a földön túl fontosnak és nagyjelentőségűnek tartania, de teljesen jelentéktelennek sem, mert az Úréi vagyunk, és ahová Ő helyez minket, ott a mi helyünk. Egyik a földön kell, a másik odaát. Hogy az első jár-e jobban vagy a második, azt ti nem tudjátok, övele, Őbenne mindenütt otthon vagytok, de nélküle hazátlan árvák.

15. A HALÁLÉRŐL. (**)

Mindenkinek végig kell mennie a saját természetének megfelelő szférákon, le kell vetkőznie minden földit. Az utolsó kapun a lélek legmagasabb érzéseivel lehet átjutni. Az, amit halálnak neveztek, nem más, mint az első természetes burok leválása, amit követ a többi, mert az első légkör fluidjaiban új halállal kell megismerkednie annak, aki a földön nem mint lélek, azaz szellem élt. **Az anyagok leválását nevezzük halálnak. Azoknak, akik nem tudnak arról az életről, amelyet magasabb régiókban kell átélniük az embereknek és szellemeknek, igen terhes az anyagtól való megválás,** de akik úgy élnek a földön, mint szellemek, akik hitük, értelmük és akaratuk szerint javulnak, tisztulnak, azok többé-kevésbé olyan átváltozási folyamatot kezdenek meg az anyagban, amely a halál által teljesen befejeződik; azok átmennek a halálból az életbe. Mindenkinek más és más a halál és a halál utáni ébredés. Akiket földi életükben szeretet és jótörekvés hatott át, azok a halálból átszenderednek egy pozitív életre; mintegy megtalálják önmagukat, mert a testi „én” a pozitív „én”-nek csak durva másolata, mely a valóságban az egyénnél lehet jobb, vagy rosszabb. Azért egy a cél: a világosság után való törekvés; azon dolgozni, hogy a világosság fényében tiszta érzések és gondolatok tükörképei létesüljenek.

A halál nem borzasztó, csak a bűn, ami létrehozza. Elhagyni a bűnt annyi, mint végképpen megszabadulni a haláltól. Ha féltek a haláltól, inkább féljétek a bűntől, mert a halál csak okozat, míg a bűn maga az ok. Legyetek egymásnak szerető, jó testvérei, és a szenvedőknek is legyetek részvételjes és erős pártfogói, mert a szeretet oldja a bűnt, az szabadítja meg a lelkeket a pokol tüzétől, mely benne ég minden lélekben, aki a földön keresi az üdvöt. A harag, bosszú, irigység, kevélység, mások iránti szívtelenség, érzékiesség, rágalom, az igaz úton el nem érhetőnek bármilyen kerülő úton való megszerzése: ezek képezik a pokol szövetségét; ezek kerítik be a lelket, és a háló csak a halál pillanatában nyílik meg, de nem azért, hogy elengedje, hanem hogy lejjebb szállítsa a lelket a szenvedések helyére. Ti kerüljétek ezeket! Isten ad nektek erőt, hogy a háló köteleit elkerüljétek; de ha már meg is fogott, szakítsátok el magatokat a test kívánságaitól, és éljétek a magasságból jövő és tiszta boldogság felé vivő törvényekben. Ha fáj is a testnek, ha szenved is a lélek, de a háló egyre gyengébb lesz, míg végre elszakad, és a tiszta eszmék hazájába szállít titeket a félelmetes halál, mely mire közel ér hozzátok, átváltozik szép, tiszta angyallá, akitől nem kell rettegni, hanem az Úr kiküldött postását látni benne, aki a felmentő üzenetet hozza nektek.

Az egyesek élete a csoportok életétől különböző módon nyer kifejezést. A tisztaságban való egyesülés az Úr akarata, míg a bűnben való egyesülés a sátán akarata. Láttok az Úr akaratát követő igen kicsiny tömörüléseket, de láttok a sátán eszméje szerint nagy kiterjedésű tömörüléseket; ez utóbbiaktól vonjátok el magatokat, mert az ő sorsuk a halál; csatlakozzatok az Úréihoz, mert az övék az élet! Isten megadja a mindennapi kenyeret, és megadja a mindennapi szabadulást, Ő azt akarja, hogy az emberek szeressék egymást, az ördög ellenben azt akarja, hogy gyűlölködjének. Az ember él és keresi az üdvöt, de ahol megtalálná, az a hely az ő természetének nem rokonszenves, mert a földi ember csak félig Isten fia, másik fele a sátán szülötte: ez a test. Akik az emberi természetnek élnek, azok nem

Isten fiai és leányai, azok a földéi, és testüknél fogva halál a sorsuk, és a halál lelkük üdve vagy kárhozata. A különböző életek a halál különböző nemeinek megkésztései. Éljetek az Ūrban, és feltámadtok dicsőségben; kerüljétek a bűnt, mert általa kárhozatban támadtok fel.

16. A GAZDAGSÁG TERHE. (**)

Az élet mindenkinek rejteget megpróbáltatást. Csak nem mind egyszerre jön. Nincs egy sem, aki kivétel volna a sors kezében. Balga az az ember, aki beleringatja magát a kiváltságosság állapotába, mert bizony mindenkinek mindenből le kell vizsgáznia. Ūgy a gazdag, mint a szegény próba alatt van, tehát sem az elbizakodásra, sem a kétségbeesésre nincs oka az embernek. Fel kell ébrednie Ūgy a jóból, mint a rosszból, tudatára kell ébrednie annak az igazságnak, hogy csak azok az érzések, azok a cselekedetek maradnak meg részére értékeknek, amelyeket ezekben az állapotokban az isteni törvénnyel összhangban érzett, vagy cselekedett. Minden állapot mulandó, még a szférákban is. Még a zavartalan békesség világa is eltűnik a lélek elől, ha nem szerzett földi életében a hosszabb ott-tartózkodásra érdemeket. A szellemvilágban nem lehet sokáig tétlenül élni, mint a földön, mert a haladás törvénye új vágyakat olt a lélek érzéseibe, új feladatok elé állítja az egyént, és a jövő homályából új célok tűnnek elő. Mindez a boldogságra törekvő lelki természet sarkalására történik. Tehát nincs megállás. A ma szenvedői lehetnek a holnap élvezői, és a ma boldogjai az elkövetkezendő jövő elégedetlenkedői, zúgolódók Ezek azonban, mint mondtam, mind múló dolgok; nem érdemelnek nagyobb gondot és fáradságot, mert nincs a földön sem a jólétben, sem a boldogságban megközelítőleg sem a léleknek az a kielégülése, mely után sóvárog. Mindent csak addig lát kívánatosnak a földi jókból az ember, míg azokat a vágyak szemüvegén át szemléli. Amikor elérte, vagy ha esetleg nem is nélkülözötte azokat, észre sem veszi, hogy megvannak.

Minden mulandó. A földi jóknak csak az ember hibás természete tulajdonít nagy fontosságot. Ezek után a jók után való vágyak a bűn természetének váladékai, hogy megállapíthassa a lélek, milyen bűnben szenved. A gazdagság legtöbbször szegénységet eredményez, mert a gazdagságban túltengő, önző, mindent összeharácsoló természetű emberek maguknak és családjaiknak kiváltságos életet akarnak biztosítani. A földön ez aránylag könnyű, mert vagy erőszakkal, vagy ravaszsággal keresztülvihető. És bizony kevesen vannak olyanok, akik Isten áldásaként a saját szorgalmuk és takarékoságuk révén gazdagodtak meg; már csak azért is, mert az emberi képességek különbözők: egyik ember könnyelmű, a másik talán kevésbé értelmes, a harmadiknak meg talán éppen a sorscsapások következtében hull ki a kezéből az a rész, melyet neki az isteni Gondviselés a földi javakból kimért. S mint az éhes vadak a prédára, úgy esnek rá az úgynevezett élelmesek ezekre a földi értékekre. És mindez azért van megengedve, hogy a gyarló emberek életének tartalma legyen. Mert ezeknek a számára csak önző szeretet van még. A másik embert, vagy általában az egész mindenséget csak annyiban értékelik, amilyen mértékben őket szolgálják. Ez pedig valójában nem szeretet, hanem önzés. S ha ez az önzésük tápot nem nyerhetne, nem volna, ami őket a sötétségből kiragadja. De ők még nem tudják, hogy mindez átmeneti állapot, csak a jelent nézik, és minden törekvésük az, hogy önzésük kielégüljön, s az, amit megszereztek, ha mindörökké nem is lehet övék, legalább a vérükből való vér örökölhessen azt. De éppen ez az, ami igen hamar kigyógyítja őket harácsoló természetükből, mert igen gyakran azt tapasztalja a szellem, hogy az a vérből való vér, aki az ő fáradozásainak gyümölcsét élvezeti, nem más, mint egy régi haragosa, ellensége. És sokszor az ilyen sajnálatraméltó ember még élni is elfelejt; csak dolgozik, csak gyűjt a maga módja szerint, és egyszer csak azon veszi észre magát, hogy meghalt. **A következő fordulónál pedig a sors, - amikor újra testtel ruházza föl, - már a nyomor állapotában ébreszti föl.**

Minden dolognak két oldala van a földön: fény és árnyoldala. Azért nagyon vigyázni kell, hogy az ember el ne tévedjen a fényben, mert könnyen az árnyékoldalon jut ki belőle. Úgy a szegénységben, mint a gazdagságban egyformán vannak bűnök és erények. De mégis könnyebb a tevének a tű fokán átmenni, mint a gazdagnak bejutni a mennybe; csak azért, mert a jólétben a hibák és bűnök könnyebben terjeszkedhetnek, mint a szegénységben. De ami az emberek előtt lehetetlen, az Isten előtt lehetséges; mert aki mint gazdag nem juthatott be a mennyeknek országába, az mint szegény bejuthat. És így, amit mint gazdag elrontott, - mint szegény helyrehozza. Tehát ha a gazdagság, a földi jó meg nem tartható, kár ennek nagy fontosságot tulajdonítani, mert a sír mélyén alvó test úgy elfelejti azt, mintha sohasem tudott volna róla. A lélek pedig gyötörtetik azok által a törvénytelenések által, melyeket a gazdagság magával hordoz. És e szenvedés hatása alatt mohó szomjúság lepi meg a lelket a valódi, nagy, örökké tartó gazdagság után, melyből nincs már felébredés, amely már nem hoz sem csalódást, sem szenvedést, mert ebből a gazdagságból a legteljesebb öröm, a legteljesebb béke és boldogság árad a szellemre. Ez a felébredt vágy ösztönzi a szellemet az újabb és újabb testöltésekre, hogy az örökkévaló értéket megszerezze. Sokszor megismeri a nyomorúságot, a szegénységet csak azért, hogy a mulandó gazdagság veszedelmétől megtisztulhasson. Ez alatt az út alatt húzódik a kényelmeskedők, vagy éppen pihenő lelkek útja. De a meredek úton haladó fáradt vándor ne tekintsen le a kényelmeskedők útjára fájó szívvel, ne szomorítsa el a látvány a saját sorsának mostohasága felett, mert azok, akik még ott haladnak, messze vannak a céltól. Azonban ezeknek az útja is ebbe az útba torkollik, mert az ő útjukról nincs közvetlen bejárat a magasabb világokba. Itt csak egy rövid pihenőt tarthatnak azok, akik még nem értek el a teljes megismerés fokához.

A földön minden mulandó. És így mindenből ki kell gyógyulni, még az önző szeretetből is, mert ez is még igen

hamar gyűlöletté vagy esetleg közönnyé változhat. A közönytől pedig nehéz szabadulni, mert ebben az állapotban elhalnak a lélek tevékenységét előmozdító vágyak. Már pedig, ha a lélek nem tevékeny, akkor stagnálás és egyben lelki tompulat áll be. Isten azonban nemcsak jó, hanem mindenekfelett bölcs is és így észrevétlen húzódik át a szál egyik törvényből a másikba, amely a szellemet a magasabb célok felé vezeti.

VI. RÉSZ. A MEGTÉRÉS. (**)

1. A BÜNBOCSÁNATRÓL.

A különböző állapotokat és fokozatokat a bűn hozta létre. Isten nem büntet soha; Isten maga a szeretet; azonban ezt a szeretetet nem bírná el a gyenge lélek az igazság ismerete nélkül. A bűn mindig önmagát bünteti. Rossz gyökérből rossz palánta hajt ki; a rossz palánta pedig rossz gyümölcsöt terem. S ha a rossz nagyon elhatalmasodik, felemészti létrehozóját. Így a bűn büntetése önmagában gyökerezik. Higgyétek el, hogy nem oly fájdalmas a bűn megtorlása, mint ha a bűnöst elhagyja Isten igazsága. S éppen ezt, az isteni igazság hatóerejét igyekszik feltartóztatni a sátán az emberi lélek gyarlóságain keresztül, hogy a gyógyító balzsam a lélek fertőzött részéhez ne érhesse. A sátán tehát minden módot felhasznál arra, hogy a beültetett bűncsírát fejlessze, és az isteni törvénytől elszigetelje a lelket. **Ebben a törekvésében sokszor még azok is segítségére vannak, akik magukat feddhetetlen életűeknek tartják, akik magukat mennyei erények birtokosainak képzelik.** Az emberi lélek, ha még úgy telve van is a jó és igaz után való törekvéssel, ha a szeretet egészen az áldozatkészségig ki van is fejlődve, de az igazság előtt, mely nem dicsér, hanem fedd, mindig betakarózik, és nem enged mélyebb bepillantást a belsejébe még azoknak sem, akikről meg van győződve, hogy teljesen jót akarnak neki. Ez a gyengeség pedig nem más, mint a gögnek bizonyos

visszamaradt nyoma, a hiúságnak egy ottfelejtett árnyéka; a dac keménységéből fölengedett daganat, mely még mindig érzékeny, ha az igazság feléje közeledik.

Azért nem tudtak a keresztény egyházak sem egy nagyobb, egy tisztább engesztelési igazságot felismerni az Úr halálában, mint a zsidók véráldozatát - a bűnbocsánatot illetőleg. És ehhez az idejét és állapotát múlt igazsághoz ragaszkodnak ma is, mert nem tudnak behatolni az Eszme szentélyébe, sőt még csak bepillantani sem tudnak, **mert ott áll előttük a hazugság árnya, mely a megbántott isteni igazságot az ártatlan Ember-Jézus szenvedéseiben látja kielégülni és megnyugodni.** Ezzel a tévedéssel megerősítik az emberi nem végétét; azt, hogy szenvedés nélkül nincs bűnbocsánat. Míg egyik részről az emberiség szívesen veszi, hogy érte Isten egyszülött Fia ártatlanul szenvedett és meghalt, hogy őt megváltsa, a másik részről az igazságot mint Isten rettenetes fegyverét rettegi, imáiban soha sem meri fel sem említeni, csak Isten irgalmas voltára hivatkozva kéri a bűneinek a Krisztus vérével való elfedezését. Ez a kétféle felfogás megzavarja, és bizalmatlanná teszi az ember lelkét az ő szerető Atyjával szemben, és az igazság Istenét elválasztja a szeretet Istenétől, aki pedig egy és ugyanaz. **Nincs egy rettenetes, egy drága vért szívesen szemlélő Isten, és egy mindent feláldozó szerető Isten.** Ez csak a tévedés és hazugság fátyolán keresztül látszik így, mert a gonosz ügyeskedése és ravaszsága idomította így az emberi gondolkodást a bűnön keresztül, hogy valamiképp az isteni igazság meg ne nyilatkozhaszak, és az emberiség meg ne ismerhesse az isteni Jót és Igazat.

A bűnbocsánat alatt nem azt értette az Úr, hogy a bűnnek semmiféle következményei nem lesznek, tehát aki hisz, az meg van mentve a bűnhődéstől! Nem! Isten megbocsát: ez annyit jelent, hogy Isten lehajol a bűnös lélekhez, és kegyelmet nyújt neki a bűnből való szabadulásra. **Azonban nem a büntetéstől való elmeneküléshez nyújt segítséget, hanem eleven kapcsolatot tart fenn a megtérő bűnösrel, hogy tévedéseiből, bűneiből, tudatlanságából az igazság ismerete**

által megszabadítsa őt. Aki Istentől akkora kegyelmet nyert, hogy az isteni igazság felrázta őt bűneinek álmából, és általa az utat is megláthatta, hogy hol és hogyan szabadulhat leghamarább: az ragadja meg az alkalmat, mert bizonyára elérkezett hozzá Istennek nagy szeretete. A bűnbocsánat annyi, mint feloldoztatás a régi törvény alól, mely fogva tartja a bűnöst. Ez pedig a bűn beismerése által valósul meg. Amíg valaki nem tudja, hogy fogva van, nem tud megszabadulni. Amíg valaki nem tudja, hogy mi a bűn, és nem kéri Istent, nem szabadulhat meg tőle. **Azért az Úr legnagyobb ajándéka az Ige világosságának erejében van. Ezt kapja minden megtérő lélek;** ez vezet, ez erősíti, ez fejleszti a lelket, hogy megküzdhesse a maga nagy harcát a bűn, a tévedés ellen, mely változatosan mindig újabb alakban állja útját a fejlődésben.

Az emberrel a bűn hiteti el, hogy az isteni igazság szenvedteti. Ugyancsak a bűn hiteti el, hogy az embernek menekülnie kell Isten igazságos tekintete elől; ez akarja megakasztani Istennek hatóerejét, hogy a bűnbe tévedt lelket a bűn következményeire figyelmeztesse. Amint mondtam, minden bűn tévedésből ered; s hogy a tévedést a szellem felismerje és elhagyja, Isten az ő féltő szeretetével az elveszni készülő lelket megismerteti bűneinek következményeivel, hogy a bűnhődés szenvedést okozó állapotában a lélek az igazságot megismerhesse, és az igaz útra léphessen. Isten az ő gyermekeit boldoggá akarja tenni. **Aki tehát megérti Isten szándékát a szenvedésben, az boldogan adja át lelkét ennek a tisztító folyamatnak, mert a szenvedésben ég csak le a bűnre való hajlandóság a lélekről.** A szenvedés tehát drága kincs; és elmondhatjuk, hogy akit földi életében nem ért szenvedés - mindamellet, hogy bűnös életet folytatott - Isten attól távol van. Keserű orvossága ez a léleknek, de hasznos, mert akire szenvedést ad az Úr, azt meg is vigasztalja. Akinek mélyen érző szívet adott, abban elfér a bánat is, a szenvedés is; és a mennyei Öröm is, mely csordultig tölti meg a szívet, amikor látja, hogy az Úr azért adott a szívébe

bánatot, hogy mélyebbre vájja ki a medret az igazi boldogság elhelyezésére.

2. A BŰNÖK MÁRÓL HOLNAPRA NEM VÁLNAK ERÉNYEKKÉ. (**)

A földi életben mindenkinek próbát kell állania, és pedig többnyire abban, amiben feltétlen erősnek hiszi magát: az egyik a hitben, a másik a szeretetben, az alázatosságban, a tűrésben, az elnézésben, a megbocsátásban. Mert az igazság még nem a tiétek. Istennél van minden dolognak a gyökere. Ezért nem is ítéltet senki a másik felett; ugyanis aki ítél, önmagát ítéli el, mert nem tudhatja, hogy a következő óra nem az ő próbáját hozza-e már. Aki ismeri a nehéz utat, mely a magasba visz, az nem ítél, az nem büntet, hanem szánakozik a bűnösön. Nekünk - akik segítségül vagyunk hozzátok rendelve - az a hivatásunk, hogy a lelketeket ébren tartsuk; hogy aztán ti mennyit valósítotok meg a jóból, az a ti saját eredményetek. A spiritizmus követői a legkülönbözőbb egyéniségekből vonzattak össze; vannak az átlagon felüliek, meg vannak az átlagon aluliai is közöttük. Azonban ez utóbbiak sem annyira selejtesek még, hogy használhatatlanok volnának. Ezek között is sok olyant láthattok, akiknél kis lelki hiba nagy eséseket eredményezett. De azt is láthatjátok, hogy mennyi értékes drágagyöngy hever a porban, akiket ha az isteni kegyelem kiemel a porból és piszokból, egy kis tisztogató után gyorsan visszanyerik fényüket, ragyogásukat, s mint az eszmének munkásai vállalnak munkát az Úr szőlőjében, és munkálkodnak azokon, akik kívül estek a vallások korlátain. Ezek a lelkek, amikor az igazságot megismerik, igen vállalkozó szellemű, lelkesedéstől lobogó és az eszméért rajongó egyénekké válnak, akik mielőbb el akarják érni az ő boldogságukat. Azonban ne higgyétek, hogy akiket az isteni kegyelem így kiemelt, azonnal tiszta angyalokká lesznek! A lélek természetében levő hibák és gyengeségek nem oly könnyen változnak át erényekké. És én miután ezt tudom és látom, tehát erre összpontosítom minden figyelmemet, hogy alázatosságra neveljem ezt

a sokféleképpen gondolkozó sereget, s ha Isten létjogosultságot ad az én munkámnak, ez be is fog következni.

3. BÉKETŰRÉSSEL ISTEN FELÉ. (**)

Az Úr legyen veletek gyermekeim minden munkátokban, törekvésetekben, hogy el ne tévesszéték szem elől azt a magasztos célt, amelyért minden eszköz meg van engedve, hogy azt megközelíthessük. Mondom: minden eszköz jó és szent, mert szentté teszi azt a szentek Szentje, akinek bírása nagyobb az egész világ gazdagságánál. Mert minden Őbenne van. Minden, ami gyönyörűséges, ami isteni, az örökkévaló Eszmében van együtt. Istenben, az örök Szellemben fogamzott meg a szellemek életre hívásának vágya. **Ugyancsak egy szellem tartja össze az egész világmindenség végtelen birodalmát, és egy szellemben van a célja is; mindennek ebben kell összpontosulnia, ebben kell találkoznia. És ez az egy szellem az Isten.** Istenben élünk, mozgunk, és Őhöz sietünk. Őt keressük vágyainkkal, és ugyancsak Őt találjuk meg a legkisebb jó eredményben is. Miután ezt tudjuk, boldogok vagyunk és hisszük, hogy még boldogabbak is leszünk. Mert a tökéletesség előcsarnokában már világosabban látjuk a messze jövőt. Tisztább a látóhatára annak a világnak, mely körülvesz bennünket. Itt már nagyobb a mozgásunk és nagyobb a szabadságunk is. A világosabb látás messzi előreveti sugarait az örökkévalóságban, és mi tájékozást nyerünk nagyban a felől az igazság felől, amely igazság a külső ember elől Isten mélységes titkában van elfedve.

Ezt a titkot az ember sem meg nem értheti, sem fel nem foghatja, csak érezheti. Érezni azonban kénytelen, amikor a törvény szeges ostorának csapásai a léleknek mélyébe vágódnak, amikor minden csapás nyomán ismeretlen fájdalom csap fel az értelem felé, és minden fájdalom után egy előtte eddig ismeretlen érzés lép fel. Óh mert van ám sokféle fájdalom! Van szelíd, megnyugvó, csendes fájdalom, és van szívet tépő, vad fájdalom is, mely néha még az idegszférát is felőrli. Ilyen vad fájdalom a

bűnösöké is, akik a földi élet elhagyása után bűneik eredményeit, gonoszságaik szaporodását látják, amint az tovább rombol. Ezek azok a nagy bűnösök, akik tudatlanságuk folytán erőiket a sátán eszméjével kötötték össze. Itt a szellemvilágban szemlélhetik bűneik fejleményeit, amelyeket már semmiképp sem gátolhatnak meg. És a legnagyobb fájdalmat éppen az okozza, hogy nem gátolhatják meg azt, mert a cselekvések teréről leléptek anélkül, hogy bűneiket megbánták volna, és testüket feláldozták volna lelkük megmentéséért. Ez a tudatlanság mozgatja a jelenségek eme világát, a földet is, ahol most éltek. Ezt a tudatlanságot használja ki a sátán, hogy ebbe elvethesse a konkolyt, a gonosz eszmét, az isteni Eszmének ellenségét.

Isten az ő hosszútűrésével mélységes titkot rejteget előtünk. Ezt a titkot erőszakkal felfednünk nekünk sem szabad; sőt amikor már ez nekünk megnyilvánul, akkor is szegyenkezve kérjük Istent, hogy fedezze azt be örökre a mi szemeink előtt, hogy ne lássunk semmit a titkából. És az ember a jelenségek világában, miután az Isten hosszútűrésének titkát nem ismeri, milyen türelmetlenül követeli a megtorlást, a bosszút, csakhogy a bűnös erőszakkal kényszerüljön a jóhoz! Ezt ugyan nem azért teszi, hogy az, akire haragszik, a jónak áldásában részesüljön, hanem csak azért, hogy a szenvedés azt is utolérje. A jónak követése a jelenségek világában bizonyos lemondást és áldozatot kíván. Elfelejtik azonban az emberek, hogy a jónak követése bizonyos előjogot is jelent a jövő boldogságának elnyerésére, és akit akár a kényszer, akár a saját hajlandósága vitt a jónak követésére, az Istenhez közeledett. Akiket azonban sem a kényszer, sem a saját vágyaik nem visznek rá a jónak követésére, azok elesnek a jónak áldásától. S miután Isten hosszútűrése sem végnélküli, tehát kiválik a két eszme közül a lélek, és vagy az egyik, vagy a másik eszme behatása alá kerül, azaz vagy Isten irgalmasságához közeledik, vagy eltávolodik attól. **A tudatlanság mezején minden gaz vígan él és szaporodik, a tudással bevetett lélekben azonban csak ritkán terem konkoly. Tehát tudni és hinni: ez a jelszó a szférákon. Az írásokban is meg**

van írva: „Boldogok a világosságnak fiai, mert ők Isten fényében fürödnek és világítanak a sötétben.” Van eset rá, hogy az árnyék felkél a sugár ellen; de ha a sugár el nem búvik a felhők mögé, nem tud diadalt venni rajta. Megesik az is, hogy a világosságot árasztó lámpákat bedobálják sárral, és elhomályosulnak. Mindazáltal el nem alusznak. De legyen türelmetek, és a cél megközelítése legyen mindenek fölött való, s akkor megszentelődik a fájdalom, mely őt bolyongásaiban éri, megszentelődik az áldozat is, legyen bár az a legkisebb. Mert nagy és szent dolog tűrni és szenvedni a cél eléréséért, s nagy és szent dolog a gonosz által bevetett területet a tudás, az ismeret és a hit által megtisztítani.

4. AKI KINŐTT A FÖLD PORÁBÓL. (**)

Nem az a szent, aki a külső vallásosság szerint „szent” életet él, hanem az, aki már belső felemelkedésével szemléli mindazt, ami körülötte hullámzik. A szent és tiszta világnézet már nem ad alkalmat a gonosz áramlatnak, hogy bármely elvnel, bármely világi érzésnél megköthesse azt, aki lélekben fel tudott emelkedni. Azért az embernek első és legfőbb kötelessége itt a földön az, hogy javuljon. Az ördög gondolata és világnézete az, hogy ami emberileg, vagyis a testnek jó, azt előtérbe állítja. Pedig ami a testnek jó, nem jó a léleknek, ami viszont a lélekre van jó hatással, az a testre nehezedik teherként, mert ez a kettő: a lélek és a test elve ellentétben van egymással. Ha ez a kettő valamiképpen megegyezik, akkor a lélek fejlődésében beáll a tespedés. **A világ eseményei azokat, akik lélekben már fel tudtak emelkedni, felháborítják. Ennek így is kell lennie, mert ezeknek test szerint az emberek ügyéért is harcolniuk kell.** Mert itt a földön az emberi testből kell kinőni a lélek virágainak. Az emberi test az a melegágy, amelybe beültetik a nemesebb virágok magvait, hogy az eljövendő mennyek országának már kész virágzó és gyümölcsöző erdői legyenek. Az emberi testbe kell elhinteni az előfeltételeket: az igazságot és a szeretetet, hogy a természetnek legyen mi után fejlődnie, amikor

mintákért fordul az őt irányító szellemfluidok felé. S azoknak, akik az általános alapvető munkának munkásaivá lettek, nemcsak magukért, hanem az összesért is dolgozniuk és szenvedniük kell.

Ennek a nagy munkának tervezője és építője Krisztus, aki hogy a világnak példát mutasson, lejött a földre, szenvedett és meghalt békén, csendesen, hogy az igazság mélységes- és a szeretet magasztos elvét örökségül adja az emberi természetnek. Mintegy tisztító fürdőt adta ezt a szellemeknek, hogy abban megfürödve a lélek lerázza a bűn szennyét és a törvény bilincset. Akik tehát lelki fejlettségük szerint már ebbe a forgásba jutnak, akik már az igazság eszméjében mint ténykedő egyének munkát vállalhatnak, azok a túlsó parton állók részéről gyűlölettel találkoznak. Ezt tapasztalva nem szabad ellanyhulniuk, mert ők nem a holt erők irányítását vannak hivatva vezetni, hanem azt a folyton erősödő áramot, mely ténykedik, harcol és győz. Írva van: „aki végig megáll, az üdvözülni fog.” A végig megállás alatt nem egy élet alatt való makacs kitartás értendő a jó mellett, hanem a folytonos fejlődés alatt újabb és újabb próbák provokálása, szóval különböző testöltések vállalása, és a próbákban való megállás. S ha ezek során a föld vonzása kimerült, vagyis az egyénnel szemben elvesztette erejét, akkor az egyén felül emelkedik rajta, és szabaddá válik. Amíg úgy nézitek az eseményeket az életben, mint emberek, addig sokat nem értetek meg, mert mint emberek csak a kész eredményt látjátok. **Más azonban az igazi szentek világnézete, ők mindenben a jót látják, még a fájdalomban és megaláztatásokban is. Gyermekeim, Isten igazsága mindent javatokra ad a földi életben, és megadja az erőt, meg az alkalmat is, hogy az ember magát a bűntől megtisztíthassa.** De az ember sokszor teljesen eltérő célokat lát maga előtt; azért a földi életben való megtérés nagyobb, mint a szellemvilágban való tíz megtérés, mert amint az Úr mondotta: „a lélek ugyan kész, de a test erőtelen.”

Azért az Úr sohasem azt nézi, ki milyen bűnben szenved, hanem azt, hogy akar-e meggyógyulni? S ha akar, megáldja ezt az igaz elhatározást, és kegyelmébe fogadja a megtérőt. S ha valaki a próbáiból diadalmasan szabadul, igen nagy részt elveszít a bűneiből, vagyis a terhet leveszi róla az Úr, és a föld törvénye kiegyenlítve látva a tartozást, távozni hagyja a bűn betegét. A meggyógyult lélek már nem oly könnyen jön vissza a földre, legfeljebb segítségi szándékból, amikor ő gyógyít másokat. Az ilyen lelkek tehát küldetésben vannak, és a Szentlélek vezeti őket jóban, rosszban. Az ilyen lélek már nem érez vágyat a bűnre, ha visszajön is a földre, mert erkölcsi fejlettségénél fogva utálja azt. Ez neki természetes, mert legyőzte a bűnt.

5. A SZELLEMI FEJLŐDÉS FŐ FELTÉTELEI. (**)

(Egyszerűség, alázatosság, őszinteség és szeretet.)

Az ismeretnek minél magasabb fokára jut fel a szellem, annál terhesebb az alantas érzésű és gondolkodású lelkekkel való érintkezés a földi, emberi testben is. De vannak szellemi szférák, amelyek nem érintkezhetnek egymással közvetlenül, a hasonlók vonzása és az ellentétek taszítási törvényénél fogva. Erre kellene a közvetítők, vagyis médiumok, akik nem ugyanazon elvekből kifolyólag, mint a földön, neveztetnek így, hanem a természetük szerinti beosztásuk folytán válnak médiumokká, s az ellentétek áthidalása és egybeolvasztása a feladatuk. Gondolható, hogy igen szép és értékes munka az, amit végeznek. De nem sokáig bírják a munkát egyfolytában, bár lelkükben igen élénk a vágy, mert ameddig ellentétről van szó, addig a béke és harmónia lehetetlen, ütközőállomások ők itt, és ha felváltják őket az újak, sietve húzódnak beljebb a saját szféráikba.

Mert jönnek, egyre jönnek azok a fehér virágok a föld felszínéről, akik megfehéřítették már ruhájukat a Bárány vérében. Ezek foglalják el eme nehéz állomásokat, hogy levetköz-zék, s elfelejtsék emberi mivoltuk emlékeit, s apróbb hibáikat, tévedéseiket lerakva akadálytalanul haladjanak előre a boldogság felé. Ezek az apróbb hibák, gyengeségek teszik képesekké

őket arra, hogy ütközőkövei legyenek az alsóbb hullámveréseknek. **Igen szomorú, hogy az emberi erkölcsök oly lazák, hogy a földön megszületett szellemek nyolctized része nem tudja megtalálni az egyéni természetének megfelelő fejlődési formát, és kénytelen előbb kóborolni és csalódnni, hogy e csalódások után találjon rá arra az útra, amely neki megfelel.** Mi ezt tudjuk, s folyton azon igyekszünk, hogy az embereket ösztin-teségre és alázatosságra neveljük. Hiába a legszebb tanítás, a legnagyobb áldozat, hiába a tudomány, a bölcsesség, a legszentebb törekvés is: akinek ez a két erény nincs meg a lelkében, az személyével csak a bábeli zűrzavart növeli a földön és a szférákban. Sok úgy megtéved, hogy nagy időbe telik, míg tévedéseinek útvesztőjéből kitalál. Itt a munka azok számára, akik ezeket a labirintusokat már áttanulmányozták. Nekik vezetőkké, irányítókká kell lenniük azokban az eszmékben és érzésekben, amelyek végeláthatatlan kanyarulatokba torkolnak.

Nincs ugyanis megoldhatatlan probléma, nincs felfoghatatlan igazság, nem komplikált a lélek, akármilyen legyen is, nincs semmi bonyolult: minden egyszerű, sima és tiszta, amíg büntelen. A bűn teszi bonyolulttá a lélek sorsát! A bűn von sűrű fátyolt a lélek szeme elé, amelyen keresztül a lét vagy nemlét titokzatossá, hozzáférhetetlenné válik. A bűn az, amely eltörzítja a lelki arcot. És fájdalmasan felszisszen az érző szellem, ha az igazság tükrét pillantja meg, mert szégyelli magát lelki rút-ságában és szenved alatta. Azért utálja a világosságot, az ösztin-teséget, mert abban a saját lelki tökéletlenségét megnagyítva látja, hanem jólesik neki a hízélgés, a hamis szépség. És habár tudja a lélek, hogy az nem igaz, szomjas lelkét mégis csitítja vele, mert kell az ő lelkének a narkotikum az ő nyomorúságos állapotában. Ezt nevezik kötelező udvariasságnak, tiszteletadás-nak, jólneveltségnek. Azt mondom kell, enélkül ugyanis nem lehetne élni, mert ha ez sincs, akkor az emberek hibáinak, bü-neinek rengetegében teljesen kiveszne a jó, a nemes, az igaz, elnyomná a dudva, a csalán, a vad kúszónövény, és lehetetlen

volna az élet, mert a durvaság, a vadság és az állati ösztönök uralnák az életet.

Nem is azért kárhoztatom a külső simaságot, a hazug szépséget, mintha száműzni akarnám az emberek életéből, hanem csak azért, mert hazug, és nem valódi. Csak azért, mert el akarja hitetni, sőt el is hiteti az emberekkel, hogy ők jók, becsületesek és igazak. S mivel ezt elhiszik, nem találják szükségesnek a javulást, s nem ismerik el, hogy nagy szükségük van az isteni kegyelemre, amely őket időről időre felemeli. Nem ismerik el, hogy tökéletlenek, hogy minden alkotásuk mulandóságra van kárhoztatva. Nagyoknak hiszik magukat, és gögösek maradnak még akkor is, amikor már fejük felett vészjósló fellegek sötétlenek. Nem törnek meg, nem lesznek alázatosak, nem kezdenek javulni, nem térnek meg hibáikból, bűneikből, és csak a hazug boldogság után futnak. Az igazat eltiporják, haszontalan üveggyöngyökért drága értékeket dobálnak el. **S ha végül az igazságra felébrednek, - mert a szenvedés felébreszti őket, - akkor úgy elreteszelik lelkük ajtaját, hogy azon keresztül nem képes az igazság hozzájuk férni. Ilyenkor keletkeznek a komplikált lelkek különféle betegségei, melyek tévedésbe ejtik őket és azokat is, akik segítségükre sietnek.**

A nagy zűrzavar, a bűn és fájdalom át- meg átjárja a lelket, mint a férgek a gyümölcsöt, és végeláthatatlan üregek, kanyargós, nyakatekert okoskodások, bölcselkedések képződnek, mint az ellentét eszme menedékei az igazság előtt. A szentesített eszmék okoskodói ezekből hozták nem egyszer világra az igazság gyilkosait; azokat az ítéleteket és feltevéseket, amelyeket a bűnös lelkek mohón fogadtak, mert a bűnt takarta, elnézte, s így az igazság szavát elfojtotta, vagy rosszakaratnak minősítette azt. Ezért nem lehet két úton haladni, s ezért nem lehet Krisztust és a testi ént együtt, egy testben követni. Egyiknek szenvednie kell az életben, mert ha a lélek élni akar, akkor szenvednie kell a testnek, a testi embernek. Áldozni kell azon az oltáron, amely igaz, tiszta és szent. Áldoznunk kell, hogy igazak, tiszták és

szentek legyünk. Ha adunk valamit, adjuk a legdrágábbat, amivel a földön rendelkezünk. Adjuk a mi szívünket, a mi igaz vágyódásunkat az örök jónak, a változhatatlan igaznak, annak a szentnek és tisztának, aki makula nélkül való, akit soha be nem fogott az árnyék. Ha így cselekszünk, akkor a mi életünk vége nem lesz bolyongás és keresés a boldogság után, hanem a boldogság a lélek kincse lesz már itt e földön is. Akkor nem kell messzi állomásokról indulni, ütközni és felszívni a rossz hatását, mert a testtel együtt leválik a rossz, s vele együtt annak hatása is, és zavartalan béke, lelki összhang és világosság lesz az élet jutalma a maradandó hazában. **Azért a megtérés első fel-tétele az alázatosság és őszinteség.** Ebben munkálkodjék a szeretet, mert e két fundamentum nélkül hazugsággá lesz minden; elrabolja a sátán, amit a lélek nagy fáradsággal épített. Amíg nincs meg az épület, addig nincs hová vinni lelki értékeinket. Legyetek igazak, legyetek őszinték, és a sátánt kizártatok magatokból. Legyetek alázatosak, és akkor nem árthat nektek, mert csak a hozzá hasonlókat fogja a fegyvere.

6. A TERMÉKETLEN FÜGEFÁRÓL. (**)

Sok ilyen fa volt és van ma is, amely gyümölcs helyett csak lombozatot hoz. Már messziről szembetűnő a fának terméketlen volta, mert a száraz fügefa is megmutatja, hogy volt-e rajta termés, s éppen így a lélekben is fel-felcsillámlik olykor a múlt életben szerzett jó és igaz, de ha sem a múlt, sem a jelen nem mutat termést, akkor a lélek is, mint a terméketlen fügefa, a tűzre vettetik. Ez mint megmásíthatatlan igazság foglalja magában az ítéletet. A kegyelmi törvényről, az Isten hosszútűréséről nem szeretnek hallani az emberek, sőt vannak szellemek is, akik ferdén fogják ezt fel. A bűnbocsánatról szóló kegyelmi törvényt általában igen kifordított formában tanítják, és így igen széles tér nyílik a tévelygés szellemének, hogy elhitesse az amúgy is erősen bűnre hajló emberiséget. Ez a fügefa példája legyen nektek útmutató az igazság megismerésében. Nem egyszer hagyta

az Úr az ítélet borús hangulatát még azokra a lelkekre is szállani, akiket szeretett, sőt nagyon szeretett. Az igazság hatalmát az Úr soha le nem nyirbálta. De ott, ahol felületes, gőgös, kevély lelkek igazságtalanul ítéleztek, bár a külső betű és forma szerint az ő részükön állt az igazság, kíméletlenül megszegényítette őket, mert ő mindenkor és mindenben a szellem mélységeit kereste, és odairányította a figyelmet. Ezek az ő cselekedetei voltak a megalapozói annak a hitnek, amely a követők lelkében kiépült. Az ítélet hangulatát és romboló munkáját vitte véghez a templomtisztításban, amikor szembehelyezkedett azokkal a gonosz és aljas szokásokkal, amelyek megfertőztették Isten templomát. A tettetés álarca alá rejtett gonoszságokkal vívott harcot akkor is, midőn a farizeusokat és a hivatalos templomi embereket dorgálta és feddte.

Az igazság szava sohasem kedves az embernek, még ha az az Istentől jön is. Pedig de nagy szüksége van erre az embernek! Azért ismerjétek meg őt, mint a gonosznak hatalmas legyőzőjét, aki eltakarítja a gonoszt, megemésztí az ő szemének sugarával; eltörli a hamisságnak útját a rajta járókkal együtt, és diadalra viszi az igazságot és az ebben munkálkodókat. De míg ez meglesz, addig a kegyelem napja, a hosszútűrésnek ideje van. Éppen ez az a drága kincse a bűnös léleknek, amiért örökké hálásnak kell lennie. Tehát a kiszáradt fügefalevél emlékeztetője minden léleknek arra, hogy az Úr szava elveszthet és megeleveníthet. Azonban a megtérő és magát megalázó bűnössel szemben végtelen az Úr irgalma.

7. „MINDENEK SZABADOK NÉKEM, DE NEM MINDENEK HASZNÁLNAK ” (**)

A világ fiainak van törvényük, s ha annak határain belül mozognak, nem üt meg magukat. A szellemi embereknek is van törvényük, és ez a törvény szabaddá tesz a világ törvényétől, mert **a szabadságuk éppen abban áll, hogy felette vannak a világ törvényének.** Nem mellettük, sem felettük, hanem alattuk tom-

bol a hullámverés, mely szirthez csapja azokat a világi embereket, akik nem elég ügyesek a korlátokat kikerülni. Azért a szellemi ember nem igazodhat azokhoz a rendeletekhez, melyek a hullámverésnek részei, mert bár törvényeseknek látszanak, mégsem azok. Ami pedig törvénytelennek látszik anyagi szempontból, törvényes lehet felülről nézve. Azért nem ítélkezhetik senki könnyelműen felebarátja felett, mert az, aki szigorúan ítél, önmagát ítéli el. Az én nézetem az, hogy amíg a lelkiismeret szabad, és el tudja választani az igazat a hamistól, - addig nincs baj. A baj azután jön, ha már a lélek nem szabad, hanem önző célok hatalmába került. **Ti emberek vagytok, és az emberi lélek nem akkor vétkezik, amikor Isten akaratát akarja véghezvinni, hanem amikor saját akaratát Isten akaratával szembe helyezi. Ha valaki legjobb meggyőződésével bajt okoz is, kevesebb a bűne, mint annak, aki jól tudja, hogy rosszat cselekszik, de mégis megteszi, csakhogy önző céljait elérje.** Mindenkit megpróbál az ördög, mégpedig nem ott, ahol erős, hanem amely részen gyengébb. Apróbb-nagyobb gyarlóságtól ti sem vagytok mentesek, és így az egyiket a másikon keresztül igyekszik eltéríteni, és én azért mondtam, hogy vigyázzatok, és egymás gyengeségét, emberies bizonytalanságát igyekezzetek elfelejteni, és nem túlerős szemüvegen keresztül bírálni. Ha azt mondanád az embereknek: adjatok a ti feleslegeitekből, mert az én testemnek szüksége van erre, hogy éljen - nagyon kevésnek jutna eszébe, hogy van feleslege, mert ilyenkor senkinek sincs. Azonban, ha az ő maguk beszédjén szólsz hozzájuk, s azt mondod: adjatok meg, ami az enyém jog szerint - bár fogcsikorgatva, de megadják még a prédán osztozkodó fenevadak is, mert ezt megértik. **Ha az ember a szükségesre igénybe veszi a föld törvénye szerint való javakat, nem vétkezik, de aki feleslegre és túltengésre használja, az vétkezik még akkor is, ha az az övé, mert a szükségleten kívül eső felesleg Isten céljaira fordítandó. Ez a cél pedig az emberek tanítása, szellemi fejlődésük előmozdítása, testi szenvedéseik enyhítése, megpróbáltatásaik könnyítése.** És ha még oly

törvénytelennek látszik is az erre szolgáló eszköznek a származása, törvényessé teheti a kezelője. Pl. valakire nagy örökség vár, ami összeharácsolt javakból áll. A segítségnek a maga helyén és idején való alkalmazása megszenteli az átkozott vagyont, és engesztelőleg hat arra az átkra, amely hozzáfűződött. De átokká válhatik a legigazabb pénz, a legjogosultabb egyén kezében is, ha azzal később csak egy igaz, becsületes embert is megfoszt az ő fejlődéséhez szükséges, feltételektől.

8. FELELŐSSÉG AZ IGAZSÁG SZELLEMÉVEL SZEMBEN(**).

Minden mulandó; még a nagy bajok, a nagy szenvedések is úgy tűnnek fel egykor az emlékeink között, mint amikor tüskés rózsabokorba akadunk, és egy kicsit nehezebben tudjuk magunkat a tövises marasztalásától megszabadítani. Ami elmúlt, már csak emlék marad; az emlékek pedig könnyen eltakarhatók a jelen kellemesebb benyomásaival. De ha azoknak a bajoknak, melyek az embert a jelenben érik, a gyökerei a múltból táplálkoznak, azokat sem megszüntetni, sem elhárítani nem lehet. Azért igyekezzék mindenki a jelenben olyan magvakat vetni, melyek a jelenben - ha nem is boldogságot - de némi megnyugvást, a jövőben pedig örömteljes jelent teremjenek. Tehát azok a gondolatok, melyek a jó és igaz elméletét tárják az ismeretekben szegény ember- és szellemtömegek elé, sokkal inkább életrevalók és nagyobb értékűek, mint a nagy küzdelmek a kész események ellen, melyek az emberek életében már megértek. A földi életben nagyon kevés olyan dolgot lehet megmásítani, aminek jönnie kell, ami már eljött. Sajnos, az emberek oly felületesek, hogy amíg mindenkit egyformán nem sújt valamely bűn vagy tévedés, addig nem is gondolnak arra, hogy az rossz. Így tehát mindenkinek végig kell mennie azokon a szenvedéseken és fájdalmakon, amiket valamely bűn vagy tévedés okoz, csak azért, hogy megismerjék annak hatását, és mint rosszat kerüljék.

Ha az emberek az igazságot megszívlelnék, és megérteni igyekeznének, már régen jobb és tisztább szellem lengené át a

világot. De mit láttok napjaitokban is? Nemde azok is, akik az igazságot már ismerik, a saját szájuk íze szerint igyekeznek azt formálni? **Ezért bolyong a vallások nagy része téves utakon. Amikor például az igehirdetők azt állítják, hogy a bűnök bizonyos formáságok megtartásával eltöröltetnek, nem tévelyegnek-e? Hát el lehet képzelni, hogy a megtörténtet meg nem történtté teheti bárki is?** Igen, eltöröltetnek a bűnös hajlamok, ha a lélek már szakított velük. De a bűnöknek hatásai élnek tovább mindaddig, míg meg nem szüntetik őket; vagyis véget nem vet az ember a tévedés terjeszkedésének, melyet a bűn útján követett. Nem elég azonban a helyes irányt követni, a fő az, hogy eredményeket is tudjon felmutatni a lélek. Az ember az ő halálával kilép a ténykedő erők mozgatási körzetéből; azonban azok az emlékek, azok a ténykedő erők, melyeknek az ember tévedésével életet adott, nem semmisülnek meg, hanem tovább dolgoznak az anyagi világban a szellem legnagyobb fájdalmára. Mert a lelki síkokon a bűnöknek hatásai tisztábban látszanak, mint a földön, és bizony nem tud sem békességet, sem megnyugvást találni a szellemi életben, ha látja, milyen halmazzá gyűl fel az ő tévelygéseinek hatása, mint szaporodik a terhe, melyet le nem vethet és el sem hagyhat, míg ő maga is nem segít elfogyasztani azokat a keserű gyümölcsöket, melyeknek magvát a föld fejlődésének törvényébe elvetette.

Különösen áll ez azokra, akik valaha törvényeket alkottak, vagy rendszerbe szedték azokat az igazságokat, melyek nekik ugyan kedveztek, másoknak azonban pusztulást és elkeseredést okoztak. Ilyenek: írók, művészek, politikusok, nagy vagyonok, hatalmak részesei; vezető és kezdeményező tehetségek úgy a tudományokban, mint a gyakorlati életben, kiknek mozdulatai után irányul a tömegek élete. Ezeknek nagy a felelősségük, ha nem egyezik meg a munkájuk és ténykedésük Isten törvényével. És egy ilyen elhibázott élet után szomorú életek következnek, amikor rájuk szakad a nagy teher: a bűnök és szenvedések óriási halmaza, melyekből kiszá-

badulni és új irányt változtatni nagy feladat, és bizony nem mindig sikerül. Különösen nem egy élet alatt. Azért aki az ő fejlődését Istenre bízta, az nem kíván semmit abból, amit a föld nyújthat, sem hatalmat, sem dicsőséget, hanem megelégszik az azal az egyszerűvel, amit neki Isten nyújt. A téves utakon járó földi ember sohasem tudhatja azt, hogy nincs-e befolyásolva? Nem a sátán akar-e az ő gyengeségén keresztül hatalmat gyakorolni? Azért akit Isten valamely felelősséggel járó helyre küld - mivel elég érettnak látja arra, hogy képességeit próbára tegye, legyen alázatos és hű gyermeke Istennek. Tudakozza az írásokat, és keresse a bölcsességet; mert nem tudhatja a gyenge földi ember, hogy milyen nagyot eshetik egy kicsiny botlással is. Aki bármiben vezet, legyen szerény; ne keresse az ő egyéni dicsőségét, se az ő egyéni igazságát, hanem keresse Isten dicsőségét, és akkor megtalálja mindig, mindenben a kivezető utat. Óh mennyire fáj az nekem, hogy még ti is milyen messze vagytok attól, hogy ilyen egyszerűek és alázatosak tudnátok lenni. Mennyi csalódásnak kell még benneteket is érnie, amíg engem teljesen megértetek; és mennyi tüskének kell megsebeznie még a ti lelketeket is, hogy az egyszerű, közelálló isteni igazságot a lelketek irányítójaul elfogadjátok! Pedig az egész világon megrendülnek már azok a hatalmas kerekék, melyeket a láthatatlan kezek hoznak mozgásba; és ehhez a lendülethez a földi embernek csatlakoznia kellene, hogy továbbhaladjon vele. Azonban ehhez a munkához, ezekhez a kerekékhez csak azok nyúlhatnak, akik már az ő egyéni dicsőségükről lemondtak, a külsőségek iránt nem fogékonyak, és már elfogulatlan szemlélők, de annál inkább ismerői és követői az isteni Ige belső lényegének. Ezeknek a többnyire egyszerű embereknek az erőfeszítései eleinte úgy tűnnek föl az emberek előtt, mintha hiábavalók volnának, később azonban nagy tisztesség, sőt hódolat és elismerés emeli föl nevüket az ismeretlenség homályából.

Azt elárulhatom, hogy én is benne vagyok a lendítők sorában. Hogy ti is benne lesztek-e, a ti fejlődésétektől függ. Az én elvem az egyszerűség, az alázatosság, a szelídség, a csendes

munkálkodás és a békességés türés. Aki velem akar jönni, ezeket kell felöltöznie. Ezen kívül a szeretetnek azzal a mennyiségével és lágyságával is kell bírnia, mely őt az elesettek vigasztalására képessé teszi. Továbbá a tévelygők iránt szánalommal kell viseltetnie; őket el nem ítélnie és nem kigúnyolnia, hanem megbocsátania még az ellene vétkezőnek is. Ezek - amint már egykor mondtam - lesznek az új korszak alapvetői. Tehát nem hiába dolgozunk, mert nagy és igaz bért fizet az Úr mindazoknak, kik az ő munkájában tevékenykednek.

9. MINDEN EMBER A MI ÉNÜNKNEK EGY RÉSZE. (**)

Isten előtt minden egyes lélek kedves; tehát szép munka az, akárkin dolgozunk, akárkit javítunk az ő nevében. A munka értékét az adja meg, hogy nem rendelkezünk szabadon senki lelkével sem. Sőt még az alkalmakat is keresni kell, hogy mikor, mely ponton és hogyan férhetünk egy-egy lélekhez, hogy elfogadhatóvá tegyük előtte a mi igazságunkat, melyet ha elfogad, megszabadulhat régi bűneitől, tévedéseitől. Amit már oly sokszor mondtam, most is csak azt mondom: nincs szorosabb és keményebb bilincs a bűn és tévelygés bilincsenél. Ezt senki meg nem oldhatja. Ebből senki ki nem szabadíthatja az embert, egyedül csak az Úr, az Ige által. Az ember ebből képtelen volna kiszabadulni, mert éppen a menekülési vágyával -amikor már az isteni törvény ereje szorongatja - olyan ajtókat nyitogat, olyan lehetetlenségeket feszeget, melyek nemhogy kivezetnék a bűnből, hanem ellenkezőleg, a mélységbe sodorják. És mégis mily sokan keresik ezt az utat! Hiába: az emberi rövidlátás képtelen az igazság felismerésére. Képtelen pedig azért, mert mindig csak önmagából indul ki, és természetesen ugyanoda tér is vissza felgyülemlett gonoszságaival. Mert a tévedés csak zsenge korában tévedés, mire felcseperedik, már bűn az, s mire megéri, már kárhozat. És a lélek sokszor tűnődik magában: mi is az oka végtelennek látszó szenvedéseinek?

A kibontakozásnál a haladó lélek elé rémes következményekkel mered a bűn, és áthatolhatatlan akadályt képez számára; ennél az akadálnál megtorpan a lélek és összeesik. A reménytelenség a legvégső menedéket is elsötétíti előtte, és belesodródik a kétségbeesésbe. A fizikai élet hullámzásából, mely hol fel, hol ledobálja a szenvedőt, egyszerre csak a parthoz csapódik. De nem azért, hogy megnyugodjék a lélek, hanem hogy tovább vergődjék, mint a hal víz nélkül. Ha ezeket a szomorú állapotokat nézzük, önkéntelenül feltolul a kérdés: Nincs-e hát szüksége az embereknek és szellemeknek Isten kegyelmére? Hiszen nincsen senki, aki az életek során nem vétkezett volna, vagy a jövőben ne vétkeznék, csak azért, mert tökéletlenségénél fogva nem látja át az élet nagyszerű rendeltetését, és ebben Isten akaratát, mely lassan, minden erőszak nélkül beolvasztja úgy az egyeseket, mint a csoportokat abba az isteni tervbe, mely eleitől fogva el van rendelve az emberiség sorsa felől. Minden lélek, kit az élet a maga szépségével és részleges igazságával meghódított az örökkévalóság számára, beleesik ebbe a kavargó és hullámzó áradatba. És itt kell néki dolgoznia, míg csak az utolsó salak is le nem tisztul róla. Amikor már megtisztult, felszívja őt a dicsőséges szellemi élet, mely nem hullámzik, nem kavargó, hanem egyenletes mozgással halad előre kirendelt pályáján. Ez a mennyország. A mennyei élet a maga egyenletes haladásával olyan mélységeket tár fel, melyek az örökké mozgó, hánykódó fizikai világ elől el vannak rejtve. Emiatt az a bizonyos boldogság sem érhető el a földön, amit az emberi lélek a vágyaktól üzelve hol lent, hol fent keres, hol az erények túlzásában, hol a bűnök posványában. Ez azonban vágy marad mindaddig, míg az ember lelke az életben önmagát tekinti elsőnek. Az „én”, ez az örök rejtély, mindaddig ködbe burkolva jelenik meg az ember előtt, míg a test béklyójában örömet leli. És még rejtélyesebbé válik számára, amikor a test lehullik róla, s a száguldó vihar szele elkapja a lelket, és viszi ismeretlen életbe, ismeretlen állapotokba. Ez mindaddig rejtély is marad az ember előtt, míg a nyugvópontot a saját bensőjében meg nem találja. Egy kicsiny

bűn magva sok szép fejlődésnek eredményét elrabolhatja a lélektől, ha nem találta meg ezt a nyugvópontot.

Nem egy értékes lélek útvesztőbe téved azáltal, hogy a nemes, szép erények mellett megtúr egy kicsiny bűnt: azt, hogy mindig önmagából indult ki. Azt hiszi, hogy a másik ember nem ő, s ami a másinak fáj, az nem neki fáj. És a léleknek ez az érzése az Isten ítélőszéke előtt olyan bűn, amiért nehéz próba jár; csak azért, hogy a jövőben megtanulja a lélek, **hogy nemcsak én vagyok „én”, hanem az a másik embertársam is az én énemnek egy része.** Aki az életben nem ismeri fel a Krisztus igazságának töredékét, az hiába hallgatja akár az angyalok bölcsességét is; amelletts siklik minden, az nem veszi észre a tanulnivalót. A bűn önmagát bünteti. Isten szabadítása azonban a jót mindenki részére mindig nagyobb és nagyobb fokban teszi hozzáférhetővé. Az ő irgalmassága oldoz és bont, melyet az őt követőknek is végezniük kell anélkül, hogy a rossz létjogát egy pillanatra is elismernék. Igyekezettek megismerni az igazságot, hogy betölthessétek helyeiteket Isten dicsőségére és a saját haladástokra.

VII. RÉSZ. A JÓ SZOLGÁLATA. (**)

1. A LEGKISEBB JÓÉRT IS KÜZDENI KELL.

Az élet eredményeit megmásítani nem lehet. Olyan bizonyíték ez, ami le nem tagadható. Mert az ember lelke az ő ténykedésével belenyomja szellemi arculatát a természet erőibe, és ez a kép csalhatatlanul megőrzi annak a nyomait, hogy ki mint élt. Az öröm, a bánat, a fájdalom, az izgalom, mind más-más rezgést váltanak ki a lelkekből. Ezek a rezgések aztán építenek, vagy pusztítanak aszerint, hogy milyen irányban fejt ki erőket az ember. Azért hangoztatom én mindig a megtérés szükségességét, mert ezáltal az ember egész lelki világa újjáalakul. Ha az ember folyton csak ember marad az élet minden vonatkozásában, vagyis nem törekszik a lelki életre, akkor hamarosan megbotlik, és elesik egy elfelejtett szalmaszálaban is. Azért mondom, hogy elfelejtett dolgon, mert a szándékosság és a bekövetkező körülmények nem mindig fedik egymást. Az ember szándéka sokszor jó - a következmény azonban nem mindig üt jól ki. Ez viszont fordítva is lehet, ha az isteni bölcsesség a cél érdekében a rossz szándékot következményeiben jóra változtatja. Ne higgyétek, hogy mindig az hozza meg a várt jót, amit jó szándékkal indítanak el: ellenkezőleg is történhetik. Különben is nem mindig az a jó, amit az ember jónak gondol. Amíg az ember mindent csak testi szemeivel néz, addig csak felületesen látja meg az igazságot. Azért zúgolódik az emberi lélek, és igen gyakran meg is hasonlik önmagával, mert nem tud belenyugodni azokba a vak véletlennek látszó rendezetlenségekbe, melyeket a hibás, bűnös emberiség önmaga és egymás részére jónak ítél.

Az ember folyton csak hibázót keres, hogy megbosszulhassa magát valamely általa helytelennek tartott eredmény okozóján. Amint minden rossznak megvan az okozója, úgy mindenkor megvan a jónak is láthatatlan létrehozója. Hiába erőlködik az ember a bosszúállással, ezzel nem irtja ki a tévedést, a

bűnt; és éppen úgy hiába keresi, kutatja a jónak forrását is, hogy azt a maga részére kisajátítsa, nem találja meg azt, amíg maga is lassan-lassan meg nem érik a jónak asszimilálására. A jónak eredményeit kisajátíthatja ugyan egy kis időre, de ha önmagában nem bírja a jót, az eredmények is elkallódnak a kezén. Így tehát mindenki odajut, hogy amit vetett, csak azt arathatja. Megdönthetetlen igazság ez, melyen senki nem változtathat. Csak az isteni kegyelem enyhíthet ezen a bűnbocsánat által.

Senki a jót meg nem tarthatja, míg azt a maga érde-meivel meg nem szerezte. És ugyancsak senkit sem lehet megfosztani a jótól, ha azt már bensőjében bírja, amely mint eszmény, mint érzés a lelkében kifejlődött. S ha egy kevés időre el is távolodik tőle annak a bizonyos eszménynek a megvalósíthatása, amely az igaz jónak részét képezi: a következő fordulónál (vagyis egy újabb testöltés alkalmával) már magához vonzza azt. Mert az egyenlően minősített természeteknek találkozniuk kell a maguk eredményeivel. A látszat világában, vagyis a földön bizony úgy látja az ember, mintha ennek éppen az ellenkezője történnék. A rosszérzésű és rosszakaratú emberek kisajátítják a jónak termékeit, és dúslakodnak azokban. A szeretetet igába hajtják, a becsületességet kinevetik, s a gyengéken hatalmaskodnak. Míg az egyszerű, az igaz és hitben élő ember, aki nek megvolna úgy a szíve, mint az esze az életet jobbra tenni, a szenvedést kisebbiteni, a szépet és jót előbbre vinni és fejleszteni: csak szenvedve tudja magát tovább vonszolni az élet útjain. Az ilyen lelkek látszat szerint ki vannak szolgáltatva azoknak, akiknek az igaz jóról, amint mondani szokták, fogalmuk sincs.

Szomorú a látszat képe és kétségbeejtő az árnyék, mely az ember előtt áll, csak hogy fel ne ismerhesse a valóságot az árny mögött. Ez az árnyék, mely az embert elijeszti és elvakítja a valóságos dolgok felismerésével szemben, a bűn következménye a földön. Ettől nem látja meg az ember azt a bizonyosságot, amely a káprázat mögött folyton munkálkodva mozgatja, hajtja bele az eseményeket a látszat világába,

és minősíti az eredményeket. A jót s a rosszat egyformán rögzíti a változhatatlanban, a végzetben, mely szigorú következetességgel beteljesedik, úgy az egyes emberek, mint a csoportok életében. Ez a bizonyosság folyton vetközteti és öltözteti a lelkeket; s míg a színek le nem kopnak, meg nem fakulnak, tart a rövid álmom, hogy mindig igazabb, jobb és tisztább eredmények gazdagítsák a valóság világát.

A földi világ a bűnbe és tévedésbe mélyen belesüllyedt lelkek hazája. Ezek még nem tudják, hogy a boldogság nem a káprázatos külső élet keretei között található fel. Bárhogyan hajszolják is az örömeket, bármennyire igyekeznek is megszerezni azokat a javakat, melyek oly kívánatosaknak látszanak addig, míg el nem érik őket: hiábavaló erőpazarlást visznek véghez. Mert mire elérik, mire élvezni akarják a sóvárgott eredményt, elvesztik azok rájuk nézve vonzóerejüket, és megsemmisülnek azok a lélek számára.

Az ember önmagában csak akkor találja meg azt a nagy kielégülést, azt a bizonyosságot, erőt, békét és összhangot, mely minden értéknek bírásához segíti, ha Istenben él, ha az isteni jót és igazat fogadja el vezető elvnek. Ha ezt elfogadja, az isteni igazság fénye átvilágítja a félelmetes árnyékot előtte, s átlát azon a valóság világába, és megbizonyosodhat az igaz jó örökké tartó értékéről. Akkor felveszi a harcot az árnyakban meghúzódó félelmetességekkel szemben, mert már tudja, hogy Isten irgalmas és kegyelmes, és őt küzdelmében nem hagyja el. Annál kevésbé, mert Isten a jónak eredményeit éppen úgy munkába szólítja, mint ahogyan a rossz eredmények megsemmisítéséhez is megadja az alkalmat. **Isten - amint ti is tapasztalhattátok - próbára teszi az ember hitét, hűségét, kitartását, de elesni nem hagyja az ingadozót. A roskadóra nem rak elviselhetetlen terheket, s az elfáradtnak megadja a pihenést.** A szomszárának megmutatja a hűsítő forrást, és lépésről-lépésre vezet azokat, akik Belé helyezik bizalmukat. Bár a külső világ ma még lehet rideg és sivár, de holnapra már új élet, új lehetőség

tárja ki kapuit azok előtt, akik hisznek a jó és igaz örök értékében. Gyermekeim, ez az érték nem vész el. Ezt nem eszi meg a rozsdá, és nem lesz színehagyott, fakó, mert folyton megújuló fényvel, ragyogó színekkel, szebb és tökéletesebb örömmel emelkedik ki az elkövetkezendők világából, hogy mindig tökéletesebb keretet képezzen, és mindig több boldogságot hintsen el azoknak haladási útján, akik életükkel és cselekedeteikkel a látszat világában érvényre juttatták az isteni jót és igazat. Ezt a boldogságot senki el nem veheti azoktól, akik a jóért és igazért küzdöttek. Ez a boldogság az Isten ajándéka azoknak, akik hittek az Ő beszédének.

2. MINDEN JÓ MEGMARAD ÖRÖKRE. (**)

Nincs az a kemény kő, melyet a természet porrá ne őrölne, nincs az a szilárd vas, mely meg nem lágyulna bizonyos behatások folytán; bármilyen ellenálló legyen is a keménysége, a nagy erő megtöri és elhajlítja. Gyermekeim, nehéz dolog a most elvetett magnak a növekedését, virágzását és gyümölcsözését kívárni. De ha sohasem vetünk, sohasem arathatunk. Azt pedig tudjátok, hogy mindig azt aratjuk, amit vetettünk. A mi vetésünk nem e világra szóló munka; a mi reménységünk nem e rövid lejáratú élettartamra szóló várakozás, amelyért izgulnunk, türelmetlenkednünk kellene, hogy hátha meghíúsul, hátha elviszi az élet fagya, vagy árvize. Nem! Mi az örökélet soha el nem múló áramlatába vetjük reménységünket, mert tudjuk, hogy amit vetünk, az jó és igaz, isteni eredetű, romolhatatlan érték, melyet az idő változandósága nem befolyásol. Amit mi cselekszünk, nem e mulandó világ könnyen elérhető sikeréért tesszük. Amit mi tesszünk, az megállja a helyét a változandósággal szemben; bölcsők ringása, gyermekálmok káprázata, ifjúi lobbanékonyság, s az agg szürke feledékenysége nem árt neki. Nem árt még maga a koporsó némasága, a temető csendje sem, mert mindezek felett él az az örökké mozgó, magát újjászüelő természetben, az érzések irányításában, a teremtő szózatban, mely évezredek múlva is üdén, tisztán cseng újra meg újra a légben és a szívek

mélyén, mert az igazság az. Jót és igazat cselekedni, vagy beszélni, önmagunkról megfeledkezve áldozni a szeretet oltárán annyi, mint teremteni új világokat, új életet. Mert valami nem igazi jó, csak a jónak látszatával bír, elmúlik; de ami igaz, ami Istentől való jó, az dacol a természet változandóságával, az él, és újabb formákká tömörülve keresi a létben a maga helyét. **Ha pillanatnyira el is homályosodik a látóhatár, ha talán szenvedést hoz is jutalmul az élet, a következő fordulónál már letörli a mulandóság porát róla az igazság keze, és a homályból új ragyogással, új céllal tör elő a szeretet és igazság ereje.** És aki ezt valaha magából kibocsátotta, aki ennek munkálkodó erejét előszólitotta, azt szolgálja, és eléje hozza azt, aminek elérése végett életre hivatott, így tehát minden gondolat, minden szép és jó iránti lelkesedés, nemes felbuzdulás, amelyet valaha tett követett, a valóságban mint eredmény fog előttetek állani.

Sokszor mondtam már nektek gyermekeim, hogy nem vész el semmi, sőt még a rossz sem vész el, amíg csak a maga útját be nem végezte. Pedig a rossznak az a végzete, hogy pusztuljon, mert mindennek el kell múltnia, ami az örök Jó elvével nem hasonul. De ha csak egy parányi jó van is benne, amelyet fel lehet használni: elvégzi a maga körforgását, és csak azután oszlik szét, ha a benne levő parányi jó kibontakozott, és elérte hatását. Annál inkább megmarad tehát az igaz jó, melyet a tiszta jóakarát indított útjára. A munka, melyet nekünk és nektek is végeznünk kell, nagy, mert az ellentét is erős a maga állásában; de amíg az ellentét folyton ki van téve az idő viszontagságainak, addig az igazság rendületlenül, megmozgathatatlanul állja a helyét, változandóságot nem ismerve. Az igazság nem küzd erőszakos fegyverekkel. Az igazság ráér várni: őt nem sűrgeti a változandóság, és eléri célját.

Ami jó és igaz, az túléli a koporsót, túléli az új bölcsőt, az új gyermekjátékokat, és elötör más formában, más körülmények között, de mindig azt a célt követve, amelyért elindított. Azért vigyázzatok ti emberek a jóra és rosszra úgy a kívánságaitokban, mint beszédeitekben, vagy cselekedeteitekben. Mert

ami egyszer gyökeret vert, az élni fog, mert életet adtatok neki az érzelmeitekkel. És hogyha minden él, nem lehet mindegy nektek, hogy milyen eredményeket terem az majd a számotokra. Aki a jónak és igaznak magvát veti el, az várhatja is annak jó eredményét, de jaj annak, aki rosszat vet el, akár érzésben, akár vágyakban, vagy cselekedetekben, mert azt is fel kell dolgoznia, meg kell emésztenie.

Testvéreim, nagy a ti felelősségetek mindenkiel szemben, akivel csak sorsotok összeköt benneteket. És az Úr azért adja a világosságot, hogy a lélek felébredjen a valóság megismerésére, s teremtsen magának egy jobb jövőt; mert az a kor, amelyben éltek, megtelik a ti lelketek érzéseivel, és az lesz a ti otthonotok. És ha ez sűrű s kellemetlen lesz, akkor sem szabadulhattok meg tőle, bárhogy akartok is. Azért, ha az a világ, az a kor, amelyben éltek, nem ért meg benneteket, ne búsuljatok. Ne búsuljatok azon se, ha a szeretet helyébe meg nem értést kaptok. Legyetek csak mindenkor hittel és reménységgel telve, mert tiétek az élet értékesebb része: *a jövő*. Mert a ti hitetekkel s reménységetekkel és szeretetetekkel a jelenben megvetitek az alapját a jobb jövőnek.

Legyetek türelemmel és alázatossággal telve, és bízzatok a jónak örökké ható erejében, és reménységetek nem lesz hiábavaló.

3. ÉLJETEK HITBEN ÉS LEGYETEK IGAZAK! (**)

Sajnos, a szellemhivők sem mind egyformán törekvők, vannak köztük is igen gyengék, akik ugyan nagy örömmel fogadták a világosságot, de hamar napirendre is tértek felette, mert megszokták a gondolatot, hogy nincs elmúlás, és azzal, hogy a durva bűnöktől távol tartják magukat, azt hiszik, mindent elvégeztek. És még jó, ha elégedetlenek önmagukkal. **De ha meg vannak elégedve a saját javulásukkal, akkor már bele is estek a szellemi gögbe.** Ez pedig veszedelmes dolog, mert magukat másoknál jobbnak tartva ítélkezőkké és felettébb igazságosokká válnak. Így furakodik be a sátán észrevétlenül a lélekbe, ahonnét

mindenekelőtt a megszerzett alázatosságot irtja ki. Azután a türelmet, az elnézést, az engedelmisséget és belátást teszi lehetetlenné. Amikor már mindezekkel végzett, a még meglévő szerezetre bocsátja rá a bizonytalan, zavaros hatásokat, és kiemelkednek a lélek sima tükréből a kételkedések, a bizalmatlanságok, az érzékenykedések és meg nem értések hullámai, és a lélek tükre többé nem az isteni Ige képét mutatja, hanem az ember benső, forrongó, elégedetlen, békétlenkedő természetének salakos kitöréseit.

Ezek a villámló kitörések, melyeket az indulatok fűtenek, már nem építeni, hanem rombolni törekszenek. Ebben a törekvésben már a sátán az úr. Vallhatja magát az ember bármiféle vallásúnak, spiritistának, vagy akár hivatalánál fogva Isten szolgájának: abban a pillanatban hűtlen lett Istenhez, mert meghódolt az ördögi elvnek. Ezek után a viharok után hiába látja már az ember, hogy minden szépre és jóra való igyekezetének munkája milyen hamar semmivé lett! Azt, amit lerombolt, olyan rövid idő alatt, mint ahogy lerombolta, nem tudja fölépíteni, mert az építkezést addig el sem kezdheti, míg a romokat el nem takarítja, s az utat szabaddá nem teszi.

Az új építkezést új alapokon lehet csak megkezdeni.

Ugyanazokon az alapokon sem a más lelkében, sem a maga üdvére nem lehet tovább építkezni, mert a réginek emléke folyton ott kísértene, és a bizalmatlanság szellőjétől összeomlanék az épület. Jegyezzétek meg emberek: sem Istennel sem emberrel nem lehet vég nélkül kísérletezni. Hiába kiabálja a gögös, önhitt ember: „Én mindent jóváteszek; én mindent rendbe hozok!” Ez nem tőle függ. Csak ha Isten új alapokat, új lehetőségeket nyújt, hogy azokra építhessen, akkor építhet. Ha Isten nem nyújt lehetőséget, az ember semmit sem tehet, csak a romok között szenvedhet rendezetlen lelkiállapotában. Azért az ember mindig azon legyen, hogy az Istentől nyújtott alkalmakat úgy használja ki, hogy azokból lelki előnyei származzanak. Ezeket az előnyöket pedig csak akkor használja ki, ha lelkileg nem pihen, hátra sohasem tekint, csak előre; és ha jönnek a próbák az életben,

azokat úgy tekinti, mint az Isten által megengedett alkalmakat, amelyek által a rossz helyébe jót vethet.

Sokszor mondtam már és most is csak azt mondom. Nem szabad ítélni. Se a maga igazságát ne keresse az ember, hanem az Istenét, mert az ember igazsága csak olyan mint a törött tükör: csak részben tükrözi vissza a jót és igazat. Isten igazsága a teljes igazság, Ő a tökéletes jóság és szeretet. **És ha Ő nem taszít el magától senkit, hanem felemeli és megtisztítja a bűnöst, akkor ha az ember hú követője akar lenni Atyjának, Istenének: tehet-e mást mint ő?** Sohasem szabad az ember önhitségének szóhoz jutnia. Amikor az ember mérlegel, és határvonalat húz, - önmaga elé húzza azt. Hasonlításokat csak Isten és önmaga között tehet, és akkor a teljes valójában meglátszik az ember tökéletlensége. Az ember sohase vegye le tekintetét Istenről, mert kizárja magát a jónak áldásaiból. De vajon, ha előttünk nem járt volna jó példával az isteni Szeretet, ismerhetnők-e mi is a jót? Bizony nem! Krisztus megmutatta az utat, amelyen Ő is szenvedve járt, s mintegy vigasztalásul azt monda: azoknak, akik az Istent követik, fájdalmaik, szorongatásaik vannak, mint a szülő asszonynak; de amikor megszületik az isteni Ige szerint való ember, a lélek szabaddá válik földi kötelékétől, és örül az eredménynek, mint a szülő asszony az ő gyermekének. Az ember is, amikor levetette hibás természetét, bűnre való hajlamait, örül, hogy az Úr szenvedni hagyta, mert belátja, hogy a szenvedés a lélek választóvize. Akikre még az Úr nem bocsát próbát, szenvedést, akiknek még nem voltak lelki és testi fájdalmai, azokat Isten még távol tartja magától. Azokat még nem vonzza, nem serkenti, mert még nem fiak, csak fattyuk; a föld törvénytelen gyermekei, kik még nincsenek beírva az élet könyvébe. Ezek kívül valók, mint a pogányok; azonban eljön rájuk is a számadás ideje, amikor ők a „szemet szemért” törvény szerint fizetnek, mert nekik még nem jár a kegyelem. Mert ha az erdei vadaknak is bűnhődniük kell a vétékért - amint meg van írva - mennyivel inkább az értelmes embernek?

De aki úgy szenved, mint ártatlan, az adjon hálát Istennek, hogy szenvedhet, mert az ő szenvedése, fájdalma ideig-óráig tartó próba csak, melynek türelmes elhordozásában az Isten dicsóítottetik. **Legyen ez nektek, kik ártatlanul szenvedtek, örömtökre, mert ezek a szenvedések próbakövei annak, hogy ti a kegyelem részesei vagytok. S amikor ezek véget érnek, a gonosznak vereségét is meglátjátok, melyet a ti türelmetekkel nyertetek meg a jónak.** Ez az igazi isteni szolgálat. A szeretetnek, a türelemnek, a hitnek és reménységnek teljes diadalra jutása a testben. Ez a kemény munkaalkalom, ahol mindenkinek meg kell mutatnia, mennyit ér a földön. Itt van az a harcmező, ahol küzdeni kell mindaddig, míg az Úr fel nem váltatja arról a helyről, ahová állította. Azért mondom mindig: Ne legyetek szenteskedők, tudományoskodók, igazságoskodók. Legyetek egyszerűek, természetesek, őszinték és igazak. De ez a természetesség ne a külső hibás ember gyarló természete, hanem az isteni lélek bennetek való megnyilatkozása legyen. Ha így éltek, hit által éltek.

4. „MUNKÁLKODJATOK, MÍG NAPPAL VAGYON.” (**)

Szeretem, ha a földi emberek kevésnek találják a jó ügy érdekében végzett munkát, és nem telnek be vele túl korán. Bizony az ember nem tudhatja, hogy Isten mennyi időt szánt neki munkára, mennyit szenvedésre és mennyit az örömtökre. Az időben felváltva sorakoznak azok az alkalmak, melyeket Isten az embernek ad, s ezekkel az alkalmakkal mintegy kormányozza az ember lelkét. **Ha az ember mindig és mindenben engedelmes az Istennek, és nem zúgolódik, nem száll perbe az ő életét beosztó hatalommal, mindig megtalálja a helyes időt, mikor mit kell cselekednie, hogy az jól legyen téve.**

Ha az ember földi életében mindazt híven el tudná végezni, amit földre jövele előtt magában eltökélt, akkor nagyon boldog volna ez a világ, akkor szenvedés helyett csupa öröm

volna itt az élet. De nem így van, mert az embernek a saját lelkében levő gonosszal is meg kell küzdenie, ez pedig szenvedéssel jár. Hogy a lélek ezektől a gonosz hajlamoktól megszabadulhasson, lehetetlenné kell tenni őket a tudatban, mert amíg a tudat foglalkozik velük, addig a vágyak sem hálnak meg. Ha a léleknek nem volna szabadsága a cselekvésben, ha neki alkalom nem adatnék, sohasem ismerné meg az ember a saját lelkében rekedt rossz hajlamokat, melyek miatt oly sokat kell szenvednie. De az alkalmak felszínre hozzák ezeket, hogy kifejezésre juthassanak, és hatásaikkal észrevétesse a tudatban, hogy a lélek aztán számolhasson velük. Amíg a bűneinek következményeit nem látja a fejletlen szellem, addig nem képes azokat sem felismerni, sem beismerni. Erre való tehát a rövid földi élet, hogy különböző alkalmakat szolgáltatson a bűnök felismerésére. **A földi életek szerepek csupán; ma egyiknek jut a parancsoló szerepe, holnap a másiknak. Aki ma parancsolt, a következő szerepben engedelmeskedni fog. Ez azonban nem számít, hanem csak az, hogy ki hogyan tölti be szerepét, ki mit valósít meg azokból az igazságokból, amelyeket életek során, keserves tapasztalatok árán megszerzett.** Mert azt minden lélek belátja, akár előbb, akár később, hogy van egy Igazság, melyhez az ember igazságának hozzá kell alakulnia, és van egy hatalmas törvény, melynek engedelmeskednie kell. Ezt még a legelvetemültebb, a legellenszegülőbb szellemek is elismerik. Ennek dacára mégsem képesek a jót elfogadni vezető elvnek, mert jót egyáltalán nem tudnak cselekedni, mert még mindig azzal áltatják magukat, hogy idővel megdönthetik ezt a hatalmat.

Gyermekem, akik nem hisznek a jónak végleges győzelmében, akik tagadják az igazságnak hatalmát, akik maguknak hazug boldogságot teremtenek földi életükben, azok még mind a bűn kábulatában vannak, azok még mind a szenvedések útját hosszabbítják. Mert az az igazság, mely fenntartja a világokat, szigorú törvényt tart fenn. Ez a törvény azt, ami vele egyszerű felszívja, és áldásaiban részesíti, ami pedig vele ellentétes, azt

addig morzsolja, gyúrja, míg el nem oszlik, át nem változik. Azért ilyen rideg és szenvedésekkel teljes az élet a földön, mert ez az egész világ színültig töltve van bűnnel és az erre való gonosz hajlamokkal, mert minden lélek kitölti az ő szabadságában lelkének természetét, és hajlandóságai után indulva bünt bűnre halmoz, hogy megismerje azokat a következményekről, amelyek a saját és mások életét szenvedésekkel töltik meg. Ezek ellen nemes eszközökkel harcolni Isten szerint való cselekedet. Kapjon bár sebet az ember lelke, vagy essenek áldozatul az életének örömei és boldogsága - mint ahogyan egész biztosan áldozatul is fognak esni - nem szabad, hogy ez az embernek szerfelett nagy bánatot okozzon, mert ez a jó győzelmében vetett hitet megrendítené. Hinni és bízni kell! Hiszen az írásokban is olvashatók: „Nincs senki olyan, aki kétannyit nem kapna helyette az örökkévaló életben mindazokból, amiket elveszített.” És az Úr tegnap is, ma is és mindörökké ugyanaz. Nem változott és nem fog megváltozni. Krisztus sohasem hagyja el azokat, akik az ő igazságáért harcolnak, nem hagyja őket magukra a küzdelemben, velük van, és győzelemre segíti őket. Akik őbenne hisznek, azokat megszabadítja a tévedések homályától, hogy tisztán látva biztosabb léptekkel haladhassanak előre. Az Úr mindenkinek megadja az időt és az alkalmat. Addig kell munkálkodni, amíg fent van a nap - azután megpihenünk.

5. GYAKOROLJATOK ELNÉZÉST ÍTÉLKEZÉS HE- LYETT. (**)

Amint nem lehet a természet rendjén erőszakkal változtatni, éppen úgy az ember természete sem változtatható meg erőszakkal. Csak ha a megfelelő erővel bír a lélek, akkor fogadja el az igazságot. Erőszakkal lehet ugyan hatásokat kiváltani, de sohasem bizonyos, hogy a kívánt hatás fog-e jelentkezni. Az emberi lélek nem repülhet át olyan akadályok felett, melyeket még nem ismer, melyeket még ki nem tapasztalt, csak azokon tud átsiklani, amelyekből már meglehetősen tapasztalata van. Azért

mindenkit meg kell hagyni előbb érne, hogy valaminek az elfogadására képessé legyen. Hiába mutatja valaki, hogy bizonyos dolgokat megértett, ezt a próba mutatja majd meg. Az erőszak minden léleknél rombolólag hat. Azért az isteni törvény sem büntet rögtön, nem üt rajta a bűnösön, hanem időt enged neki a megtérésre, a belátásra, s akkor a kegyelmi törvény felveszi a bűnös lelkét, és neki új cselekvési alkalmat nyújt. S ha ezt a lélek igyekszik elfogadni, s igyekszik azt megérteni, többet cselekedett, mintha százszor végig szenvedte azt, amivel ő másoknak fájdalmat okozott, s amivel a fejlődési rendet munkájában megakadályozta.

A bűnhődés minden esetben rombol; tör, zúz, pusztít, sokszor a rosszal együtt a jó termékeit is elpusztítja a lélekben, úgy, hogy újra kell kezdeni, új alapokra kell fektetni a lélek boldogság után való törekvéseit. Akik az isteni igazság ügyét előbbre akarják vinni a földön, azoknak tulajdonképpen munkája az, hogy azokra a lelkekre, akik nem a helyes úton járnak, jó hatást gyakoroljanak, hogy velük is megkedveltessék a jót és igazat, hogy elfogadókká tegyék őket a lelkükben rejtőző adományaik, legfőképpen a szeretet, türelem és elnézés révén. Ott, ahol ezek hiányoznak, nincs anyag, amelyből építeni lehetne. Ha Isten is az ember helytelen igazsága szerint mérné a lelkek sorsát, nem üdvözülhetne egy sem. Egyetlen ember sem ütné meg a kérlelhetetlen igazság mértékét, mert hol itt, hol ott hibázik az ember; sokszor a legjobb akarattal sem tud megoldani bizonyos dolgokat.

A látszat igen sokszor csal, s a helytelen világításban hol nagyoknak, hol kicsinyeknek látszanak azok a dolgok, amelyek szerepet visznek életünkben. Ha a pártatlan ítélő meghallgatja a két ellentétben álló felet, látni fogja, hogy az igazság bár egy, de miután mindegyik a saját szemüvegén nézi, más formát mutat az egyik, és mást a másik oldalról, mert mások a körülmények és mások a lehetőségek mindkét oldalon. A föld még nem az a hely, ahol a végső igazság kialakulhatna, mert itt még sok tökéletlenség, hazugság és tévedés van felhalmozva, amit

akarva, nem akarva megszületése alkalmával magára vesz az ember. A földi életben igazán jó eredményt csak elnézéssel lehet elérni. Ahol ez nincs, ott meghasonlásba kerül a lélek. Mert ha nem tud túrni, ha nem tud elnézni, és nem tud megbocsátani és embertársáról a jót nem tudja feltételezni, akkor az a lélek a gyűlölet és bizalmatlanság mérgét hordozza magában. Aki jó és igaz életet él, annak mindig többet kell túrnie, mint másnak, mert több fejletlen lélek van testben a földön, mint fejlett, és ezek a fejletlenek nem értik meg azt, aki felettük van, mert nem tudják áttekinteni a magasabb fejlődési fokon levőnek gondolat- és érzésvilágát. A magasabb értelemmel bíró lélek azonban áttekinti és ismeri azokat a rugókat, melyek a nyersebb és fejletlenebb lelkek gondolat- és érzésvilágát mozgatják, és így az ő türelmével és elnézésével segíti a gyengébbet a fejlődés útján.

6. AZ EMBERSZÓLÁSRÓL. (**)

A jó Isten mindig bizonyos okból, célból engedi csak a gonoszt látszólag diadalmaskodni. Nem mindig büntetés az, amit az ember annak tart. Sokszor csak a büntetés távoltartására szolgáló akadály. Mert legtöbbször a gonosznak igen nagy tervei vannak az emberrel; és ha az isteni gondviselés a kisebb tervét egy-egy szégyennel leleplezi, ez kellemetlen ugyan az emberre, a lélek megmentésére azonban igen hathatós eszköz. Ti ne nézzetek se jobbra, se balra, hanem haladjatok az egyenes úton előre, Istenre bízva azokat a gondokat, melyekkel a gonosz mesterkedéseinek időben gátat vethettek. Az Úr megáldja minden lélek önzetlen, nemes törekvését, és a legelrejtettebb mélységekből is a felszínre hozza a megfelelő eredményeket. Mert az igazi nagy harc a lélek mélyén megy végbe, a felszínen csak a könnyű képmutatás úszik. Az árral együtt a kitiport úton csak a kisméretű átlaglelkek haladnak: akik megelégednek a látszattal is, sőt irtóznak mindentől, ami nagyobb mozgást, nagyobb hullámzást okoz a léleknek. Az ilyen élet a pihenő életüket élő, vagy a robothoz beosztott kényszermunkások élete, nem azoké, akikben a jövő nagy eshetőségei szunnyadnak. Ezek az átlag-lelkek a

föld robotosai. Ezeknek szükséges a korlát, a fegyelem, másképpen nem tudnák azt sem megkülönböztetni, hogy melyik út az, amelyen a legközelebbi állomást elérhetik.

Az élet nagy feladatait csak a nagyobb mélységekkel és emelkedésre való nagyobb lehetőségekkel bíró lelkek csinálják végig. Ezek oldozzák, vagy kötözik a szálakat. Hol felemelkednek, hol lesüllyednek, mindazáltal olyan durva bűnökbe, melyeknek már neve van, nem esnek bele, legfeljebb tévednek, csalódnak és meghasonlanak. Ezeken a küzdő lelkeken szeret gúnyolódni a világ. Ezeken próbálja ki az erejét, a gőgjét, a haragját és megvetését. Ezekre a lelkekre, akik az átlagnál nagyobbak, tisztábbak, jobbak, önti ki a világ a szennyét, mert a gonosz hajlamú, de gyáva lelkek örülnek a más szenvedéseinek látásán, és ha csak tehetik, igyekeznek az elesett fölé kerülni. Ez az olcsó öröm könnyen megszerezhető nekik. Csak egy kis fáradtságba kerül, és kész az önmagasztalás az elesett rovására. Ezt nevezik pletykának. Ez nem az a kimondott nagy bűn, mellyel a büntetést az emberek okvetlen kierőszakolják a törvénytől; ez csak a kényelmesen elnyújtózkodó eb vakkantása, de mégis bántó és aljas eredményt szülő tulajdonsága az embernek. És az emberi léleknek ezt a kicsiny, de elég mérges csipkedését - amint mondtam - nem is nevezik bűnnek, csak azért, mert megszokták az emberek. Ez, mivel egészen természetükké vált, tehát elválhatatlan tőlük. Ez vele jár a fokozatukkal. Ezzel a rossz szokással szemben nem lehet védekezni, mert benne van a levegőben, benne van a szemekben, a szájban és benne van a szívverésében annak, aki ezt szereti gyakorolni. Azonban a végszó mégsem az övéké, mert az Isten nem engedi meg, hogy az, aki elesett, elpusztuljon, ha Hozzá kiált segítségért. Annál kevésbé engedi el azt, aki nem esett el, csak lehajolt, hogy az útjában levő akadályt eldobja. Akinek az ilyen alattomos lelkektől próbája van, ne vegye azt komolyan. Ezek csak a sátánnak apró csaholó kutyái, akik az első erélyes, igaz hangra elbújnak, és félve szűkülnek.

Akinek ilyen alattomos természete van, aki szereti más hibáját, baját, gyengeségeit szellőztetni, és benső örömet érezve magát igyekszik jónak és feddhetetlennek feltüntetni, az sokat fog szenvedni a fájdalmas szűnyogcsípésektől, amikor ezek az érzések visszahatnak rá; mert törvényszerűen vissza fognak hatni. Az ilyen rossz szokásnak fájdalmas és kínzó az eredménye. Nem tudom eléggé óvni azokat, akik az Úr útján akarnak haladni, hogy ebbe a kicsinynek látszó hibába bele ne essenek. Nem tudlak eléggé óvni benneteket, hogy egymásról rosszat ne beszéljete, rosszat fel ne tételezzetek mindaddig, míg csak arról meg nem győződtek. A titokban való feltevések és kiszínezések a legjobb esetben is káros hatással vannak az emberre, mert végeredményben mindig visszahatnak a szerzőjükre, ha azok a valóságnak meg nem felelnek. Azért úgy a beszédeitekben, mint a gondolataitokban mindig a legjobb akarat és a legtisztább érzés legyen az indító. Mert a jóakarat jót, a rosszakarat pedig rosszat hoz létre. Higgyétek el: az ellenség is megenyhül, ha éppen szeretettel nem is, de legalább nyugodt érzéssel gondoltok rá. Ezt ti annál inkább megtehetitek, mert ti már tudjátok, hogy a látszat világa elmúlik, míg az érzések világa, mely a ti hazátok, soha el nem múlik. Ott, ha ti gazdagok vagytok, uralkodni fogtok ellenségeiteken.

Gyermekeim! Akiben nincsenek jó érzések, az a szellemvilágban igen szegény, mert minden gonosz érzés, mint a féreg, a lélekből táplálkozik, töletek vonja el az erőt, amíg csak le nem győzitek. Az a lélek, aki földi életében a tisztább lelkű, jóra törekvő embertársát megbántotta, nem tud megnyugodni addig, amíg vele az ügyét ki nem egyenlítette. Ez azonban más-képpen nem intéződhet el, mint hogy szolgálnia kell néki: más-képpen nem juthat közelébe. Aki szolgál, azon hatalmaskodik az ő ura. És sokszor nem is az úr, vagyis az, aki ellen vétett, hatalmaskodik felette, hanem egy haladottabb szolgatársa. Az pedig nem mindegy, hogy ki rendelkezik felette. Tehát aki uralkodni akar másokon a szellemvilágban, az tanuljon meg nehez-telés nélkül túrni ezen a változandó világon. Viszont aki nem

akar szolgálni és túrni a túlvilágon, az ne bántson senkit földi életében. Ne beszéljen embertársáról rosszat se szemben, se a háta mögött. Senkitől semmit el ne tulajdonítson; ami nem az övé, azt meg ne tartsa, és békessége lesz úgy itt, mint a szellemvilágban.

7. VIGYÁZZATOK A NYELVETEKRE! (**)

Kerüljétek a hiábavaló beszédeket! Kerüljétek a világi salakos gondolatokat, melyek csak bűnök keltésére valók. Kerüljétek a haragos kifakadásokat is, melyek mint a méreg, mint a láng, megégetnek és megtépnek minden szép és jó felé való törekvést. S ha nem is fojthatják el, ha nem is égethetik össze teljesen a keletkező palántákat, de a lélek békéjét mindenkor feldúlják. Őriztétek meg a lelketek békéjét. Isten békessége az a csodás erő, az az érlelő nap, amely által a szép és tiszta gondolatok, a lelket újjáteremtő és felemelő érzések megszületnek, és az öntudatban helyet foglalnak. S mivel ti oly igen szeme előtt vagytok a szellemvilágnak, ajánlatos rátok nézve, ha úgy az emberi, mint a lelki téren jó példát mutattok a megtérésre érett szellemeknek. Ezek a szellemek, ha töletek jó példát látnak, lelkük érzéseivel hozzátok kapcsolódnak, és titeket támogatni fognak a jóban és igazban való előbbre haladásotokban, a titeket körülvevő élődsi szellemek csoportjával szemben.

Mi szellemek, akik Isten kegyelméből titeket oktattunk, jól tudjuk, hogy a földi élet akármilyen jóra törekvő legyen is, nem mentes a tévedésektől, a bűnöktől. Tudják ezt azonban az élődsi szellemek is, és azért követnek oly buzgón benneteket, mert tudják, hogy mindig vannak hulladékok, amelyekkel ők táplálkozhatnak. S ha a bűnnek csak egy kicsiny hulladékához is hozzájuthatnak, boldogok: ezzel mentegetőznek, ez az ő igazolásuk. Ha azonban az igaz és jó érzések hulladékait kapják, akkor megtérnek. Tehát a rendetlenség, a zavar, a meg nem értés, a félremagyarázás mindig az ellentétnek kedvező hullámmzást hoz létre. Sokszor apró tévedéseket csak azért korbácsolnak fel, hogy ezek a rabló szellemek erőket lophassanak. Az ellentétnek

fő vágya, hogy a zavarosban halászhasson. Valakit megijeszteni, valakit kétségbe ejteni nem ok és cél nélkül való szokása. A kisebb-nagyobb viharok csinálásában nem mindig a nagy okok és okozatok a fő tényezők. Ilyenkor csak az ellentét által kiküldött viharcsinálók akarnak egy kis erőzsarolást véghezvinni. Azért résen legyetek, hogy minden csekélység fel ne ingereljen benneteket.

Az az ember, aki érzései és gondolatai felett uralkodik, aki tudja, hogy minden egyes önmagán aratott diadal az őt követő élődsi erők és szellemek felett is győzelmet jelent, az vigyáz az elhullatott erőire; az vigyáz az életben előforduló apró hiábavalóságokra is. Ez nem válik játéklabdájává az élődsi szellemek szenvedélyeinek, sőt jó példaadásával meg is szabadul tőlük, mert táplálék híján kimerülnek a haszontalan kísérletezésben, és elmennek máshová szerencsét próbálni. Vagy pedig hozzászegődnek tanulás céljából. Így tehát a földön is megszabadulhat az ember bizonyos szellemcsoportoktól, bizonyos rossz szokásoktól, hiábavalóságoktól, ha kevesebb kísértésnek teszi ki magát. Akik bizonyos elveket kitűztek maguk elé, legyenek azokhoz hívek. Ne engedjék meg tehát maguknak még a kicsiny, jelentéktelennek látszó hiábavalóságokat se. Mert ezek a maguk kicsinységében ugyan nem látszanak veszélyeseknek, azonban elszaporodva szokásaivá válhatnak az embernek, és elhatalmasodhatnak a lélek felett. Akkor pedig már komoly kísértéseket eredményezhetnek.

Ilyen apró, semminek látszó, kicsiny élődsi a pletyka is, amely még nem a komoly, nagy támadásokat hozza létre. Eleinte csak az újdonság ingerével hat az izgalmakat kedvelők lelkiállapotára, később azonban már az izgalom fokozására magnagyítva, kiszínezve adja tovább az illető, hogy a hatást másoknál is élvezhesse. Azt ti már tudjátok, hogy ez mit eredményez. Ebből is az élődsi szellemek nyernek táplálékot. De ha az ember mindezeket összegezi, látni fogja, hogy semmi jó haszna ebből nem származik, sőt kárára van. Meg kell tehát gondolnia, hogy

ilyen izgalmakat kívánjon-e. Ugyanúgy ráfizet a könnyen izguló, villamos természetű ember is, aki önmagában egyenetlen erőket termel; mert őt is ezek az egyenetlen, harmóniátlan erők nyugtalanítják majd. Vagy aki olyan izgalmakra vágyik, amelyek folytán mások fölé emelkedhetik. Ez is, ha tudná, mily drágán fizeti meg majd azt a pillanatnyi kielégülést, ha látná, mily hatalmas örvények kavarnak ilyenkor körülötte az éterben, és hogy milyen sok, hasonló izgalmakra éhes szellem keresi őáltala a kielégülést, megrettenne. **Mert a villámokat cikázó sötét felhők, a viharokkal, szelekkel tomboló jégeső csak halvány másolata a haragvó lélek forrongó állapotának. És mindez sokszor csak azért, mert a villamos erők oly feszültségben tartják az idegszférát, hogy fel kell robbanniuk, ki kell égniük bizonyos erőknél, hogy a szellemek ténykedhessenek.** Ez a kielégülés minél többször ismétlődik, annál nagyobb villamosságot hoz létre, és feszültebbé teszi az atmoszférát. Ha az ilyen lélek másra öntheti ki haragjának mérgét, akkor azt sebzi meg vele. Ha azonban olyan helyzetben van, hogy szabadon nem garázdálkodhat, akkor önmagába fojtja, napokig hordozza az ingerültséget magában, és a saját idegszféráját rongálja vele, mely végül lelki és testi betegséget okoz.

Azért idegesek, betegek az emberek milliói, mert gonoszágukkal úgy az önmaguk, mint a mások lelkében is villamosságot sűrítene: szóval nyugtalanítják egymást. Ez olyan betegség, amelyből mindaddig nincs gyógyulás, míg az isteni igaz és jó tudata az ember értelmi és érzelmi világát át nem hatja. Meg kell tehát az embereknek érteniük azt az igazságot, hogy senki sem árthat a másiknak anélkül, hogy önmagának többet ne ártana. Amikor már belátja az ember, hogy oktalan kirobbanásainak célja nincs, a természete sem kívánja tovább, és a haragot hiábavalónak ítéli. **Higgyétek el: senki úgy meg nem torolja a rosszat, mint a rossz önmagát hatásaiban. A méltatlanul ért bántalomra mindig az legyen a vigasz, hogy az Úr mindenkinek megfizet érdemei szerint.** Amit mondok, nem vigasztalásul mondtam, hanem törvényként. Igen sokan még

szellemek is, rengeteg ideig elbúsulnak bántódásuk felett. S amikor a szellemvilágban megismerik bántalmazóikat gyötrelmes szenvedéseikben, felébred szívükben a részvét, és sokszor ők maguk mennek nekik enyhülést nyújtani.

Ha az ember minden igazságnak gyökerét Istenben látja, tehát a rajta esett sérelmet nem siet nyomban megtorolni, hanem az ítéletet Istenre bízva, meggyógyul izgalmas lelki betegségéből, és a béke áldott, csendes vizén siklik tovább előre élete hajója. Tehát egyedül a béke az, amely a csendes tóhoz hasonlítva visszatükrözi az eget a földön. A béke az, amely a mennyek örömet és boldogságát mutatja, mint a csendes tó vize a holdat és a csillagokat. Tehát ha vannak is az élet mélységeiben szörnyek, elpusztulnak ezek, ha táplálékot nem kapnak. Azért imádkozzatok és szeressétek egymást. És ami a fő: tegyetek jót. Tűrjétek békén, és így kövessétek az Urat. Ha így éltek, a ti beszédeitek, imáitok visszhangra találnak azoknak is a lelkében, akik irántatok talán rosszakarattal voltak, azonban az isteni jó és igaz lefegyverezte őket.

8. A LANGYMELEGSÉG A KÖZÖNYÖSSÉG TAKARÓJA.

(**)

Igen sajnálatos dolog a szenvedélyes embereknél, hogy amíg ki nem robban, és el nem önt mindent a láva, addig nem lehet a kedélyeket lecsillapítani. Tehát mindig kell jönnie egy bizonyos fokú szenvedésnek, aggodalomnak, félelemnek, amelyek a kiáradt szenvedélyeknek gátat vessenek, hogy el ne nyeljen minden nemes érzést, minden világos gondolatot az indulat, az a szennyes ár, melyet az ember bűnei, tévedései dagasztanak oly hatalmassá, amely minden szép szóval, jóakarattal dacolni képes a szenvedélyek hullámvásának idejében. Amikor az ember a szenvedélyek uralma alatt van, nem az igazi én, az örökéletre előhívott szellem a vezető és irányító, hanem azok az erők, melyeket nem tudott még hámba fogni és a saját céljainak megközelítésére felhasználni.

Ezek a szenvedélyekké tömörült lelki erők egyébként mind értéket képviselnek; de még nyersek, csiszolatlanok, és így veszélyesek. Mire ezek az erők kicsiszolódnak, és az akarral kormányozhatókká lesznek, már elfáradnak, meglássznak, és kevésbé lesznek veszélyesek, s még nagyobb ingerekre is csak alighogy megmozdulnak. Ezek az erők átjavított, újjáteremtett állapotukban a lelkesedést, munkabírást, kitartást és kötelességtudást szolgálják. Tehát nem lehet, és nem kell kiirtani ezeket az érzéseket sem, mert ha ezeket kiirtanák, az ember olyanná lenne, mint a gép. A szenvedélyes természet az ember lényének elrontott alakulata; éppen azért ezt az elrontott alakulatot meg kell javítani, és a rendes mederbe terelni, s akkor mint a lélek haladásának meggyorsító tényezője áll előttünk. Tehát jó, ha a belátás mindig kéznél van, hogy mielőtt kirobbanna, és másokban kárt tehetne a felforrt szenvedély, a rendes medrébe terelhesse az ember.

Nem mindig az a jó, aki sohasem vét senki és semmi ellen. Sokaknál csak a lanyhaság és közönyös természet tart fenn határokat. Ezeknek elpuhult lelkét átjárja az életunalom és a lelki restség. Mert bizony az a jóság, mely inkább passzív, mint aktív, sok esetben csak a lélek restségének, közönyösségének a takarója. A langymelegség, a minden iránt való közönyösség külső megnyilatkozása a maradi szellemek jellemvonása, akik mindentől, ami a megszokottól eltér, irtóznak. Tehát bár én a fegyelmezetlen és meggondolatlan társaságot megfeddem - mert ez kötelességem - mindamelllett nem ítélem el addig, míg megtérésre és magába szállásra való hajlandóságot látok benne. Azért én jóakarattal figyelmeztetek benneteket: győzzétek le a szívetek nemes és buzgó hajlamaival a nyereséget, a gőgöt, a tévelygést, és mutassa meg mindenki külön-külön, hogy érdemes az elhivatottságra, melyre őt Isten kiválasztotta. Ha ezt meg tudjátok mutatni, akkor boldogan fejezem be küldetésemet köztetek. Mindenki harcolja meg a maga harcát természetének alóbbrendű erőivel, és viselje a fájdalmat, a sérelmet panasz és

zúgolódás nélkül. Fizessen a rosszért jóval, s az eredmény meglepő lesz. Ne nézzen senki se jobbra, se balra, csak előre és befelé, önmagába. Ne fájjon az senkinek, hogy ki hogyan intézi el az ügyeit, s kivel van hátralékban, azonban egymás megmentéséért mindent kövessetek el. Ha ezeket megfogadjátok, akkor igazi szeretettel lesztek egymáshoz, és őszinte örömet élveztetek majd egymás társaságában.

9. A SZORGALMAS MÁRTA-LELKEK. (**)

Sokszor említettem már, hogy a földi életben is a szellemi rész a fontos. Mert mire ide a szellemházába érnek az olyan lelkek, akiknek **élete csakúgy hemzseg a sokféle apró kötelességektől - melyek mint élősdik rovarok szívják a lélek erőit – elgyengülnek, és csak ritkán lépik át a földi szférák határát. Az embernek ez a szorgalma, ez a sokra igyekeve nem bűn ugyan, de nem is erény.** Mert az anyagiakban való szorgalom ugyan eljuttatja ezeket a lelkeket, akik mielőtt megszülettek, a restségből és tunyaságból való tisztogatást tüzték maguk elé célul, a szentírásban olvasható Márta-lelkek állomására, de a Mária-lelkek - amint azt Jézus kijelentette - ezeknek felette állnak, mert ők a jobbat, az értékesebbet, a maradandót választották. Az Úr bár megdicséri a földiekben szorgalmas, jó és becsületes törekvést, de dicséretében figyelmeztetés és szemrehányás is foglaltatik. Mert fáj az örökkévaló Jónak, hogy gazdag áldásával nem áraszthatja el az ilyen sokra törekvő lelket csak azért, mert az ő országa nem e világból való.

Ti már tudjátok, hogy minden, ami a földön kívánatos és jó, mulandóságnak van alávetve. És bármilyen nemesen csillogó törekvés legyen is a lélekben, ha az nem a szellem előbbre jutását célozza, velejár a fájdalom, a lemondás és a bánat. Vajon amikor a lélek az ő mennyei erőit bizonyos földi célok elérésének érdekében állítja munkába, nem az erők pazarlása-e ez? Hiszen mulandó célokért és hazug utánzatokért fárad! Míg ha az ember a szellemi „én”-je szemeivel tekint szét a világba, és mindent a szellemi célok szolgálatába állít az anyagi világ utánzata

helyett, mennyei valóságot nyerhet, mely maradandó széppel és jóval gazdagítja őt. A Mária lelkek megértke az igazságra - tehát a jobbat, az örökkévalót választják - és amíg ez a jobb, ez a szükséges cél nem érte el beteljesülésének lehetőségét, addig a földi szorgalmatosság és törekvés halasztást szenved. **A földi élet parancsoló erőszakossága megköveteli a legszükségesebbet, mert a test erői rövid körforgást végeznek.** Addig persze a lélek erői, megfékezve a mennyei és az igaz felé való sóvárgásukban, sínylődnek; és mivelhogy a lélek erői nem olyan erőszakosak, mint a test követelése, tehát sokaknál teljesen háttérbe szorulnak. Ezt az állapotot használja ki a sátán a maga izgató, és boldogságra csábító cselvetéseire. Az ilyen elhanyagolt lélek kész prédájává válik a bűnnek, mert beleviszi a sátán a testet kényeztető, a testet szépítő és dédelgető szorgalom útvesztőjébe, melyen eltéved a lélek, és beleesik a testben elérhető vágyak sürgető kielégítésének hajszolásába. Ilyen emberek fáradnak a meggazdagodásért, a dicséretért, az elismerésért és tekintélyért; de semmi esetre sem lelkük tisztulásáért. De akár milyen szép sikert ért is el ezen a téren, az nem szolgált lelki haladására, mert ez a törekvés elbizakodottá, gőgössé, önhitté és nem ritkán fősvénnyé, telhetetlenné és felfuvalkodottá teszi a lelket. Használ-e vajon az ilyen élet a fejlődés elérésében a szellemnek? Bizony nem használ. Ilyen esetekben a csalódás az, mely rávezeti a lelket hiábavaló erőpazarlásának tudatára.

Tehát első a szellemi cél! Miután pedig a földi testben földi eszközökkel közelíthető csak meg a szellemi cél, földi eszközökhöz kell nyúlni, de az eszköz sohase szolgáljon cél gyanánt. Jobb azért, ha az ember számításaiban és törekvéseiben magát átmeneti állapotban levőnek tekinti, mert különben azt hiszi, hogy a nagy kényelemben mindig megmaradhat, és törekvéseit csak az anyagra irányítja.

10. AMIT KEVESEN TUDNAK ELÉRNI. (**)

A földön tartós örömről, boldogságról még csak beszélni sem lehet. Hálával töltsön el azért mindenkit az a tudat, hogyha az életében megismerhette az ezekhez vezető utakat, és leküzdötte szenvedélyeit, melyek folytonos ütközésekkel háborították meg életét. Aki ezen a szellemi fokozaton túl van, az ha nem is tartósan, de mégis magáénak vallhatja az élet legjavát, még akkor is, ha a földön szenvedve kellett az életet végig élnie. **Mert a belső béke, az igazságnak ismerete, és annak követése a lélek részére sok erősítő táplálékhoz juttatja az embert, és biztosítja részére azokat a javakat, melyek vágyainak megfelelő beteljesülését jelentik.** Ez már nagy eredménye a földi életnek, amit bizony kevesen tudnak elérni. Egyrészt azért, mert nem tudnak hinni, bízni és várni, másrészt, mert nem tudják heves szenvedélyeiket korlátok közé szorítani, nem tudnak uralkodni felettük. Végül mert nem akarják az élet terhét hordozni, azaz nem akarják elismerni azt az igazságot, hogy az embernek inkább túrnie kell az embertársától jövő igazságtalanságot, mint nagyobb, vagy hasonló gonoszsággal viszonzni azt.

Az emberek így szaporítják a maguk és mások részére a bűnt és annak következményeit: a szenvedéseket. S ha még valaki csak annyira jutott el, hogy rosszat nem tesz ugyan, de a más rosszaságát nem tudja sem elnézni, sem megbocsátani, ezzel a közös teher viselése alól szabadulni akar, mert magát jobbnak, igazabbnak tartja a többinél; s ha ez nem sikerül neki, békétlenkedik, zúgolódik, vagy megvetéssel sújtja embertársát. Az ilyen lélek szintén nem jut el az engesztelődés szelídebb törvényébe, hol a megbocsátás kiegyenlítő, békés harmóniája uralkodik. **Boldog ember az, akit az élet forгатagában megpróbál az Úr, és minden próba után megigazítatva tekinthet vissza annak lefolyására, mert megtalálja lelkében azokat a hézagokat, melyeket a megpróbáltatásokban szerzett tapasztalatokkal egészíthet ki.** Mert a jól végzett próbák után meggazdagodik a lélek bölcsességben. Ebben a bölcsességben

már sokkal több a bizonyosság, az erő, semhogy azt az élet eseményei befolyásolhatnák. Az ilyen lélek eltekint már az emberi szemek előtt kívánatos dolgok felett: nem óhajtja azokat többé, mások kicsinyes, gyarló véleménye nem bántja, mert tudja, hogy a felszínes életet élők gondolkozása és érzése csak a tökéletlenség egy szigetét képezi az örök tökéletességre törekvő élet hullámozásában. Nem óhajtja már a dicsőséget sem, mely hiú és mulandó, hanem vágyódik az igaz jóságra, mely áldást hint mindenfelé és boldogít. Ez az örök értékű boldogság az, mely meggazdagítja az életet, és jobbá teszi a világot, a bűn terjeszkedését pedig gátolja, a szigorú törvényt oldja, és az engesztelődéshez közelebb viszi a lelket. És mindezt megteheti az ember arasznyi földi életében, ha engedelmeskedik Istennek, ha alázas lelkű és a megpróbáltatásokban békességes tűrő. Ez azonban csak attól telik ki, aki a test kívánságai felett már úrrá lett.

11. MINDENKI ABBÓL AD, AMIJE VAN. (**)

Sokan csak azért fogadják el mások tanácsát, mert restek gondolkozni. De a maradiság sohasem előnye a léleknek; az egészséges lélek mozogni, alkotni vágyik, olyan átélésekre szomjazik, melyek új hatásokat képesek belőle kiváltani és új megismeréseket megalapozni. A tevékenykedés, a munka, akár szellemi, akár anyagi téren az a serkentő erő, mely a lélek mélyéről felhossa annak termékeit, jót úgy, mint rosszat. Akinek csak rossz van a lelke tárházában, az egyebet nem hozhat elő belőle, mert mindenki csak abból adhat, amije van. A földi ember földi természetében azt cselekszi, amire őt lelki természete indítja. A tolvajt lopásra, a gyilkost gyilkolásra, az árulkodót árulásra, a gőgöst uralkodásra, az istentagadót önistenítésre, a hamisat hazudozásra. Így aztán mindenki mellett az életben ott tanúskodik a cselekedete. Aki igazán megismerte a rosszat rossznak, az elhagyja a rosszat és igyekszik követni a jót. **Azonban nem mindig az a mérvadó, amit cselekszünk, hanem, hogy azt milyen vágytól indítatva és milyen akadályokon keresztül csele-**

kedtük. Sokszor ezer akadály állja útját annak, amit meg kellene cselekednie az embernek, és emiatt nem viheti véghez. Amit nem volna szabad megtennie, belesodorják az embert bizonyos kényszerhatások, és olyat tesz, amivel benső vágyai ellentétben állnak. Mindenki külön életet él, és mindenki a saját céljait akarja elérni, legyenek azok jók, vagy rosszak. És ami az egyiknek a vágyai szerint jó és előnyös, az a másik részére fájdalmasan hátrányos lehet, mert az egyéni boldogulásnak mindig árnya van, míg a lélek az isteni igazság megismerésének fokozatára fel nem emelkedett. Ha egyszer ide eljutott, akkor már a *saját céljait a mások boldogításában találja meg, mert ez az igazi cél*, mely eleitől kezdve vonzotta az ember lelki természetét. Ezt a magasztos célt csak a lemondás által érhetjük el. Mindenről lemondani annyi, mint minden felett rendelkezni. Persze olyanról lemondani, amit úgysem lehet elérni, nem lemondás. Hanem amit megvalósíthatna az ember, és mégsem teszi az igazság kedvéért, azt az Igazság megszerzi neki, ha a jelenben nem, akkor a jövőben, mert ez az ő osztályrésze. Mindent megszerez az embernek az Igazság lelke, csak bízni, várni és hinni kell abban, hogy az igazság hatalmasabb a hamisságnál, a szeretet a gyűlöletnél. Hinni kell azt, hogy a jó erősebb a szenvedésben és megaláztatásban is, mint a rossz a kierőszakolt hatalom birtokában. Hinni kell, hogy az alázatosságban nagyobb, fenségesebb hatalom van, mint a gögös és önhitt uralkodásban, a szerénységben több és értékeesebb tartalom, mint a hiú dicsőségben és dicsekedésben. Az engedelmségben nagyobb a győzelem, mint az ellenállásban, az elnézés több és boldogítóbb eredményt mutat fel, mint a szigorúság. De mindebben hinni kell! Mert aki ezt nem hiszi, az nem is képes így élni. Vagy ha próbál is így élni, ez az élet nem fakaszt lelkéből örömet, hanem a koporsó hangulatát. Már pedig ez az, amit az Úr „befeketített orcával való böjtölésnek” nevez. Akik így cselekszenek jót, akik így mondanak le, azoknak ez még nehéz áldozat, mert meggyőződés nélkül cselekszenek. A Krisztust követőnek vigadva kell előre néznie, mert ami ma fáj, az holnap már

öröme változhat. Amire ma vágyom, az holnap már enyém lehet, mert minden felett a mi Istenünk rendelkezik. S ha mi az ő akaratának, törvényének utat vágunk a hamisságoknak és megpróbáltatásoknak ebben a világában, mindent megad nekünk, ami jó, ami igaz és értékes, csak hogy bennünket Magához emeljen, mert mi az ő gyermekei vagyunk.

Az életben folyton fordul a kerék. Aki ma fent van, holnap már lekerülhet. Nézzetek szét: milyen irigy szemmel nézik a lent valók a fent lévőket. Nézzétek, milyen ravaszsággal szerzik meg az ördög fiai és leányai az élet örömét, pompáját és hazug boldogságát. Ezek még éhesek. Ezek még fejletlen, érzéketlen lelkek, akiknek még sokat kell küzdeniük, míg lelkükben kialakul az a tudat, hogy mindezekre a léleknek nincs szüksége ahhoz, hogy boldog lehessen. Ezek még olyanok, mint az éhes hernyók a fán. De akik már lemondani, elnézni tudnak, akiknek már nem fáj, ha elveszítik is azt, ami az anyagi ember előtt értéket jelent, azoknak már szárnyaik nőnek, és nem messze van tőlük az idő, amikor búcsút mondhatnak a fának, és a napsugaras légben örülhetnek a szabadságnak.

12. AZ ÉLET CÉLJA A FEJLŐDÉS. (**)

Az élet célja: fejlődés. Amit tehát rossznak ismertünk meg, azt elhagyjuk a jóért; amit pedig jónak ismertünk meg, azt elhagyjuk a jobbért. Mert tudjátok, hogy vannak a jónál jobb igazságok is, melyek még nagyobb fénnel sugározzák be úgy a jót, mint a rosszat. Ennél a fénynél aztán sokszor kitűnik, hogy a szemét közé drágagyöngyök és gyémántdarabkák is kerültek, mert az, akiéi voltak, nem vigyázott eléggé rájuk. Ezeket a drágaságokat, akárki találja is meg, értéknek tartja; mert ha azonnal nem ismeri is fel, eljön az idő, amikor felismeri az értékét, és nagyon megbánja, ha könnyelműen bánt vele. Nem jó, ha az ember a földi életben többet tud meg, mint amennyit az értelmével fölfoghat. Ezért nekünk nagyon meg kell gondolnunk, miből mennyit adhatunk, hogy meg ne ártson a földi értelmeknek. A sok tudás helyett legyetek inkább szerények és alázatosak. A

jövőtől ne várjatok sokat, hogy boldogsággal tölthessen el benneteket a valóság, ha várakozáson felül teljesedik be vágyatok. Itt a szellemházában már jobban el tudjátok hordozni a valóságot. Bízhatok mindenkor Isten végtelen jóságában, kegyelmében és irgalmasságában. Ha ti irgalmasok lesztek, ha ti megbocsátotok, ha ti engesztelékenyek tudtok lenni, jusson eszetekbe a sokkal inkább Az, mert ami jó bennetek van, azt is mind Tőle kaptátok. **És akkor meglátjátok, hogy Isten nem büntet, hanem megbocsát. Nem üldöz hanem az üldözöttnek védelmet, az elfáradtnak pihenést, a keserűséggel sújtottnak vigasztalást, a szenvedőnek enyhülést, és a betegnek gyógyulást nyújt - ha azt hittel és bizalommal nála keresi, tőle várja.**

A szeretet Istene a mi Megváltónkban teljességgel megmutatta magát. És lám, az emberek még most sem ismerik őt; folyton csak azt nézik, mi hasznuk lehetne az őbenne való hitből? Vannak olyanok is, akik felületesen ugyan, de mégis meglátják őt; azt azonban már nem tudják és nem akarják meglátni, hogy a felebarátjuknak is ugyanannyi haszna van az Istenben való hitből, mint nekik, mert magukat jobbaknak és tökéletesebbeknek hiszik. Azt, hogy egyformán Isten teremtése az emberi lélek, nehezen lehet beléjük ültetni, mert általában keményszívűek, és az erényeikre - ha ugyan vannak - igen rátartósak. A szerénység és elnézés igen sok hiányt áthidal. Az elnézés sokat letakar, és türelemmel vár, míg a belátás felszínre hozza azokat az igaz jóra való törekvéseket, melyek még sokaknál a lélek mélyén szunnyadnak. Ezekben a lelkekben még nem született meg a hit. Egyiknél előbb, másiknál később születik; de bármily későn is, egyszer meg kell születnie. Erre várni sokszor nagy megpróbáltatás, mindazonáltal érdemes érte dolgozni, mert az eredmény mindenesetre megjön. Hogy ki éri meg a földi életben, s ki veszi annak hasznát, azzal mi ne törődjünk, ez nem a mi dolgunk. Mi úgyis találkozni fogunk a mi érzéseinkkel; ha most nem, akkor a jövőben. Ha a közel jövő borult hangulatot mutat is - nem baj; a gabonának sem jó a hirtelen meleg és szép idő; az elvetett magnak előbb meg kell duzzadnia és megerjednie,

hogy gyökerek nőhessenek belőle. Ami pedig már így meggyökeresedik, az nem megy egyhamar tönkre. Ne féljetez tehát a megpróbáltatásoktól, a szenvedésektől, mert velünk van az Úr, hogy ezt az elvadult rengeteget, a földi életet Isten kertjévé tessük. Jóllehet ez kemény munka, és bizony sokszor elfáradunk, sokszor megsebzí szívünket a tövis, sokszor éhezünk és szomjúhozunk a boldogságot és megnyugvást, sokszor a szemünkbe hull a por, de lelkünk mélyén ott él a vágy a kívánatos cél elérése után, és nem hagyja letenni a szerszámokat kezünk-ből. És megtöröljük arcunkat az izzadságtól és portól, szemünket a könnytől, és újra nekilátunk a munkának, és irtjuk a rengeteget. S amerre haladunk, hintjük a szeretet, a hit, az alázatosság és reménykedés magvacskáit az emberek szívébe, és könnyörgünk annak gyarapodásáért. Ilyen a mi munkánk. Ez a munka vár rátok is, akik az Úr nevében akartok munkálkodni.

13. „AKIK AZ ISTENT SZERETIK, AZOKNAK MINDEN JAVUKRA SZOLGÁL.” (**)

Isten minden lelket megpróbál, mielőtt az örökkévaló értékéből valamit rábizna. Sőt az alacsonyabb rendű értékeket sem osztogatja a sors csak úgy véletlenségből, mert ezek is próbául adatnak, hogy vajon képes lesz-e a lélek az igazi értéket megbecsülni, ha azokra kerül a sor? S ha az értéktelennel jól vizsgázott, akkor jön el a jutalmazás ideje. Véletlen nincs. Az csak úgy látszik néha, mintha az ember találna a jót vagy a rosszat. Hiába keres, hiába kutat az ember, ha még annyi érték van is körülötte, nem látja meg azokat, ha Isten a lelket figyelmessé nem teszi azokra. Az élet vándorútján sohasem tudja az ember, mire lép rá, mit tapos el, ha a helyet meg nem nézi, ahová lépni akar. A figyelmes szemlélő, az éber szellemember sok tanulságot vonhat el azokból az eseményekből, amelyek az ő és a mások életében lejátszódnak. Legyen az fájdalom, vagy öröm, boldogság, vagy nyomorúság, mind tanulságul szolgálhat, mert nyomot hagy a lelkeken. És ez a nyom az, melyen elindulva mindig a

jobbat, a célravezetőbbet keresi az ember. Meg van írva a szentírásban, hogy „azoknak, akik az Istent szeretik, minden javukra válik.” Igen, mert az alázatos lélek mindenben megismeri Isten kezét, és bizonyossággal látja, hogy az, amit neki Isten adott, mindenben az ő javát szolgálja.

Nem maga a szenvedés, nem maga a gyötrelem, vagy az öröm az, amely a léleknek javára van, hanem az az érzés és hatás, ami ezeket nyomon kíséri. Az Istentől való függés, az Istenbe vetett reménység és bizalom érzete az, mely az ember lelkét az események fölé emeli, és őt a megbizonyosodás megvívhatatlan várába juttatja. **Az ilyen lélek érzi, hogy nem a hányattatás, a súrlódás az élet célja, hanem annak a pozitív érzésnek, vagyis annak az igazságnak a megismerése, amely őt Istenhez közelebb hozza.** Ennek tudatára azonban csak akkor ébred a lélek, amikor elfáradva keresi a békét, a harmóniát Istennel és az egész természettel. A léleknek ez a békességre való igyekezete tartós és nagy örömeket terem, úgy itt a mulandó világban, mint az örökkévalóságban. Ezek az örömeik nem múlnak el, még ha a gonosznak minden számítása, cselvetése sikerül is, mert a fájdalmakban és szenvedésekben is pozitívum marad a lélek bensőjében levő ez az öröm és béke.

Testvéreim! Nem szűnlek meg benneteket figyelmeztetni, hogy nem szabad semmitől elzárkózni, ha valamiben segítséget nyújthattok embertársaitoknak. Mert hiába akar az ember segítséget nyújtani a szellemnek! Teleírt lap az már az élet könyvében, és az is marad mindaddig, amíg új lapot nem nyit számára a Gondviselés. Ez az új lap Isten kegyelméből tiszta, és a természettel is harmóniában van mindaddig, míg az érintkezés által ember és ember között hatások nem keletkeznek, és a hatások viszont hatásokat nem váltanak ki. A hívő ember arra törekszik, hogy ezek a hatások jók és igazak legyenek. És ha ezért szenvednie kell, és ha csalódás és megaláztatás jut is osztályrészéül, mégis jobb és igazabb lesz számára a végeredmény, mint azok számára, akik kényelmes helyzetben okoskodnak és fontoskodnak. Sokkal inkább megtisztul az, akinek szenvedés és

csalódás jutott osztályrészül, mint akinek minden sikerült. Mindenkinek azt ajánlom, hogy inkább küzdjön, mint hogy eltespedve megiszaposodjék a vére.^{3*} Ha az ember a túlzott kényelemmel megsűríti az erőket, kilengésekre válik hajlamossá; ha azonban a szeretet által kiveszi részét a mások fájalmából, és megosztja az ő örömeit azokkal, akik szenvednek, ezáltal amazok bajait és a saját adósságait törleszti. Ez azonban nehezen érthető szó még a hívőknek is, mert a hívő ember is azt gondolja, hogy miután ő jelenleg nem szenved, tehát neki szenvedés nem is jár; és feldarabolja az emberi önzés, büszkeség és hiúság révén azt a természettől kapott enyhet adó szeretettakarót, mellyel a saját fejletlen lelkének hibáit eltakarhatná, ahelyett hogy mások szenvedéseit is betakarni segítene vele. Mire minden megéri és megvilágosodik, mindenki meglátja majd, milyen rövid útja lett volna a boldogsághoz, ha emberileg nem okoskodik, hanem belső természetére és jóérezéseire hallgat.

³ *) T. i. a testi vért is a lélek vére táplálja, s ha ez elevenen kering az érzések és gondolatok világában, akkor a testben is megvan az egészséges anyagcsere.

VIII. RÉSZ. A VÉGZET. (**)

1. ENGEDJÉTEK MAGATOKAT ISTEN ÁLTAL VEZET- TETNI.

Az Úr akarata megy teljesezésbe mindennel, amit nem az ember egyéni énjé okoskodott ki, amit nem az önző vágy, vagy a hiú, mulandóságra ítélt dicsőségszomj diktált az ember szívébe. Mert vannak érzések, vágyak és gondolatok, melyeket nem a mulandóságból veszünk magunkhoz, hanem az örökkévalóságból kapunk, bár azok az első pillanatra talán az alsóbb ének látszanak is kedvezni. Viszont vannak igen tiszta vágyak, szentnek látszó érzések, gondolatok és törekvések, melyeket még a legkritikusabb szem sem merne a gyanú árnyékával illetni, - és mégis alacsonyrendű eredményeket hoznak létre, mert az a lélek, amely átvette ezeket a gondolatokat és érzéseket, nem tudott az eszméivel egy színvonalon maradni, hanem leszállt alacsonyabb természetébe, magával rántotta és elanyagiasította azokat az eszméket és törekvéseket is. Míg a másik lélek a kisebb fényű, a csekélyebb értékűnek látszó érzést és gondolatot is eszményi magasságba emeli, mert felfelé törekszik, az elért igazságnál nem áll meg, és a mulandóságnak nem kedvez, mert a távoli célt látja szeme előtt. És amit értéknek talált, nem dobja el, hanem megtisztítja, és a magasabb régiókba emeli magával. Az embernek nincs eldobnivaló érzése, csak az, amely a tisztítást nem bírja el. Ezek között első helyen áll a gyűlölet és bosszú érzése, a gonoszság fegyvertárának hatalmas robbantószerke. Ide tartozik még a hazugság, a megtévesztés káprázatos szövevénye is, mely csillogó köntöst sző, és bűbajos szépségűvé varázsolja a bűnt az ember szemei előtt, és ezen a hazugság fátyolán keresztül mutatja meg a sátán az embernek a világot, amelyben él. Ezen keresztül mutatja meg a világ dicsőségét, és teszi kívánatossá a gazdagság gyönyörűségeit, a hatalom nagyszerűségét, a

testiség élvezeteit, a tudomány szédületes magasságát és kíváncsúság voltát. Ezen a fátylon keresztül nézve az egyszerűség, az alázatosság, a hit, a puritán igazság elkopott, kidobni való limlomnak látszik, és ezért nem is szerzi azt meg az ember, míg csalódva nem tapasztalja, hogy a ragyogás mögött, melyet a varázslat mutatott, milyen gyötrelmes a valóság, és mennyi szenvedés vár rá. Csak ezek után tapasztalja, hogy milyen nehéz a varázslat hatalmát megtörni.

Igen gyermekeim, még akik magukat feddhetetleneknek és nemeseknek hiszik és gondolják, azok is ez alatt a varázslat alatt vannak, mert mind a saját énjük ragyogásába veszítik bele tekintetüket, és elbűvölve az önmaguk fényétől, ítélkezökké és túlon túl igazságosakká válnak. Az ilyenek még akkor is, amikor a legjobbat akarják, tévednek, és tévedésükkel halkán, észrevétlenül süllyednek alá abba a világba, melyet ők maguk teremtettek meg: az ítélet világába. **Nincs teljesen jó, nincs teljesen igaz, vagy bölcs ember a földön. Legyen bár az ismeretnek, a tudásnak legmagasabb csúcsán,** mégis úgy jár, mint a nagy fáradsággal felfelé törő hegymászó: bármilyen nagy legyen az elragadtatása a magasban élvezett látványtól, mégsem képes ott magát fenntartani, le kell szállnia a völgybe, hogy a test fenntartásához szükségességet megszerezze. Az ember is, legyen bár az ismeretnek, a tudásnak birtokában, jót nem mindig tehet, csak akkor, ha arra alkalma nyílik. Azaz **nem mindig az a jó cselekedet, amit ti emberek, annak gondoltok a magatok értelmével és alig tájékozódó érzelmével, hanem az, amikor ott, akkor és úgy cselekszitek a jót, amikor, és ahol az adódik, és abban a formában, melyben azt az Úr éppen megkívánja tőletek. Az alkalmaknak ez a felismerése nehéz.** Ebben bukik el a legtöbb jóra törekvő lélek. Sokan ebben csalódnak a legmélyebben, és ebben merül ki az életerejük, mert nem tudják az alkalmakat úgy kihasználni, ahogyan azok jönnek. Mert mindig ő akar, az ember, a maga emberi okoskodása szerint. Nem hagyja, hogy az Úr akarjon őáltala. Nem hagyja magát a Szent-

lélektől vezetetni az őt megillető munkához, és a vele járó jutalomhoz, ő, *az ember* akarja a saját munkáját megszabni. Ezért van a sok boldogtalanság még ott is, ahol már az igazságot megismerték. Mert ők nem magukat rendelik alá az igazságnak, hanem az igazságot vetik a saját értelmük hatalma alá. Nem figyelnek, nem vigyáznak a szívükben felcsendülő hangra, mely a szeretet életfakasztó lágy melegével még a sírokra is virágot, szépséget, megbékélést és az igazsággal egybehangzó harmóniát teremt, hanem arra figyelnek, hogy mit mond a külső én, az ember.

A természetben minden olyan szép, összhangzatos, egybeolvadó; csak az ember szívét tudja legkésőbbben hatalmába ejteni az isteni jó és igaz törvénye. Csak az ember lázad fel szüntelen Teremtője ellen, mert test szerint gondolkodik és okoskodik. Azt hiszi, csupán akaratával is eléri azt, ami után a lelke vágyódik. Azt hiszi, pusztán akaratával, Isten segítségével nélkül is megfizetheti tartozását, melyet valamikor a múltban csinált. Nem! Az ember semmit sem tehet magától, csak ha az Isten erre neki módot és alkalmat ad a kegyelem által. Mit tudod te ember, mikor tehetsz valamit jóvá? És hogy mivel, vagy kivel tedd azt? Honnan tudhatod, ki ellen vétettél? És kinek a lelkében hagytaál sajgó fájdalmakat? Honnan tudhatod te azt, hogy ki volt az, aki temiatad panaszt emelt az örökkévaló igazság Istenénél? Sem te, sem más nem tudhatja, kit és mit rejt az emberruha alatt számára a Gondviselés. Azért, **ha helyesen akartok élni, mindenkivel szemben úgy kell viselkednetek, mint akik tudják, hogy ez az egész földi megjelenésetek nem más, mint a múlt bűneiért, tévedéseikért való vezeklés és egy jobb, tökéletesebb élet előkészítő iskolája.** Ha itt jól vizsgáztok, elmarad a jövőben a fájdalom, a szenvedés, és több lesz az öröm, a boldogság; nagyobb lesz a világosság, az ismeret és a tudás. Istenben - Istentől mindenre megjön a válasz, amit most sokszor és oly sokan kérdeznek itt a földi világban. Hányszor hangzik a panasz: Uram, miért kellett vagy miért kell ennek így lennie? Hiszen én nem akartam rosszat! És a felelet késik. Nem ad választ az idő,

bezárkózik a múlt. Hallgat a sötétség, néma marad a csend. Sokszor még a szellemi életben sem fedi fel a törvény azokat az okokat, amelyek a nagy fájdalokat szülik. Csak egyedül az Isten kegyelme virraszt a szenvedések völgye felett, hogy azokat, akik bízó és engedelmesek, kiemelje onnét a vigasztalás világába. Azért ne kérdezd te se gyermekem, hogy miért kellett mindennek így lennie. Csak mindig légy engedelmes, és engedd az Úr akaratát megtörténni végig az életedben. Mindenkor bízd magadat az Úrra. Mindenre őnála van a magyarázat. Ha itt az idő, feléd hozza a feleletet a jövő, és akkor leolvashatod.

2. ISTENI VÉGZET: MINDNYÁJUNK ÜDVÖZÜLÉSE. (**)

Akinek hosszú időre van szüksége ahhoz, hogy a földtől elszakadhasson, annak végig kell mennie azokon az állomásokon, amelyeken lassan-lassan mindent leszednek az emberi lélekről, ami őt képessé tette arra, hogy a földön hosszú időt töltsön. Mert hosszú élet nagy életerőt kíván. Nemcsak úgy, hogy erős és egészséges legyen valaki, hanem úgy is, hogy az élet terhét elhordozhassa. Az életben mindenkire ki van a maga szellemi fejlettségéhez mért tehermennyisége szabva, mert mindenkinek más és más a teherbíró képessége. Egy és ugyanazon teher alatt mindenki másképpen viselkedik, és más következményeket hoz létre. Az ember mindenre mindig lelki rátermettsége, hangulata, vágyai, törekvései és belátása szerint felel, és a mindenkori jelen adottságai szerint képes cselekedni. Azért, ha valami kétes az ember előtt, ne vonjon le belőle azonnal tanulságot a maga részére, hanem jól fontolja meg mindig azokat a dolgokat, amelyeknek nagyobb fontosságot tulajdonít a maga és a mások életére nézve. Ilyen nagy fontossággal bír az ítékezés, a könnyen kimondott ítélet, a szigorú ítélet. Mennyi fájdalom és felesleges szenvedés forrása a könnyelmű ítékezés, a könnyen eldobott szó, a kárörömmel vegyített emberszólás! Ezek mind a szeretetlenségből táplálkoznak. Azért, ha az embernek nem is teljes a szeretete, egy kevés meggondolás és bölcsesség pótolhatja a

szeretet hiányát. Ha már nem is ad okot a felebarátunk a szeretetre, jó az ember saját érdekének intését is tekintetbe venni. Még akinek hivatása az ítélkezés, az is kényszerítve van sokszor az enyhítő körülményeket figyelembe venni, mennyivel inkább kellene ezt azoknak tenniük, akik magukat az örökkévaló életre készítik elő!

Jobb, hasznosabb egy emberéletben a könnyebb, kisebb hibákról leszokni, mint a nagy áldozatok felé nyújtani ki a kezét. A kicsinyeknek látszó dolgokkal nagy és értékes eredmények útját lehet előkészíteni. A hosszú élet sokszor ezt célozza, különösen ott, ahol a nagy próbáknak és nagy eseményeknek nincs meg a kellő talajuk, mert az élet kocsija könnyen felborulhatna rajtuk. Az isteni kegyelem sokszor azoknak a gyengébb lelkeknek, akik éppen az ellenkezőjét cselekszik annak, amit cselekedniük kellene, nyugodalmat ad, csak azért, hogy gyengeségeik folytán minél kevesebb bajt csinálhassanak a maguk és mások életében. Azért ezeket sokszor olyan helyzetekben, amikor már túl messze terjedne a hatáskörük és kárt tehetnének, elmozdítja a helyükről.

A földön nem minden egyezik az Isten akaratával, amit az ő nevében cselekszenek az emberek. **Nem mindent akar az Úr, amit megtörténni enged; így tehát nem minden úgy van jól, ahogyan az történik. De mivel az emberek nagyobb része nem keresi az Isten akaratát, hanem a maga tévelygésének útján halad, azért jónak kell lennie mindennek úgy, ahogyan az történik.** Mert hiszen úgymint minden csak töredéke annak, ami egészében dönti el az emberek sorsát jóra, vagy rosszra. Gyermekeim, imádkozzatok egymásért. Sohase mullasztátok el kérni, hogy az Igazság szelleme sugározza be a lelketeket, hogy képesek legyetek a jóra. Még ha az a jó nem is valósul meg azonnal. De így legalább elő lesztek készítve a jónak befogadására és felismerésére. Akkor azután meglátjátok, mennyire tágítjátok a kört a helyes és jó számára, és mennyire megszükülnek a rossz eshetőségei a részetekre. Az Úr akaratát: minél többeket az igazságra vezérelni. Az igazság pedig az,

hogy a jónak érvényt szereztek minden időben, minden alkalommal és minden teremtet lélekkel szemben. Ez pedig nem abban áll, hogy ezt ti követeljétek másoktól, hanem hogy ti adjátok azt, ami a tiétek. Mivel pedig mindenki csak a magából adhat, mindenki csak a maga lelkének termékeit hintheti szét a világban, ennél fogva mindenki csak azt arathatja is, amit elvetett. Szeretetet, elnézést, megbocsátást, szelídséggel párosult jóakaratot vetni, a legjobb eredménnyel biztató aratást jelenti. Csak nem szabad türelmetlenül várni az érést, hanem Istenre kell bízni a jónak növekedését. És amikor Isten elhozza az időt, hogy az ember learathatja a termést, és örömmel takaríthatja el lelkében azokat a jó és boldogító eredményeket, amelyek pillanatok alatt gazdaggá és hatalmassá tehetik őt: ne bizakodjék el a maga erejében és képességében, hanem adjon hálát Istennek, hogy módot és alkalmat adott a jónak a növekedésre.

Igen! Ezt Isten a mi Atyánk így akarja, így tervezte, és ezt nektek is így kell végrehajtanotok, hogy a boldogsághoz eljussatok. Biztatok mindig a jó és igaz törhetetlen erejében, mely tökéletesen csak Isten trónja felől sugárzik felétek. Azért mindenben öhozzá siessetek, őt kérjétek, és ő mindent megcselekszik, ami a ti számotokra jó és üdvös.

3. MINDEN IGAZ JÓ DIADALRA JUT. (**)

Amit az ember okoskodik ki, az nem hozza meg azt az eredményt, amit az Isten a maga jószántából ad, mert amikor már az emberi én okoskodik, máris meg van fertőzve az eshetőségek tisztasága, ha még olyan jó is a szándék, mely őt vezeti. Kevés ember képes a maga személyi vonatkozásaitól eltekinteni. Legyen bár a szándék a legjobb, a cél későbbben mégis eltolódik az egyén személyes hatásai mögé, és a lélek törekvése elé az ember áll, hogy akarátát és véleményét érvényesítse. **Azért jobb, ha az eszmék harcainál félre áll a személy.** Mert ha az illető gyenge jellemű, nem tudja magát függetleníteni az eszme diadalától, vagy bukásától, és vagy elkapatja magát a nem neki járó dicsőség káprázatától, vagy kedvezőtlen esetben a szégyenteljes

menekülés, vagy az eszme megtagadása következik. Jó, ha az ember sohasem téveszti össze az eszközt a céllal, és nem feledkezik el arról, hogy nem azért van a földön, hogy a jó és igaz neki szolgáljon, hanem hogy ő szolgáljon annak egész életével, hogy ő maga is jóvá és igazzá lehessen. Amíg az igazság az emberi énnak szolgál, addig minden dicsőségre a személy tart számot. Amint pedig ez a dicsőség megfogyatkozik, vagy alább száll, az ember pótolni igyekszik azt, mert elviselhetetlen neki az a gondolat, hogy ne ő legyen az első. Tehát a hatalom minden eszközével igyekszik megvédeni azokat a tévedéseket, melyek az igazság mezébe öltöztetve nehezednek a világra, vagy az embernek szűkebb környezetére. Ezen az úton nehéz megállni úgy, hogy az ember egyszerű és alázatos tudjon maradni, s a dicsőséget elhárítsa magától, amikor az már-már a nevéhez és életéhez fűződik, amikor a világ tombolva keresi a személyt, hogy felmagasztalja és hódoljon neki. Amikor diadalra jut valamely eszme és vele együtt annak megszemélyesítője is, amikor a hír és dicsőítés mint egy megáradt folyó felkapja a személyt, és a diadalmámoros ár ringatja ismeretlen lehetőségek felé, amikor a lelkesedés, a rajongás csapongó színes lángjai, melyek mint tüzek az éjszakában egy kis időre fellobognak a lelkekben, hogy káprázatos fénnel árásszák el a kiválasztottat. De amint kialszanak ezek a lángok, a sötétség szörnyei: az irigység, a hiúság, a gőg, az önzés, a harag, a bosszú már ott lesnek a prédájukra, s mint megannyi fenevadak halk lépéssel követik a személyhez fűződő dicsőséget, hogy alkalomadtán megfosszák tőle az embert.

Aki nem lesz mámoros a rásugárzó dicsőség fényétől, akit nem szédít meg a színes láng, hanem mindent Istennek tulajdonít és mindent Tőle vár, annak nem kell félnie a fellobogó tüzek kialvásától. Aki nem vágyódik a dicsőségre, az a homályban marad továbbra is, és az igazságot a maga eszményi világában szolgálja tovább akkor is, amikor a sötétség szörnyei ádáz tusát vívnek a személyért, mint áldozatért. Az ilyen lelkek tiszta emléket hagynak maguk után a földön, még akkor is, ha mint

embereknek megszegyenítést és megaláztatást kellett eltűrniük a világtól csak azért, mert a világ nem értette meg eszméiket és cselekedeteiket.

Minden igaz jónak el kell érnie diadalát, ha még olyan lehetetlennek látszik is az. Úgy a jó, mint a rossz megértőket keres, hogy elfogadóra találhasson. Aki valamely jót megért, azt el is fogadja; s ha több a megértő a meg nem értőnél, az már diadalt jelent, ha küzdelmek árán is. s ha egy időre félrelökve hever is az eszme, felkél az, és tovább hat anélkül, hogy a személy ellen bárki bármit is tehetne. **Az Úrnak van gondja arra, hogy az idejére elvégzett terveit végrehajtsa azokkal az eszközökkel és eseményekkel, melyeket semmiféle hatalom meg nem másíthat többé.**

4. MINDEN VÉTSÉG MEGHOZZA BÜNTETÉSÉT. (**)

Az ember természete az összesség természetéhez van kapcsolva, tehát ami a többség részére törvény, az az egyes ember részére is az, még akkor is, ha az ember bárhogy akarja és tudja is függetleníteni magát tőle. Az ember természete a földhöz, sőt ahhoz az égövhöz van kapcsolva, amelyben született. A természet megköveteli, hogy amikor itt az ideje, aludjék az ember, s ha kipihente magát, dolgozzék. Amikor a nap lenyugszik és az állatok is alusznak, akkor már az embernek is szükséges a pihenés, mert minden, ami a természetben van, ilyenkor már pihen. Nem is gondoljátok, hogy az állatokra, növényekre milyen nagy szüksége van az embervilágnak. Ugyanis az állatok erői szívják fel a légkörből azokat a kiáramlásokat, melyek az emberi szervezetre ártalmasak lennének. A növényekre különösen szükség van; nemcsak a táplálkozás szempontjából, hanem a levegő megtisztítása által is pótolhatatlan munkát végeznek egyszerűen azzal, hogy élnek.

És ezek a kicsiny, tudatlan életalakulatok, amelyeket csak ösztöneik vezetnek, nem lázadozhatnak az ember ellen, aki őket nemcsak, hogy nem szereti, de ellenségükké is válik törvénytelen életével. Pedig az életnek ezek az apró, öntudatlan

munkásai sokszor nagyobb és értékesebb ajándékot adnak az embernek pusztán azzal, hogy élnek, mint a földi tudomány, mely igen sokszor a természetes élet ellen izgatja az ember képzelő erejét. Az állatok és növények ösztöneiktől vezetve szűrik a levegőt, és vegyítik a légkört a maguk egyszerű természetével, mely úgy az emberi testre, mint általában az idegrendszerre nagy befolyást gyakorol. Ezek a kicsiny létesítményei a természetöröknek napnyugtával pihenni térnek, úgyszintén az emberiség nagy része is; ilyenkor tehát a természet erői is pihennek. Azért az, aki magát a nyugvás alól kivonja, idegrendszerében bizonyos hiányokat szenved. Ez eleinte csak az ember hangulatán észlelhető, később azonban, ha az eset többször ismétlődik, az erős test is legyengül, betegessé lesz, mert kifáradnak az agy lemezei, és az idegrendszer felvevő és továbbító vezetékai, ami maga után vonja azt, hogy az ember mindig jobban feledékeny és szórakozottá lesz. Az anyagi embereknek sokféle igazságuk van, és egészen természetesnek találják, hogy az egyik éjjel-nappal dolgozzék, a másik pedig éjjel-nappal élvezzen és örüljön. Mit gondoltok, mi az, ami a földi embert ilyen ferde igazságra juttatta?

Ezt a ferde felfogást az ő megromlott természete hozta létre. Ez ellen a lélekben elferdült igazság ellen küzd az igazságra, a tisztaságra és természetes jóságra törekvő életelv: a természet. Ez nem szűnik meg tiltakozni és bosszút állni az ellene vétő emberen, hogy jobb belátásra bírja. A sok betegség is ebben leli magyarázatát. Ezek szintén a lélek ferde igazság ismeretéből származnak, mint ahogy a bűnnel együtt a következmény is megteremtődik. A bűnös ugyan gyakran elsiklik a törvény sújtó keze alól, de ez csak ideiglenes menekülés, mert minél messzebb fut a következmények elől, annál nehezebben tudja azokat jóvátenni. Azok a lelkek, akik a természet ellen vétenek, a szenvedést is attól várhatják. Akik lélekben és természetben is vétenek, azok mind a kettőben ellenségre találnak. A természetben levő hiányokat kipótolni nem bűn, - sőt átszelle-

mesítő folyamat, de éjszakázni csak azért, hogy élvezzen az ember, vagy hogy telhetetlen vágyainak kielégítésére minél több pénzt keressen, bűn a természet ellen, lélek szerint pedig súlyyedés a sötétség felé. Más eset az, amikor valaki azért éjszakázik, hogy egy szenvedő betegnek megkönnyítse éjszakai gyötrelmeit. Ez felemelő áldozat. A természettörvény ellen ugyan ez is vétség - amit az meg is bosszul - de lelki szempontból a test vesztesége nyeresége a léleknek. Ugyancsak a lélek javára íródik a szülők éjszakai munkája is, akik gyermekeiknek a kenyeret, a ruhát csak ilyen áldozatok árán tudják megszerezni. **De aki másokat megterhelvén az ilyen állapotot előidézi, az vagy azok kerülnek mint bűnösök a természettörvény elé, hogy bűneik miatt szenvedjenek.** Mert ezeknek az okozatoknak ők az okozói. Így az öngyilkosok is nagyrészen magukban hordják öngyilkosságuk okát, okozóját. Nem mindig maga az öngyilkos, hanem sokszor az okozója hordozza e bűn 80-90 százalékának terhét, mert gyilkosává, lélek-gyilkosává lesz annak, akit belekergetett a bűnbe. Nem mindig a tettes a bűnös; sokszor a cselekmény okozója sokkal nagyobb bűnös. Azért, ha az ilyen eseteket látszat szerint ítéletek meg, sokszor tévedni fogtok. Azonban, mivel sokszor a leggondosabb megfigyeléssel sem lehet a fő okot megtalálni, mert az messze a múltban van, azért óvakodjatok a könnyelmű ítélkezéstől!

5. A SZABADAKARAT. (**)

A médium kérdése Vezetőjéhez: Több ízben szerettem volna Hozzád kérdést intézni, hogy van az, hogy bizonyos külön tehetséggel megáldott egyének előre megláthatnak olyan eseményeket, melyek némelykor csak évek multával teljesednek be? Ha az ember élete ennyire meghatározott pályán mozog, hogy - a jelenségek után ítélve - csak azt teheti, amit az erők ráhatása folytán tennie kell, hol van akkor az ember szabad akarata? Nem tudom, helyes-e a felfogásom, de én a szabad akaratot úgy látom megvilágítva - amint azt a látszat és a tapasztalat is mutatja - hogy senki sem adja önmagát; vagyis az ember a földi életben

nem a valóságot juttatja kifejezésre, hanem mint a színészek, csak egy-egy szerepet játszunk. Úgy érzem azonban, hogy ez teljesen mégsem fedi a valóságot; mert ha mi csak azt akarhatnánk, ami a szerepeinkben van, akkor a bűnöst nem vonhatná felelősségre az isteni törvény. Az pedig kérelhetetlenül felelősségre von mindenkit. Úgy látom tehát, hogy a szabadakarat sem határtalan. Isten szeretetből megvonja a lehetőséget az embertől, hogy tudatlanságából kifolyólag teljesen el ne merüljön a bűnben. A fejlődés érdekében - amint az megállapítható - az isteni szeretet a kegyelem által kétféle módon nyilvánul meg részünkre. Első megnyilatkozása ősidők óta a testöltéssel kapcsolatban jutott kifejezésre. Ezen az úton az isteni kegyelem olyan asztrál erőket (fantomokat) juttat az embereknek, amely erők őket a javulásban és fejlődésben előbbre viszik. Ezek az asztrál erők szabják meg az ember cselekvési terét. A kegyelemnek második megnyilatkozása Jézus születésével nyert kifejezést. Az ő élete és tanítása mint világító szövétnek mutatja az utat és irányt az emberiségnek, amelyen hit által el is jut céljához az ember. És ugyancsak hit által tud különbséget tenni jó és rossz között is. Tehát a kereten belül szabad akaratból követhetjük úgy a jót, mint a rosszat. Amennyiben valamit tévesen fogok fel, kérnélek szépen, magyarázd meg azt.

Felelet: Sok tekintetben helyes a felfogásod, csak a szabad akaratot nem érted a maga valójában, és így nem tudsz helyes eredményre jutni annak jelentőségét illetőleg. A szerep - ahogyan te nevezed - szintén nem egyezik teljesen az igazsággal, mert igenis, mindenki önmagát adja. Kérdés azonban, hogy milyen mértékben képes az ő maga lényegét kifejezésre juttatni? Mert igen sokszor a jelenségek csak takarói az igazi lényeknek, különösen abban az esetben, ha az egyén bizonyos külső, vagy belső kényszerítő körülményei folytán nem élhet lelki vágyainak megfelelő életet. Ez téveszti meg sokszor az embereket, sőt a lelkeket is, mert önmaguk felől hamis következtetéseket vonnak le. Az ember földi élete sem szerep, amelyet el kell játszania,

hanem a lelkének egy felületrésze, amely simításra, kiegyenlítődsre vár. Azonban ez olyan körülményes és sokoldalú megmagyarázásra szorul, hogy ezt így pár szóval bajosan tudnám helyesen részletezni. A szabad akarat nem korlátlan, mint azt sokan hiszik, hanem egy bizonyos meghatározott lelki terület, amelyen belül törvényes módon mozoghat a szellem, és válogathat azokban a lehetőségekben, melyek körülötte képződnek. A múlt életből eredő hatások rendszeresen a jelenben fejeződnek ki, és szabnak határokat körülötte. A születés és a földi világban való helyzetének a meghatározása döntő sok ember részére. Ezt nem a szellem határozza meg, hanem a törvény; itt a szabad akarat fel van függesztve. A test megválasztása sem esik az átlagszellemek szabadságának körébe, tehát máris függő viszonyban van a törvénnyel szemben. Az ember szabad akarata legfőképpen abban áll, hogy tetszése szerint választhat a jó és rossz között minden helyzetben és minden állapotban. A valódi, az igazi eredmény úgyis csak az lesz, ami természet szerint megegyez a lélek vágyaival és törekvéseivel. Bizonyos dolgok előre meglátása pedig abban áll, hogy azok az események, melyek az anyagi világban bekövetkezni fognak, az asztrál világban már mint befejezettek nagy részben készen állnak. Értsétek meg: nem a valóságban, hanem eshetőségekben, melyek a vágyak és gondolatok kapcsolódásából alakulnak egésszé. Ebben a vágy- és gondolatvilágban nem vesz mindig részt az emberi „én”, ahol éppen talán a legborzasztóbb dolgok váltódnak ki részére, de részt vesz mindenkor a lélek, mely a múltnak emlékeit őrzi, és sokszor öntudatlanul vonzatik oly megoldások felé, melyek az emberi énnel nem rokonszenvesek, sőt félelmetesek és irtózatossak a jelenségek világában. A jövő is azért van elrejtve az ember elől, mert szabadakarátának erejével kikerülné a megoldást. Azt a megoldást, mely a jelenségeket nem veszi felettébb szigorúan, inkább a hatást tekinti. A földi életben a bűn csak jelenség, tehát elmúlhat. Sőt az erény is az, és szintén elmúlhat, ha az ember nem rendelkezik az abszolút jónak valamely bizonyosságával.

A földi világban nem maga a bűn a fontos; sokkal fontosabb és rosszabb a bűnre való hajlam. Mert amíg a bűnre való hajlam megvan, addig a bűn is előfordul. A szabad akaratban nem határoz, hogy mi van előre elrendezve, mert ami megtörténik, azt a jelenségek csak felszínre hozták a lélek mélyéről. Mindig az érzések a fontosak. Akinek érzései igazak és jók, annak még a karmája is átváltozik, akármilyen csoportosulás közé jusson is.

6. GYILKOSSÁG ÉS HALÁLBÜNTETÉS. (**)

Azt, hogy kinek-kinek mi van rendelve, nem lehet úgy egyszerűen kijelenteni. Azt azonban mondhatom, hogy pl. senkinek sincs a rendeltetésében az, hogy gyilkosság áldozata legyen; mert hiszen ezt feltételezve ugyanakkor a gyilkosnak is rendeltetése volna, hogy gyilkoljon! Pedig a természet-törvény hatalmas döngő hangon kiáltja oda a gyűlölködő, bosszúvágyó embernek: „Ne ölj!” Mert „aki fegyvert fog, fegyver által kell neki is elpusztulnia”; és mégis ölnek, mégis gyilkolnak az emberek. De nem azért ám, mert kell, mert a végzete talán így parancsolja; nem, az ember azért öl, mert az ördögi erők viszik, hajtják ama végzet felé, mely mindig a bűn végzete. Nem az ölés bír csábító hatással, a maga borzalmasságával, az csak egy kellemetlen eszköz a gonosz cél elérésére. Az áldozatnak azonban vég és pusztulás, lelki és testi összetöretés a borzalmak alatt. Ezt a gondolatot, ezt a pusztulást sokan, még mielőtt rajtuk beteljesednék, lélekben végigélik. Mert a lélek érzi, hogy milyen erők veszik őt körül. És azt is tudja, hogy az út hová vezet. Eltekintve az ártatlanul megölt, s az igazságért vértanúhalállal kimúlt lelkek tiszta öntudatától, mind zavaros és félelmeiktől üzött állapotban kerülnek az ilyen lelkek a szellemházába. Vajon mi okozhatná ezt más, mint a tisztátalan lelkiismeret? Hasonló hasonlót vonz. Ritkán esik megtért lélek gyilkosok kezébe: hacsak nem valamely igazság miatt. A legalantasabb lelkek izgatószerre a vagyon, a kincsek megszerzése. Továbbá a bosszú, melyet sarkal a gög. Elég sok áldozatot követel még a hiúság, az önzés, az

irigység és a kegyetlenkedési vágy is. A megtért lélek, miután nem halmoz fel kincseket, s ha van is neki, nem dicsekszik vele, mentve van a félelmektől. A megtért lélek már nem önző, nem durva és erőszakos, sőt még aki ilyen, azt is igyekszik a maga alázatosságával megnyerni. Tehát láthatjátok, hogy a gonosz óriási esélyeket veszít a javulóval szemben. A gögös, hiú és fős-vény lélek hamar szembetűnik. Sokszor igazán csak a büntetés-től való félelem, mint egyetlen eshetőség védi meg az embert a gyilkosságra hajlamos lélek kezeitől. Minden bűn halálos bűn; ha első fokozatában nem is látszik annak, de fejlődésében minden bűn a halál torkában végződik.

Az ember élete olyan, mint a felhők járása. Ha a szél hajtja, gyors iramban halad; ha szélcsend van, sokáig egy helyben áll. A nap sugaraiban néha tündöklő, fehér és fényes; és mégis, ha sok felhő összegyülemlik, elfedi a napot és beborul a látóhatár. Egy bűn, vagy mondjuk tévedés nem is látszik bűnnek, sőt néha még szépnek is látják; és mégis, ha sok van belőle, már veszedelmessé válik, mert a sors, mint a szél járása, az eshetőségek felsorakozásával vihart és veszedelmet hoz, amennyiben gyors haladásával a próbák és eshetőségek tömegébe jut az ember. Aki ilyenkor felismeri a helyzetet, egy kis erőfeszítéssel megszabadulhat bűneitől. Ellenkező esetben lekerül a bűnök mélyére. Aki valójában megtér bűneiből, - tehát nemcsak szóban, - az úgy alakítja állapotát, hogy bármilyen sűrű lesz is az eshetőség a rosszra, megritkul abban az életelrendezésben, mely a megtérés által kialakul. Van ugyan eset rá, hogy a megtérés dacára is megéri a bűn gyümölcse, és el nem kerülhető a leesése, de ez ritka eset, és sok eshetőségnek kell közrejátszania, hogy ez létrejöhessen. **A hasonlóság sok karmaszerű esetet hoz létre, melyeket az emberek elég hibásan rendeltetésnek hisznek.** Némelykor pedig az ellentétek kieleződéséből jön létre a kritikus helyzet. Azonban a jó erőknek a közrejátszása sokszor még az ilyen eseteket is elhárítja. Aki hisz, és erős a jóban, ne féljen az ilyen esetektől. Ha a jó erők nem volnának, sokkal több gonoszság történnék. Így azonban elvonul a vágy, mert erejét

veszti a jó és igaz mellett; nem azért, mintha a gonosz lélek megbánná, hanem mert a lehetőségek nem kedveznek hozzá.

A halálbüntetés kell, mint egy korlát az emberek bűnre való hajlandóságai elé. Különösen annak kell a halálbüntetés, aki már lélekben elkészült a gyilkosságra. Kivételt képez, aki hirtelen befolyás kísértése alatt követte el tettét. Ilyen eset az, aki önvédelem, hirtelen harag vagy valamely nagy megbántás, vagy károsodás következtében gyilkol. Azonban, aki rablási szándékból, gőgből vagy hiúságból gyilkol, az ilyeneknek a halálbüntetés kijár. Igen megtört és nagy lelkifurdalásoktól szenvedőknek lehetne megkegyelmezni csak azért, hogy a lélek megerősödhessek a jóban. A konok tagadóknak azonban nem jár kímélet, mert ezzel csak a hasonló érzésűeket bátorítják fel. A föld jelenlegi fokozata megkívánja a kemény eljárást. Vannak azonban esetek, amikor a körülmények, a nevelés, a korszellem és a helytelen társadalmi elvek oltják a gyenge lelkekbe ezt a gonosz bűnt. Az ilyenek előtt sem a saját, sem a mások élete nem kedves. Ezeket csak beható lelki ráhatással kellene kezelni, hogy tévedéseikből meggyógyuljanak. Vannak azonban ezeken kívül bőven elnézett, tudott és letakart bűnök. Ezek jobban megméltelyezik a lelkeket, mint az igazi tolvajok és gyilkosok társasága. Mert ezek a tisztesség köpenye alatt cselekszenek; sőt még némi erényt is vélnek bennük felfedezni. Ezek a legveszedelmesebbek.

7. A FÖLDI ÉLET CSAK ÁTMENETI ÁLLAPOT. (**)

Itt a földi világban úgy a lélek, mint annak állapotai materializálódnak, és alakot ölt a gondolat, mint szó, mint ige; legyen az a gondolat vagy ige a gonosz eszme kisugárzása, vagy az istenségé. Lassanként azonban kiéli, lejárja magát minden vágy, tévedés és gondolat. Minden ember élete a földön csak egy jelensége az örök, változhatatlan alapgondolatnak. De valamint a gyémánt fénye, ragyogása még nem maga a gyémánt, hanem csak egy jelensége a drágakő tulajdonságainak, úgy egy földi életnek is csak átmeneti, múltó jelentősége van az egyéniségre

nézve. A lélek egyes tulajdonságai olyan állapot materializálása által próbáltatnak ki, amilyenben egykor gyengének bizonyult. A lelkek egymásra utaltsága hozza létre a jelenségeket, azaz azokat az eredményeket, amelyek annak az egyéniségnek értékére, fejlettségére és fokozatára adják meg a pontos osztályzatot, aki a jelenségeket, mint sugarakat magából kibocsátotta. Az élet végével, mikor a test, mint eszköz bevégezte körútját, és az enyészet karjába dől, a jelenségek kisugárzása világítja meg lét-rehozójának életét, s amíg a test sírjában pihen, a lélek a jelenségek világa felett, a gondolati és érzelmi szférákban számlál-gatja letúnt mulandó életének jó vagy rossz eredményeit, melyek a valóság erejével, s az igazság kérlelhetetlen és megtéved-hetetlen szigorúságával hatnak vissza rá. Ehhez képest a lélek vagy boldog, vagy boldogtalan állapotban éli örökéletét, amely vagy messze táguló látóhatárral a kifogyhatatlan jó tárházát mutatja neki, vagy szűk határok között, a szenvedéseknek beláthatatlan mennyiségét sejteti a lélekkel. E két változat között éli az örökéletet az a lélek, aki bár a benne elrejtett képességeiben hisz, de a földi életben, a jelenségek világában oly gyenge volt rossz hajlamaival szemben, hogy gyarló hite csak kevés vilá-gossággal s még kevesebb erővel tudta ellátni gondolat- és ér-zésvilágát. Ezért sötét színek, riasztó visszhangok, bánat, lelki fájdalmak, ellenségek, üldöztetések válnak részére valóra az igazság világában, hogy a lélek ebben magát kiélje, ereje kime-rüljön, és bizonyos javulási folyamaton keresztülmenve, azok-ban az állapotokban jelenhessék meg újból a földön, amelyeket ő maga hozott létre a saját részére. A jó Isten nem az a kertész, ki a fejletlen lelkeket, mint a fa fattyúhajtásait idő előtt lenyesi; Ő az a hosszútűrő hatalom, aki minden hajtásnak megadja a föld-ön a fejlődési szabadságot, hogy amely fa rossz gyümölcsöt terem, az majd az ítélet napján a tűzbe vettetvén, a saját gonosz-sága által emésztessék meg.

E földön nincs mennyország, nincs valóság, csupán lát-szata van a jónak is, a rossznak is, mert a föld a jelenségek vi-

lága. Ti azonban, akik itt világosságban éltek, ne féljete azoktól, akik az ő lelkük sötétségéből gonoszt szólnak, vagy tesznek e világon. Hiszen az Úr Jézust is rémítgette a sátán, de ő meggyőzte e világ hatalmát. És ha legyőzte, akkor felettetek sincs hatalma, akik hisztek. A gonosz töre megsebezhet, de ő meggyógyít benneteket. Helyezzétek bizalmatokat öbelé, és hitetekkel ragaszkodjatok hozzá, mert ő megadja nektek, ha kéritek, amiben szűkölködtök. Azt azonban ne feledjétek soha, hogy mindenkit a maga cselekedetei, érzései, gondolatai ítélnek meg. Boldog lélek az, aki megtagadja mulandó életét, és az örökkévalók szerint cselekszik jót, mert mulandó életének cselekedetei az örökkévaló jóknak birtokosává teszik őt. De szerencsétlen, szájalomra méltó az, ki mulandó énjét mindenek fölé helyezi, és elfelejtkezik az örökkévalók Urának rendelkezéseiről, akaratának betöltéséről, és cselekszik utálatosságot és gonoszt a jelenlégek világában. Mert az a sötétség, amely a halállal szeméire borul, a gyötrelmek éjszakájának előhírnöke részére, amelyet nem világít be a reménység csillaga. Az ilyent sajnálni kell és könnyörögni érte, hogy még idejében meglássa a veszedelmet.

A spiritizmus a harmadik kijelentés, amelyen keresztül az ember lelke meggyógyulhat. Vészharang ez az emberiség részére és a föld túlsúfolt szférájának segélykiáltása. Éppen azért munkálkodni kell gyermekeim, menteni az égő házból, ami még menthető, mert a véghez közel vagyunk.

IX. RÉSZ. A SPIRITIZMUS. (**)

1. A SPIRITIZMUS CÉLJA AZ UTOLSÓ ÓRA MUNKÁSAIT ÖSSZESZEDNI.

Csodák nincsenek; csak a nem ismert dolgoknak a felszínre jutása az, ami az embereket meglepi. A lélek keres és kutat; gondolatát belefúrja a sötétségbe, és a gondolat fénysugara, az a finom átható lényeg a hasonló gondolati erőkhöz vonzódik, azokkal egyesülve megerősödik, és mint új megvilágosodás tör elő, s halad egyenes irányban a cél felé. A vallásokban azért van a sokféleség - noha lényegileg csak keveset térnek el egymástól bizonyos igazságok megítélésében - mert az erők nem tudnak hasonulni. A cél azonban egy, hiszen mindegyiket ugyanaz az eszmény élteti. A törekvés, mely azokat lelkesíti, szintén ugyanaz, mert csak árnyalati eltérések vannak bennük. De egybe mégsem olvadhatnak addig, míg azok a lelkek, akik az árnyalatoknak túl nagy fontosságot tulajdonítanak, a tökéletesség magasabb fokozatára nem emelkednek. A papoknak jut az a kellemetlen feladat, hogy az Úr szőlőjében árnyalatok szerint dolgozzanak, és a saját csoportjuk igazságát a náluknál talán alacsonyabb fokon állók befolyásával szemben megvédelmezzék. Ez eddig nem is volna baj, de hol van egy is olyan, aki mint ember a maga csoportjának tévelygését a másik csoport előnyére beismerné? Annak már nagyon világos értelmű és tiszta érzelmű embernek kell lennie, aki ezt meglátja és beismeri. Mert ezzel a beismeréssel szembekerül annak a csoportnak a szellemével, amelybe tartozik, s ezzel bomlást és meghasonlást idéz elő. És az eredmény vagy átpártolás lesz a másik csoportba, vagy egy nagy megpróbáltatás. A könnyebb természetű lelkek ilyen esetben elkedvetlenednek, és közönyössé válnak az eszményükkel szemben, az érettebbek azonban egy magasabb gondolat régióban csoportosulnak, és tökéletesebb értelmükkel erjedésbe hozzák az egész csoportot, és vagy hatnak és legyőzik

az alacsonyabb nívójú lelki csoport ellenállását, vagy különválnak. **Ezektől a szakadásoktól félnek az egyházak, és ezért nem ismerhetik el a spiritizmust Isten által adott törvényes eszköznek. De nem is arra adta ezt Isten az embereknek, hogy mindenki a maga módja szerint magyarázza az Igét, és mindenki korlátlan szabadságot élvezzen az emberek és szellemek vezetésére - mert nem mindenki erre való.** Csak akkor lesz erre való az ember, ha már az Isten törvénye szerint való életben, a szeretetben, az alázatosságban tántoríthatatlan, hitben és igazságosságban levizsgázott. Kard nem való mindenkinek a kezébe, csak annak, aki azt már forgatni is tudja. Akinek a lelkében még több az indulat, a szenvedély a komoly megfontolásnál és belátásnál, és több a dicsőség és az uralkodás vágya a felelősség- és kötelességérzetnél, akiben több a felületesség az alapos betekintésre való képességnél, az a spiritizmus eszméjének terjedésében gátló akadályt fog képezni, legyen az illető akár médium, akár körvezető, vagy más vezető állásban levő ember. A spiritizmus eszméjének is nagy hátrányára van az, ha nem arra való emberek vezetik, s akik arra valók lennének, azok szerényen félrevonulva, vagy a meghasonlással küzdve kénytelenek az erőszakosok elől kitérni. A szerepelni vágyók - miután nem Isten szerint járnak, nem is Isten lelkétől vezetettek; mert a Szentlélek által vezérelt lelkek már bírnak azzal a megérező- és megértő képességgel, hogy minden esetben tudják, hogyan, miképpen járjanak el helyesen; tehát nem a maguk elgondolása szerint, hanem a Lélek szerint, mely őket vezérli. Hogy ebben igen sokat hibáznak, az onnan van, hogy az embernek elsősorban mindig a saját okoskodása tetszik a legjobban. És ez azért van, mert test szerint él; aki már lélek szerint él, az nem keresi a zajos küzdelmekkel telt életet. Akármilyen megtiszteltetésben részesítse is őt valamilyen csoport, mégsem kerülheti ki, hogy nézeteltérések, gyanúsítások és meghurcoltatások ne érijék, és így az alázatosságnak, türelemnek és elnézésnek nagy szerep jut. Tehát a vezető egyéniségnek csak szolgálva lehet előbbre juttatnia az eszmét a még tökéletlen emberi szellemek

között. Olyan ember azonban kevés van, aki önzetlenül szolgálva, mintegy magáról megfeledkezve, mindenkinek a javáért dolgozzék, csupán Istentől várva szolgálatának jutalmát. Ilyen ember, mondom, kevés van, s akik vannak, gyakran azokat is félrelöki a megtéretlen szellemi csőceslék, hogy egy ideig az akarnokok szemfényvesztő mutatványainak tapsoljon, hogy aztán egy alkalmas időpontban azokat is ellökve, önmaga emelkedhessék ki az ismeretlenség homályából.

Azért megy nehezen a spiritizmusnak komoly előtérbe nyomulása. Nem azt értem én ezalatt, hogy lassan terjed, és hogy kívánatos lenne, hogy minél több legyen a spiritista, - nem. Sőt ellenkezőleg, azt szeretném, ha minél kevesebb lenne, de ezek komoly, megtért, vagy megtérésükön dolgozó emberek lennének. És ez vonatkozik legelső sorban a médiumokra és vezetőkre. **És ha ez így volna, akkor az egyházakkal egy cél felé törekedve kimenthetnénk az elfáradt lelkeket a sátán hálójából, mielőtt még a nagy pusztító vihar megérkezik.** A spiritizmust, mint harmadik kijelentést azért adta az Úr az értelmileg eléggé érett és érzelmileg eléggé fejlett emberiségnek, hogy általa higgyenek a Jóban. Nem a testnek kedvező s lelket rontó jóban, hanem a mindenre és mindenkire kiható igaz Jóban, mely nélkül nyomorúság úgy a földi, mint a szellemi élet. A látszatos jó gyökere a rosszban van elágazva, mely a lélek nagy tévedéséből, a bűnből táplálkozik. Vajon az anyagba süllyedt ember részére élő igazság-e az Isten ígéje, ha lépten-nyomon ennek igaz voltát és érvényesítő erejét nem érzi, nem látja? Vajon ha meg nem győződik az élet folytatásáról, a síron túli életről, hisze benne? Erdemesnek találja-e az erényért lemondani, ha az áldozatot követel? Bizonyára nem! Az élet most ez utolsó időkből gyorsabban lüktet, mint ezer évvel ezelőtt. A földi szellemek szinte lázasan sietnek fejlődésüket befejezni, jóra, vagy rosszra. Érzik, hogy nem messze az idő, amikor a légkör erői lecsapódva a föld szolgálatába hajtának, amikor meg fog történni az elválás, és a jók a jókhoz, a rosszak a rosszakhoz vonzatnak, az egyiknek üdvösségére, a másiknak kárhozátára. Akik

hittek és az igaz Jó szerint éltek, azokra boldogság vár, akik pedig a hamisság felé hajoltak, és a gonosznak szolgálói voltak, azokra fájdalom vár, akár spiritisták voltak, akár felekezetekhez tartozók. A lélek erői, melyek a gondolat- és érzésvilágban fejlődnek, és a cselekedetekben kihatnak a természetes világra: fogják megmutatni végérvényesen az ember értékét. **Azért van szükség a spiritizmusra most ez utolsó időkben, hogy az ember győződjék meg mindenről, és még idejében térjen meg. A szellemtan ismerői előtt világosan áll, hogy a spiritizmus nemcsak, hogy nem rombolja le az egyházak által hirdetett igazságokat, hanem inkább alátámasztja, megerősíti azokat az anyagi, romboló világnézettel szemben.** Azonban, természetesen nem kedvezhet az egyházak uralomra törekvésének. Mert ez a törekvés a szeretet ellentéte, és mint ilyen, a türelmetlenség és viszály melegágya. A mi programunk: az ellentétek áthidalása és a szeretetben és megértésben való munka. Ezt tűzte célul élénk Isten. A mi törekvésünk az, hogy minél több ember és szellem ismerje meg Isten szeretetét, segítőkészségét és erejét; és ismerjék meg az igaz Jót; hagyják el a bűnt, és térjenek Istenhez, mielőtt erre nézve a lehetőség megszűnik, **mert az idő közel van. Aki ezt a lelke mélyén megérti és megérzi, az hozzánk csatlakozik, legyen az felekezetben, vagy azon kívül.** Mondom: aki ezt megérti, legyen az bár igehirdető, vagy egy egyszerű földmunkás, az minden szavával az igaz Jót törekszik érvényre juttatni, és ezáltal áldásává lesz e világnak. És Isten, ki e világnak Ura, Teremtője és Fenntartója, megjutalmazza az utolsó óra munkását. Bűneit, tévedéseit letörli, és őt ismét fiává fogadja, és az ő mérhetetlen gazdagságából örökséget ad neki. A halál, a változás, az ítélet többé nem árt neki, mert az örök változhatatlan béke világában nincs sem halál, sem ítélet. Ide már nem ér el a háborúság zaja.

Itt, ebben a világban találkozni fognak mindazok, akik az Úr beszédjének hittek; akik megértették, hogy az Úr az, aki megtérésre hívja azokat, akiknek „van fülük a hallásra”, akik

megértik, hogy az Igében az Úr az, aki hozzájuk szól, szellemek vagy földi emberek által, és megtérnek bűneikből. Hogy erre a munkára kit használ fel az Úr, szellemeket-e vagy embereket - az mindegy. Az Úr Jézus Krisztusban mindnyájan egyek vagyunk.

2. A SPIRITISTA MUNKA FELADATA. (**)

Meg van írva: „Nem lehet két úrnak szolgálni; mert vagy az egyiket szereti, vagy a másikat gyűlöli az ember”. **A felekezeti élet egyesülést kíván. És ezt hittel, meggyőződéssel szabad csak szolgálni. Akinek hite, meggyőződése ellenkezik valamely csoportéval, az nem egyesülhet velük teljes szívvel, lélekkel.** A munkálkodás mindig abban áll: egy érzésben felemelkedni és segíteni, támogatni a hitben gyengéket, és azoknak, akiknek lelki szemei homályosak, kézzelfoghatóan megmagyarázni az Igét, hogy el ne maradjanak a többitől. De ez a munka még nem emelhet senkit a csoport fölé, habár nagy felelősséggel jár is. Az, aki feljebb emelkedett már az ismeretben társainál, mindig csak segítség céljából merülhet alá a csoportba. Vendég senki sem lehet ott, ahonnan egyszer már kinőtt. **Aki a spiritizmus igazságaiba beleélte magát, az nem mehet vissza többé az elhagyott csoportba. Idegen ország porával belepve, ha még oly gazdag és boldogságot nyújtó ajándékot visz is, a tömeg nem fogja őt megérteni, hiába minden jóakarata.** Megérteni őt csak azok fogják, akik már érezni kezdik a saját szárnyaik növekedését. A többiek részéről mindig ellentétes érzések fogják kísérni munkáját, s előbb-utóbb színt kell vallania, meg kell neveznie hazáját, szellemének otthonát. S mivel a felekezeti szellemcsoport a spiritizmus igazságát, mint külsőt elveti magától, tehát a belső, értékesebb lényeg is szenved miatta. Ez a sorsa a földön minden igazságnak, hogy abban a formában, melyet az emberek egyszer már elfogadtak, megismertek, nem jelenhetik meg többé. Így keletkeztek a különböző felekezetek, csoportok és gyülekezetek is. Mert a régi teste nem fogadta be

az új nézeteket. Ezt mi sem változtathatjuk meg; „Új bor új tömlőt, új ruha új foltot kíván”. **Az Úrvacsorával való élés pedig olyan dolog: ki hová tartozik, ott vegyen Úrvacsorát. Két helyen, vagy egyszer itt, egyszer ott, nem vehet Úrvacsorát, mert így két törvényt kell betöltenie, pedig az ember egyet is alig képes betölteni.** Aki hol itt, hol ott vesz Úrvacsorát, az ki van téve annak, hogy az erők hol ide, hol oda vonzzák, ami csupa küzdést és az ellentétes hatalommal való mérkőzést jelent. Ezt nem ajánlom senkinek.

A spiritizmus nem felekezeti ugyan, de gyülekezeti életet törekszenek élni mindazok, akiket most szed fel az utolsó gereblyevonás. Azért itt a rendezetlen csoportban jobban kell a dolgozó kéz, mint a rendezett helyen, a felekezetekben. Aki azonban nem érez vágyat a munkára, hanem a kedve visszahúzza, az kapcsolódjék bele a csoportba, és legyen szívvel-lélekkel hű gyermeke egyházának. De ennek a spiritizmust legalább részben meg kell tagadnia. A spiritizmus igazsággai nem tűrik a dogmák korlátait, és az átültetésből csak korcs igazság keletkezhetnék, ami a szabad felfogás világában hatalmas fává növekednék. Azok a lelkek, kiket az aratók már kérévekbe kötöttek és várják az Úr szérújéba való betakarításukat, nem okoznak gondot az arató munkásoknak. Azokról gondoskodik az általuk elfogadott igazság mindaddig, míg csak a lelkeknek táplálékot és védelmet nyújtani képes. Azontúl pedig rendel az Úr minden lélek mellé olyan segítőt, aki elvezeti őket tágabb, szabadabb világba. De a kívül maradtak, az elesettek, akiket a sátán kiforgatott hitükből, akik kihullottak a kérévekből (az egyházakból) - ezek fontosabbak a szolgálatot teljesítő lelkek előtt. Tehát, aki dolgozni akar és felismerte ennek értékét, az itt dolgozzék. Igaz, hogy itt a spiritizmus világában kemény a munka, és meg lesz próbálva a munkás ereje és türelme is, mert be kell lépnie a sátánnak mindenféle bűnnel befuttatott öserdejébe, s nem tudhatja az ember, hol lép tuskébe, hol csavarodik kigyó a testére, vagy esetleg hol lép iszapba, mely elnyeli.

Azonban minden talpalatnyi tér, amit a bűn férgkeitől és a természet durvaságából megtisztítottunk, a mienk. Nem vettük el senkiét, nem hódítottuk el más ország alattvalóit, nem építettünk más fundamentumára. Itt minden a mienk és a tietek.

Tehát aki arravaló, hogy még tanulnia kell, - az tanuljon. Aki munkára való, az a tanulás mellett dolgozzék is. Ez a rendje a felnőtt szellemek életének; és én e szerint is osztom be a munkát köztetek. Azonban senkit sem kényszeríték a szeretet-munkára; a munka rokonszenv szerint jut kinek-kinek. Aki úgy érzi, hogy a felekezeten jobban át tudja adni magát a munkának, az dolgozzék ott. De innét erőpótlásra ne számíton.

3. NEM KELL VAKON HINNI A SZELLEMEKNEK. (**)

A szellemek nem szentek és nem csálhatatlanok. Az ő eszméik, elveik éppen olyan feltevések, mint akár az emberekéi, - legfeljebb a valószínűt jobban megközelítik. A szellemek csalódhatnak az emberekben, és az emberek csalódhatnak a szellemekben. **Mert ezek sem mindentudók. Azért balga felfogás az, hogy az ember igazsága alábbvaló a szellemekénél. Akik vakon hisznek a szellemeknek, a saját kárukra hisznek.** A szellemek segítségével az emberek egy földi élet alatt több életnek az elmaradt javulását hozhatják be, vagy készíthetnek elő maguknak missziós élethez való erőket, alakulatokat. Ez azonban csak a minősített lelkeknek lehetséges; akik az előnyöket nem használják ki a saját javukra. De akik a megtérésben nem nyernek minősítést, mert gyengéknek bizonyulnak, azok továbbra is csak a hulladékokon rágódnak. **Ez az eszmekör, a spiritizmus, nem vallás, hanem gyűjtőmedence azok részére, akiket az isteni törvény nagy rostája leszórt.** De mert az ocsú között vannak olykor kiváltképpen fejlett búzaszemek is, tehát ezek a fejlett, érett búzaszemek értékessé teszik az ocsút is. Amikor én a szellemek közleményeit mint végcél, mint írott törvényt hallok emlegetni, mindannyiszor sajnálom azt a lelket, aki a főútról a kerülő útra tévedt, mert az eszközt a cél elé helyezi.

A hiszékenység és hit között nagy a különbség; a hit igazság és erő, a hiszékenység pedig csalóka lidércfény: gyengeség és gyávaság. Aki hiszékeny, annak csalódnia kell; de aki hisz, annak nem szabad csalódnia, mert aki hisz, az Istent hívja mindenben segítségül, és az ilyen meg lesz kímélve a csalódástól. Nem mintha ehhez nem férne közel a csaló szellem, hanem mert felismeri az álruhába bújt rosszat. Az igaz ne bújjék álruhába: legyen az ember, vagy szellem. Aki igazságot szól, szólja a maga nevében; hiszen úgysem önmagától szól, mert az Igazságnak Lelke indítja erre. A hamisságnak a spiritizmus világában nem lehet helye. Az ilyent idejében ki kell gyomlálni. A spiritizmusban van elég tere mindenkinek a cselekvésre. De a jelszó legyen: sok igazat és jót tenni, keveset várni érte. A spiritistának szerénynek, tűrőnek, hívőnek és bizakodónak kell lennie, különben nem juthat előbbre.

4. AMIKOR A VAK VEZETI A VILÁGTALANT. (**)

Nagy hátrányára van a spiritizmusnak, hogy sok a médium és a sok között kevés a jó, a becsületes, a megbízható. **Nagy baj még az is, hogy az embereknek nagy része vakon hisz, és igen sokszor a vakhítből a csalódások útján hitetlenségbe jut.** Bár elég gyakran hangzik az intés, az óvás a magasabb szellemek részéről, de ez mind elszáll az emberek és a médiumok füle mellett, mert alázatosság hiányában elhiszik magukról, hogy ők jók, és teljesen megütik a mértéket, és így belezuhannak a bajba, a tévelygésbe. A próbák elől minden áron menekülni szeretnének, és tévedéseiket a szellemi közlésekkel igyekeznek menteni, amelyek sokszor csak a médium felelősség nélkül való „én”-jétől vagy még rosszabb esetben céltudatos félrevezetésből származnak. Azért, ha valakinek szüksége van a megtérésre, akkor első sorban a médiumoknak van rá szükségük, mert enélkül a vak vezeti a világtalant, és mind a ketten a verembe esnek. A médium a gyülekezet szeme, füle, szája, orra és tapogató szerve. Ha tehát ezek közül a szervek közül valamelyik hibás, akkor tévelygésekre vezető eszközzé válik. Ilyen esetben mi haszna

van a lelkeknek abból, hogy spiritizmussal foglalkoznak? Ezeknek sokkal jobb, ha a régi kereteken belül maradnak, mert így, ha tévednek is, csak emberileg tévednek. S ha nem tudnak valamit, jobb, mintha rosszul tudják. Ha az írásokat nem is értik tökéletesen, nem olyan nagy baj, mint ha rosszul magyarázzák, és rossz tanácsokat osztogatnak, szóval konkolyt hintenek.

Hiszen az életnek annyi szép és nemes igazsága és érzése van a természetben is: inkább ezekhez folyamodnának, és ezeket meg ne fertőztetnék az emberek, már ezek az erők maguk is előbbre vinnék őket a fejlődés útján. **Sokkal előbbre, mint a babonával teljes hit, és az a képzelgő tudás, amivel a legtöbb spiritista rendelkezik, aki hiúságában megközelíthetetlen, önhitt és a megtérésre igen sokszor teljesen alkalmatlan.** Ez áll bizony igen sok médiumra is, akik között sajnos, kevés az alázatos munkás. De éppen mert a spiritisták az elhullatott kálászai a nagy aratásnak, tehát nagy elnézésben részesülnek. Azonban ez az elnézés sem végnélküli, mert számukra is csak bizonyos ideig van nyitva ez az út. Tehát nem a testöltések végtelen lehetősége, hanem a megtérés választja ki őket a nagy rostának örökké mozgó, fájdalomokkal teljes fejlesztő munkájából.

Isten végtelen kegyelméből e késői kor elhullatott kálászai meggyőződést nyernek arról az igazságról, hogy van élet a síron túl. De amint mindenért fáradni kell, ennek az igazságnak a megszerzése is fáradsággal jár. Azonban éppen ez a fáradság adja meg mindennek az értékét, mert ha valamihez könnyen jut az ember, az nem is értékes. Ebből magyarázható az emberi léleknek az a siralmas állapota, hogy a szellemiek iránt is oly közömbös, és oly kevésbé érdekli a jövő; s mert könnyen jutott hozzá, tehát értéktelen neki. Így egész fáradozása és áldozatkészsége kimerül abban a kevés ténykedésben, hogy elmegy a templomba, vagy az ülésekre, és ott meghallgatja egy vagy két órán át azokat az előadókat, akik éppen soron vannak. Meghallgatja, de bele nem mélyed a tárgy szemléletébe, hogy arról eszmecserét folytasson, vagy az életben azt ki-

domborítsa, mert ahogy az az óra elmúlik, hazai gyekszik mindenki. Vagy ha meg is beszélnek valamit, oly szertartásossággal folyik az, hogy szinte félelmetessé válik az egyszerűbb felfogású emberekre nézve. Általában szeretik a szavak összerakásának művészetét gyakorolni a benső érzés és megértés nélkül. És mellette persze kritizálják egymást. Ezt nevezik munkálkodásnak. Én pedig azt mondom: Mindenki annyi fizetést szorongat majd a kezében ama nagy napon, amikor a szellemi életre virrad, amennyit az isteneszme érdekében földi életében munkálkodott. Akkor már mindenki látni fogja, hogy milyen kevés az, amit a kezében szorongat. Azt, hogy egy-egy szellemnek némi kis felvilágosítást adtok, csak nem hiszitek munkának? Ha az életben, a külvilágban nem tudtok valakit a ti jóra való igyekezetetekkel a jó és igaz felismerésére bírni, bizony hiába beszéltek a szellemeknek, nem fog rajtuk a behízsgáló, édeskés beszéd. Nem tudtok hatást gyakorolni rájuk, ha bensőtökből hiányzik a krisztusi lényeg: az igaz érzés és a cselekvés készsége. Jó eredményt akkor értek el, ha az életben példás életet éltek.

5. A MÉDIUM, MINT AZ IGAZSÁG TÜKRE. (**)

A jó Isten minden lélek számára készen tartja a meggyőződést, amelyre szüksége van hitének erősítésére. Ezen felül azonban nem lehet semmit kieroszakolni azon a módon, ahogyan azt ti földi emberek szeretnétek. Nem lehet már azért sem, mert az eshetőségek sem állnak mindig rendelkezésünkre, úgy, hogy ti abból a magatok értelme és fölfogása szerint meggyőződést méríthessetek. Mert nem hiába mondjátok másvilágnak a szellemvilágot, mert ez tényleg más világ. Ez a világ igazán más törvényeken nyugszik, és más eshetőségek adják kezetekbe azokat a jelenségeket, amelyek szerint ti ezt a világot érzékelhetitek, és a ti földi, fizikai törvényeitek nyelvére lefordíthatjátok. Éppen ilyen sokféle esélyei vannak a médiumi közléseknek.

Tekintetek minden kis eredményt Isten kegyelmének, mert ezen a sűrű ködön, az anyagi világ fogalmának ködén keresztül alig láthattok egy lépést is. Csak ha Isten világossága

áthasítja a ködöt, akkor láthatok; és aki, vagy ami akkor ebbe a fénysugárba beleesik, az lesz láthatóvá egy pillanatra. Az anyag törvénye addig mintegy felfüggesztve várja a függöny visszalebbenését. Nagy titok ez nektek gyermekeim, kik még testben éltek. És ugyancsak nagy titok a földi szférák szellemei előtt is, akik ugyan a szellemvilágban élnek már, de fogalmaik az állapotuk felől alig világosabbak a földi emberénél, vagy éppenséggel még alatta is állnak azoknak. Tehát nemcsak nektek, földi embereknek, de még nekik, az alacsony fokozaton levő szellemeknek is titokzatos és fölfoghatatlan.

Mert ugye az a vízcsepp, mely a nagy és végtelennek tetsző tengerben van, nem tudja, mely pillanatban hajtja őt fel, vagy le az a titkos erő, mely az egészet mozgatja, és hogy vajon mikor jut a part fővényével érintkezésbe? És azt sem tudja, hogy ha ott egy végső hullámmal kicsapódik, meddig maradhat ott, mert nem ura, hanem csak egy részecsskéje annak a hatalmas energiának. Így van ez a szellemvilággal is. Az emberek világa rögzített állapotú, mint a fővénybe tapadt vízcsepp, mert lassúbb forgású törvénye van. Ennek a két világnak, vagyis e két törvénynek a találkozásából jönnek létre azok a titokzatos jelenségek, melyeket nem tud és sohasem fog fizikai törvénnyel rögzíteni a tudomány. Értem alatta azt az anyagi tudományt, mely a lassú mozgású fizikai törvényen nyugszik. És hiába akar a földi ember ebből a nehezen mozgatható törvényből kiemelkedni, nem tudja a szellemvilág fogalmait fizikai mérőeszközeivel viszonylatba hozni; hiszen még az álmvilágban is lefordítja és átdolgozza a lélek az átélt pszichikai eseményeket fizikai nyelvre, és alakkal, formával ruházza fel azokat a gondolatokat és fogalmakat, melyek őt körülveszik csak azért, hogy emberi „én”-jében megrögzíthesse. Ez is a két világ erőinek érintkezéséből, azaz a szellemvilágnak az anyagi világ partjaihoz való csapódásából előálló jelenség, mely sokszor a múlt, sokszor a jövő képét, az elkövetkezendő állapotot tükrözi vissza a jelenben.

A szellemek törvényszerinti mozdulatai, állapotai egészen mások az egyik lélek vetítő-lencséjén át nézve, mint a másikén. De ugyanezt a figyelmes lélekbúvár már látja a földi ember gondolkodásán, érzéshullámmozgásán és világnézetén, és megsejti, hogy ki milyen szféra lakója lehet, mert minden rendű szellem másként látja a nagy, a végtelen életet, melynek minden mozzanata - legyen bár öröm, vagy bánat - élvezet vagy szenvedés, olyan, mint a szépen csiszolt gyémántkristály éle, mert minden szellem, új felfogó tükre az élet végtelen színpompájának. Minden lélek abból a sarkításból látja az életet, a környezetet, amelyet magának kiképezett. Abból a sarkításból látja úgy az isteni törvényt, mint a szellemtestvéreit. Abból nézi úgy a szépet, mint a csúnyát, úgy a jót, mint a rosszat. Így minden médium is más és más jelenség megismerésére válik alkalmassá az ő lelkének sarkítása folytán. Azért nem lehet azt mondani: te erre, vagy arra egészen alkalmas vagy, tehát ezt a teret általad teljesen kikutatotam. Nem! Csak annyit lehet egy eszközzel kikutatni, amennyi az ő felvevő lencséjének világosságába belesik. De nem lehet elhamarkodva kimondani rá az ítéletet sem, ha valamely kísérlet nem sikerül, hogy nem megbízható médium. Nem lehet elítélni, ha a meggyőződés nem jön meg parancszoára, mert nem mindig lehet éppen azt a kört, azt az állapotot földi formákba öltöztetni, hogy rögzítve legyenek. És mivel a rögzítés nehéz dolog, nem mindig jó a neveket, a helyeket pontosan leírni, vagy kibeszélni. Van ugyan idő és alkalom rá, hogy az utolsó betűig pontosan sikerül ez is; de ez ritka eset. A legbiztosabb jelenség az érzés, továbbá a körülírás vagy a képletbe rögzítés, hogy a fogalom könnyen táguljon. A látás is nagyon jó és nagyon szép ajándék; de ez sem mindig és mindenben csalahatatlan, mert ha nem tökéletes a felvevés, akaratlanul, minden csaló szándék nélkül hiba csúszhat bele. Ebben az esetben sem szabad sem a médiumot, sem a médiumitást okolni. Különböző jó elővigyázatosnak lenni, de a hirtelen való ítélkezéssel bánatot okozhattok egy-egy jóra és igazra törekvő léleknek.

Azért mindig érétek be azzal, amit Isten az eshetőségek csoportosításával spontán, minden erőszak nélkül ad. És ha megfelel a valóságnak, adjatok érte hálát Istennek. Mert minden tökéletes ajándék felülről jön. Minél tisztább a felvevő lencse, minél hűbb az igazság tükre, annál többértékű a kevés, a homályos is, ami leadódik, mert valóság, nem pedig félrevezető, megtévesztő jelenség.

6. A SPIRITIZMUS NEM VALÓ MINDENKINEK. (**)

Nem mindenkinek való a spiritizmus és nem minden lélek alkalmas rá. Minden szellemi rétegnek megvan a maga hivatása és szükség szerinti munkája a földön. Tehát megvan a vallásoknak is és a spiritizmusnak is. A közepes vallásos lelkek jobb, ha nem lesznek spiritistákká, mert ezeknek nagy része csak a vakhitű és a számító szellemeket vonzza, akikkel pedig jobb, ha nem érintkeznek az emberek. **Szükséges azonban a spiritizmus azoknak, akik már vagy túlnőtték a dogmák korlátait, vagy még bele sem nőttek, vagy egyáltalán közönyösek minden vallásos érzés iránt, és célt tévesztve a materializmus rabságába estek.** Ezeknek sem azért szükséges a spiritizmus, hogy általa visszatérjenek a dogmákhoz, hanem, hogy az Isten kegyelméből nyert igazságaik által tudjanak türelmesek lenni a felekezetieskedők tévedéseivel szemben. Mert bizony a felekezeteket is emberek vezetik, akik szintén nem mentesek a tévedésektől. Éppen úgy nem mentesek a tévedéstől a tudomány művelői sem, - ha beleesnek a gögbe, a túlelnkedettségre. Ezt a két szélsőséget van hivatva valamiképpen összekötni a spiritizmus. Persze most még igen kezdetleges a forma, és mint minden áthidaló összekötő eszme, hol az egyik, hol a másik részről kap egy-egy lökést, taszítást. De ez még nem volna baj, nagyobb baj az, hogy a sok tévelygő lélek között nem tud egységes megértés létrejönni. Azért elsősorban egy-egy körben olyan fejlődött lelkekre van szükség, akik a saját lelki megértésükkel és megérzésükkel ellen tudnak állni a tökéletlenségből származó erős hullámverésnek. Nem csak a földi, vagyis a

látható világból jövőnek, hanem az odavonzott láthatatlan erőktől eredőnek is. Ez volna az a nagyfontosságú dolog, amire nagy súlyt kellene fektetnie minden szellemhívőnek.

Kellene, hogy minden körben vezető gondolat legyen az embertársnak minél többet elnézni, elfelejteni; minél többet megbocsátani, hogy alkalmat nyerjenek úgy az emberek, mint a szellemek a javuláshoz szükséges kellékek megszerzésére. Akik ezt átérzik és eszerint is cselekszenek, azokra ez bizonyos terhet is jelent; de elhúzódní a munkától, kikapcsolódní az ütközések lehetőségéből a legkényelmesebb gondolat. Hiszen, ha mindenki így kíméli és kímélte volna magát, sohasem jutott volna a világ semmivel sem előbbre. Ha csupán a hajózás veszedelmeire gondoltak volna, és nem akadtak volna a veszélyek dacára is vállalkozó szellemű emberek, vajon volna egyáltalán kereskedelem? Jóllehet, csakugyan esnek áldozatul is emberek, de ez mégiscsak kevés hányada azoknak, akik hajóznak, a nagyobb rész mégis megküzd a veszéllyel, diadalt arat, és nyereséggel, gazdagsággal tér meg útjáról. **Így van ez a spiritizmussal is, mely mint utolsó alkalom adatott Istentől a hit megszerzésére az elanyagiasodott embereknek. Sajnos, nem mindenki képes az anyag vastag rétegei alatt az igazságot mint fenntartó erkölcsi erőt a maga értelmével megtalálni.** Pedig ez a cél, nem pedig az emberek szórakoztatása, sem pedig a szellemeknek az emberek életébe való beavatása és viszont. **A helyesen felfogott spiritizmus célja az, hogy e hitetlen, tagadó korszellemet, mely a tudomány fellendülésével irányító hatalommá nőtte ki magát, - letörje, megsemmisítse.** Tehát sem tudomány-, sem vallásellenes nem lehet a helyesen értelmezett spiritizmus, mert igazi rendeltetése: áthidalni az akadályokat és összekötni e kettőt. Tehát kiemeli a vallások igazságait a külsőségekből, s felemelve az emberi kicsinyes akadémikusok fölé, megmutatja azokat hívőnek, hitetlennek egyaránt a maga tiszta ragyogásában. Úgyszintén belátja majd a tudomány is a spiritizmus által, hogy nem lehet valamit csak félig tudni, félig ismerni és azt mondani: nincs tovább. Mert

van! Sőt végtelen a tanulnivaló azon túl, ahol a mai földi tudomány áll. Azt lehet mondani: a tudás még csak a kezdet kezdetén van.

Nem telik bele 50-60 év és a tudomány szégyellni fogja mai állásfoglalását, mert a most élők unokái belátják, hogy ősük messze eltévelyedtek az igazságtól. Mi tudjuk, hogy bárhol jelöli is ki a véget a tudomány, tévedni fog, mert földi véges ésszel a végtelent senki fel nem foghatja, mert sem eszköze, sem tudása nincs ahhoz, hogy akár a végtelen kicsinyt, akár a végtelen nagyot meghatározhatná. Úgy a tudomány, mint a vallás mindig annak a korszaknak a hatása alatt áll, amelyhez tartozik; és nemcsak a tudomány, de az egyházak is folyton alakulnak, változnak a korszellem hatása alatt. Isten és az ő igazsága azonban változhatatlan és örök, mert ez az alapja az egész mindenségnek. A földön is az igazságnak csak a külseje változik, formálódik, de a belső lényeg ugyanaz, mert abszolút Egy tökéletes és jó, tehát változhatatlan. Azt monda az Úr: Minden elmúlik, de az én beszédem, az Ige, az abszolút igazság - semmiképpen el nem múlik.

Az egyház is, a tudomány is amennyit erre az Igére épít, az maradandó, az örök. A külső forma, az idő, a korszak elmúlik, lekopik, porrá, hamuvá válik, de az igazság örökké megmarad. Így, mivelhogy a spiritizmus sem egy korszellem szülötte - mert mindig volt, mióta lélek van, mert mindig voltak emberek, akik nemcsak hitték, de érzékelték is a szellemvilágot - tehát mint ilyen, mint igazság, soha meg nem szűnő alapokon nyugszik. Az azonban más kérdés, vajon javukra volt-e az embereknek a múltban ez az ismeret, és hogy vajon ma is javára van-e némelyeknek? Úgy használják-e ezt is az emberek, hogy kárt nem vallanak vele? Azonban volt-e valaha olyan jó és áldásos valami a világon, ami mindenkinek csak jót eredményezett volna és senkinek semmi rosszat? Nincs az az igazság, nincs az a jó, amit a gonosz a saját rossz céljaira fel ne tudna használni. Egyedül Isten az, aki mindenben és mindenből felhasználja a jót és értéke szerint jutalmazza. Az ember ne törje magát azon,

hogy az Isten által adott jónak gátat vessen, mert a jó sem mindenkinek jó; van akinek a jó is kárára válik. Így a spiritizmus is lehet rossz, ha azt az ember nem használja fel javulására.

7. A SPIRITIZMUS ÉS A TÁRSADALOM. (**)

A médium kérdése: Kedves Vezetőnk, sokszor gondolkodóba ejtenek a spiritizmus létjogosultságát illetőleg azok a tények, hogy az egyházak kárhóztatják, a tudomány megveti, a földi emberek gúnyolják; sőt még a spiritisták különböző felfogása, tévelygésből eredő széthúzása is az én kételyeimet látszanak igazolni.

Felelet: A spiritizmus még nem maga az eszme, a cél. A spiritista ember még nagyon is hernyó, még nagyon is a föld lakója a maga hibáival, bűneivel, fogyatkozásaival. **Csak olyan ő még, mintha egy igen elnyűtt ruhájú koldus egy nagydarab aranyat talál az országút porában.** Még csak értékesíteni sem tudja nagy kincsét, mert nem tudja hogyan, miképpen. De aki ért hozzá, az először is keres magának megbízható helyet, ahová elrejtse, és olyanforma életet rendez be, mintha már nem volna koldus, hogy amikor az ő rongyait felcserélte rendes emberi ruhával, az emberekben bizalmat keltsen maga iránt, hogy a kincs tényleg az övé, és így tudja csak értékesíteni azt. A spiritista ember is, mint az út porában fetregő koldus, talált egy nagy - mindennél nagyobb - isteni igazságot, melyből mint gyémántból sugárzik rá a fény. És mit csinál ez a szegény, rongyos ruhájú koldus? Dicsekszik vele fünek-fának, hogy milyen nagy kincse van. **Erre a vallások azt mondják: barátom ez nem a tiéd, ez az enyém; az én vagyonom alapja az örök élet, a lelki világ, az erény és a bűn felett való ítélet joga. Tehát ha van belőle neked is, akkor te ezt loptad, és ezért megbűnhődsz; mert meg van írva, hogy Mózes megtiltotta....**

A világi tudomány meg azt mondja rá: szegény, meghibbant elméjű bolond - hogyan örül annak az üvegdarabnak, azt hiszi gyémánt. De hagyjuk őt örülni; hadd legyen boldog, nem

árt vele senkinek! De próbálja csak a spiritista bizonyítani - próbálja csak nyilvánosan az igazát hirdetni - hát van még tébolyda és kényszerzubbony. De vannak szánakozó emberek is, akik megsajnálják őket, különösen ha ez a mánia hasznot hoz a társadalomnak. És vannak olyanok is sokan, akik minden komolyabb kutatástól irtóznak; ezek félnék a spiritistáktól. A világi bölcsek, akik elismert paripákon lovagolnak, s nagyszerű versenyt rendeznek a hírnévért és dicsőségért a bámészkodók mulattatására, óh ezek - ha utolsónak jönnek is be a versenyen, mégis oly megközelíthetetlen magasan érzik magukat, hogy az ilyen elvont témához csak nagy ritkán, a saját életük rejtélyén keresztül szállanak le, hogy vele egy pillanatra törődjenek.

Hogy mi a spiritizmus? - Ma sincs eldöntve és nem is lesz, mert a világ szerinti okos emberek nem foglalkoznak vele, azok pedig, akik spiritistáknak vallják magukat, nagyobb részben szellemi koldusok, akik elfelejtkeznek arról, hogy ebből a kincsből, amit a nagy gyémánt képvisel, önmagukat, mint embereket kellene felöltöztetniök, s azt a szabadságot, a lelkiismeret nagy szabadságát, melyet az eszme ad, a saját fegyelmezésükre használnák fel. Úgy a médiumoknak, mint az eszme terjesztőinek azt az összetartást, melyre szükség van, nemcsak valami rákényszerített fegyelem nyomása alatt kellene elérniük, hanem az kellene, hogy a benső vágy, a benső szeretet adja meg azt a lökést az egyé olvadáshoz, mely a közös cél elérésében látja és találja meg az ő maga egyéni célját is. Azután az a törekvés, mely több ilyen nagy igazság felszínre hozását magáénak ismeri el - ne keresse, hogy kinek a nevéhez fűződik majd, ha megtaláltuk azt. És több dolog, mely a mulandó világ káprázatába tartozik, mind kivetendő volna, hogy a koldus spiritista becsületes ruhát vehessen magának. Egy szóval: a világ erényeket vár a spiritistától. Ha egy szerzetesrend a legnagyobb képtelenségeket veszi is fel a szabályai közé, de megtartja azokat és áldoz rájuk, ez tekintélyt szerez annak a rendnek; viszont a legnagyobb, a legszentebb eszme sem képes elismerést kivívni magának, ha saját hitvallóit egy táborban egyesíteni nem

képes. A széthúzás oka tehát az, hogy az eszme követői nem elég jók, nem elég szeretetteljesek, lemondók és áldozatkészek - szóval nem elég okosak; mert amint már mondtam, a spiritisták elhullatott kalászosok.

Már pedig senkinek nincs oka büszkeségre, akinek lelkéből úgy kihalt a hit, akinek lelkén úgy elhomályosult Isten képmása, hogy az isteni igazságot egy pillanatra sem tükrözi vissza spontán megnyilatkozásban az értelem- és érzelmvilága, akik régen elszakadtak az Istentől, és elfeledték a lelki jókat. Ezek, mint a tékozló fiú, moslékon élnek, s sírnak azon, hogy milyen boldogtalanok, és sokszor sírtak már, hogy mindig eltértek a hazavezető útról. Ezeket kell a szellemi jelenségeknek hazavezetniük, hogy a földön eltévedt lelkük megkezdhesse a munkát. Ebben a küldetésben millió és millió szellem vesz részt, akik lejönnek csak azért, hogy a földi életnek szellemi meleget és világosságot közvetítsenek. Ezeket mint embereket nem lehet sem nevükről, sem dicsőségükről, sem előkelő születésükről megismerni; ezeket csak munkájuk tisztaságáról, becsületos törekvésükről, hitükről és szerénységükről lehet felismerni. Ezek vezetik a világot ismeretlenül élve, a világ pedig mint rakoncátlan ló rohan a maga vakságával előre a lejtőn lefelé, mert azok, akik tudnának kormányozni nem akarnak, akik pedig nem tudnak - azok tülekednek érte. Akik a világot vezetik, folyton leszállnak, hogy egy-egy igazságot emeljenek fel, s időközben lemaradnak, mert ez a sátán érdeke. Akik figyelmeztetik az embereket tévedéseikre, hibáikra, nem kedves vendégek a földön: ezeknek nincs divatjuk. Éppen így azok a szellemnyilatkozatok sem kedvesek, amelyek a megtérést, javulást sürgetik. Sokkal rokonszenvesebbek azok, amelyek hazug festékekkel színezett mennyországi állapotokat ígérnek a megtéretlen léleknek. Ezért van annyi csalás a szellemek és megtéretlen médiumok részéről, mert a szellemek nagy része szeretet után sóvárogva ódöng a szellemvilágban és boldog, ha az emberektől szeretetben részesül. Nem mondom, szívességet is tesznek érte, de

ez csak amolyan mondvacsinált viszony ember és szellem között, mert ha az ember is szellemmé válik, nem ritkán féltékenyekké és uralkodni vágyókká válnak egymással szemben, mert az érdekük közössé lesz. Ez nem cél. A szellemek legyenek szellemek, és akár szenvednek hibáikért, akár pedig javulnak, igyekezzenek tökéletesedni, hibáikat leküzdeni. Az ilyen összeköttetés nem törvényes, mert céltalan.

Így az ilyen spiritizmus sem indokolt, és úgy az emberekre, mint a szellemekre veszéllyel jár. Az a spiritizmus, amely a szellemvilág létezését bizonyítja be az embereknek javulás céljából - törvényes és indokolt, még ha a legképtelenebb dolgokat mutatja is be; de mindenesetre a megtérést mint nyereséget kell neki beszolgáltatnia az igazság pénztárába. Aki ebben szolgál, akár szellem, akár ember, vagy médium: az törvényesen cselekszik. De ezen felül, aki saját emberi céljai elérésére, vagy lelki hibáinak takargatására törekszik: vétkezik a spiritizmusmal is. **Az a baja a spiritistáknak, hogy kevés az igaz, önzetlen lelkesedés és sok a szellemi rongy, hiba, gyengeség az összegyülemlett népben.** De idővel ez is ki fogja magát forni, és ami jó, tiszta, az a felső rétegbe siet. És meglesznek az eszmének a vezető képviselői azokban a szellemileg fejlett és tisztult emberekben, akik az ő életükkel, munkájukkal, szeretetükkel és bölcsességükkel olyan külső burkot fognak húzni az eszmére, hogy csakugyan elhiszi majd a világ, hogy a spiritizmus igazsága nem a vallások ellopott vagyona. Nem a bolondok értéktelen üvegcserepe, nem agyrém, hanem valódi istenadta ajándék, mellyel e világ csak gazdagabb lesz. És akkor, ha rongyos ruha helyett már igazi, szép, értékes ruhája lesz a spiritizmusnak, tisztelettel néznek rá, és akkor majd távol tudja magát tartani az eszme a csalóktól, a félenkektől. **De mikor már az eszme szép és jó ruhában jár, az ördög - aki eddig a rongyos ruhák alatt bujtogatott, csábítgatott - már maga is éppen olyan ruhába fog felöltözni és nyomon követi az igazságot.** De miután a tiszta eszméhez akkor már nem férhet hozzá, a szellemi csöcselék tehát vakon követi majd az utánzatot, és így

mégis be fogja hajtani a földön a sátán a maga adóját azokból a lelkekből, akik sohasem hatolnak a dolgok mélyére, csak a felszínen úsznak az árral.

8. A PROPAGANDA ELLEN. (**)

Minden léleknek más a spiritizmusa. Az alantas léleknek közönséges vakhit, nevetséges tévelygésekkel. A haladó lélek az igazságot keresi benne, az alázatos az Úr kegyelmét, a szenvedő a közeli enyhülést. A reménytelen, a kétségbeesett a kiegyenlítést és engesztelést, mert tudja és érzi, hogy az ő lelki nyavalyájával a törvényt engeszteli ki, tehát méltán szenved. Aki pedig kételkedik és ingadozik a hit igazságaiban, annak a spiritizmus szilárd alap, melyből kiindulva hasznosan működhetik: számúzi a lélekből az elanyagiasodott szellemtelen világnézetet, és helyébe a hitet ülteti; ha még nem is a teljesen megtisztult, minden salaktól mentes hitet, de elismerteti az emberrel, hogy a spiritizmus eszmeköréből kell az uralkodó gondolatvilágnak megszületnie, amely őt a boldogulás útjára vezet. Azt minden komoly kutató tudja, hogy a bebizonyított szellemi élettel szemben már nem tud oly könnyen diadalmaskodni a tagadás szelleme, mert ennek a hitnek már húsa és csontja van. Noha ez a hit nem a csillagos mennyek káprázatos világában született, nem is leheletszerű sejtelmes és álmodozásra csábító jelenség, csak egy erőteljes hang, amely azt mondja: Itt vagyok és élek. Ez a hit világában a spiritizmus, mely noha még kezdetleges, de valóság és így igazság is. A fejlődés során azonban folyton eszményesül, tisztul és csillogóbbnál csillogóbb ruhában jelenik meg az emberek előtt, azok előtt, akiknek majd már nem kell az erőteljes hang, a kemény meggyőző jelenség, mellyel a tévelygés útjáról tereli vissza a bűnöst, hanem akik már a belső lényegét keresik az eszmének. Azok előtt kitárul a menny ajtaja, és a magasabb igazságok és bölcsességek mint fénylő csillagok jelennek meg, hogy ezeknek fényében a hit ruhájába öltözködhessenek. Amikor már a spiritizmus ennyire kifejlődött, akkor fogja a vallások felett is az uralkodást megkezdeni. De amíg

csak a kezdetén vagytok, amíg csak mint durva vonás látszik, addig el kell készülnie lennetek arra, hogy a vallások papjai és hívői megbélyegeztek.

De a spiritizmus nem is a hívők számára adatott, mert nem azoknak kell megtérniük, akik hisznek, hanem akik nem hisznek. Ezért, ha egyházi embereket akartok a ti hitetek felől felvilágosítani, meddő, gyümölcstelen munkát végeztetek. Ne kifelé dolgozzatok, hanem befelé. Az okos spiritista nem a hívőt igyekszik spiritistává tenni, hanem a hitetlent. Mert mi hasznotok van belőle, ha az emberek nagy hányada spiritistává lesz, de nem jó, nem igazi spiritistává? A baj ott van, hogy ebben az eszmében sok a szellemi csöcselék, mely telve van még bűnökkel, sötétséggel, félremagyarázással. Ennek a csoportnak bizony kell az ostor. És vajon ki vehetné kezébe az ostort, ha nem az, aki hisz és egy bizonyos rendszerű igazságnak már szolgál is? Ha a spiritisták már jót cselekszenek és mennyei erényekben gazdagok lesznek, el fog csendesedni a dorgáló szó az ajkakon, mert Isten megint őrket; de amíg ez a csoport a megtéretlenségben is gögös, maradi és egyenetlen - addig csak befelé dolgozzatok. Inkább legyen kevés, de értékes, mint sok értéktelen szellemhívő.

Nem kell senkit az ő egyházától elvonni, mert ott többé-kevésbé mégis minden léleknek rendelkezésére áll a megalapozott fészek és az elkészített táplálék; és ha nem is kifogástalanul, de mégis fejlődik a lélek egy bizonyos forma után. A spiritizmus eszméjében azonban ki van téve a nagy hullámverésnek, mely a szellemvilág legelhagyatottabb részéből is éri az embert a vonzás törvénye folytán. És mi sem könnyebb a sátánnak, mint az ilyen lelket lesodorni útjáról. Ha minden körben legalább csak két három igazságban fejlett lélek volna, akkor még jó volna; de sajnos, éppen fordítva van, mert a hazugságban kitűnően vizsgázottak uralják sok helyt a terepet. Azért nem árt, ha ez ellen a salak ellen jön néha egy-egy óvintézkedés. Ti hallgassatok békén, és maradjatok az Úrnak engedelmes

szolgái. Legyetek igazak, alázatosak és szerények. Ne ti magatok, hanem a ti lelki erényeitek hirdessék a ti eszményetek jóságát és hitetek igazságát. Akkor fénylő tanúi lesztek korotok újjáébredésének.

9. NE BÁLVÁNYOZZATOK SENKIT! (**)

Az ember maradjon embernek. Ne akarjon se magából, se azokból, akiket szeret, bálványt csinálni, és mint ilyent állítani a világ elé. Egyik ember a másikat ne bálványozza, mert ez éppen nem szeretet, bármennyire azt hiszi is az ember. Ez nagy tévedés, mert az ember nem szereti igazán a bálványokat, legyenek azok akár élő emberek, akár élettelen alkotások, legfeljebb tiszteli őket, felruhazza azokkal a tulajdonságokkal, amelyek benne félelmet keltenek, mert olyan magasrendűeknek tartja őket, hogy hozzájuk emelkedni nem képes. Azonban jó néven veszi tőlük, ha azok őhöz lehajolnak, és maguk mellett megtűrik. Ezzel aztán az ember magát felmagasztalva érzi minden gyámoltalansága és érdemtelenége dacára is. Ez az eset áll fenn a médiumok magasztalásánál is. Sajnos, kevés ember tudja magát ettől a tévedéstől mentesíteni, mert akár dicsőíttetni, akár dicsőíteni kíván, mindenképpen egyféle a vágy, mely az embert sarkalja. Csak egy bizonyos fokozaton túl válik az ember semlegessé az ilyenmű vágyakkal szemben. Akkor aztán már a nálánál tökéletesebbnek hitt emberben is csak egyszerűen embert lát, és zavartalanul örül minden átlagon felülinek, mert a különleges képességben Isten ajándékát látja.

Aki már ezen a fejlettségi fokon áll, az már arra sem lesz büszke és rátartós, ha valamely rendkívüli tehetség őbenne nyilatkozik meg, mert érzi, hogy a dicsőséges mellett még ott van a gyalázatosnak a lehetősége is. Megbocsátani, elnézni csak ezek az emberek képesek, mert úgy a dicsőségesben, mint a tévedezőben egyformán küzdő és vergődő embert látnak, s mindegyikben mindenkor önmagukat szemlélik. Az ilyen ember a másik embertársában megnyilatkozó szépet és jót igazán elis-

meri és méltányolja a maga érdeme szerint, de sohasem bálványozza, mert akkor már nem szeretheti. Kérjétek Istent, hogy adjon nektek egészséges élő hitet, mely nem emberekből alkotott bálványokat keres, hanem keresi a minden emberies máz nélkül való isteni igazságot, mely minden embert egyenlővé tesz. Se a médiumokban, se a szellemekben ne keressetek tökéletességet, hanem lássátok meg bennük az esendő testvért, akit csak az isteni kegyelem tart fenn. Gyakoroljatok szeretetet, és éber figyelemmel kövessétek a kijelentéseket is. **Nem az a fontos, kinek mondja magát egy szellem, vagy milyen hangzatos név alatt beszél, hanem hogy mit mond. A mély bölcsességgel rendelkező szellemnek már nincs szüksége hangzatos nevekre, hogy követőket találjon.**

10. A HELYES MAGATARTÁS EGYMÁSSAL SZEMBEN.

(**)

Az ember nem tudja elképzelni, mi megy végbe embertársa lelkében és annak közvetlen, vagy távolabb eső környezetében egy-egy meggondolatlan kijelentése alkalmával. Azért én nem szűnöm meg eléggé hangoztatni köztetek az alázatosság és szerénység szükséges voltát. Mert ha tudtok is valamit, mindent mégsem tudhattok, és ha valamennyire a kimondott durva bűnöktől távol tartjátok is magatokat, de a tévedésektől és ezeknek következményeitől ti sem vagytok mentesek. Amíg latens hajlamok vannak az ember lelkében, igen okosan teszi, ha óatosan viselkedik minden lépésénél, mert nem tudhatja, nem éppen abban kell-e próbát kiállania, amiben legerősebbnek hiszi magát.

A testvéri körökben a zavaros hullámozások legtöbbször túlelmedettségnak és elszámításnak tulajdoníthatók, ezek pedig a szenvedélyességnek és türelmetlenségnek köszönhetik létüket. Az ilyesmit nem szabad elharapóznia engedni, mert a spirítista gyülekezet nem épülhet fel pontozatokon, sem leszögeztet igazságokon, melyek körülötte keretet képezzenek. A jó irányban vezetett gyülekezet átmenetet képez a magasabb és az alacsonyabb szférák között. Ti vándorok vagytok itt a földön,

egymásnak útitársai, akik ha hisztek, az úton lassan beválthatjátok hitetek értékeit embertársaitok lelkében. Minél több szeretetet tudtok kiváltani, minél több csüggedő szívben tudtok reménységet kelteni, minél több bűnben eltévedt lelket tudtok megmenteni az igaz élet számára: annál gazdagabbak vagytok. Tehát nem az a cél, hogy az igazság kétélű fegyverével hadakozva minél többeket megsebesítetek, hanem az, hogy gyógyítsatok. Hiszen a bűn úgyis bünteti önmagát. Az igazság és a kegyelem Istennél van. Ti bárhogyan is szeretnétek, kívülről úgysem tudtok jobba tenni senkit, csak Istennek Lelke képes erre. Vagy azt gondoljátok, hogy a börtönök és a büntető törvények jobba teszik az embert? Nem! Sőt sokszor rosszabbá! Azonban a gonoszságban elmerült léleknek is jólesik, ha emberiesen beszélnek vele. A bocsánatadás és a visszatérés lehetősége hamarabb változásra bírja a bűnöst.

Nem szabad senkit kipellengérezni, megbélyegezni a többiek között. Ezzel a móddal én nem élek soha, mert ez nem célravezető. A gyülekezetnek, mint büntető és igazságkereső szervnek nincs létjogosultsága, csak mint olyan csoportnak, amelynek tagjai egy eszmében egymásra találtak. **Hiszen a maga emberies állapotában mindegyik annyi ellenszenves jelenséget rejteget, hogy egymásnak nem öröme, hanem megpróbáltatására vagytok.** Aki a médiumoknak nem rokonszenves, azt ne fogadjátok magatok közé. A többi nem válogathat rokonszenven és ellenszenven között, legfeljebb nem lesz olyan élénk a barátság. De a kötelező szeretet, a kötelező nyájasság, egymás iránti elnézés, egymás megbecsülése, tisztelése nemcsak nálatok, de még a világi emberek szokásaiban is elkerülhetetlen kellék a jó viszony fenntartásához. Ez a legkevesebb, amivel egymás iránt tartoztok. Az azonban nem szükséges, hogy önmagátokat meghazudtolva olyan barátságot színleljetek, ami nem létezik; de a többi felebarátaitoknál jobban kell egymást szeretnetek, mert ti testvérek vagytok. A régi pogány szokásokról, többek között az egymás háta mögött való ócsárlásról le kell szoknia mindenkinek, mert ez gonosz szokás. Újra

csak azt mondom: aki tanítani akar, és részt akar venni a munkában, annak jó példával kell elől járnia, úgy a türelemben, mint az elnézésben és a szeretetben. S aki igazán szívében viseli a gyülekezet ügyét, az az egész lelkének érzéseit, jóra való törekvéseit odairányítja, ahol legjobban szükség van rá. Tehát nem az igazság kemény dorgáló szavával, hanem igazi krisztusi lélekkel igyekszik megnyerni a tévedőt az igazságnak. Mert csak a lélek szólhat a lélekhez és a szív a szívhez, de az ember az emberhez soha nem beszélhet. Mert azt az öklöt, amely le akar sújtani, ezer meg ezer kiálló túske fogadja, ezer meg ezer hazugság, kibúvó és alkalmat leső bosszú várja, hogy hasonló kellemetlenségeket okozhasson. Tibennetek Isten nem az embert kereste fel az ő nagy kegyelmével, hanem a lelketeket, hogy azt megmentse, és kiemelje az ő szeretettörvényével az emberi tévelygésekből, melyeknek vége kárhozát és halál. Vessétek le tehát lelketekről a tévelygő ember nézeteit, szokásait, okoskodásait, és jelenjete meg a gyülekezetben abban a ruhában, melybe az Ige öltöztetett benneteket. Ez az Ige pedig azt mondja: „Szeresétek egymást;” sőt nemcsak egymást, de még ellenségeiteket is, hogy legyetek a ti Atyátoknak fiai, mert ti is csak így nyerhetek bűnbocsánatot és üdvösséget.

11. A TÖRVÉNYESEN LEÉLT ÉLET EREDMÉNYE. (**)

Ez az idő a maga gonosz áramlataival nem kedvez a csendes, békés munkálkodásnak. A földön élő ember nem teheti azt, hogy ne lásson, amikor lát, nem teheti, hogy ne halljon, amikor ordítva rohan el mellette a mai kor szelleme, s durva, gonosz hatásaival megfertőzi maga körül a levegőt. Erre a fertőzésre felélénkülnek a hajlamok szerint vonzódo lélek, és tápot nyerve megerősíti őket a korszellem a bűn terjesztésében és a gonosz vágyak lángolásában; a jóérzésű lélek pedig összeborzadva a félelem lenyűgöző hatása alatt, tehetetlenül várják ennek elvonulását. A tömeglélek, az átlagos gondolkodású anyagi ember, kevés kivétellel mind áldozatul esik ennek a fõlszabaddult pokoli atmoszférának.

Ebben az időben az anyag, a test a fontos. Igazság, szeretet messze eső fogalmakká váltak. Ez az átká, ha az emberek vezetői alacsony szenvedélyeknek hódolnak, mert a tömeg, ha felnéz rájuk, és jót nem lát tőlük, a saját alacsony érzéseinek és gondolatainak sem szab korlátot. Azért súlyosan vétkezik az, aki fölerőszakolja magát a tömeg fölé anélkül, hogy a tömeglelkek hibáiból megtisztult volna, azaz még nem tudja megtagadni alsóbb természetének kívánságait. Ez a korszak ennek az alacsony világnak, ezeknek a gonosz érzéseknek a kitombolásából táplálkozik. **Ez a mostani állapot nem egy embernek a bűne, hanem egy egész kor tévedéseinek következménye.** Akik ettől a korszellemtől szenvednek, azonban a kor bűneitől magukat megóvják, megérdemlik, hogy majd egy jobb, tisztább, nyugodtabb kor légkörében ölthessenek testet, és annak a kornak vezetői legyenek. De aki most, ebben a korban elbukik, az a csendes, békés fejlődés gyümölcsét nem élvezheti. Mert nem úgy van ám, ahogyan közületek spiritisták közül is sokan képzelik a „karma” törvényét, hogy amikor a lélek akar, amikor a vágyai irányítják, akkor ölthet testet! Ha ez így volna, a javulás még sokkal nehezebb volna a földön. Ez azonban nincs így. A test halálával minden alkalommal lezáródik egy-egy ciklus a lélek részére. És a bűnös lelket nagy és szép lehetőségektől fosztja meg a halál; és **minden lélek, akár akarja, akár nem, a maga szellemi osztályához csatoltatik. Gazdagság, hatalom, jólét, szépség, erő, egészség, kiváltságos helyzet: mind, mind egyszerre, mint az álom eltűnik előle, és a bűneihez hasonló bűnös lelkek társaságában ébred fel, földi emléke pedig olyanná válik, mint a gyermekálom kincse: eltűnik az ébredésnél.**

Ezeket a lelkeket a szellemházában kiszabott pálya és előirányzott munka várja, és mint a rab a fogságban, úgy érzi magát ebben a szigorú rendben. Természetes, hogy majd minden bűnös lélek méltatlankodik, és ebből a helyzetből szabadulni igyekszik. Így kerülnek aztán - magukat a törvényes rend-

ből kivonva - a kóborló lelkek közé, akik bűneiktől kormányozva semmiféle törvénybe nem akarnak beleilleszkedni. Az ilyen lelkek bizony sokáig várhatnak, míg testet ölthetnek. Ezek közül valók azok a sokszáz éves szellemek is, akik néha az ülésen is megnyilatkoznak, akik már a nevüket és hajdani állapotukat is elfelejtették. Ezek tehát csak azért maradnak ki a testöltésből és ezzel együtt a fejlődésből is, mert a törvénnyel szemben engedetlenek; mert máskülönben minden szféra törvényes szellemeinek megvan a saját lassúbb vagy gyorsabb forgásuk szerinti ideje, hogy testbe jussanak, minden egyes lélek a maga tantárgysorozatának idején. Minden szellemi áramlatnak bekapcsolódásával más-és másfajta szellemek jöhetnek a földre. Vannak azonban olyan szellemek is, akik a földi szférákból már kinöttek, vagy nagy szorgalommal ki akarnak nőni. Ezeknek a kegyelmi törvény, az ő szorgalmuk és eredményeik szerint biztosít módot és alkalmat a maguk okozati törvénye szerint, hogy testet ölthessenek.

Vannak aztán olyan szellemek is, akik kényszer testöltésre vannak ítélve. Ezekre nézve szintén nincsen korszellem: ezek szenvedésre jönnek a földre. De ha a földön jól viselték magukat, a legközelebbi alkalommal már a törvényes tömeggel együtt jöhetnek vissza a földre. A földön eltöltött és jól végzett élet óriási előny nemcsak a szférára nézve, hanem a hamarabb való, jobb és kedvezőbb testöltésre is. Amint azonban egy élet nagyon elősegíti a szellem haladását, egy rosszul eltöltött élet viszont sok időre visszaveti. **Azért én, aki minden rendű és rangú szellemnek szférájában dolgoztam, nem tudom eléggé ajánlani az embereknek a Krisztus igaz vallását, mert sehol oly nagy haladást, sehol olyan boldog megnyugvást nem láttam, mint azokban a szférákban, amelyekben igazán hittek Krisztusban.**

12. A SZELLEMHÍVŐK SZOLIDARITÁSA. (**)

A médium ügye legtöbbször a kör ügye is, amennyiben mindig a hit és bizalom dolga az, hogy teljes-e a harmónia. Mert a különböző értetlenségből származó esetek, melyek a harmóniát és a hitet megzavarják, könnyen elülnek, és az ügy ismét elsimulhat, de ha a bizalom egyszer megrendült, már nem oly könnyen áll helyre. És minél többször ismétlődik ez, annál nehezebben lehet az egyensúlyi helyzetet ismét visszaállítani. Mert akiben egyszer már csalódott valaki, azzal szemben a jövőben már elővigyázatos, és ez az elővigyázatosság, mintha csak finom fátyolt vonna a két lélek közé, a többszöri elővigyázatosság pedig folytonos éberséget kívánó teher, mely a közvetlen lelki, érintkezést teljesen kizárja. Ezt a fátyolt nem lehet vég nélkül vastagítani, mert elhidegülés következik be.

Ahhoz, hogy a különböző nemű és körű társadalmi rétegekből való emberek együvé tömörülhessenek hitből fakadó barátságban: őszinteség, közvetlenség, szeretet és rokonszenv kell, mert más a világi barátsága és más a Krisztus hitében való barátság. A világi barátság az idő és az események változóságában elmúlik, mint a pára. Más újabb benyomások elmoszák a régi emléket, s amint múlnak az évek, és változik az ízlés, vele megszűnik a világi barátság is, ha nincsenek olyan közös szép emlékeik, melyeknél szívesen időzik a lélek. Azonban a lélek szerint való barátság - mely nem más, mint a felebarátban önmagunk feltalálása, a testvéri érzés, a közös érdek, a közös cél, a közös munka, a közös örömben újra meg újra való találkozás; önmagunk felfedezése a másik lelkéből való megnyilatkozásban - már nem az idő és az állapotok változóságának alávetett, hanem életet és halált túlélő érzés, mely a lélek mélyéről táplálkozik. Ezt a lelki barátságot szeretném én meghonosítani köztetek, ezt a szeretetet óhajtanám kifejleszteni benneteket, mert ezzel szemben már nem tudna köztetek győzedelmeskedni a tévedés és félreértés ördöge. De ehhez - amint már oly sokszor mondtam - nagyfokú alázatosság szükséges, hogy belássátok saját hibáitokat, és a másokkal szemben elmulasztott

kötelezettségeiteket: a szeretet kötelezettségét, hogy a szeretetet ne folyton a másiktól várjátok, hanem magatok nyújtsátok azt felebarátaitoknak. Ezt az állapotot szeretném én közöttetek megvalósítani; hiszen a hitnek már régen bizonyossággá kellett volna kiforrni a lelketekben! De ti még nagyon is emberek vagytok, és a testi okoskodás megöli a jó iránt való teljes odaadást. Ezért nehéz a ti csoportosulástoknak idegen erőket is felvennie magába. Mert ne feledjétek, hogy akik csatlakozni kívánnak, azoknak legnagyobb része az Isten országának elhullatott kalászhai, akik mindennel meghasonulva a bűn berkeiben áldoztak a testi én örömeinek; és ezek bizony még nagyon gyengék az isteni törvény betöltésére. De ezekből is harcos katonákat farag a nagy szobrász, az Isten, ki titkon végzi munkáját rajtuk a szenvedések és csalódások által.

Mindenkinek kell csalódnia e világban, aki ezt szereti. Mert ez a világ hamis csillogásával elkápráztatja ugyan az embernek szemét, de azokat a vágyakat, melyeket felébreszt, nem valósítja meg, mert nem rendelkezik a kellő jóval és igazsal; s ha mégis hozzájuttatja a vakká tett szellemet valamihez, akkor az úgy lopja el mástól, mert nem adhat törvényesen olyan dolgokat, amelyek fölött nem rendelkezik. És így mindenki csalódik, mindenki elfárad a küzdelemben és a hiábavaló erőlködésben. Mert ha el is éri az ember a föld silány örömeit, kiveszi azokat a kezéből a betegség, a szenvedés, a fáradtság, a halál és az unalom, és értéktelen lomnak bizonyul minden, hogy egy idő múlva nagyobb, igazabb örömökre óhajtozzék a lélek. Ezt azonban csak Istenben és Isten törvényének betöltésében találja meg. Erre az igazságra mindenki rájön; az is, aki örül, az is, aki szenved. A bűn mindenki előtt hazug, káprázatos színekbe öltözik, hogy kívánatossá, csábítóvá lehessen a lélek előtt, az erénynek azonban nincs szüksége cicomára, mert ha a bűn erejét veszti, úgy az isteni erények, mint a természet erői segítségül jönnek, hogy talpra állítsák az elesettet. Sajnos az ember csak lassan tanulja megbecsülni a jót, és még lassabban cselekedni azt; de aki

engedelmes és nem önmagában bizakodó, azt az isteni kegyelem sok csalódástól menti meg. **Az ilyen ember, ha el is esik, nem marad soká fekve, mert amint belátja vétkét, a segítő kezek máris fölemelik, hogy tovább haladhasson.** Ez a ti kötelességetek és munkátok is: kezet nyújtva egymás segítségére sietni, mert mindnyájan vándorok vagytok e földön, mindnyájan egy cél felé siettek. De nem azért vagytok, hogy büszkén hirdessétek az Igazságot, hanem hogy fejet hajtva az Igazság előtt, azt mások számára is kívánatossá tegyétek. Az Igazság előtt senki sem mehet el fennhordott fejjel, mert mindenki tévedéssel és bűnnel teljes, tehát tökéletlen és esendő. Ma még tán feddhetetlen, de holnapra már pellengérré állíthatja őt túlelmedettségeből származó gőgje, elbizakodottsága. Mert senki sem tudhatja, miben kell próbát állnia. Aki tehát bölcs az igazság dolgaiban, az nem keveredik ítélezésekbe, hanem ha elesik is embertársa, tudja, hogy amilyen mértékkel mér ő másnak, ugyanazzal mér neki is a törvény.

Ha még nem tudtok nagy, kifelé ható munkát végezni, dolgozzatok szorgalmasan befelé, magatokon és egymáson abból a célból, hogy igazi nagy, benső örömet érezhessetek egymáshoz való tartozásotok felett. Azzal az erővel, amit így fejlesztetek ki, úgy az emberektől, mint a szellemektől jövő hatásokat felszívjátok, áthasonítjátok, és ezáltal mind a két világ rokonszenvét megnyeritek. Ez minden fontoskodó beszédnél többet ér.

13. AZ IGAZI ŐSZINTESÉG. (**)

Ti a szellemvilág közepében éltek, ahol millió és millió szellemszem tapad rátok, lesve, hogy milyen a ti érzésetek, a ti gondolatotok, a ti szorgalmatok és kietartástok a jóban. S ha a ti gondolkozástok és törekvésetek az Isten akaratát tükrözi vissza, akkor a szellemek között nagyobb munkát végeztek, mint ha egész életetekben ülésekre jártok, és ott prédikáltok. Jó lesz tehát, ha vigyáztok magatokra, és tartózkodtok mindentől, amivel embertársaitok lelkében rossz hatást váltotok ki. Sokszor mondtam

már, hogy az őszinteség gyakorlása nem terjedhet addig, hogy az veszélyessé váljék arra is, akiről szó van és arra is, aki beszél. Az Igazság nem kő, hogy azzal pajkos gyermekek módjára dobálódzatok, vakon, meggondolás nélkül. A valódi igazság a szeretet gyümölcse, amellyel csak akkor kínálhatjátok meg egymást, ha erre az elfogadó képesség megvan a ti embertársatokban. Mert kínos és veszélyes dolog az éretlen lelkek sebeit felszagatni, és tökéletlenségeit pellengérré állítani, hogy közprédájává legyen a nálánál ugyancsak nem különb, de talán szerencsésebb lelkeknek.

Lássátok, én bár őszinte vagyok, mégsem vagyok azon, hogy valakinek a hibáira rámutassak, hacsak az illető nem ad rá külön módot és alkalmat. Mert a tanításnak és javításnak ez a módja nem mihozzánk méltó. Sebezni és fájdalmat okozni csak a durva erők, csak az alantas érzésű szellemek és emberek vannak hivatta, akik jobb munkára még alkalmatlanok és méltatlanok, s így a jobbnak áldásait sem érezhetik. Ezek végzik el tehát a büntetést, amely büntetésből ugyancsak ők is kivesszik a részüket. Mi szellemek, akiknek lelkét a szeretetből való segítség vágya hatja át, a gyógyítás, a vigasztalás és a reménykeltés feladatát végezzük tőlünk telhető szorgalommal és igyekezettel, mert ezzel jár az a jutalom, mely a Krisztus követőihez méltó. Ti azonban sokszor eltévedtek, mert ahol gyógyítani kellene, ott sebeztek, ahol vigasztalni kellene, ott bánatot okoztok, ahol pedig őszintének kellene lenni, ott hazuggá váltok, s ahol keményen meg kellene állnotok, ott ingadoztok. *Mert mindig elfelejtitek feladataitokat*, hogy vannak körülöttetek erők és szellemek, akik és amelyek tőletek várják, hogy ők is előbbre juthassanak.

Testvéreim, ha nincsen bennetek kellő alázatosság, kellő engedelmesség, elnézés és türelem, honnan kezdődjék akkor a kibontakozás? Hogyan és miként adhattok akkor a hamisságban elmerült, de mégis az igaz és a jó után vágyódó lelkeknek alkalmat a közeledésre? Olvassátok el a szentírásban Zákeus példáját és csodálkozzatok az Úr nagy szeretetén és alázatosságán. Mit

gondoltok: vajon megnyerte volna-e az Úr Zakeus lelkét, ha annak házába térve elsősorban az ő sok bűnét sorolta volna fel szemrehányásképpen? Nem! Az Úr ehelyett a jóság és igazság örömeit ismertette meg vele, s az ezzel járó reménységet keltette fel benne. És Zakeus, miután felismerte az ő bűnös lelkének nagy hátramaradottságát, önként szabadulni akart lelke gyengéitől. Zakeusnak ugyanis a vagyonszerzés volt a legnagyobb vágya; és mihelyt átérezte, hogy ebben süllyedt a legmélyebben, ettől a hibájától azonnal búcsút vett, és az eredményt olvashatjátok. Nem azokat a hibákat kell valakiről letépní, amely hibák még erősen oda vannak tapadva a lelkéhez, hanem igyekezzetek a lelket belülről a jóval, és igazzal átvilágítani és áthatni, hogy a lélek maga állítsa munkába a jót és igazat, hibái és bűnei ellenében.

Nem szabad könnyelműen ítélni, mert minden visszatér hozzátok; amilyen ítélettel ti vagytok mások iránt, ugyanazzal mér nektek is egykor a törvény.

A felettébb való igazságosság és a szigorú ítélezés megfosztja a lelket fejlődési lehetőségétől, mert a szigorú ítélettel egy másik tévedésbe, egy másik bűnbe löki bele embertársát, mialatt egyoldalú nézetével az egyikből ki akarja őt menteni. Testvéreim! Ti akik már hisztek, mert Isten kegyelméből meggyőződéshez jutottatok, igyekezzetek másoknak is hasznára lenni. De igyekezzetek elsősorban azok szerint az igazságok szerint élni, amelyeket a szellemtan útján megszereztek, hogy aztán szolgálva taníthassatok másokat. Ha így cselekedtek, sok szellem rokonszenvétől támogatva nagy és értékes dolgokat vihetek végbe földi életekben.

14. MIÉRT NEM KELL MINDENKINEK MÉDIUMITÁSRA TÖREKEDNIE? (**)

Ami azt a kérdéset illeti, hogy miért óvok némelyeket a médiumizálástól, és általában a szellemvilághoz való kapcsolódástól, azt felelhetem: Amit a természet jónak lát letakarni, azt bün-

tetlenül egy törvényben élő szellem sem takarhatja ki, mert veszélyeket tesz szabaddá a maga számára. Tehát aki ilyen terhes múlttal bír, annak nem ajánlatos, ha médiummá fejlesztik. Vajon mit adhatnak a világnak a szenvedélyek rabjai, a tévelygések fiai és leányai? Jót semmi esetre sem, csak bűnt és poshadt levegőjű szférájuk hazug igazságait. Csak a megtérésre alkalmas lelkek, akik inkább befolyásolhatók a jóra, mint a rosszra, kapcsolódhatnak bele veszély nélkül a szellemek világába. Ti tudjátok, hogy erre én vigyázok. Én nem engedem, hogy a lelkek könnyelműen a gonosz prédáivá lehessenek. Hiszen ti is tudjátok, hogy mindenki ki van téve a lelki úton a környezők befolyásának; ha azonban az ember megtér és erős akarattal és vággyal az igaz úton halad, megszabadulhat gonosz környezetétől, s amíg lelkileg megerősödik, jobb környezetbe kerül. De akinek a múltból nagy tartozásai vannak, annak újból vissza kell térnie, hogy a próbáit végig csinálja ott és abban, ahol és amiben valaha elbukott. Azért ne legyen az ember sohase elbizakodott, ha jó, ha kedvező lelki és testi környezetbe kerül a földön, mert senki sem tudhatja, hogy a múltból még milyen tartozásai vannak, és a következő alkalommal milyen állapotba kerül.

X. RÉSZ.

VEGYES KÖZLEMÉNYEK. (**)

1. AZ ÉRZÉS NAGYOBB ÉRTÉK, MINT A TUDÁS. (**)

Az ember önmagában csak gyenge lény, ha még olyan nagy és igaz eszmék fűződnek is a nevéhez. Mert az eszmék nem, az ő egyéniségének a termékei, csak legfeljebb magáévá teszi őket, amikor teljesen azonosítja velük magát. Nem az tesz nagyvá valakit, ha valamely dolgot ismer, hanem ha azzal már egyenszerűvé lett. Mindig az Eszme adja meg az ember értékét. Az mutatja meg a lélek fokozatát, hogy milyen eszméhez ragaszkodik, mit követ, mit valósít meg az életével. Minél magasabb rendű, minél maradandóbb valamely igazság, annál inkább biztosítja a benne élők fennmaradását. Így az a jó és igaz, amely minden változáson keresztül meg tudja tartani a maga lényegét, a legértékesebb. Ezt azonban az ember lelkének fel is kell ismernie, meg kell tudnia *érezni*. Ez az a mély titok, amit a közönséges földi ember értelmével áthatni nem tud, mert itt mindent homály fed, és a jelen mindig zűrzavaros a földi létben. Honnan is tudná az ember kiokoskodni, melyik az az eszme, amely örökké megtartja értékét? Hiszen a bölcsőtől nem olyan messze esik a koporsó, hogy mindennek pontosan a végére tudna járni. Ebben a pillanatnyi létben igen nehéz volna eldöntenie, mi válik javára.

A legtöbb ember gyengesége és gyarlósága oly nagy, hogy a magas és tiszta eszmék iránt alig válik fogékonnyá egy élet alatt. Annyira lefoglalja a test és annak vágyai, hogy nagy megerőltetésébe kerül kivonnia magát ezek hatásai alól, még akkor is, ha lelkét már áthatotta az eszmék szépsége. Tehát akik keresnek, kutatnak, azok már érzik, hogy kell lennie egy olyan eszmei világnak, amelyben feloldódik a bizonytalanságnak az a köde, amely az ember értelme előtt sűrű homályba burkolja azt az igazságot, melyre az egész létezés építve van. Igen, érzik, és nem tudják: azért az érzők közelebb vannak az igazsághoz, mint a tudók. Az érzők mindig a szívükön keresztül győződnek meg a valóságról, a tudók ellenben az eszükön keresztül jutnak

csak hosszú és tekervényes úton hozzá. S mire az ész emberei odajutnak, az érzők már régen elhagyják azokat az állomásokat a fejlődés útján. Akik pedig már éreznek, azok nem a saját érzésükkel, tehetségükkel jutnak előre. Ezeket az Isten szent Lelke vonja közelebb és közelebb ahhoz a ponthoz, ahol az ő részükre kijelölt igazság van elrejtve. Ez az erő szorongatja őket lélekben az indulásra, ez nem engedi őket pihenni az elnyűtt és levetett igazságok foszlányai alatt. Ez kergeti őket ismeretlen világok új, eddig nem sejtett irányai felé, hol emberi szem által nem látott, emberi kéztől nem érintett gyönyörű gondolatok alkotják az igazságnak eszményi világát.

A lélek benső érzései, tiszta és szent vágyai megtalálják azt a hazát, melyet semmiféle tudománnyal, vagy törvénnyel meg nem közelíthet az ember, csak azzal a hittel, melyet egyedül Isten adhat az ember lelkébe. Ez az igaz hit, mely először a sejtés titokzatos rezgésével ébreszti fel az emberben a vágyat a jobb, az igazabb, a tisztább élet után. Ez vonja mind beljebb és beljebb az ismeretek világába, hol mindent, ami szép és ami jó, igyekszik megszerezni a maga számára. Ez adja tudtul az igazságra törekvő léleknek érzésben, mit tartson meg, és mit dobáljon el a csillogó szépségek közül, melyeket mint ismereteket kereső, kutatása útján felszedett. Ez az érzés az, amely egy pillanat alatt áthatja a lelket egy-egy igazság olvasása vagy átélése közben, és vagy mélyen bevési, és rögtön asszimilálja azt a saját természetével, vagy közömbösen el hagyja hangzani anélkül, hogy megragadná. Akik csak az eszükkel akarnak az Isten országába lépni, azok előtt bezárulnak az ajtók. Mert a legnagyobb, a legszebb igazságok is csak mint rendeletek, törvények, mint betűk halmaza állnak szemük előtt; és ezek az észszel keresők másokra is azon módon erőszakolják rá az ő át nem érzett igazságukat. Ezek is hisznek ugyan, de amíg át nem hatják ezek az igazságok az érzésvilágukat, addig sohasem fogják megkülönböztetni tudni, mit kell megtartani, mit kell elhagyni. Noha az ő hitük is ugyanabból az emlőből táplálkozik, mégsem

tudják az eszményt megtalálni azokban az igazságokban, melyeket olvasnak és tapasztalnak, és lelki természetük nem tudja kivonni a tápláló anyagokat belőlük, mert még nem éreznek, lelkük bensője még szunnyad, azért a **Léleknek szavát nem hallják. Ezek a vakhitűek, a dogmatikusok, a betű szerint élők, a tévelygők, a felettebb igazságosok, az ítélkezők, a hajthatatlanok, a „tudományosok” és azok, akik hivalkodnak a hitükkel és elhivatottságukkal**; ezek azok, akik mindig tanulnak, és sohasem tudnak, mert a lélek bölcsessége nem töltetett ki rájuk. **Ezek nem ismerik fel az igazságot a maga egyszerű megjelenésében, emberi kéztől érintetlen állapotában, mert hitük tekintélyeken alapul**, és így elkésnek mindenhol, ahová igyekeznek. Mert bár hangoztatják az alázatosságot, de lélekleben nem alázatosak, noha másokat erősen intenek a türelemre, ők maguk türelmetlenek, szerénységet hangoztatnak, de ők túllépnek a határokon mindenben, szeretetről beszélnek, de az ő szívük hideg marad. Az ígéretekben azonban erősen hisznek, mert ők magukat kiváltságosoknak, érdemeseknek tartják. **Ez a hit csalódást hoz, s csak e földi létben nyújt egyeseknek megelégedést.**

Ezért nem tud a földön a Krisztus eszméje, az egyetlen maradandó eszme diadalmaskodni a nagy tömegeken. Ezért maradt az csak egyeseké, akik megértik az Úr kijelentését, azt, hogy csak lélekleben és igazságban lehet közeledni Istenhez, az eszmények forrásához. Akik így közelednek, akik így keresik az élet nagy kérdéseire a megoldást, azok okvetlen meg is kapják azt. Ezek a Szentlélek vezetése nyomán rátalálnak az igazságra, akármilyen mélyen legyen is az a szenvedések és megpróbáltatások sötét ködébe burkolva. Így mindenki, aki a szívével hisz az eszmények világában, biztos lehet abban, hogy az Úr nem hagyja el őt, ha egyelőre a szenvedések felhői elrejtik is előtte az életet adó Napot.

2. A TERMÉSZETELLENESÉG SZOMORÚ KÖVETKEZ- MÉNYEI. (**)

Minden megbosszulja magát, amit az ember természetellenesen cselekszik, annyira, hogy nemcsak arra az egyénre terjed ki a természet bosszúja, aki vétett ellene, hanem szétárad annak minden hozzátartozójára is. Fluidáris rokonság esetén teljesen idegen emberekre is átszármaozhat a betegség, ha egyszer létrehozott. Ma már azonban annyira tartózkodók az emberek, hogy a nagy járványok és a halálos kimenetelű betegségek nem tudnak úgy elterjedni, mint valamikor régen, mert a testi tisztaságra való törekvés sokkal jobban el van terjedve. De vajon mikor fog a lelki tisztaság érzése így elterjedni? Hiszen ez sokkal fontosabb lenne! Ha lelkileg tennének ennyi óvintézkedést az emberek a bűn terjedésének megakadályozására, akkor sokkal többet cselekednének, mintha a tudomány felfedezéseivel az egész világot meghódítanák is. Mert ezzel igazán újratereznék az emberek önmagukat és az életüket.

Az emberek azonban erre nem gondolnak, és így ahol egy-egy tévelygő szellem megfordul, mindenfelé terjeszti a lelki ragályt, a bűnt. És ha valaki csak egy pillanatig is szóba áll az ilyennel, máris megfertőzi magát, mert az ilyen szellemből kiáradó tapadó fluidum rátapad a másiknak lelki ruhájára, és az bepiszkolódik tőle. Ez alatt mindazokat a gondolat- és érzésformákat értem, amelyek sajátos természetet alkotnak a megteremtője körül. Azért amilyen valaki körül az atmoszféra, olyan ő lelkileg. És mivel adó és elfogadó, vagyis hatásokat leadó és hatásokat felvevő minden és mindenki, tehát aki javulni akar, annak az általa leadott jó hatások ellenében bizonyos mennyiségű rosszat kell elfogadnia, hogy azt saját lelki erőivel leküzdje és megeméssze. Ezt lelki tisztogatásnak mondjuk. Sokan azonban elfelejtik ezt elvégezni a földön, s azért a szellemvilágban kell erre bizonyos időt és erőt rászánniuk. Mert még ha hitt és megfelelő szellemi életet élt is valaki a földi testben, nem ébredhet ám azonnal a legteljesebb mennyei hangulatra a lélek, mert egy ideig vesztegelni kénytelen - mint a hajó a kikötőben

- amíg a földi emlékek, vonzódások elfakulnak az új élet behatása alatt. Egyiknél előbb, másiknál utóbb telik le ez az állapot. Az ilyen állapotban levő szellemeket nem jó zavarni sem a nagy sírással, sem a megnyugodni nem tudó bánattal, mert ezzel csak a lélek veszteglő idejét hosszabbítják meg földi hozzátartozói. A spiritisták is hibát követnek el, ha ilyeneket hívnak. Nem mondom, hogy nem jöhetnek, de ez nincs jó hatással rájuk. Ajánlják inkább imával az Úr kezébe a távozót, és szolgáljon minden szomorkodó szívnek megnyugtatóására az a tudat, hogy akit szeret, él. Keresse azért fel gondolatban az eltávozottat, annak mintegy bátorítást és erőt nyújtva, így hamarabb leveti a földi bajait, mintha a sírján virágot virágra halmozna is.

Aki egyszer elment, az többé nem a földé. S minél hamarabb elszakad a földtől, annál hamarabb felismeri a lélek új helyzetét, állapotát és igyekszik is benne magát megtalálni. Amikor már ez bekövetkezett, akkor tud csak képességének megfelelő munkakört találni, ahol - csakúgy mint a földön - **dolgoznia kell, de a megfelelő örömeiben és szórakozásokban is része van.** Ebben az állapotban az élet jobb itt, mint a földön, de csak annak, aki törvény szerint élt, és itt is olyan életet folytat. **A törvénytelen életet élőkre azonban a szellemházában sokkal rosszabb következmények várnak, mint a földön.** S ami szintén nagy baj: mire a lélek igazi természete ezt a törvénytelenséget felszínre juttatja, földi számítás szerint sok-sok idő elmúlik felette. Sokszor összes hozzátartozói elhalnak már, de ő még mindig az átmeneti szférákban vesztegel. Ezek azok, akik felemás életet éltek a földön; álszentek és finomkodók voltak kívül, belül azonban romlottak és közönségesek, noha a lelkük tisztátalan, az igényeik azonban túl magasak. Ezeknek a fogalmaik még homályosak az igazságról. Ezekre azt lehet mondani, hogy szerencsétlenek, mert nehezen találják bele magukat új helyzetükbe. Az ilyen szellemek sokszor vágyódnak vissza a földre, mert ott sikerült nekik minden. Ezek veszedelmesek a médiumokra, mert minden rosszakarat nélkül is megszállják

őket, mert részükre igen csábító a földi élet. Ezeket nehéz belátásra bírni, mert makacsok és tudálékosak; továbbá igen hatni vágyók, erőszakosak és dicsőség hajszolók. Természetesen mindent a jónak a köpenye alatt tesznek. Effajta szellemek még egymásra nézve is veszedelmesek, annál kevésbé alkalmasak arra, hogy a szellemi igazságot hirdessék. Pedig de szeretnék, de törtetnek érte!

Ezek, szegények, soká a veszteglőben maradnak, mert nem tudják nélkülözni a földet, a kevert társaságot, ahol jó is van, rossz is van. Ezeknek szükségük van a jó látszatára, hogy titokban követhessék a rosszat. Persze a rossz következménye nélkül. És ez az átkos köd, melyet minden ilyen szellem magából, mint valami finom port kiáraszt, - mert hazudik, amikor a rosszat szidja, és hazudik, amikor a jót pártolja, mert ezzel is az ő érvényesülését munkálja - mondom, ez az átkos köd már sokakat megtevesztett, sokakat meghasonlásba juttatott. Ezek a szellemházában az átmeneti szférákban élnek, azt lehetne mondani, a vesztegzárhoz hasonló életlehetőségek között. De vannak olyan lelkek is, akik csak egy pillanatig időznek itt ezek között, mert a vonzás törvénye úgy átkapja őket, mint a mágnes a vasrészecskét. Ezen a szférán át vezet az út a többi szférához, nemcsak a jó, hanem a rosszabb szférához is. Ezen azonban mindenkinek keresztül kell mennie, mielőtt igazi hazájába térne. Azért azt mondom: Igyekeztek magatokról lerázni a föld porát, hogy amikor átjöttök, minél hamarabb igazi hazátokba juthassatok.

3. A LÉLEK KÜLÖNBÖZŐ HANGULATAIRÓL. (**)

Minden léleknek van egy jobb és egy rosszabb ruhája. A jobb ruhában az ünneplő hangulat, a felemelkedettebb érzések és gondolatok jutnak kifejezésre, az alsóbbrendű „én”-ben pedig ott lappang a sok hiábavalóság, a sok bűn, melyeknek foltjai rá-rakódnak a lélekre, s amelyektől csak az élet súrlódásai szabadítják meg a szellemet. Sokszor a lélek a jobb ruháját annyira elkülöníti a rosszabbtól, a hétköznapitól, hogy még önmagát is

tévedésbe ejti ez a ruhacsere. Gyermekeim! Azért vagytok a földön, hogy a hétköznapi ruhátokat tisztítsátok. **Ez a hétköznapi ruha pedig nem más, mint az ember természete, mely az élet apróbb-nagyobb dolgaiban forog, és ezekben látszik meg, mennyire fejlődött,** és mennyire van átítatva azoktól az eszméktől, amelyeket oly nagyoknak és szépeknek ítél ünneplő hangulata: a lélek felsőbb énje. Ti emberek mindnyájan a hangulatok hatásai alatt álltok, egyik jobban, a másik kevésbé. Ez éppen nem baj; sőt szükséges, hogy a lelkekben visszhangot keltsen minden szép és jó, és minden, ami igaz. Szükséges, hogy lelkesedés és nemes tűz támadjon ezek nyomán. De hogy ezek a hangulatok hogyan és milyen formában keletkeznek, és milyen erővel hatnak, az mindig az egyén lelki világától függ. Vannak lelkek, akiknél alig lehet hangulatot kelteni, oly lomhák, oly színtelenek és érzéstelenek. Vannak viszont olyanok, akik könnyen elragadtatják magukat, nagy lánggal égnek, de hamar kihűlnek. És vannak, akik hosszú ideig színesen ragyogva égnek, akiknek minden tettük és érzésük tovább élte azt a hangulatot, amelyet egy szép, jó vagy igaz dolog a lelkükben életre keltett. És ezek, akiknek lelkében soká kitart, soká él a hangulat varázsa, maguk is ebben az érzésben élnek, és szenvednek bár, mégis boldogok, mert a lelküknek más célja van, mint az, amitől szenvednek. Ezek az eszmékért élők, kiknek szűk már az anyagi világ, akik a szellemi életbe vágnak, és azt akarják a földi világnak, mint elérendő példát megmutatni. Egy örök hangulat ezeknek a lelkük, mert a szellemi szép ott ragyog bennük és körülöttük. Mindenkinek vannak ilyen pillanatai, és kell is, hogy legyenek, mert másképpen a közöny jégpáncélja agyonszorítaná a lelkeket.

Az ember lelkében hatást kiváltani nemcsak a szép és jó, hanem a gonosz is tud; és így ő is pályázik a hangulatokra. A hangulat - amint azt ti is sokszor tapasztalhatjátok - nem mindig felemelő érzést, hanem olykor haragot, bosszút, elégedetlenséget és zúgolódást vált ki a lélekből. Tehát ilyenkor nem a széldség, hanem inkább a vad kifakadás; nem az elnézés, hanem a

gyors ítékezés gondolata fogja át a szíveket; ilyenkor az engesztelődés útján viharok támadnak, amelyek elmosják a jó építkezését. Ilyenkor a szenvedéllyé dagadt hangulat árja ragadja a lélek apróbb-nagyobb tökéletlenségeit magával: szemetet, bünt egyaránt; és ezt mind ugyanabból a lélekből szedi össze a vihar, amelyben már az isteni jónak és igaznak oltára felépült. Leromboljuk-e ezt az oltárt, hogy a sok bünt, szennyet lecsapolhassuk? Nem! A szentélynek állnia kell! A vihar nem állandó, elül az a lélekben megint. A szennyes ár előnti ugyan a mennyei erények nemes palántáit, sőt néha ki is mossa, de azért azokat megsemmisítenie mégsem lehet. Mit tesz ilyenkor a szeretet? Tovább ültetgeti, ápolja és öntözi a kis palántákat, amíg azok hatalmasokká, nagyokká nem fejlődnek. Amikor aztán nagyok lettek, árnyékot borítanak a lélek alacsony természetére, és befedik azt a területet, amelyen azelőtt csak dudva és szemét volt. A mennyei természet, ha a lélekben megerősödött, nem tűri meg az ellentétet: elnyomja azt. A mennyei természet lecsendesíti a lélek haragos hullámvását, s a bosszú helyett csak közönyös érzés marad a lélekben. S ha a rosszat jóval még nem tudja is viszonzni, de a rosszat már nem viszonzza rosszal, és a rosszra ezután már mindig kevesebb és kevesebb lesz a hangolódás és kisebb az esély, viszont a jóra hamarabb hangolódik a lélek. Békülékeny lelkében örül a jó diadalán, és az azelőtt szenvedélyes lélek a békességes tűrés virágait termi.

Az ilyen lélek, amikor a testétől megválik, sokakat magával hoz, akiket földi életében megnyert a jónak. Ezzel a cselekedetével a Krisztus munkáját vitte előbbre egy lépéssel. Azért ti mindnyájan, akik alsóbb természetekben még a jóval ellentétes hangulatra is hajoltok, minden vágyatokkal törekedjete a jóra és igazra, hogy ebbe öltöztethessétek fel a ti hétköznapi éneteket, hogy ennek ragyogó tisztasága tanúskodjék amellett, hogy a ti ünnepi énetek nem küldetett hiába a testbe. Ha ezt megértitek és megcselekszitek, látni fogjátok, milyen nemes hi-

vatást töltötök be. A ti lelketek pedig állandóan a mennyei hangulatban időzik, mert bennetek él Krisztus, és ti őbenne, és ez a közösség nem szakad meg soha.

4. KINEK SEGÍTHETNEK A SZELLEMEK? (**)

Ahol még a hit világának külső ajtaja be van zárva, oda mi nem nyithatunk be. Mi csak azoknak adhatunk, csak azokat szedhetjük fel, akik már e világnak szűk és szenvedésekkel teljes útján elfáradtak, és ezekkel a csonka-bonkákkal, koldusokkal töltjük meg a király lakodalmas házát, mert az épek, a gazdagok, a boldogok, a megelégedettek, a hatalmasok és erősek el vannak foglalva az ő boldogságukkal, az ő szépségükkel, az ő hatalmukkal. Ezek nem érnek rá velünk, s az egyszerűekkel, szegényekkel és betegekkel a szűk úton találkozni. Mi nem akartunk a földön sem fényleni, sem ragyogni és hatalmaskodni. És dicsőséget sem vettünk senkitől, csak a mi mennyei Atyánktól, aki nekünk az ő országába vezető utakat megmutatta. És most is úgy járjuk végig a földi szférák szűk sikátorait, mint hajdan a földi testben. Nem hirdeti jöttünket senki, és távozásunkkor nem néz utánunk senki. Egyszerű szellemek vagyunk mi, és az Úrnak kicsiny szolgálói, szolgálói. Mi nem ragyoghatunk a földi szférákon, mert ami rajtunk fénylik, az az Úr fénye, dicsősége. Ezt pedig a földi szellem nem képes meglátni, mert hiányzik a szeméből az ehhez való érzék. Mi nem kápráztathatjuk el a mi saját fényünkkel senki szemét, és így megmaradunk a földi szellemek és emberek számára eszménynek. Aki az eszmények világában ismeretlen, arra mi semmi hatást gyakorolni nem tudunk, mert az a világ, melyben mi élünk, nem földi, hanem égi törvényeken nyugszik. Ezért nem tehetünk meg mindent, amit szeretnénk, vagy amit ti szeretnétek. Mi csak a mi világunkban tudunk erőt kifejteni. De amikor a mi világunkban a földi emberek lelkei szenvedve kóborolnak, és nem egyszer eltévedve kimerülnek: megtépett lelkükre és vérző szívükre mi adjuk a gyógyító balzsamot, mi erősítjük a hitüket, mi csepegtetünk a lelkükbe reménységet, sze-

retetet és bizalmat. Mi gyógyítunk, de sohasem sebzünk. Ezt elvégzi helyettünk a föld csalódása, hamissága, alantas törvénye, és az ebben élő szellemek miriádjai. Az ő dolguk a javulás és javítás, hogy amennyit ők ütnek más, - ugyanannyit üssön rajtuk más, amennyit ők loptak, csaltak, hazudtak, - ugyanannyira csalják meg őket is a hasonló szellemek. Ezeknek nehéz az élet gyermekeim. Mert az élet kétszer kettőjének szigorú törvénye kijátszhatatlan. Bármilyen mosolygós legyen is az arca a törvénytelen boldogságot élvezőnek, könnyes és síró arccá fog az válni, ha a valóság küszöbét átlépi a lélek. Addig nem lehetünk nektek sem segítségetekre, amíg az arcotokon nem folynak az igaz bűnbánat könnyei és a szívetekben nem forrt ki a tiszta mennyei törvény iránti fogékonyság; mert addig még a földéi vagytok, és a mi szavunkat csak mint kellemes lelki csilingelést hallgatjátok, de a lelketekbe felszívni nem tudjátok.

5. A LÉLEK HÉTKÖZNAPI ÉS VASÁRNAPI RUHÁJA.

(**)

Semmi sem változtatja el az embert jobban, mint a hétköznapi élet, a mindennap terhe, melyet hordoznia kell. Ha a mindennap dolgába, szokásába beleviszi az ember a lelki életének célját, azt teszi, amit a régi alchimisták: arannyá változtatja a nem nemes ércet. A embernek sincsen nagyobb feladata, mint ünneppé változtatni az élet egyszerű hétköznapijait. A szép, a jó ne csak ünnepi ruha legyen a léleken, hanem nélkülözhetetlen ruhadarab, melyet a lélek mindennap újra felölt, hogy védje őt az időjárás, viszontagságai ellen. Minden munkában, minden gondolatban és minden érzésben benne kell ennek lennie, úgy a vasárnapi áhítatban, mint a hétköznapi közönséges életben; mert ha ez nem így van, hanem a vasárnapi embert el kell választani a hétköznapi embertől, akkor ezt a hibát mint szellemek már nem pótolhatjátok.

Sokszor a szellemvilágban is a külső formát veszik értékesnek, és így van az, hogy a földi szférák szellemei az álszen-

teskedők között jól érzik magukat. De a szellemek is csalódhatnak az emberekben, mert az ember be van vonva egy burokkal és ez a burok, ha a jónak látszatával bír, könnyen megtévesztheti az embereket és a hozzájuk hasonló szellemeket. Csak a gyakorlott szem veszi észre azt a delejes kisugárzást, mely a burok belső részeiből halványan tör elő a jónak és igaznak megismerése alkalmával. Ez a mi belső ismertetőjelünk. De ez nem mindig vezet bennünket a földi embereknél biztos eredményre, mert a burok levetése után megváltozik az egész kép. Sokszor, ha le is hámlik a külső teljesen, egy még vastagabb homály burkolja be azt a fényt; ez ott mutatkozik, ahol nagy a jóra való törekvés és a szellemek felé erős a vágy, de a testi célok, a földi szokások, hiábavalóságok, szenvedélyek elnyomták a lélek jobb felé törekvő hajlamait, és kivihetlenné váltak azok az életben. Ilyenkor csalódnak a szellemek is az emberek lelkében. Azért legyenek a ti beszédeitek és cselekedeteitek olyanok, mint az érzéseitek és gondolataitok, főképp pedig a lelki tisztább vágyaitok. Ne legyetek hétköznapi emberek, hanem ünneplő ruhátokat mindig felöltsetek, valahányszor az élet jelentéktelenebb alkalmával is egymással érintkeztek, hogy semmi helytelen beszéd, vagy cselekedet el ne torzítsa a ti szép, lelki ünneplő ruhátokat. Minden gyengeség a lélek lefokozottságáról tesz tanúságot; és minél éretlenebb valaki, annál nehezebb belátásra bírni. Aki figyelmeztet, annak edzve kell lennie a visszhang elviselésére; viszont a saját hibáinak az elhordozásához is hozzá kell szoknia, hogy ha őt mások figyelmeztetik. Aki bele akar nyúlni a darázs-fészekbe, az húzzon fel kesztyűt, és minden részét jól fedje be, mert a megbolygatott darázs-fészekből több elszabadul, mint amennyit elpusztítani sikerül. Tehát aki ilyenre vállalkozik, az jól fegyverkezzék fel türelemmel, elnézéssel és kitartással, mert az eredmény mindaddig rossz, míg az illető belátást nem nyert. Könnyebb egy országnak egy elveszettnek hitt háborút megnyernie, mint egyetlen emberi lelkét meggyőzni az ő bűnéről, tévedéséről, ha az gőgje miatt azt beismerni nem tudja. Azért ez nagy körültekintést és óvatosságot igénylő munka, és ezt sohasé

végezze egy, hanem többen: kettő-három; mert több ész többet tud ajánlani. És ha az illető elfogadó hangulatban van, mindig akkor kell ezt intézni, mert az éretlen gyümölcs megrothad a fán, de mégsem pottyan le. Ez olyan dolog, hogy aki egyet ilyent megment a bűnétől, az nagyobb munkát végzett, mintha egy országot nyert volna, mert aki országot nyert, azt el is vesztheti, de aki megnyerte a felebarátjának lelkét a jónak és igaznak, azt soha el nem veszítheti, mert Istennek nyerte meg, és Istenben mindenünk megvan és megmarad.

6. MIÉRT VOLT PÉTER AZ ELSŐ? (**)

Médium megkérdi a Névtelen szellemet, hogy Péter apostolt miért nevezik elsőnek?

Felelet: Mert első volt az Úr felismerésében, amit neki a Szentlélek sejteni engedett, és azért őt nevezte az Úr alapvető sziklának, akire építeni lehet és kell. Ezt a hitet bízta az Úr Péterre, hogy ápolja úgy kívül, mint belül: azaz úgy a gyülekezetekben, amelyeknek vezetőjévé tette őt az a hit, amit a Szentlélektől ajándékképpen kapott, és az egyeseknél, akik még nem nyerték el a Szentlélek ajándékát: a tiszta hitet; tehát a gyülevész pogányok és a hitetlen zsidók között.

Kérdés: Mi szükség volt a gyülevész pogányságra?

Felelet: a mindenségben mindenkire szükség van. Minden pont hézagot tölt be, s ha ez a pont nem áll meg a helyén rendületlenül és nem tölti be hivatását, úr marad utána, és azt az úrt az ellentét tölti be, amely eltörleszolja a haladni kívánó lélek útját. Azért kell fáradnunk, hogy ettől az úrtól az ellentétet elzárjuk, helyébe mi teljes valónkkal beledolgozzuk magunkat, és az úrt benépesítsük egyéniségünk termékeivel, és így egyénileg tökéletesedve haladhassunk az összesség haladó útján; egymással egymásért, és a mindnyájunk érdekét szolgáló egyéni boldogulásunkért. Péter ennek a nagy összességnek egy kicsi pontja volt a maga helyén, ahová az Úr állította. Régen volt ez, és azóta ő

már több pontot is képes betölteni az Úr szent Lelkének erejével, de alapvonása az, amiből kiindulva a többi képességeit is nyerte.

Médium: Miért kételkedett Péter eleinte az Úr feltámadásában?

Felelet: Minden hívő lélek azt érzi, ami közel van hozzá; első állomása a kétely. Péter hite is ingott, mikor látta az ellentétes erők óriási nagyságát. Az ő hite is összeszorult, mikor elárvult lélekkel várta az Úr elítélésének fejleményeit. Még az utolsó percben is várta, hogy az ég megnyilatkozik. Mikor az első fejszecsapások elhangzottak, a szegeket az Úr testébe bevették, Péter lelkéből kiapadt a remény, és az ösztön ébredt fel: az élet-ösztön, összetörve, sírva, jajgatva vonult félre, mert úgy érezte, mintha szívéből patakanék a vér. Az esemény majd örületbe kergette, és bizony a hite is kialudt akkor. Elfelejtette azokat a beszédeket, amiket a Mester beszélt, s csak a csendesen szenvedő, vonagló, vérző emberi testet látta maga előtt. Így gondolhatod, hogy milyen érzéssel volt Péter eltelve, mikor az Úr helyett csak üres sírt talált. Előtte is az első gyanú kelt életre: ellophatta valaki! - Mert hogy olyan kínos halál után feltámadjon, azt lehetetlen volt elfogadnia és hinnie. Csak mikor ő is meggyőződött, mikor saját szemével látta és beszélt vele, akkor hitt egészen. Most elég bizonyíték áll az emberek előtt, elég tudományuk van a láthatatlan erőkről, és mégsem hisznek. A szellem más már, mint akkor volt; a vallás sem oly zord, nem oly nyers az erkölcs, mégis kételkedtek.

Médium: Kedves Vezetőm, ha segítenél, hogy ez a kételkedés elmúljék.

Szellem: Nem tehetem. Magadért magad vagy felelős gyermekem. Én csak bízthatlak, erősíthetlek a hitben; de erre én nem befolyásolhatlak, mert ez törvényellenes volna, és ilyet én nem tehetek. Ez önhibádból kifolyó következmény, ami él, ameddig te el nem veszed az életét. Győzd le, és megszűnt élni.

7. AZ ÁLDOTT KÉZ. (**)

A jó Isten nem hagyja el a benne bízokat, és ha az ördög élő sövényvel kerítené el azokat a forrásokat, ahonnan segítség jöhet, akkor is támaszt rést azon a kerítésen. Mert ha a Gondviselés meg is engedi a sátánnak, hogy az emberek szemén megpróbáltatásképp áthúzza a földi örömök káprázatos fátyolát, ezzel nem az a célja, hogy az igazak is kétségbe essenek, hanem ennek éppen az ellenkezője, hogy azok, akik hittel várnak, meg is nyerhessék várakozásuk jutalmát. A bűn, ez a hatalmas kígyó, hízelegve simul a lélekhez, hogy bódító ígéreteivel elhódítsa az embert az örökélettől, a céltől, a boldogságtól; s ha sikerült neki megkedveltetnie az emberrel az ellenszegülést, a törvényszegést, hány szállal köti magához áldozatát, hogy meg ne szabadulhasson! Végig vezeti a tévelygések labirintusain, hogy elfáradva, elcsüggedve mondjon le az emberi szellem minden reményről, hogy valaha is megtalálja a kivezető utat. **Ezt a labirintust járják a különböző tévelygő felekezetek, a bölcseledők, a félrevezetett, hiszékeny spiritisták, és a rendetlen életű világiak.** Ezek mind-mind hálóban vergődő halakhoz hasonlítanak, mert fogva vannak a tévelygések hálójában, ahonnan nincs szabadulás. **Csak a felismert bűn és a beismert tévedés tágítja, szaggatja a hálószemeket, hogy a szellem szabadulhasson abból a fogságból, amelybe a törvényszegéssel került.** Ebben a fogságban sok a szenvedés, a megaláztatás, mert mint a hámba fogott állatot, úgy hajtja az embert az ellentét-eszme egyre beljebb és beljebb a rengetegbe, a sűrűsödésbe. A szenvedélyek, a vágyak, az érzések, a gondolatok mind szolgálivá szegődnek ama rettenetes hatalomnak, melyet kárhóznak hívnak, s amely a lélek erőin élösködik. Minél több a parancsoló vágy, a szenvedély, annál mélyebb pontra süllyedt az emberi szellem, annál nehezebb az állapotát felismernie és védekeznie.

Hányan sírnak a szellemvilágban, hogy a rabság elviselhetetlen fájdalmaikat ró rájuk! De ezeket nem lehet róluk levenni, mert a szellemnek magának kell leraknia terhét. De ha

senki sem tudja ezt a törvényszabta igát levenni a másikról, - van egy Kéz, mely megkönnyíti a súlyos terheket, és szeretettel segíti azokat a fáradt szívekről leemelni azáltal, hogy a belsőbe nyúl bele, és azt erősíti, gyógyítja, hogy legyűrhesse ádáz ellenfelét. Ez a titokzatos erő, ez az áldott kéz a mi Urunké, aki a belső ént, a szellemet ébreszti öntudatra. Azután már a szellem szabad akarattól kéri az ő segítségét. **Így nyilvánul meg a törvény igazsága és Isten irgalmassága a teremtmény szabadságának korlátozása nélkül.** Ez a mélységes titok, mely a megváltás munkáját érthetlenné teszi az átlag emberi lelkek előtt, és ez csak akkor derül fel a szellemben, amikor a javulás és tisztulás útját már félig megjárta. Akkor nyilatkozik meg szemei előtt az eszményi Krisztus, mikor a durva bűnöktől megszabadulva levetette homályos értelmét a dolgokat illetőleg, és előkészült egy magasabb, tisztább élettörvény befogadására. Új világ ez: Isten országa - „nem e világból való”; s bár a halandó lábaival még a föld porát tapossa, lelkében már amaz ország gyönyörűséges vidékei tükröződnek vissza. Az örökkévaló eszme világa, a teremtető hatalmas áramának forrása ez, mely lebilincseli szépségével a lelket, és a föld örömei nem bírják visszahódítani az örökkévalóság küszöbéről többé soha. A földi test halála nem félelmetes, hanem örömteljes érzést vált ki a szellemből, mert érzi, hogy a halál feloldozza őt utolsó terhétől: a test nehézkes törvényétől. Így megszabadult a bűn utolsó menedékétől is, mert győzelmet aratott rajta Istentől nyert és sajátjává lett erőinek segítségével.

8. AZ ÉGŐ ÁLDOZATRÓL. (**)

A zsidók égő áldozata csak szimbólum volt. Ez a szimbólum megszűnt, de a valóságban égnie kell az áldozati tűznek. A zsidók áldozati oltárán állatok hamvai gyűltek össze, de a lelkek áldozati oltárán az emberek hamvainak kell összegyűlniük. Mert az áldozat a test, a tűz az élet, ami megemészt. Aki Krisztus tanait szívvel-lélekkel követi, annak áldozati oltára sohasem üres, mert minden nappal, minden étellel egy-egy lelki hibát,

egy-egy testi kívánságot, azaz önmagából egy részt tesz rá. Így lassan minden felemésződik belőle, ami földi, ami állati, és a lélek teljesen megszabadul a földi vágyaktól, bűnöktől. Lobog az áldozati tűz, és a láng felszáll az éterben az Úr trónjához, s lesz belőle törvény, mely a világ felett uralkodik, teremt, újít, javít. Ez az áldozati oltár egyre szépül, tisztul, sarkai arannyal, szarvai gyémánttal, és rubinnal ékesíttetnek fel, és éjjel-nappal bőven lobog rajta a tűz. A felszálló illat az imádság, mellyel a szentek erősítik a gyengét, támogatják a roskadozót. A lélekre nézve a vezeklő próba és a munkálkodó élet a legtaplálóbb.

9. A SZELLEMEK SZERETETÉRŐL. (**)

Mi nem úgy értjük a szeretetet, mint ti, hanem egészen másként. Ti a szeretetet még vallási dogmának nézitek; belekényszerítitek magatokat, azután elhiszitek, hogy ti igazán szeretitek egymást. Pedig ez a ti szeretetek csak halvány utánezata az igazinak, mert azt, amit magatoknak kívántok, már más valakinél nem jó szemmel nézitek; ezt úgy nevezik: irigység. Ha valakinek a szíve több szeretetet érez, mint a ti szívetek és többet megtesz, mint ti, az már bolond elóttetek; sőt azt is bolondnak mondjátok, aki mindent eltúr, holott segíthetne magán. Pedig tisztelnetek kellene őt érte. A földön egyedül csak a Megváltó szeretett igazán, tisztán, mert ő senkitől sem várt semmit; tudta, hogy jót még nem várhat, azért nagy szeretetét nem is pazarolta senkire külön, hanem az összességért imádkozott, hogy megértsék őt. Isten is az összességet szereti; azért aztán az érzelmek fokától függ a boldogság is, és akik egy-egy töredékben összpontosulnak és ott munkálkodnak, eggyé lesznek a szeretetben a szeretet által. Egyik is, másik is az összességben legboldogabb. Ezért nem olyan a mi szeretetünk, mint a tiétek.

10. LÁTOMÁSOK. (**)

(Vezetőnk meghagyása szerint a karácsonyestét családi körben töltöttük, elmélkedve a múlttól és a Megváltó születéséről. Egy szóval ünnepi hangulat uralkodott. A médium 12 órakor csendesen elaludt, s a következő látomást mondta el:)

I. kép.

Ott vagyok, ahol a Megváltó született. Látom, amint sokan sietnek Bethlehembe. Mindenfelé vásári zűrzavar. A sok nép között egy fiatal, napbarnított arcú nő is van egy férfivel, szegényes, kopott ruhában. Én is ott vagyok velük, és a város utcáin járva, a nagy fogadóba térünk, de már minden hely el van foglalva. Így az ott levő régi istállóba szállunk, ami ugyan már nem istálló, hanem szállóhely szegény sorsú utasok számára. Mindenfelé szalma van elhintve. Mi a fal mellé kerülünk. Mária az éjjelt nem tudja nyugvással tölteni, mert szorongatják a fájdalmak és a nyugtalanság. Sűrűn ki- s bejár, az eget nézi és sóhajtozik. Fél, hogy itt kell megszülnie az Isten Fiát idegenben, s kéri az Urat, ne engedje ezt megtörténni. Mire egy angyal jó feléje, vigasztalja és kéri, hogy nyugodjék bele az Úr akaratába, menjen be és feküdjék le. Bemegy, nyugodtan lefekszik és elalszik. Álmában látja az angyalok sokaságát, akik az Úrral lejöttek. Felébredve az Úr Jézust a világon látja már megszületve, és mindnyájan áldják az Istent, hogy elküldötte a Megváltót. Én is megnéz-ném, de nem bírom látni a fényes fluidtól, amit az angyalok lehoztak köréje.

Elmegyek innen, hívnak...

II. kép.

A pásztoroknál vagyok künn a mezőn. Alusznak egynek kivételével, ki a karámban lévő állatokat őrzi. Feltűnik néki az állatok nyugtalansága, és valami veszélytől tartva, felkelti többi társait, mert a nyáj valamit érez. Amint ott tanakodnak, megjelenik az égen egy fényes csillag, és ennek a fény sugarából egymás után lépnek ki az angyalok; szinte telve van velük a mező. Énekelve közelednek a pásztorok felé, kik először megrémülnek, de

az angyalok szavára magukhoz térve, megértik azok hívó szavát, akik a Messiás születését jelentik nekik. A csillag után elmennek a városba egynek kivételével, aki a nyáj őrizetére ott marad. Az őket vezető csillag megáll a fogadó istállója felett, és fényével bevilágítja a kis Jézus bölcsőjét, a jászolt. A pásztorok azt híven, hogy a Megváltó valami királyi családból származik, úgy kérdezősködnek utána, hogy nincs-e itt beszállva valami király, és amikor hallják, hogy nincs, azt hiszik, tévedtek; de az istállóból kihallatszó örömjajra észreveszik, hogy ott kell lennie a Messiásnak. Bemenvén, ott látják a kisedet angyaloktól körülveve, és leborulva imádják őt. Mária addigra már egy jószívű asszonytól kapott ruhába pólyálta a kisedet, és a falnak dőlve pihen, mosolyog. A kicsikét eleinte nem lehet látni a nagy fénytől, ami rásugárzik. Én is csak most látom, milyen szép arcocskája és haja van. A pásztorok, miután hódolatukat bemutatták, kimennek, és mindenkinek hirdetik a Messiás eljöttét.

III. kép.

Most látom, amint megérkeznek gazdag és fényes kísérettel teveháton a mágia tudósai tele ragyogó drágaságokkal. Nagy uraknak látszanak. A ház előtt először az égre, aztán a házra néznek, és az írásokat, a jeleket vizsgálják. Egymás között magyarázzák, hogy itt kell lennie, mert a jel és az írás összevág. Bemennek ők is, és a kis Jézus elé leborulva bemutatják hódolatukat, és áldják az Isten jóságát. A tudósok és pásztorok hirdetésére sokan jönnek, akik látni akarják a Messiást. Nehéz éjszaka volt ez a gonosztól uralt emberiségnek, mert a fluid világban égő vörös-feketés tömörüléseket látok egy pont felé vonatni, s az emberek nem tudják mire vélni a lelkükben végbemenő változást. Nehéz, fojtó érzés üli meg őket, a torkuk összeszeszorul, úgy érzik, mintha fojtogatnák őket. Az ellentét, amely eddig nem féltette uralmát, most a neki kissé megfelelő fluidú szellemeket (embereket) kezdi maga köré gyűjteni, mert ez órától kezdve felveszi a harcot a Megváltóval.

IV. kép.

Visszajöttem. Éjféli misén vagyok. Látom Máriát fénylő fluid ruhában, bő palástját szétnyitva mosolyog, és szedi össze az imákat, hogy az Úrnak felajánlja, mert ez éjjelen őt ünneplik a mennyben. Mi Atyánk, ki vagy a mennyekben! Jöjjön el a te országod és a te országgoddal a te igazságod, igazságoddal kegyelmed, kegyelmeddel békességed, mert ez kell az embereknek legjobban, hogy a nagy zűrzavarban egy pillanatra magukba térhessenek, és meghallják a kis harang hívó szavát, mely a Megváltó születésének örömet és boldogságot árasztó ünnepét hirdeti. Azt a hírt adja tudtul kicsinynek, nagynak, szegénynek, gazdagnak, amit kétezer évvel ezelőtt a pásztoroknak és a bölcseneknek jelentett meg Isten: hogy megszületett az Úr, a Messiás, a várva várt Világmegváltó, ki elvezeti az embereket a teljes boldogság felé. Ma ezt a hírt valamennyi keresztény egyház harangja hirdeti, de az emberek mégsem értik, mert nem érnek rá meghallgatni. Elmennek a templomba, imádkoznak a kised Jézus jászlánál sok mindenért, csak az örökélet boldogságáért nem. Szívük zavaros képet mutat a szellemek előtt, lelkük anyagi vágyakat érez a szent karácsony éjszakáján, és nem értik a harang szavát. Mely nekik nem a földi éjszakát hirdeti, amikor az ember alszik, hanem az ő haláluk éjszakáját, amikor a szív már megszűnt dobogni. Óh ők ezt nem értik: nem akarják érteni, hogy ez a betlehemi csillag az ő világosságukat alkotja a nehéz bűnökkel terhelt állapotban. Nem akarják érteni, hogy ez az éjszaka az ő felébredésükért adatott, és a harang szava megigazulásukért sűrgeti őket a karácsonyi éjszakán. Menjetek, menjetek a betlehemi jászolhoz mind, akik még nem tudtok szeretni, akik még nem tudtok alázatosak lenni. Isten Elsődje megtanít mindenre; bölcsője a világ hatalmasainak tanító iskolája, és a világ szenvedőinek hatalma, mert belőle igazság és szeretet sugárzik, s azért mindenkinek szüksége van rá. Vigasztaló, örömet hirdető szent éj ez a megtérőknek és boldogság, üdvösség kezdete az Úr követőinek, de sötét, álmodó éj az anyagi embereknek, akiknek még a harang szól, hogy jöjjetek! Lássátok az Isten

szent Fiát! Ébredjete az életre, amely rátok vár itt, ahonnan mi is szólunk hozzátok: Dicsőség az Istennek, békesség a földi embernek, hogy figyeljen; hogy vigyázzon a lelkére, mert az Úr születése az ő halála, ha az Ige ellen tesz. Isten, jó Atyánk! Adj a harangoknak erős csengést, hogy a szívek mélyéig hatoljon ez éjjelen! Amen.

11. AZ IGAZI TESTVÉRI SZERETETRŐL. (**)

Hiába prédikálják a szeretetet az emberek és szellemek, míg azt a maga valóságában meg nem értik, nem sokat érnek vele. Úgy járnak, mint az orvos a két más-más bajú beteggel, ha egyforma gyógyszert ad nekik: az egyik meggyógyul, a másik meghal tőle. Mert a szeretet is ölhet, ha nem neki való helyen alkalmazza az ember. Én azt mondom: inkább ne szeressétek egymást, hogysen bűnös úton, vagy farizeusi módon szeressétek; mert a szeretet olyan szent, oly magasztos érzés a maga tisztaságában, hogy azt lealacsonyítani vétek. Inkább legyen köztetek meghasonlás és igyekezzetek annak okát kiküszöbölni, mintsem hogy a külső cifra burok alatt egy-egy júdáscsókkal az elmentét kezébe adjátok a nálatok jobbat. Inkább háborgogjatok egymással, mint a tenger, ha a vihar korbácsolja, de amikor látjátok az Úr alakját a maga csendes égi tiszta szeretetével hozzátok közeledni, szűnjék háborgástok, hallgassátok őt, amint hozzátok szól a lelkiismeret szaván, és rámutat hibáitokra, mint háborgástok okára. Akkor térjete meg egymáshoz, és bocsássátok meg egymás vétkeit. És ami béke ezekből a háborgásokból fakad, az lesz a valódi szeretet, amit az Úr kíván tőletek.

12. A HANGOK HATÁSÁRÓL. (**)

Milyen boldogok lehetnek azok a földön is, akik lelkükben már örülni tudnak azoknak az ártatlan, de értékes lelki megmozdulásoknak, melyek úgy az ember, mint a szellem életében a csendes vizeken való előnyomuláshoz hasonlítanak. Hiszen nem mindig küzdés és szenvedés, nem mindig a megfeszített izom

munkája az élet. Van idő, amikor a lélek leteszi az evezőket, s csak csendesen ringatózik érzésvilágának a kék eget visszaverő tükrén. Ilyenkor e csendes pihenő órákban, amikor az anyagi világból nem hat rá semmi zavarólag, tudja csak a lélek figyelmesen megnézni az utat és távolságot, melyet még meg kell tennie, hogy a boldogság partjain kiköthessen. A vágy is ilyenkor kél fel a lélekben az igaz és jó teljes megszerzése iránt, mert ilyenkor a lélek mélyén tanyázó szörnyetegek elcsitulva alusznak. És ugyancsak ilyenkor hangzik az ember lelkében a menny érzésvilágának összhangja is, miáltal az ember maga is összhangra, békére és beteljesedésre vágyódik, mert kifáradt a meddő küzdelemben, melyet a saját tökéletlenségével kellett vívnia. És ilyenkor elfáradva jólesik egy pillanatra hinnie, hogy nem messze már a cél, ahol megpihenhet, ahol a vágyai, reményei megvalósulásba mehetnek.

Ezt a kellemes érzést váltja ki a lélekből a zene, a dal; ez hozza közel a távolságot, és mutatja a magasban levőt elérhetőnek. Azért meg kell becsülni az éneket, a zenét, mert ahol a szónak nem nyílnak meg a szívek, ott a zene tág teret nyit és hatni képes. A zene, a dal jóra is, rosszra is egyformán hangolja a lelket, és befogadó képessé teszi a csendes, pihenő időkben. Ez a csendes pihenő idő különben az ember igazi élete, és ugyancsak az az ő igazi vágya is, amely ilyenkor van felül. Akinek még a dal és zene hallgatásakor is az anyagi törekvései, bosszúja, vagy más egyéb lelki nyavalyája van felszínen, az még messze van a lelki gyógyulástól, annál inkább a lelki boldogság elérésétől. Az még nem tudja befogadni az összhangra törekvő lelki érzéseket sem. De aki már el tud merülni a hangok varázsába, annak a lelke már ébren van, és várja felülről a helyes útmutatást. Az emberi hangnak is van delejesen vonzó, vagy villamosan taszító hatása. A villamos, durva hang kellemetlen rezgést okoz a lélekben, mert nyugtalanító, bántó, zavaró hatásokat kelt. S miután mindenkinek vannak a lelkében kellemetlen, salakos érzés járulécai, ezekre hatással van e durva villamos jellegű hang. Mert a hang rezgése a lélek minőségének bizonyosága; vannak

színdús hangok, amelyek mégsem keltenek hatást, mert erős lökéssel bocsátja ki a lélek. A haragos, vagy ingerekkel küzdő lelkeknek is ilyen rezgésű hangjuk van; a szomorú és beteg lelkeknek csengésnélküli, rekedtes; a szigorú, kemény és hideg természetűeknek parancsolni, uralkodni kész hangjuk engedelmességet, meghunyászkodást kelt a gyávákban, de szeretet nem. Csak akiknek szívében vannak érzések, azoknak a hangjuk jó a delejes vonzásra. Nem mondom, hogy mindig szép, de jó, azaz érzéseket keltő. Vannak hangok, melyek megfelelő iskolázottság után szintén jók lesznek, mindazáltal mégis üresek, élettelenek, mert utánzatok csak.

Nemcsak az emberek, de a szellemek is érzékenyek a hangból kiáradó delejességre. Ezért van sokszor, hogy amikor szellemekkel beszéltek, a legokosabban felépített beszéddel sem tudtok elérni semmit, míg a delejesen csendülő hanggal kevésbé is több eredményre juttok.

13. A SZERELEMRŐL. (**)

Az igazi, tiszta szerelem minden érzékies gondolattól mentes és akkor boldog, ha boldogíthat. Ez a fontos, mert az érzékiség önzésen alapul; az érzéki szerelem nem boldogítja még azt sem, aki belesüllyedt, mert az bűn. Az érzéki és szenvedélyes nő vagy férfi még szerelmesét sem boldogítja, mert első sorban jön ő, a test, azután az érdek, és utána nagy sokára a másik boldogítása. Az érzéki szerelem, különösen ha csalódást hoz létre, biztos, hogy bosszút is hoz, mert ez az érzéki ember lelkének kísérő és öltöző fluiduma, és nem egyszer gyilkosságot is eredményez. A tiszta szerelem ellenben megtagadja a testiséget is, csakhogy boldogíthasson; életét és mindenét feláldozza azért, akit szeret. És éppen ezért, mert oly nagy, olyan mély érzés, nem tud a boldogítás eszméjével megférni egy szívben a mások boldogtalanná tétele. Így a szerető szív inkább szenved, és az érzelemtől megszakad, de lemond arról, akit szeret, ha azzal a másikkal szenvedtetését elkerüli. **Aki ilyen nagyon, ilyen mélyen**

szeret, az nem lesz hűtlen szerelmeséhez semmiféle életkörülmények között sem. Az nem csábít el senkit, aki már másé, nem kacér, és nem ébreszt senkiben olyan reményeket, amelyeket ő nem tudhat valóra váltani. Az nem léha; nem kívánja a perc tovaröppenő gyönyörét, mikor tudnivaló, hogy a múltó perc után el nem múltó gyötrelem marad. E nélkül az igazán tiszta szerelem nélkül minden érintkezés bűn férfi és nő között, mert a szerelem eredetét nem a földi test vágyaiban kell keresni, hanem a lélekben. Ami testi, az a testé, és ami lelki, az a léleké, és különbözök úgy nyilvánulásaikban, mint következményeikben. Míg a tiszta felemel, megtisztítja a lelket és ismeretlen, értelemmel alig követhető szférákba viszi, ismeretekkel, tehetségekkel gazdagít: addig az érzékies, a testi szerelem hazugságra, tettetésre, csalásra, gonoszságra, tobzódásra visz.

A paráznaság bűne magában foglalja a bűnök mindenrendű csíráját. És végül a testet-lelket megrontva, fásultságot, gyűlöletet, világmegvetést, önmaga iránti undort hoz létre. A paráznaság boldogtalanná teszi a testi embert, és bűnhődővé a szellemembert. Micsoda irtózat az, ha a bűnös kinyitja szemét, és gyalázatát felismeri! Szenvedésében nyög, szégyenében pirul, és a tiszta érzések után sóvárog, de hiába! Míg az utolsó undokságot is végig nem szenved, nem kap tisztább érzést, pedig ez az ő boldogságának a tetőfoka lett volna itt. De azért van új kezdet, hogy a saját szemével nézzen, ne a sátánéval. Ki-ki maga szemlélje a saját bűnét, és ha elég érettnek tartja a saját lelke előtt is beismerni, akkor vallja be. Minden ilyen kelevény érésnek van kitéve. Isten látja minden atomját lelkeknek, és ha nem tiszta, akkor megkenegeti a törvény által a fájós helyeket. Minél titkosabb, annál erősebben.

Az Üdvözítő mondását: „Valaki asszonyra tekint gonosz kívánságnak okáért, immár paráználkodott azzal az ő szívében”, így értsétek: nem hogyha valaki szemmel néz, de ha a vágyakkal néz, mert az már erőt, vagyis a talajban a mag fejlődését jelenti. Ezt el kell nyomni, ki kell irtani, mielőtt a napot meglátná. Azért mondta ezt az Üdvözítő, mert a vágyakban már a

bűn magva él. Tehát nem akkor kell a bűnt gyomlálni, mikor már megnőtt, vagyis elbuktatott, hanem akkor, amikor a vágy, a csalogatás még csírájában van. Ha kinőtt, nehéz vele elbánni, mert aminek gyökere van, kihajt újra. De azért a vágyak még nem veszélyesek, ha leküzdésre, megbánásra még okot nem adtak.